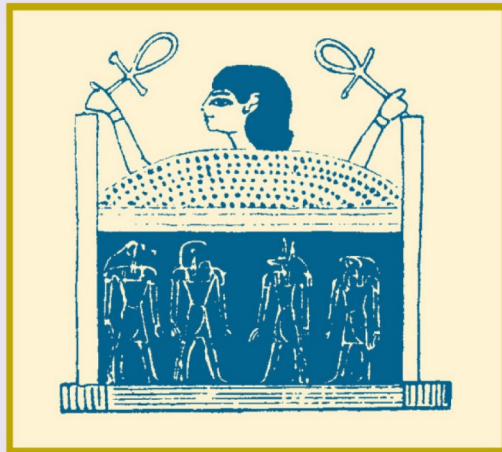

MENTAALIRUUMIS

A. E. POWELL

A.E. POWELL
MENTAALIRUUMIS
e-kirja

©The Theosophical Publishing House Adyar

Alkuteos:
The Mental Body

Julkaistu ensimmäisen kerran v. 1927 nimellä:
The Mental Body
Published by The Theosophical Publishing House Limited,
London

Suomennos: Annikki Arponen 2021

ISBN 978-952-5826-23-4 (PDF)

Julkaisija:
Teosofinen Seura ry, Helsinki 2021

päivitetty 8.4.2021

Sisällys

Johdanto.....	5
Luku 1 Yleiskatsaus.....	7
Luku 2 Mentaalinen elementaalinen elonaine.....	11
Luku 3 Koostumus ja rakenne.....	13
Luku 4 Tehtävät.....	18
Luku 5 Tyypillisiä esimerkkejä.....	27
Luku 6 Kama-manas (halumieli).....	36
Luku 7 Ajatusaallot.....	46
Luku 8 Ajatusmuodot.....	52
Luku 9 Ajatuksensiirron mekanismi.....	66
Luku 10 Tiedostamaton ajatuksensiirto.....	68
Luku 11 Tietoinen ajatuksensiirto ja kaukoparantaminen.....	76
Luku 12 Ajatuskeskukset.....	84
Luku 13 Fyysinen eli ”valvetietoisuus”.....	87
Luku 14 Kyvyt.....	106
Luku 15 Keskittyminen.....	118
Luku 16 Meditaatio.....	130
Luku 17 Kontemplaatio.....	148
Luku 18 Unielämä.....	154
Luku 19 Mayavirupa.....	157
Luku 20 Deevakhanin yleiset periaatteet.....	158

Luku 21 Deevakhanin pituus ja intensiteetti.....	171
Luku 22 Deevakhanin lisäpiirteitä.....	177
Luku 23 Ensimmäinen taivas (seitsemäs alataso).....	191
Luku 24 Toinen taivas (kuudes alataso).....	194
Luku 25 Kolmas taivas (viides alataso).....	197
Luku 26 Neljäs taivas (neljäs alataso).....	200
Luku 27 Mentaalitaso.....	205
Luku 28 Akashiset aikakirjat.....	221
Luku 29 Mentaalitason asukkaat.....	231
Luku 30 Mentaaliruumiin kuolema.....	243
Luku 31 Persoonallisuus ja ego.....	245
Luku 32 Jälleensyntymä.....	266
Luku 33 Oppilassuhde.....	274
Luku 34 Loppupäätelmät.....	294

Johdanto

Tämä kirja on kolmas osa julkaisusarjassa, joka käsittelee ihmisen käyttövälineitä. Tätä ennen on julkaistu *Eetteriruumis* ja *Astraaliruumis*.

Kaikissa kolmessa on käytetty samaa metodologiaa. Tätä kirjaa varten on huolellisesti käyty läpi nelisenkymmentä pääasiassa Annie Besantin ja C. W. Leadbeaterin teosta. Nämä kaksi ovat tunnustettu tänä päivänä nykyaikaisessa asussa esitetyn aikain viisauden, teosofian parhaiksi auktoriteeteiksi. Heidän teoksensa on käyty läpi mentaaliruumista koskevan tiedon näkökulmasta.

Näin saatu aineisto on lajiteltu, järjestetty ja luokiteltu ja esitetty lukijalle niin yhtenäisessä ja jaotellussa muodossa kuin mihin tekijä on kyennyt.

Missään sarjan osassa ei ole yritetty todistaa tai oikeuttaa lausuntoja asioista, paitsi milloin lausuntoihin sisältyvä todistelu ja järkeenkäypä selitys osoittaa ne oikeiksi. Näiden tutkijaveteraanien ja opettajien hyvästä tarkoituksesta ei voi olla epäilystäkään. Heidän tutkimuksensa tulokset ja opetuksensa on epäroimattä ja varauksetta esitetty mahdollisimman tarkkaan heidän omilla sanoillaan. Niitä on muokattu ja lyhennetty vain, milloin aiheen looginen esitysjärjestys on vaatinut.

Kysymys näytöstä on kokonaan toinen, mittasuhteiltaan valtava asia. Lausuntojen todistaminen oikeaksi tai siitä väittelemineen olisi tuhonnut näiden kirjojen alkuperäisen tarkoituksen, mikä on esittää vakavasti asiaan suhtautuvalle lukijalle tiivis synteesi ja järkeenkäypä kompassi yllä mainittujen lähteiden opetuksista koskien ihmisen ruumiita ja tasoja tai maailmoita, joihin ne kuuluvat. Niiden, jotka haluavat todisteita, on etsittävä niitä muualta.

Se, että kahden ja puolen vuoden intensiivisen tutkimustyön jälkeen yllä mainittujen tekijöiden kirjoituksista ei löytynyt eroavaisuuksia tai vastakkaisuuksia paria pikkuseikkaa lukuun ottamatta, todistaa selkeästi, kuinka yksityiskohtaisesti tutkijat

ovat työnsä tehneet ja kuinka kokonaisvaltaisesti yhteensopiva teosofinen järjestelmä on.

Kuten kahdessa aiemmassa teoksessa viitteet on esitetty marginaaleissa, jotta lukija voi halutessaan tarkistaa itse lausunnot alkuteoksista. Viitteineen nämä kolme teosta muodostavat melko täydellisen hakemiston kaikkeen, mikä koskee eetteri-, astraali- ja mentaalimaailmoja Annie Besantin ja C. W. Leadbeaterin kirjoituksissa.

Toivon mukaan neljäs teos, Syyruumis voidaan aikanaan liittää tähän sarjaan.

Kuten jo mainittu suuri osa tässä kirjassa esitetystä materiaalista on saatu suoraan tohtori Besantin ja piispa Leadbeaterin kirjoituksista. H. P. Blavatskyn teoksia ei ole sisällytetty lainattujen auktoriteettien listaan. Mentaaliruumista ja mentaalitasoa koskevien viittausten etsiminen Salaisesta opista olisi ollut tekijän voimat ylittävä tehtävä ja olisi todennäköisesti tehnyt teoksesta liian vaikeaselkoisen sen luokan lukijoille, joille tämä sarja on tarkoitettu. Kiitollisuudenvelka H. P. Blavatskylle on suurempi kuin on mahdollista osoittaa lainauksilla hänen monumentaalista teoksistaan. Jollei hän olisi näyttänyt tietä alkuvaiheessa, myöhemmät tutkijat eivät ehkä olisi löytäneet jäljille, puhumattakaan polun raivaamisesta, jota muut voivat seurata verrattain helposti ja turvallisesti.

A. E. Powell

Luku 1 Yleiskatsaus

Ennen kuin siirrymme kuvaamaan yksityiskohtaisesti ihmisen mentaaliruumista, sen toimintoja ja roolia, joka sillä on hänen elämässään ja evoluutiossaan, on hyödyllistä luoda yleiskatsaus alueeseen, jonka tutkimuksemme kattaa. Ensiksi meidän tulee pitää mentaaliruumista käyttövälineenä, jonka kautta itse ilmentyy konkreettisenä älynä, jossa mielen kyvyt ovat kehittyneet mukaan lukien muisti ja mielikuviutus. Ihmisen evoluution myöhemmissä kehitysvaiheissa se palvelee erillisenä ja erityisenä käyttövälineenä tietoisuudelle niin, että ihminen voi elää ja toimia siinä varsin erillään sekä fyysisestä että astraaliruumistaan. Opiskelijan tulee lähtökohtaisesti ymmärtää varsin selkeästi, että okkulttisessa psykologiassa ihmisen mentaalivarustus jaetaan kahteen osaan:

a) mentaaliruumiiseen, joka käsittelee erityisiä asioita konkreettisin ajatuksin: esim. jokin tietty kirja, talo, kolmio jne.

b) syyruumiiseen, joka käsittelee periaatteita abstraktisin ajatuksin, esim. kirjat tai talot yleensä, kolmioperiaate kaikissa kolmioissa.

Mentaaliruumis on siis tekemisissä rupa-ajatusten, muodon omaavien ajatusten kanssa, syyruumis taas arupa-ajatusten eli muotoa vailla olevien ajatusten kanssa. Voimme ottaa karkaan vertauksen matematiikasta: aritmetiikka, joka käsittelee erityisiä lukuja, kuuluu mielen alempaan puoleen. Algebra, joka käsittelee lukuja edustavia symboleja yleensä, kuuluu mielen korkeampaan, muotoa vailla olevaan puoleen. Termejä muodon omaava ja vailla muotoa oleva käytetään tietenkin suhteellisessa, ei absoluuttisessa mielessä. Siten pilvi tai liekki, vaikka niillä on muoto, ovat vailla muotoa verrattuna taloon tai halkoon.

Seuraavaksi otamme käsittelyyn merkillisen, puoliälyllisen ja erittäin aktiivisen elonaineen nimeltä mentaalinen elonaine ja roolin, jota se näyttää auttaessaan ihmistä ajattelemaan.

Aluksi suuntaamme huomiomme mentaaliruumiin rakenteen ja koostumuksen yksityiskohtiin, minkä jälkeen seuraa kuvauksia tyyppiesimerkeistä eri kehitystasolla olevien ihmisten mentaaliruumiista.

Huomattavalla sijalla tutkimuksessamme on *kama-manas, tuo yhdistelmä tai takertuma halun ja ajatuksen välillä. Siitä voisi kirjoittaa kokonaisen historian sekä mitä tulee ihmisro-tuun kokonaisuutena että jokaiseen ihmisyksilöön. Niin läheinen on tosiasiasa tämä takertuma, että eräät ajatussuunnat menevät niin pitkälle, että luokittelevat astraali- ja mentaaliruumiin yhdeksi tietoisuuden käyttövälineeksi, kuten ne käytännössä ovatkin suurelle osalle ihmiskuntaa.

On kuvattava myös ajatuksen kaksinaista toimintaa, toisin sanoen ajatusaaltojen säteilemistä ja muodostumista ja monissa tapauksissa niiden projisoimista tilaan ajatusmuotoina. On tutkittava näiden kahden ilmiölajin vaikutuksia luojiinsa ja muihin ihmisiin, kun otamme käsittelyyn ajatuksensiirron. Mukavuussyistä jaamme sen tiedostamattomaan ja tietoiseen, joista viimeainittuun luetaan kaukoparantaminen, josta annetaan lyhyt yleiskatsaus.

On välttämätöntä ottaa huomioon vaikutus, joka fyysisellä ruumiilla ja tosiasiasa fyysisellä ympäristöllä yleensä on mentaaliruumiiseen ja sen toimintoihin. Vastaavasti meidän on tarkasteltava vaikutuksia, joita mentaaliruumiis saa aikaan fyysisessä ruumiissa ja muissa fyysisissä kohteissa. Sitten on tarpeen kohdistaa samat toimet astraaliruumiiseen, toisin sanoen siihen, miten se vaikuttaa mentaaliruumiiseen ja kuinka mentaaliruumis vuorostaan vaikuttaa astraaliruumiiseen. Sitten palaamme mentaaliruumiiseen itseensä ja näytämme, kuinka se toimii, kuinka sen kykyjä voi kehittää ja harjoittaa sekä työskentelemällä fyysisten aivojen kautta että myös silloin, kun se toimii omaan laskuunsa riippumattomana tietoisuuden käyttövälineenä.

*kama-manas lausutaan kaama-manas

Tämä johtaa meidät luonnollisesti tarkoituksellisempaan mentaaliruumiin harjoittamiseen, johon kuuluu keskittyminen, tämä tehokkaan mentaalisen elämän vertaansa vailla oleva tekijä, meditaatio ja lopulta mystiseen tietoisuuteen johtava kontemplaatio.

Mentaaliruumiin käyttöä fyysisen ruumiin unen aikana käsitellään lyhyesti ja sitten seuraa lyhyt kuvaus keinotekoisesta ja tilapäisestä mentaaliruumiista, joka tunnetaan ayavi rupana.

Seuraavaksi suuntaamme huomiomme elämään fyysisen ja astraalikuoleman jälkeen, toisin sanoen mentaalitasoon. Tätä on käsiteltävä huomattavan pitkästi, sillä meidän on tutkittava mentaalisen elämän kulun taustalla olevia yleisiä periaatteita ja sen monia yksityiskohtia. Meidän täytyy edelleen tarkastella lyhyesti tyypillisimpiä esimerkkejä elämästä neljällä alemmalla mentaalitasolla, jota teosofit kutsuvat deevakhaniksi ja kristityt ”taivaaksi”.

Näin pitkälle päästyämme olemme saaneet käsityksen mentaalitason todellisuudesta ja mahdollisuuksista maailmana itsessään ja tutkimme sitä sellaisena tarkastellen elämää siellä ja sen ilmiöiden yleistä luonnetta. Kaiken tämän keskeltä löydämme ajatuskeskukset, jotka muodostavat kiinnostavan ja tärkeän piirteen. Niistä siirrymme akashisiin aikakirjoihin, tuohon ihmeelliseen ja pettämättömään luonnon muistiin, jossa kaikki on muistissa ja kirjattuna niin, että niitä voi lukea kuka tahansa, jolla on siihen vaadittavat ominaisuudet.

Yksi luku omistetaan sitten mentaalitason asukkaille. Kun ihminen kulkee alemman mentaalitason kautta hänen mentaaliruumiinsa kuollessa, seuraamme häntä riittävästi saadaksemme vilahduksen hänen laajemmasta ja täydemmästä elämästään ylemmällä mentaali- eli kausaalitasolla. Kun olemme näin seuranneet ihmisen pyhiinvaellusta läpi fyysisen kuoleman (ks. *Eetteriruumis*), astraalitason (ks. *Astraaliruumis*) ja tässä teoksessa seuranneet häntä hänen oikean kotinsa, kausaali- eli ylemmän mentaalimaailman kynnykselle, olemme saaneet jonkinlaisen idean ihmisestä persoonallisuuden kol-

messä alemmassa käyttövälineessä ja todellisesta ihmisestä syyruumiissa, sielusta eli yksilöllisyydestä. Tätä aspektia käsitellään luvussa Persoonallisuus ja ego. Sitten käymme käsiksi taas kerran historiaan, kun ihminen astuu ulos ”kodistaan” laskeutuessaan jälleensyntymään ja alempiin maailmoihin.

Lopuksi omistetaan luku ihmisen elämälle, joka on saavuttanut tason, jossa hän on arvollinen tulemaan hyväksytyksi niiden Viisauden Mestarien tseelaksi eli opetuslapsiksi, jotka ihmiskunnan vanhempina veljinä palvelevat nuorempia veljiään erehtymättömällä viisaudella, väsymättömän kärsivällisinä ja loppumattomalla, rajattomalla rakkaudella. Sillä tänä päivänä on monen ihmisen ulottuvilla päästä Heidän treenaukseensa Heidän avustamisessaan vaikka kuinka pienessä määrin Heidän työssään maailman palvelemiseksi. On myös mahdollista listata enemmän tai vähemmän kategorisesti ne ominaisuudet, jotka ovat tarpeen ennen kuin tällainen arvokas etuoikeus voidaan suoda.

Luku 2 Mentaalinen elementaalinen elonaine

Ennen kuin voimme hedelmällisesti tutkia mentaaliruumista ja sen koostumusta, rakennetta tai toimintametojeja, on välttämätöntä kuvata ainakin pääpiirteissään, mitä tarkoitetaan mentaalilla elementaalilla elonaineella. Opiskelija muistaa varmaankin, kuinka aineen atomisten tilojen muodostamisen jälkeen kaikilla luonnon tasoilla, kolminaisuuden kolmas aspekti (kristillisessä terminologiassa Pyhä Henki elämänantaja) vuodattaa itsensä alas neitseellisen aineen mereen (todellinen neitsyt Maria) ja herättää elinvoimaisuudellaan atomisessa aineessa uudet voimat ja mahdollisuudet. Tämän seurauksena on jokaisen tason alempien alatasojen muodostuminen. Jumalaisen elämän toinen vuodatus laskeutuu näin eläväksi tehtyyn aineeseen. Käytämme jälleen kristillistä terminologiaa Poika on ”tullut lihaksi Pyhästä Hengestä ja Neitsyt Mariasta”.

Jumalaisen elämän vuodatusta kutsutaan eri nimillä laskeutumisen eri vaiheissa. Kokonaisuutena siitä puhutaan usein monadisena elonaineena erityisesti, kun se on verhoutuneena vain eri tasojen atomiseen aineeseen, koska silloin siitä on tullut sovelias käytettäväksi hankkimaan pysyviä atomeja monadille. Kun se antaa hengen ei-atomiselle, toisin sanoen molekyyliaineelle, sitä kutsutaan elementaaliseksi elonaineeksi. Nimi on lainattu keskiajan okkultisteilta. He kutsuivat sillä ainetta, josta luonnonhenkien ruumiit muodostuivat. He kutsuivat niitä ”elementaaleiksi.” Kun se alaspäisellä matkallaan energisoi mentaalitason kolmen korkeimman tason aineen, se tunnetaan ensimmäisenä elementaalikuntana. Vietettyään kokonaisen ketjukierroksen siinä evoluutiossa, se laskeutuu mentaalitason neljälle alemmalle tasolle ja antaa siinä hengen toiselle elementaalikunnalle toista ketjukierrosta varten. Tällöin se tunnetaan mentaalisenä elonaineena.

Seuraavan ketjukierroksen se viettää astraalitasolla, jossa sitä kutsutaan kolmanneksi elementaalikunnaksi eli astraaliseksi elonaineeksi. Ketjukierros on aika, jonka elonaalto käyt-

tää kulkeakseen seitsenkertaisen kierroksen ketjun seitsemällä pallolla. Ketjukierroksessa on näin ollen 49 palloa eli maailmankautta. Lisätietoja ks. C. W. Leadbeater *Teosofia*. Jokainen näistä elementaalikunnista on erilainen elämänmuotojen puolesta kuten eläinkunta ja kasvikunta, jotka ovat meille tutumpia. Lisäksi jokaisessa luontokunnassa on tietysti tavalliset seitsemän tyyppiä tai "sädettä", joissa jokaisessa on seitsemän alatyyppeä.

Sekä mentaalinen että astraalinen elonaines on läheisessä yhteydessä ihmiseen ja hänen ruumiiseensa ja evoluutioon, kuten tulemme näkemään, kun etenemme tutkimuksissamme. On tärkeää ymmärtää, että sekä astraali- että mentaalitasojen elementaalinen elonaines eroaa varsin huomattavasti niiden tasojen varsinaisesta aineesta. Toinen tärkeä seikka on, että mentaali- ja astraaliaineen elävöittävä elämä on evoluution ulospäin suuntautuvalla eli alaspäisellä kaarella. Sen osalta edistyminen merkitsee laskeutumista tiiviimpiin aineen muotoihin ja itseilmaisun oppimista niiden välityksellä. Ihmiselle evoluutio merkitsee juuri päinvastaista. Hänhän on jo laskeutunut syvälle aineeseen ja on nyt nousemassa kohti alkulähdettään. Tästä on seurauksena jatkuva etujen ristiriita ihmisen ja hänen käyttövälineissään asustavan elämän välillä. Tämän asian tärkeys valkenee meille, kun avaamme aihettamme lisää.

Luku 3 Koostumus ja rakenne

Mentaaliruumis rakentuu mentaalimaailman neljän alemman alatason hiukkasista, toisin sanoen mentaaliaineesta, mikä vastaa astraaliaineen neljää alempaa alatasoa ja kiinteää, nestemäistä, kaasumaista ja eetteriainetta fyysisellä tasolla. Kolmen ylemmän asteen mentaaliainetta käytetään rakentamaan syy- ja ylempi mentaaliruumis, joita emme käsittele tässä. Tavanomaisen mentaaliaineen lisäksi mentaaliruumis sisältää myös mentaalista elonainetta, toisin sanoen toisen elementaalikunnan ainetta.

Fyysinen ruumis rakentuu, kuten tiedämme, soluista, jotka ovat pieniä erillisiä elämiä, jotka on tehnyt eläväksi toinen vuodatus, joka on lähtöisin jumaluuden toisesta aspektista. Sama pätee astraali- ja mentaaliruumiisiin. Soluelämässä, joka täyttää solut, ei vielä ole mitään älyn kaltaista, mutta niissä on voimakas vaisto painamassa niitä alaspäin aineeseen, kuten näimme edellisessä luvussa.

Mentaaliruumis on ovaalin muotoinen, kuten syyruumiin ovaali osa, mikä on ainoa syyruumiin piirre, joka ilmenee alemmilla tasoilla. Mentaaliruumiin aine ei kuitenkaan ole jakautunut tasaisesti ovaalimuodon kaikille puolille. Keskellä soikiota on fyysinen ruumis, joka vetää voimakkaasti puoleensa astraaliainetta. Astraaliaine vuorostaan vetää voimakkaasti puoleensa mentaaliainesta. Vastaavasti suurempi osa astraali- ja mentaaliruumiiden aineesta on kerääntynyt fyysisen kehyyksen sisäpuolelle. Siksi selvänäkijän katseelle mentaaliruumis näyttää olevan rakentunut tiheästä sumusta fyysisen ruumiin muotoon, ja sitä ympäröi hienommasta sumusta muodostunut soikio. Siksi tuttu on mentaalimaailmassa yhtä hyvin tunnistettavissa kuin fyysisessä. Se osa mentaaliruumiista, joka ulottuu fyysisen ruumiin rajojen ulkopuolelle, muodostaa mentaalisen "auran". Astraali- ja mentaaliruumiit ovat kooltaan syyruumiin kokoisia tai tarkemmin sanoen alemmilla tasoilla olevan syyruumin osan kokoisia. Siten fyysisestä ruumiista poiketen, joka

on pysynyt oleellisilta osiltaan samankokoisena Atlantiksen päivästä saakka, mentaaliruumis kasvaa kooltaan, kun ihminen kehittyy.

Mentaaliruumiin hiukkaset ovat alituisessa liikkeessä. Lisäksi ne muuttuvat jatkuvasti, kun mentaaliruumis vetää automaattisesti yleisestä varastosta itseensä ainetta, joka voi ylläpitää jo olemassa olevia yhdistelmiä. Huolimatta erittäin nopeasta mentaalihiukkasten keskinäisestä liikkeestä on mentaaliruumis samanaikaisesti jollain tavoin löyhä kokonaisuus. Siinä on tiettyä juovikkuutta, mikä jakaa sen enemmän tai vähemmän säännöllisiin lohkoihin, jotka vastaavat tiettyä osaa fyysisissä aivoissa niin, että jokaisen tyyppin ajatus toimii sille kuuluvalla osalla. Mentaaliruumis on kuitenkin niin epätäydellisesti kehittynyt tavallisissa ihmisissä, että monissa on huomattava määrä osastoja vailla aktiviteettia. Noihin osastoihin kuuluvien ajatusyritysten täytyy matkata kiertotietä asiaan kuulumattomiin, mutta jo avoinna olevien kanavien kautta. Tulos on, että noiden aiheiden ajattelemisen on näille ihmisille kömpelöä ja vaikeasti ymmärrettävää. Kuten tulemme näkemään myöhemmässä luvussa, toisilla on laskupäätä ja toisille on mahdotonta suorittaa yksinkertaista matemaattista prosessia. Samoin näemme, miksi jotkut vaistomaisesti ymmärtävät, arvostavat ja nauttivat musiikista, kun taas toiset eivät erota sävelmiä toisistaan.

Hyvät ajatukset tuottavat ruumiin hienompien aineiden värähtelyjä, jotka erityinen painovoima pyrkii lennättämään soikion ylempään osaan. Pahat ajatukset, kuten itsekkyyden ja kitsaus sen sijaan ovat aina karkeamman aineen liikettä, mikä pyrkii ajautumaan kohti soikion alemmaksi osaa. Siitä seuraa, että tavallinen ihminen, joka antautuu tämän tästä erilaisiin itsekkäisiin ajatuksiin, laajentaa mentaaliruumiinsa alemmaksi osaa, ja se näkyy karkeasti ottaen alaspäin levenevän soikion muotoisena. Ihminen, joka ei elättelee alemmaksi ajatuksia, vaan on omistautunut korkeammalle, on taipuvainen laajentamaan mentaaliruumiinsa ylempää osaa, ja siksi ruumis näyttää tyyty

kapeammalla päällään seisovan soikion muotoiselta. Kaikki tällaiset ilmiöt ovat kuitenkin tilapäisiä, sillä pyrkimyksenä on symmetrinen soikio, johon ruumis palaa asteittain.

Tutkimalla ihmisen mentaaliruumiin värejä ja juovituksia selvänäkijä voi havaita ihmisen luonteen ja hänen tässä elämässä saavuttamansa edistyksen. (Syyruumiin samoista piirteistä hän voi nähdä egon edistymisen alkuperäismuodosta, kun ihminen jätti eläinkunnan taakseen.) Mentaaliruumiin ainesosat ovat enemmän tai vähemmän hienostuneet riippuen ihmisen saavuttamasta älyllisen kehityksen asteesta. Se on hyvin kauris ja sen hiukkasten hienostunut ja nopea liike antaa sille ikään kuin elävän, helmiäishoitoisen valon. Tämä kauneus tulee erityisen säteileväksi ja lumoavan ihanaksi, kun äly kehittyy edelleen ja sitä käytetään pääasiassa puhtaisiin ja yleviin aiheisiin. Kuten tulemme näkemään myöhemmin, jokainen ajatus saa värähtelyt nousemaan mentaaliruumiissa värien leikin kera, jota on kuvattu moniväriseksi ja eläväksi vesiputouksen suihkuksi auringonvalon osuessa siihen.

Jokaisessa mentaaliruumiissa on yksi molekyyli tai yksikkö neljänneltä mentaaliselältä alatasolta, jota tavallisesti kutsutaan mentaaliseksi yksiköksi. Se pysyy ihmisen mukana kaikissa hänen inkarnaatioissaan. Kuten tulemme näkemään opiskelumme kuluessa, mentaaliruumiin ainekset hajotetaan ja koetaan uudelleen moneen kertaan elämästä toiseen, mutta mentaalisyksikkö pysyy vakaana keskuksena koko ajan. Mentaalisyksikköä voidaan pitää mentaaliruumiin keskuksena ja sydämenä, ja sen eri osien suhteellista aktiivisuudesta riippuu suuresti ruumiin ulkoasu kokonaisuutena. Mentaalinen yksikkö kuuluu tietenkin johonkin aineen seitsemästä ”tyypistä” tai ”säteestä”. Tulee huomata, että kaikki ihmisen pysyvät atomit ja mentaalinen yksikkö kuuluvat samaan ”tyyppiin” tai ”säteeseen”. Mentaalisella yksiköllä mentaaliruumiissa on siten vastaavuutensa syy-, astraali- ja eetteriruumiin pysyvissä atomeissa. Pysyvien atomien ja mentaalisen yksikön tehtävä on säilyttää itsessään värähtelyvoimina tulokset kaikista koke-

muksista, joiden läpi ruumiit, joissa ne ovat olleet, ovat kulke-
neet.

Mielen eri toiminnot kuuluvat luonnollisesti eri luokkiin tai jaotteluihin ja nämä ilmenevät mentaalisen yksikön eri osien kautta. Mentaaliset yksiköt eivät mitenkään ole kaikki samantaisia. Ne vaihtelevat suuresti tyyppin ja niiden omistajien kehityksen mukaan. Jos mentaalinen yksikkö on levossa, siitä säteilevä voima muodostaa useita suppilonmuotoisia putkia mentaaliseen yksikköön aivan kuten projektorin valo loistaessaan kuultokuvan läpi muodostaa säteilevän suppilonmuotoisen valoputken ilmaan laitteen ja valkokankaan väliin.

Tässä tapauksessa mentaaliruumiin pinta on kuin valkokangas, koska vaikutus on näkyvä vain pinnassa sille, joka katsoo mentaaliruumista ulkoapäin. Niinpä jos mentaalinen yksikkö olisi levossa, mentaaliruumiin pinnalla näkyisi lukuisia värillisiä kuvia, jotka edustavat erilaista henkilölle tyyppillistä ajattelua ja luultavasti tummia kohtia niiden välissä. Mutta kuten muutkin kemialliset yhdisteet mentaalinen yksikkö pyörii vinhasti akselinsa ympäri, minkä seurauksena mentaaliruumiissa on toisinaan epämääräisiä eikä aina samanlevyisiä raitoja, jotka kuitenkin erottuvat selvästi ja ovat tavallisesti samoissa kohdissa.

Mikäli ajatuksia henkisistä pyrkimyksistä on olemassa, ne näkyvät aina pienenä violetina renkaana mentaaliruumiin soikion yläpäässä. Kun pyrkijä lähestyy Polulle johtavaa porttia, tämä rengas kasvaa ja kirkastuu ja on Vihityllä loistavasti hehkuva upeanvärinen lakkki. Sen alapuolella on antaumuksen ajatuksen tavallisesti melko kapea sininen rengas paitsi niiden harvojen kohdalla, joiden uskonnollisuus on todella syvää ja aitoa. Sen vieressä saattaa olla paljon leveämpi rakastavien ajatusten vyöhyke, jonka väri vaihtelee kirkkaanpunaisesta ruusunpunaiseen sen rakkauden tyyppin mukaan, johon se viittaa. Lähellä rakkauden vyöhykettä ja usein tiiviisti siihen liittyneenä on oranssi raita, mikä ilmaisee ylpeitä ja kunnianhimoisia ajatuksia. Ja jälleen tiiviissä yhteydessä ylpeyteen on älyn keltainen vyö, joka yleisesti jakautuu kahteen raitaan, joista

toinen merkitsee filosofista ja toinen tieteellistä ajatustyyppiä. Tämän keltaisen väri paikka vaihtelee eri ihmisissä. Joskus se täyttää munan koko yläosan nousten antaumuksen ja rakkau- den yläpuolelle. Niissä tapauksissa ylpeys on yleensä ylen- määräistä.

Juuri kuvatun ryhmän alapuolella soikion keskiosassa on le- veä konkreettisille ajatuksille omistettu vyö. Siitä mentaaliruu- miin osasta ovat lähtöisin kaikki tavanomaiset ajatusmuodot. (Ajatusmuotoja kuvataan luvussa seitsemän.) Pääväri tässä on vihreä sävyttyen ruskeaan tai keltaiseen henkilön taipumus- ten mukaan. Tässä osassa mentaaliruumista on laajin vaihte- lu. Joidenkin mentaaliruumiit ovat konkreettisten ajatusten kansoittamat, kun taas toisilla on niitä vain muutama. Joissakin ne ovat kirkkaita ja selkeäraja- jaisia, toisissa taas epämääräisiä ja äärimmäisen himmeitä. Joissakin ne on luokiteltu, varustettu nimilapuilla ja järjestetty täsmällisesti, toisissa taas vailla min- käänlaista järjestystä toivottomassa sekasotkussa.

Soikion alemmassa osassa ovat vuorossa kaikenlaisten epätoivottavien ajatusten vyöt. Mentaaliruumiin alemman kol- manneksen tai jopa puolikkaan täyttää usein itsekkyyden sa- mea laskeuma, ja tämän yläpuolella on joskus rengas, joka osoittaa vihaa, viekkautta tai pelkoa. Kun ihminen kehitty- y, tämä alempi osa luonnollisesti häviää ylempään osan laajen- tuessa vähitellen täyttämään koko ruumiin, kuten käy ilmi piis- pa Leadbeaterin teoksen *Ihminen näkyväisenä ja näky- mättömänä* kuvituksesta. Yleinen sääntö on, mitä voimak- kaampi ajatus, sen laajemmat värähtelyt. Mitä henkisympi ja epäitsekäämpi ajatus, sitä korkeampi ja nopeampi värähtely. Ajatuksen voima saa aikaan säkenöintiä, henkisyys värien herkkyyttä. Myöhemmässä luvussa kuvailemme joitakin tyypil- lisiä mentaaliruumiita ja näytämme, kuinka eri mentaaliset omi- naisuudet näkyvät.

Luku 4 Tehtävät

Mentaaliruumis on käyttöväline, jonka avulla Itse ilmentyy ja ilmaisee itseään konkreettisena mielenä. Mieli on Itsen, Itsen tietäjänä, kognitiivisen aspektin heijastuma. Mieli on Itse toimimassa mentaaliruumiissa. Ihmisten valtaosa ei kykene erottamaan ihmistä ja mieltä. Sen seurauksena Itse, jota he etsivät, on mieli. Tämä on enemmän kuin luonnollista, ellei peräti väistämätöntä, koska evoluution nykyvaiheessa viidennen rodun ihmiset työskentelevät juuri mentaaliruumiin kehittämisesä. Menneisyydessä fyysinen ruumis on elävöitetty tietoisuuden käyttövälineeksi. Useimmissa ihmisissä myös astraaliruumis on elävöitetty. Mentaaliruumiin elävöittäminen on työ, jonka parissa ihmiskunnan tulisi nyt tehdä enemmän. Astraaliruumiin kehittäminen ja sen tehtävä kaman eli tunteiden ilmaisemisessa oli neljännen juurirodun, atlantislaiten erikoistyö, kuten se on viidennen juurirodun neljännen alarodun, kelttiläisten tehtävä. Kuten yllä on todettu, viides rotu ja myös viides alarotu on tarkoitettu erityisesti manaksen eli mielen kehittämiseen, sentyyppisen älyn kehittämiseen, joka panee merkille asioiden väliset eroavaisuudet.

Nykyvaiheessa kehityksen ollessa vielä puolitiessään useimmat etsivät eroavaisuuksia omasta näkökulmastaan käsin, ei ymmärtääkseen, vaan enemmän pannakseen vastaan, jopa väkivaltaisesti vastustaen. Kunhan ominaisuus on kehittynyt täydellisesti, eroavaisuudet pannaan merkille tyynesti yksinomaan ymmärtämistarkoituksessa ja sen ratkaisemiseksi, mikä on parasta. Voimme mennä pidemmälle ja sanoa, että viidennen alarodun kehityksen nykyvaiheessa toisten heikkous on jotain, mitä käyttää hyväksi, orjuuttaa, polkea jalkoihin, jotta itse voisi nousta korkeammalle eikä jotain, mitä auttaa olemaan olemassa sinä itsenään. Olipa asia miten epämiellyttävää hyvänsä varhaisimmilla asteilla, niin tämä mentaalinen kehitys on oleellista, sillä tosi kriittinen henki on ehdottoman välttämätöntä tosi edistykselle. Kuudes juurirotu ja viidennen ro-

dun kuudes alarotu tulevat työskentelemään henkisyiden kehittämässä, jolle on ominaista myötätunto ja halu palvella.

On tarpeen selittää hiukan tarkemmin ihmisrodun mielen ja tunteiden kehitysvaihetta nykyisellään. Nykyisellä eli neljännellä kierroksella on tarkoitus kehittää ennen kaikkea halua eli tunnetta. Viidennellä kierroksella on tarkoitus päästää äly kehittymään. "Tulen herrojen" antamasta virikkeestä johtuen äly on jo huomattavasti kehittynyt kokonaisen kierroksen etuajassa normaaliin ohjelmaan verrattuna. Samalla on ymmärrettävä, että äly, josta ihminen on niin ylpeä tänä päivänä, on vain murto-osa verrattuna keskivertoihmiseen seuraavan eli viidennen rodun huippukohtassa. "Tulen herrat" tulivat Venusplaneetalta maapallolle kolmannen juurodun aikana ja ottivat heti evoluutiomme vastuulle. Heidän johtajaansa kutsutaan intialaisissa kirjoissa Sanat Kumaraksi. Hänen mukanaan tuli kolme sijaista ja 25 muuta adeptia avustajana. Satakunta tavallista ihmisolentoa tuotiin myös Venukselta sekoittumaan tavanomaiseen ihmiskuntaan maapallolla. Näistä suurista olennoista puhutaan *Salaisessa opissa* heinä, jotka projisoivat kipinän ihmisiin, joilla ei ollut mieltä herättäen heissä älyn. Se, mitä he tekivät, oli luonteeltaan pikemminkin magnetismin herättämistä, jonka vaikutuksesta ihmiskunta tunsu vetovoimaa heitä kohtaan. Tämä teki mahdolliseksi ihmisille kehittää heissä piilevää kipinää ja saavuttaa yksilöityminen.

Palataksemme takaisin tältä välttämättömältä sivupolulta on aina muistettava, että vaikka analyysin ja tutkimisen vuoksi on tarpeen erottaa ihminen käyttövälineistään, joita hän käyttää, niin Itse on yksi, miten vaihtelevia ovatkaan muodot, joissa se ilmentää itseään. Tietoisuus on yksi yksikkö ja jaottelut, joita teemme siinä, on tehty joko 1) opiskelutarkoituksessa tai 2) illuusiona, koska havaintokykyämme rajoittavat elimet, joiden kautta se toimii alemmissa maailmoissa.

Itsellä on kolme aspektia: tietävä, tahtova ja energisoiva. Näistä syntyvät ajatukset, halut ja toiminta. Ja kuitenkin koko Itse tietää, tahtoo ja toimii. Tehtävätkään eivät ole täysin toisis-

taan erotetut. Kun hän tietää, hän myös toimii ja tahtoo. Kun hän toimii, niin hän myös tietää ja tahtoo. Kun hän tahtoo, hän myös toimii ja tietää. Yksi tehtävä on hallitseva, joskus siinä määrin, että se peittää täysin toiset alleen. Mutta tietämisen ollessa intensiivisimmillään keskittyneenä – se on näistä kolmesta erillisin – ovat aina läsnä piilevänä myös energisoiva ja tahtova, jotka voi erottaa, jos analysoi tarkkaan. Pieni lisäselitys voi auttaa ymmärtämään asiaa. Kun Itse on hiljaa, silloin ilmentyneenä on tiedon aspekti, joka kykenee muistuttamaan mitä tahansa läsnäolevaa kohdetta (kuten tulemme näkemään tarkemmin myöhemmin). Kun Itse on keskittynyt aikomukseen olotilan muutos, silloin näyttäytyy tahdon aspekti. Kun Itse minkä tahansa kohteen läsnä ollessa laittaa liikkeelle energiaa ottaakseen kontaktin tähän kohteeseen, silloin näkyviin tulee toiminnan aspekti. Näin voidaan nähdä, että nämä kolme eivät ole Itse erillisiä osastoja eivätkä kolme asiaa liittyneenä yhteen, vaan yksi jakamaton kokonaisuus ilmentymässä kolmella tavalla.

Itämaisen joogan näkökulmasta ”mieli” on yksinkertaisesti yksilöitynyt tietoisuus, tietoisuuden kokonaisuus toiminta mukaan luettuna. Jooga kuvaa tietoisuuden prosessia näin:

- 1) tietoisuus kohteista, älyn aspekti, mentaalitason hallitseva sävel
- 2) halu saada kohteita, halun aspekti, astraalitason hallitseva sävel
- 3) pyrkimys saavuttaa kohteita, toiminnan aspekti, fyysisen tason hallitseva sävel.

Buddhisella tasolla tieto puhtaana järkenä hallitsee. Kaikki nämä aspektit ovat läsnä koko ajan, mutta yksi hallitsee yhteen aikaan, toinen toisena hetkenä.

Kun palaamme nyt tarkastelemaan mieltä hiukan yksityiskohtaisemmin, opimme, että abstrakti ajattelu on Itsen funktio sen ilmaistessa itseään ylemmän mentaali- tai syyruumiin kautta. Konkreettista ajattelua (kuten aiemmin todettu) Itse

suorittaa työskennellessään mentaaliruumiissa – alemmassa mentaaliruumiissa, kuten sitä toisinaan kutsutaan. Tarkastelemme tuota pikaa lähemmin konkreettisen ajattelun mekanismeita. Myös muisti ja mielikuvitus saavat alkunsa mentaaliruumiissa. Muistin siemen piilee tamasisissa, aineen jäähmydessä, jolla on taipumus toistaa kerran alkaneita värähtelyjä, kun energia niitä koskettaa. Mentaaliruumis on siis egon, todellisen ajattelijan käyttöväline. Hän itse asustaa syyruumiissa. Mutta vaikka mentaaliruumis on tarkoitettu tietoisuuden käyttövälineeksi alemmalla mentaalitasolla, se toimii myös astraalis-fyysisessä ruumiissa kaikissa ilmentymissä, joita tavallisesti kutsutaan ”mieleksi” tavanomaisessa valvetietoisuudessa.

Prosessi on yksityiskohdissaan seuraavanlainen: konkreettisen ajattelun toiminta saa mentaaliruumiin aineen värähtelemään. Värähtely välitetään oktaavia alemmas ajattelijan astraaliruumiin karkeampaan aineeseen. Täältä saavat aivojen eetterihiukkaset vuorostaan vaikutuksia, ja niiden välityksellä viimein kiinteään ruumiin kiinteä harmaa aine saadaan toimimaan. Siten täytyy käydä läpi kaikki nämä askeleet, ennen kuin ajatus voidaan kääntää aktiiviseksi tietoisuudeksi fyysisissä aivoissa. Sympaattinen hermosto on enimmäkseen yhdistyneenä astraaliruumiin kanssa, kun taas aivo-selkäydinhermosto on enemmän mentaaliruumiin kautta toimivan egon vaikutuksen alaisena. Yllä kuvattua prosessia on mahdollista selventää hiukan lisää.

Jokaisella fyysisten aivojen hiukkasella on astraalinen vastaparinsa ja tällä vuorostaan mentaalinen vastapari. Jos sitten oletamme, että tarkastelua varten koko fyysiset aivot on levitetty maahan yhden hiukkasen paksuudelta, niin voimme olettaa edelleen, että vastaava astraali- ja mentaaliaine on myös levinnyt, samoin astraaliaine hiukan fyysisen yläpuolella ja mentaalinen astraalisen yläpuolella. Näin meillä on kolme kerrosta eri tiiviyssasteista ainetta toinen toistaan vastaavasti, mutta ei yhteen liitettyinä paitsi, että siellä täällä on yhteyspiuhoja fyysisten ja astraalisten hiukkasten välillä ja astraalisten ja

mentaalisten hiukkasten välillä. Tämä on suurin piirtein asian laita keskivertoihmisen aivoissa. Kun sitten tällainen ihminen haluaa lähettää ajatuksen mentaalitasolta fyysiselle – monia kanaviahan ei vielä ole avoinna – ajatuksen täytyy poiketa tieltään ja kulkea vaakasuorassa pitkin aivojen mentaaliainetta, kunnes se löytää tien alas mahdollisesti kanavaa pitkin, joka ei ole lainkaan sovelias sille. Sitten fyysisen tason saavutettuaan sen on jälleen liikuttava vaakasuorassa fyysisissä aivoissa ennen kuin se kohtaa fyysisiä hiukkasia, jotka kykenevät ilmaisemaan sen.

On ilmiselvää, että tällainen metodi on hankala ja kömpelö. Voimme näin ymmärtää, miksi jotkut ihmiset eivät ymmärrä mitään matematiikasta tai heillä ei ole kiinnostusta musiikkiin, taiteeseen jne. Syynä on, että tuolle tietylle kyvyille tai aiheelle omistetussa osassa aivoja eivät yhteydet ole vielä avautuneet. Adeptissa, täydellisessä ihmisessä jokaisella hiukkasella on oma piuhansa tai putkensa ja täydet yhteydet aivojen kaikkien osien välillä. Näin ollen jokaisella ajatuksella on oma kanavansa, jonka välityksellä se voi laskeutua suoraan vastaavaan aineeseen fyysisissä aivoissa.

Jos analysoimme tietoisuuden prosessia pääpiirteissään ei-ltsestä ltsen päin, niin huomaamme ensin ulkoapäin tulevan kontaktin fyysiseen ruumiiseen. Astraaliruumis muuttaa tämän kontaktin aistimukseksi. Mentaaliruumis muuttaa aistimuksen havainnoksi, ja sitten havainnot työstetään käsitteiksi säilyttäen niiden muoto niin hyvin kuin suinkin, mistä saadaan materiaalia mahdollisiin tuleviin ajatuksiin. Jokainen kontakti ei-ltsen kanssa muuntaa mentaaliruumista järjestäen uudelleen osan sen materiaaleista ulkoisen kohteen kuvana. Ajattelemisen on muodon puolelta näitten kuvien suhteiden muodostamista; elämän puolella ajattelemisen koostuu vastaavista modifikaatioista tietäjässä itsessään. Tietäjän eriskummallisena työnä on suhteiden luominen hänen mentaaliruumiissaan muodostuneiden kuvien välillä, lisäys, minkä hän tekee muuttaen kuvat ajatuksiksi. Kun ajattelija muodostaa yhä uudelleen samoja kuvia,

tulee aikaelementti mukaan ja syntyvät muisti ja odotus. Näin edelleen työskentelevää tietoisuutta valaisevat ylhäältä päin ideat, joita ei ole pantu kokoon fyysisen maailman toimittamista aineksista, vaan jotka heijastuvat suoraan universaalisesta mielestä (ks. luku 28).

Kun ihminen järkeilee, hän lisää jotain omaansa ulkopäin tarjottuun informaatioon. Kun hänen mielensä työstää sille toimitettua materiaalia, se liittää havaintoja toisiinsa sekoittaen erilaisten aistimusten virrat yhdeksi, yhdistäen ne yhdeksi kuvaksi. Tämä suhteiden luominen, syntetisointi on tosiasiaa tietäjän eriskummallista työtä, mielen erikoisuus. Tällainen mentaaliruumiissa tapahtuva toiminta saa aikaan vaikutuksia astraaliruumiissa, ja kuten edellä on todettu eetteri- ja kiinteässä ruumiissa. Aistimusruumiin hermostollinen aine värähtelee silloin siihen lähetettyjen impulssien vaikutuksesta. Tämä toiminta näkyy sähköpurkauksina. Magneettivirrat kulkevat hiukkasten välillä aikaansaaden monimutkaisia keskinäisiä suhteita. Nämä jättävät jälkeensä hermoradan, jota pitkin toinen virta voi kulkea. Niin ollen jos tietoisuus aktivoi uudelleen hiukkasryhmän, joka oli kyseessä tietyissä värähtelyssä toistamalla saman ajatuksen, värähtely lähtee heti liikkeelle aiemmin muodostunutta rataa pitkin herättäen uudelleen toiset hiukkasryhmät toimimaan ja esittäen tietoisuudelle assosiaation. Tämä on lyhyesti sanottuna assosiaatioiden mekanismi, jonka tärkeys mentaalisenä ilmiönä on korostamattakin tuttu jokaiselle psykologian opiskelijalle.

Edellä on osoitettu, että mielen eriskummallista työtä on suhteiden aikaansaaminen tietoisuuden kohteiden välillä. Tämä ilmaus kattaa kaikki erilaiset mielen prosessit. Tästä syystä hindut puhuvat mielestä kuudentena aistina, koska se ottaa vastaan aistimukset, jotka tulevat viiden aistin kautta ja yhdistää ne yhdeksi havainnoksi, yhdeksi ideaksi. Mielestä on puhuttu myös aistien ”rajahina”. Tästä syystä myös sutriassa esitetty merkitys, että mielen ”vrittit” eli moodit ovat viisivalenssia. Sanaa viisivalenssinen käytetään merkityksessä, jossa ke-

misti puhuu valenssista, alkuaineen kyvystä muodostaa yhdisteitä. Sillä mieli on kuin prisma, joka kokoaa aistien viisi erilaista sädettä aistinelimistä, viisi tapaa tietää, jnanendriyas ja liittää ne yhdeksi säteeksi.

Jos otamme lukuun myös viisi toimintaelintä, karmendriyas samoin kun viisi aistielintä jnanendriyas, niin silloin mielestä tulee yhdestoista aisti. Siksi Bhagavad Gitassa puhutaan ”kymmenestä ja yhdestä aistista”. Kun emme viittaa mieleen kuuudentena tai yhdentenätoista ”aistina”, vaan mentaaliruumiin aisteihin, huomaamme, että ne ovat suuresti erilaiset kuin fyysisen ruumiin aistit. Mentaaliruumis pääsee yhteyteen mentaalimaailman asioiden kanssa ikään kuin suoraan ja koko pinnallaan ja tulee tietoiseksi koko pituudeltaan kaikesta, mikä ylipäänsä kykenee tekemään siihen vaikutuksen. Mentaaliruumiissa ei siten ole eri elimiä näköä, kuuloa, kosketusta, makua ja hajua varten. ”Aistit” ovat harhaanjohtava nimi. Olisi täsmällisempää puhua mentaalisestä ”aistista”.

Tästä käy selville, että toisin kuin astraalitasolla kielimuuria ei enää ole, vaan on mahdollista kommunikoida ajatuksensiirron avulla ilman sanojen muodostamista. Jos harjaantunut oppilas siirtyy mentaalimaailmaan ja kommunikoi siellä toisen opiskelijan kanssa, hänen mielensä ”puhuu” välittömästi värein, äänin ja muodoin niin, että täydellinen ajatus välittyy värlisenä ja soivana kuvana sen sijaan, että siitä näkyisi vain katkelma, kuten tapahtuu fyysisellä tasolla kommunikoidessa symbolein, joita kutsumme sanoiksi. On olemassa tiettyjä vanhoja kirjoja, jotka suuret vihityt ovat kirjoittaneet värikielellä, jumalten kielellä. Monet tseelat (Mestareiden oppilaat) osaavat tätä kieltä ja mitä muotoon ja väriin tulee, niin se muodostuu mentaalimaailman ’puheesta’, jossa, kuten jo todettu, yksittäinen ajatus nostattaa muodon, värin ja äänen samanaikaisesti. Ei ole niin, että mieli ajattelee väreissä, äänissä tai muodoissa; se ajattelee ajatuksen, joka on monimuotoista värähtelyä mentaalialineessa, ja ajatus ilmaisee itseään kaikilla näillä tavoilla liikkeelle lähettämillään värähtelyillä. Siksi ihminen on mentaa-

liruumiissa vapaa erillisten aistielintensä rajoituksista ja vastaanottavainen joka kohdasta jokaiselle värähtelylle, mikä fyysisessä maailmassa esiintyisi erillisenä ja erilaisena kuin toiset värähtelyt.

Keskivertoihmisen mentaaliruumis on tänä päivänä paljon vähemmän kehittynyt kuin astraali- ja fyysinen ruumis. Normaali ihminen nykyisessä evoluution vaiheessa samaistuu aivotietoisuuteen, mikä toimii aivo-selkäydinjärjestelmässä. Hän tuntee itsensä selvästi ja katkeamattomasti ”minäksi” vain fyysisellä tasolla, toisin sanoen valvetilassa. Paitsi mitä tulee aivoselkäydinjärjestelmään, niin keskivertoihmisen tietoisuus toimii astraalitasolta, tunteen maailmasta käsin. Mutta viidennen rodun korkeammin kehittyneissä ihmisissä tietoisuuden keskus on mentaaliruumiissa toimien alemmassa mentaalimaailmassa, jolloin ihmisen saa liikkeelle pikemmin idea kuin tunteet. Niin ollen keskivertoihminen on tietoinen, muttei tietoinen itsestään astraali- ja mentaalitasoilla. Hän tunnistaa astraaliset ja mentaaliset muutokset itsessään, mutta tekee eron niiden välillä, jotka ovat lähtöisin hänestä itsestään verrattuna niihin, joita aiheuttavat kosketukset hänen astraalisiin ja mentaalisiin käyttövälineihinsä ulkoapäin. Hänelle ne ovat kaikki muutoksia hänessä itsessään. Niin ollen fyysinen taso on ainoa ’todellinen’ maailma hänelle ja kaikki astraali- ja mentaalimaailmoihin kuuluvat tietoisuuden ilmiöt ovat ”epätodellisia”, ”subjektiivisia” ja ”kuvitteellisia”. Hän pitää niitä hänen oman ”mielikuvituksensa” luomina eikä seurauksena ulkoisten maailmojen kosketuksista hänen astraali- ja mentaaliruumiiseensa. Hän on tosiasiassa lapsi astraali- ja mentaalitasolla. Siksi kehittymättömässä ihmisessä mentaaliruumis ei voi toimia erillisenä itsenäisenä tietoisuuden käyttövälineenä mentaalitasolla hänen maaelämänsä aikana. Kun tällainen ihminen käyttää mentaalisia kykyjään, niiden on pukeuduttava astraaliaineeseen ennen kuin hän voi tulla tietoiseksi niiden aktivoitumisesta.

Voimme taulukoida mentaaliruumiin pääasialliset tehtävät seuraavasti:

- 1 Palvella Itsen käyttövälineenä konkreettisen ajattelun tarkoituksessa
- 2 Ilmaista tällaisia konkreettisia ajatuksia fyysisen ruumiin kautta toimien astraaliruumiissa, eetteriaivoissa ja aivo-selkäydinjärjestelmässä
- 3 Kehittää muistin ja mielikuvituksen kykyjä
- 4 Palvella evoluution edistyessä erillisenä tietoisuuden käyttövälineenä mentaalitasolla. Tähän täytyy lisätä eräs tehtävä (jonka selventäminen täytyy jättää myöhempään lukuun):
- 5 Yhdistää jokaisen maaelämän aikana saatujen kokemusten tulokset ja välittää niiden oleellisin sisältö egolle, todelliselle ihmiselle, joka elää syyruumiissaan.

Voimme tässä huomata, että eläinkuntakin käyttää mentaalilainetta jossain määrin. Ainakin korkeammat kotieläimet käyttävät epäilemättä järkeilykykyä, joskin suuntaviivat, joiden mukaan järki voi toimia, ovat rajoitetut, ja kyky itsessään ei ole niin voimallinen kuin ihmisolentojen tapauksessa. Keskiverteleimen tapauksessa vain mentaalitason alimman alatason aine on käytössä, mutta korkeasti kehittyneiden kotieläinten kohdalla neljän alimman tason korkeimman tason ainetta voidaan käyttää jossain määrin.

Luku 5 Tyypillisiä esimerkkejä

Villi-ihmisen mentaaliruumista on kuvattu kirjassa *Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä*, kuva VI. Mentaaliruumis on väreiltään paljon levossa olevan astraaliruumiin kaltainen, mutta se on paljon enemmän kuin se, sillä siinä näkyy kaikki, mitä ihminen on kehittänyt henkisesti ja älyllisesti. Tämä ei ehkä ole kovin paljon villi-ihmisen kohdalla, mutta se tulee olemaan huomattavan tärkeää, kuten tulemme näkemään ajallaan. Tarkastellessamme tällaista ruumista havaitsemme yläpäässä himmeää keltaista, mikä on osoituksena älystä jossain määrin, joskin värin sameus osoittaa, että sitä sovelletaan pelkästään itsekkäisiin tarkoituksiin. Antaumusta osoittaa siniharmaa on varmuudella pelon motivoimaa fetissien palvontaa ja oman edun tavoittelun ajamaa. Likaisenpunainen viittaa rakkaudentunteen alkamiseen, mutta sekin on vielä itsestä. Himmeänoranssi raita viittaa ylpeyteen, mutta melko alhaiseen sellaiseen. Laaja tulipunainen leiskaus ilmaisee voimakasta taipumusta vihastumiseen, mikä leimahtaa pienimmästäkin ärsykkeestä. Leveä likaisenvihreä raita, joka peittää suuren osan ruumista, osoittaa vilppiä, petosta, ja ahneutta, mihin viittaa ruskehtava häivähdys. Auran pohjalla on mudanväristä jäänettä viitaten yleiseen itsekkyyteen ja toivottavien ominaisuuksien puutetta.

Kehittymättömän ihmisen mentaaliruumis sisältää vain pienen määrän järjestäytymätöntä mentaaliainetta pääasiassa tason alimmilta alatasoilta. Sitä käyttävät lähes yksinomaan alemmat ruumiit, kun astraaliruumiista lähtöisin olevat emotionaaliset myrskyt panevat sen värähtelemään. Se pysyy melkein liikkumatta, paitsi astraalivärähtelyjen vaikutuksesta ja silloinkin impulssit ovat jähmeitä. Mentaaliruumiin sisältä ei mikään tietty toiminta saa alkuaan, sillä havaittavissa olevaan vastaukseen tarvitaan isku ulkoapäin. Niin ollen mitä väkivaltaisempi isku, sen parempi ihmisen edistymiselle. Riehakas nautinto, vihastuminen, tuska, kauhu ja muut intohimoiset tun-

teet, jotka saavat aikaan pyörteitä astraaliruumiissa, panevat mentaalitietoisuuden sekaisin, ja se lisää jotakin omista vaikutelmistaan ulkoapäin saamiinsa.

Tavallinen henkilö käyttää vain seitsemännen eli alimman alatasen ainetta. Koska se on hyvin lähellä astraalitasoa, kaikki ajatukset ovat astraali- tai emotionaalisen maailman heijastusten värittämiä. Hyvin harvat osaavat vielä toimia kuudennella alatasolla. Suuret tiedemiehet käyttävät sitä melko lailla, mutta pahaksi onneksi he sekoittavat sitä usein alimpien alatasojen aineen kanssa ja tulevat silloin kateellisiksi toisten ihmisten löydöistä ja keksinnöistä. Viidennen alatasen aine on enemmän vailla astraalitason sekoittumismahdollisuutta. Lähimpänä syyruumiista oleva neljäs alataso on mahdollisten astraalivärähtelyjen ulottumattomissa.

Kuvassa IX aiemmin mainitussa teoksessa on kuvattuna tavallisen ihmisen mentaaliruumis. Siinä näkyy enemmän älyn (keltainen), rakkauden (ruusunpunainen) ja antaumuksen (sininen) osuutta. Myös laadullista parannusta on havaittavissa, kun värit ovat paljon kirkkaammat. Vaikka ylpeyden määrä on yhtä suuri kuin aiemmin, niin se on nyt korkeammantasoista. Ihminen on ylpeä hyvistä ominaisuuksistaan eikä pelkästään raasta voimasta tai julmuudesta. Melkoinen määrä tulipunaista on edelleen mukana osoittamassa taipuvaisuutta vihastumiseen. Vihreä on ehdottomasti parempaa osoittaen puhetaitoa ja sopeutuvaisuutta pikemmin kuin vilppiä ja juonikkuutta. Villi-ihmisessä vihreä oli alempana aurassa punaisen alapuolella, koska ominaisuudet, joita se edustaa, tarvitsevat ilmaukseeseen karkeamman tyyppin ainesta kuin mitä vihastumisen puna tarvitsee. Keskivertoihmisessä vihreä on aurassa punaisen yläpuolella, mikä on osoituksena siitä, että aine, mitä se tarvitsee, on tyybiltään vähemmän karkeaa kuin se, mitä vihastumisen punaiseen tarvitaan. Mentaaliruumiin aineen osalta on siis tapahtunut yleisluontoista parantumista. Vaikka aurassa on vielä suuri osuus itsekkyyden ruskeaa, niin kuitenkin väri on hiukkasen lämpimämpi ja vähemmän synkkä kuin villi-ihmisel-

lä. Näin ollen keskivertoihmisen mentaaliruumis on kasvanut huomattavasti koossa, osoittaa jonkinasteista järjestymistä ja sisältää ainetta mentaalitason kuudennelta, viidenneltä ja neljänneltä alatasolta.

Mentaaliruumiin suhteen pätee sama kuin fyysisen ja astraaliruumiin: harjoitus lisää, käyttämättä jättäminen surkastaa ja lopulta tuhoaa. Jokainen mentaaliruumiissa aikaan saatu värähtely aikaansaa muutoksen sen ainesosissa. Ainetta, joka ei kykene värähtelemään mukana, heitetään ulos ja korvataan sopivalla materiaalilla ympäristössä olevasta ehtymättömästä varastosta.

Kuva XXII aiemmin mainitussa teoksessa kuvaa kehittyneen ihmisen mentaaliruumista. Siitä ovat hävinneet täysin ylpeys (oranssi), vihastuminen (tulipunainen) ja itsekkyyks (ruskea). Jäljellä olevat värit ovat levinneet täyttämään soikion ja myös niiden sävy on parantunut niin, että vaikutelma on aivan erilainen. Kun ajatus itsestä on hävinnyt niistä, ne ovat hienostuneempia ja herkempiä. Lisäksi auran yläpäähän on ilmestynyt puhdasta violetta ja kultaisia tähtiä osoituksena uusista ja suurenmoisemmista ominaisuuksista, nimittäin henkisestä pyrkimyksestä. Voima ylhäältä, joka säteilee kehittyneen ihmisen syyruumiin lävitse, toimii myös hänen mentaaliruumiinsa kautta, mutta jonkin verran vähäisemmällä voimalla. Mentaaliruumiista on nyt tullut lähes syyruumiin kopio. Ainoa eroavaisuus on värien oktaaveissa, toisin sanoen häivähdysten välillä, jotka kuuluvat mentaalitason alemmille tai ylemmille tasoille. Samoin astraaliruumis on lähestulkoon kopio mentaaliruumiista sen alemmalla tasolla.

Kehittyneen ihmisen mentaaliruumiista on tullut syyruumiin heijastuma, koska ihminen on oppinut seuraamaan yksinomaan korkeamman Itsen viittauksia ja ohjaa järkeään vain niiden perusteella. Tosiasiassa väri, joka ilmaisee tiettyä ominaisuutta syyruumiissa, ilmaisee sitä myös mentaaliruumiissa ja jopa astraaliruumiissa. Väri on kuitenkin, kuten on jo todettu,

vähemmän hienostunut, vähemmän läpikuultava ja eteerinen, kun se laskeutuu alemmille tasoille.

Henkisesti kehittyneessä ihmisessä kaikki karkeammat mentaaliaineen yhdistelmät ovat poistuneet niin, että se sisältää vain neljän alemman mentaalisen alatason aineen hienompia vaihtoehtoja. Niissäkin neljännen ja viidennen alatason materiaalia on paljon enemmän kuin kuudennen ja seitsemännen. Mentaaliruumis on siten vastaanottavainen älyn korkeammalle toiminnalle, ylevien taiteiden hienostuneille kontakteille ja ylevempien tunteiden puhtaille väristyksille. Tällainen ruumis on nopeaa vauhtia tulemassa valmiiksi tuottamaan syyruumiissa asustavan todellisen ihmisen, ajattelijan jokaisen impulssin, mikä voi löytää ilmaisunsa alemmassa mentaaliaineessa. Henkisen ihmisen astraali- ja mentaaliruumiiden tulisi jatkuvasti osoittaa neljää viittä suuremmoista tunnetta – muun muassa rakkautta, antaumusta, sympatiaa ja älyllistä pyrkimystä.

Arhatin (neljännen suuren vihkimyksen vastaanottanut) mentaaliruumissa (ja myös astraaliruumissa) on hyvin vähän heidän omaa luonteenomaista väriään, vaan ne kopioivat syyruumista niin pitkälle kuin alemmat oktaavit voivat sitä ilmaista. Niissä on ihastuttavaa kimmeltävää hohdetta – jonkinlaista läpikuultavuutta, hiukan kuin helmiäistä, jota on mahdotonta ilmaista sanoin tai kuvallisesti.

Faktoihin suuntautuneella henkilöllä on yleensä paljon keltaista mentaaliruumiissaan ja hänen eriväriset raitansa ovat tavallisesti säännöllisiä ja järjestyksessä. Hänessä on paljon vähemmän tunnetta ja mielikuvitusta kuin intuitionalisessa ihmisessä ja siksi usein tietyllä tavalla vähemmän voimaa ja innostusta. Mutta toisaalta on todennäköistä, että hän tekee paljon vähemmän virheitä ja se, mitä hän tekee, on hyvin ja huolella tehty. Voidaan huomata, että tieteellinen ja järjestelmällinen tottumus mielen käytössä vaikuttaa astraaliruumiin värien järjestykseen. Ne järjestyvät säännöllisiin raitoihin ja rajaviivat niiden välillä tulevat selvemmiksi.

Intuitionaalisen ihmisen mentaaliruumiissa on paljon enemmän sinistä, mutta värit ovat yleisesti epämääräisempiä ja koko ruumis huonommin säädely. Hän kärsii paljon enemmän kuin vakaampi tyyppi, mutta hän on toisinaan kykenevä edistymään nopeasti kärsimyksen kautta. Täydellisessä ihmisessä sekä hehkulla että innostuneisuudella, vakaudella ja säännöllisyydellä on kaikella paikkansa. On ainoastaan kysymys siitä, mitä tarvitaan ensin.

Yllä lueteltujen mentaaliruumiissa värein ilmaistujen ominaisuuksien lisäksi on koko joukko muita ominaisuuksia, kuten rohkeus, arvokkuus, iloisuus, totuudellisuus ja muita senkaltaisia, joita laajasti ottaen edustaa pikemminkin muoto kuin väri. Niitä osoittavat mentaaliruumiin rakenteen eroavaisuudet tai muutokset sen pinnalla. Yllä kuvattujen erilaisten renkaiden ja vyöhykkeiden lisäksi on näkyvissä yleensä enemmän tai vähemmän selvästi merkittävät uurteita ja monista ihmisen ominaisuuksista voidaan päätellä näitä uurteita tutkimalla. Esimerkiksi *lujan tahdon* omaaminen antaa mentaaliruumiille useamman tason selkeitä linjoja. Kaikki uurteet ja säteet ovat vakaita, lujia ja selvästi erottuvia, kun taas heikon ja häilyvän henkilön tapauksessa ei tällaista viivojen lujuutta ja voimakkuutta ole. Eri ominaisuuksia erottavat linjat ovat silloin epäselviä ja uurteet pieniä, heikkoja ja aaltoilevia.

Rohkeus näkyy lujina ja selvästi erottuvina viivoina erityisesti oranssissa raidassa, joka on yhteydessä ylpeyteen sekä tyyninä, vakaasti hohtavina väreinä, jotka ovat osoitus korkeammista ominaisuuksista. Kun *pelko* saa vallan henkilöstä, kaikki värit himmenevät ja ne jäävät lyijynharmaan sumun alle. Uurteet häviävät sykkivän hyytelömassan täristessä, kun ihminen on kadottanut hetkellisesti kyvyn ohjata ja kontrolloida käyttövälineitään. *Arvokkuus* ilmenee periaatteessa samassa osassa mentaaliruumista kuin rohkeus tyynenä vakautena ja varmuutena, mikä eroaa melkoisesti rohkeuden viivoista. *Totuudellisuus* ja *tarkkuus* näyttävät hyvin selvästi konkreetti-

sille muodoille omistetun mentaaliruumiin osan uurteissa sekä siihen ilmestyvien kuvien selkeydessä ja tarkkuudessa. *Lojaalisuus* näyttäytyy sekä rakkauden että antaumuksen voimistumisena ja pysyvänä muodostelmana siinä osassa soikiota, henkilön kuvaa, jota kohtaan lojaalisuutta tunnetaan. Monissa tapauksissa lojaalisuuden, rakkauden ja antaumuksen kohdalla muodostetaan hyvin voimakas pysyvä kuva näitten tunteiden kohteesta, ja se pysyy ajattelijan auran pinnalla niin, että kun hänen ajatuksensa kääntyvät rakastettua tai ihailtua kohtaan, hänen siihen kohdistamansa voima vahvistaa olemassa olevaa kuvaa sen sijaan, että muodostuisi uusi.

Ilo näkyy sekä mentaali- että astraaliruumiiden yleisenä kirkastumisena ja säteilynä ja myös eriskummallisena väreilynä ruumiin pinnalla. *Yleinen iloisuus* näkyy kuplivana muunnoksena tästä ja myös vakaana tyyneytenä, joka on miellyttävä näky. *Yllättyminen* toisaalta näkyy mentaaliruumiin äkillisenä kokoon vetäytymisenä ja rakkauden raitojen lisääntyneenä hehkuna, mikäli yllätys on miellyttävä. Kun kyseessä on epämiellyttävä yllätys, soikion alaosassa näkyy värinmuutos ruskean ja harmaan suuntaan. Kokoon vetäytyminen välittyy tavallisesti sekä astraali- että fyysiseen ruumiiseen ja saa usein aikaan yksiselitteisen epämiellyttäviä tuntemuksia, jotka toisinaan vaikuttavat solar plexukseen (aiheuttaen heikotusta ja pahoinvointia) ja joskus sydänkeskukseen, jolloin seurauksena on sydämentykytystä tai jopa kuolema. Äkillinen yllätys voi joissain tapauksissa tappaa, jos henkilöllä on heikko sydän. *Kunnioitus* on sama kuin ihmetys paitsi, että siihen liittyy syviä muutoksia mentaaliruumiin antaumuksellisessa osassa, mikä tavallisesti paisuu tästä vaikutuksesta ja sen uurteet tulevat selvemmin näkyviin. *Mystisiä ajatuksia* ja psyykkisiä kykyjä osoittavat värit, joille ei ole vastinetta fyysisellä tasolla.

Kun ihminen käyttää jotain mentaaliruumiinsa osaa suunnaten ajatuksen voimakkaasti yhteen tai useampaan aiemmin mainittuun kanavaan, mentaaliruumis värähtelee sen aikaa nopeammin, mikä kirkastaa värejä. Lisäksi ajatusta vastaava

osuus mentaaliruumiista paisuu tilapäisesti ja kasvaa kooltaan häiriten sen aikaa soikion symmetrisyyttä. Monissa ihmisissä tällainen pullistuma on pysyvä ja merkitsee aina sitä, että sentyyppinen ajattelu on jatkuvasti lisääntyvää. Esimerkiksi jos henkilö aloittaa tieteellisen opiskelun ja alkaa siksi äkkiä suunnata ajatuksiaan siihen suuntaan paljon enemmän kuin ennen, niin ensimmäinen seuraus on tällainen pullistuma. Mutta jos hän pitää tieteellisen oppiaineen ajatusten määrän nyt omaksumallaan tasolla, esiintyöntyvä osa painuu vähitellen takaisin soikion ääriviivojen sisään, mutta sen väriraita tulee laajemmaksi kuin aiemmin. Jos ihmisen kiinnostus tieteellisiin aiheisiin kasvaa jatkuvasti voimakkuudeltaan, pullistuma pysyy todistamassa asiaa, vaikka väriraitakin levenee. Mentaaliruumista voidaan näin myös vahingoittaa vinoutuneeseen kehitykseen johtavalla ylenmääräisellä erikoistumisella. Se voi ylikkehittyä joltain osilta ja alikehittyä mittasuhteiltaan joltain toisilta, mahdollisesti yhtä tärkeitä alueiltaan. Sopusointuinen ja mittasuhteiltaan tasapainoinen yleiskehitys on päämäärä, jota kohti tulee pyrkiä. Tähän tarvitaan tyyntä itsensä analysointia ja keinojen päättävää suuntaamista päämääriin. Käsittelemme tätä aihetta myöhemmässä luvussa.

Aiemmin on jo viitattu aineen jatkuvaan liikkeeseen mentaaliruumiissa. Sama ilmiö tapahtuu myös astraaliruumiissa. Kun esimerkiksi äkillinen tunne järkyttää astraaliruumista, kaikki aine siinä alkaa pyöriä kuin voimakkaan pyörremyrskyn kourissa niin, että hetken aikaa värit sekoittuvat. Sitten eri aineelle ominaisesta painovoimaisuudesta johtuen erityyppiset aineet järjestäytyvät jälleen tavanomaisiin vyöhykkeisiinsä. Silloinkaan ei aine rauhoitu, sillä hiukkaset juoksentelevat ympäri vyöhykettä pysyen kuitenkin useimmiten omalla kaistaleellaan. Liike oman vyöhykkeen sisällä on täysin tervettä. Tosiasiassa se, jossa ei tällaista liikettä ole, on mentaalinen äyriäinen, joka ei voi kasvaa ennen kuin murtaa kuorensa. Aineen aktiivisuus millä tahansa vyöhykkeellä lisääntyy suhteessa ajatusten määrään, joka omistetaan kyseiselle aiheelle.

Mentaaliruumiin häiriötilat ovat samankaltaisia kuin astraaliruumiin ja yhtä tuhoisia seurauksiltaan. Jos ihminen sallii itsensä tulla ylen määrin huolestuneeksi jostain ongelmasta ja kääntelee sitä mielessään yhä uudestaan pääsemättä mihinkään lopputulokseen, niin hän nostattaa eräänlaisen myrskyn mentaaliruumiissaan. Ehkä vielä parempi kuvaus on aristava kohta mentaaliruumiissa, vähän kuin hankautumisesta aiheutunut ärtyminen. Kiistanhaluisella henkilöllä on mentaaliruumiissaan jatkuvasti tulehtunut kohta, joka on niin herkässä vaiheessa, että pieninkin ärsytys saa sen puhkeamaan varsinaiseksi haavaksi. Sellaisella ei ole minkäänlaista toivoa okkulttisesti edistymisestä ennen kuin hänellä on tasapainoa ja talonpoikaisjärkeä, jolla kohdata sairaustilansa.

Jos ihminen sallii ajatuksensa mistä tahansa aiheesta jäähmettyä, tämä pysähtyneisyys toistuu aiheetta vastaavassa ai-neessa. Kun sallii ajatuksensa tuosta aiheesta asettua paikalleen ja kivettyä, muodostuu verentungos, mikä ilmenee ennakkoluulona. Mentaaliaineeseen muodostunut pieni pyörre pyörii ympyrää, kunnes se hyytyy ja muodostuu eräänlaiseksi känsäksi. Ennen kuin tämä känsä on kulunut pois tai kaivettu juurineen voimakkein, ei ihminen voi käyttää mentaaliruumiinsa tätä osaa eikä kykene rationaaliseen ajatteluun kyseisestä aiheesta. Pilaantunut paksu massa estää kaiken vapaan liikkeen sisään tai ulos. Se estää häntä toisaalta näkemästä oikein ja vastaanottamasta uusia vaikutelmia kyseessä olevasta aiheesta ja toisaalta lähettämästä ulospäin yhtään selkeää ajatusta sen suhteen.

Nämä kipeät kohdat mentaaliruumiissa ovat valitettavasti myös tulehduspesäkkeitä; kyvyttömyys nähdä selkeästi lisääntyy ja leviää. Pysähtyneisyys mentaaliruumiin yhdessä osassa johtaa todennäköisesti pysähtyneisyyteen myös toisissa osissa. Jos ihmisellä on ennakkoluuloja yhden asian suhteen, hän kehittää todennäköisesti pian ennakkoluuloja myös muitten asioiden suhteen, koska mentaaliaineen terve virtaus on estynyt ja muodostuu valheellisuuskeskus. Uskonnolliset ennako-

luulot ovat yleisimpiä ja vakavimpia, ja ne estävät täysin rationaalisen lähestymisen aihetta kohtaan. Hyvin suurella joukolla ihmisiä koko se mentaaliruumiin osa, jonka pitäisi käsitellä uskonnollisia asioita, on poissa toiminnasta, luutunut ja känsien peitossa niin, että heidän on mahdoton käsittää alkeellisintaakaan ideaa siitä, mitä uskonto on ennen kuin tapahtuu katastrofi.

Voimme tässä toistaa, että nykypäivänä yleisesti edistyneempien rotujen parhaimmissa ihmisissä fyysinen ruumis on täysin kehittynyt ja melko hyvin hallinnassa. Astraaliruumis on myös täysin kehittynyt, mutta ei mitenkään vielä täydellisesti hallinnassa. Mentaaliruumis on evoluutioprosessissa, mutta se ei ole vielä täysin kasvanut. Ihmisillä on vielä pitkä matka, ennen kuin nämä ruumiit ovat täydellisesti alomaisia sielulle. Kun tämä tapahtuu, niin korkeampi Itse imee alemman itsen itseensä ja ego eli sielu hallitsee ihmistä. Sellaisessa ihmisessä ei enää ole konfliktia eri ruumiiden välillä. Vaikkei hän vielä ole täydellinen, niin hänen käyttövälaineensä ovat niin sopusoinnussa, että niillä ei ole kuin yksi päämäärä.

Luku 6 Kama-manas (halumieli)

Kirjassa *Astraaliruumis* tarkastelimme kamaa eli halua ja tulimme tekemisiin kama-manaksen eli halun ja mielen takertuman kanssa. Tässä kirjassa meidän on otettava kama-manas uudelleen käsittelyyn. Pidämme käsiteltynä, mitä kirjassa *Astraaliruumis* sanottiin kamasta ja keskitymme nyt manas-aspektiin. Kama on elämä ilmentyessään astraalisessa käyttövälineessä. Sen luonteenomainen piirre on tunne. Siihen kuuluvat eläimelliset pyyteet, intohimot ja halut. Se on ”apina ja tiikeri” meissä, joka sitoo meidät maahan. Kama eli halu on myös atman eli tahdon heijastunut, alempi aspekti.

Kama on käsite, jota käytetään toisinaan rajoitetussa mielessä merkitsemään vain karkeaa aistillista halua. Se tarkoittaa kuitenkin kaikkia haluja. Ja halu on rakkauden ulospäin suuntautunut aspekti, rakkaus kolmen maailman asioita kohtaan. Varsinainen rakkaus, rakkaus elämää tai jumalaista kohtaan kuuluu korkeammalle eli sisäänpäin kääntyvälle itselle. *Rig Vedassa* kama on sen tunteen henkilöitymä, joka johtaa ja panna liikkeelle luomisen. Se on oleellisilta osiltaan kaipausta aktiiviseen, tuntevaan olemassaoloon, elinvoimaisten tuntemusten olemassaoloon, intohimoisen elämän heittelevään turbulenssiin. Siten kamasta tulee yksilölle samoin kuin kosmokselle jälleensyntymän ensisijainen syy. Kun halut erillistyvät haluprinsipiistä, ne sitovat ajattelijan maahan ja tuovat hänet takaisin syntymään yhä uudelleen. Idässä tämä jano tai halu, joka pakottaa ihmisen inkarnoitumaan, tunnetaan trishnana, palin kielessä tanhana; trishnan toteutuminen eli täyttymys tunnetaan upadanana.

Manas tulee sanskritin sanasta *man*, joka on kantasana verbille ajatella. Se on ajattelija meissä, josta lännessä puhutaan mielenä. Manas on kuolematon yksilö, todellinen ”minä”. Manas, ajattelija on itse henkinen ja elää ylemmällä mentaalitai kausaalitasolla eikä voi tulla suoraan yhteyteen alempien maailmojen kanssa. Siksi se projisoi itsestään alemman ma-

naksen, jota kutsuaan vaihdellen heijastukseksi, varjoksi, säteeksi jne. Tämä säde käyttää aivoja ja toimii niissä ilmentäen aivojen kautta sellaisia mentaalisia kykyjä kuin aivot kykenevät kokoonpanonsa ja muitten fyysisten ominaisuuksiensa vuoksi käsittelemään. Säde saattaa aivojen hermosolujen molekyylit värähtelemään ja synnyttää tietoisuutta fyysisellä tasolla.

Tämä alempi manas jakautuu neljään osaan, jotka ovat:

- kama eli halu
- prana eli elinvoima
- eetterinen kaksoispuoli
- fyysinen ruumis

Se pitää toisella kädellään kiinni kamasta ja toisella isästään, korkeammasta manaksesta.

Maelämän aikana kama ja alempi manas ovat yhdessä ja niistä puhutaan usein kama-manaksena. Kuten olemme nähneet, kama vastaa eläimellisistä ja intohimoisista elementeistä. Alempi manas rationalisoi ne ja lisää älyllisiä kykyjä. Nämä kaksi, kama ja manas ovat elämän aikana niin kiinteästi sidoksissa toisiinsa, että ne harvoin toimivat erikseen, sillä on tuskin ajatusta, johon halu ei vaikuttaisi. Kama-manas ei ole uusi periaate, vaan se punoo manaksen alemman osan yhteen kamman kanssa. Kama-manasta, toisin sanoen manasta plus halua kuvataan manaksena, joka kiinnostuu ulkoisista asioista. Alemman manaksen toiminta ihmisessä näkyy mentaalisena kyvykkyytenä, älyllisenä vahvuutena, terävä-älyisyytenä, ja erittelykykynä. Ne muodostavat yhdessä vertailukyvyyn, järjen, arvostelukyvyn, mielikuvituksen ja muut mentaaliset kyvyt. Nämä voivat ylittää siihen asti, mitä usein kutsutaan neroudeksi, mutta mitä H. P. Blavatsky kutsui ”keinotekoiseksi neroudeksi”, kulttuurin ja pelkän älyllisen terävyyden tuotteeksi. Mitä tavallisesti kutsumme mieleksi tai älyksi, on H. P. Blavatskyn sanoja käyttäksämme ”kalpea ja usein vääristynyt heijastus manaksesta itsestään”. Sen tosi olemus tulee usein näkyviin

sellaisten kama-elementtien läsnäolon välityksellä kuin intohimo, turhamaisuus ja ylimielisyys.

Tosi nerous koostuu korkeamman manaksen välähdyksistä, jotka tunkeutuvat alempaan tietoisuuteen. Kuten *Bindopani-hatissa* sanotaan: ”Manas on totisesti kaksinainen, puhdas ja epäpuhdas; halu määrittää epäpuhdasta, puhdas on vapaa siitä”. Nerous, joka näkee sen sijaan, että kiistelisi, on siten peräisin korkeammasta manaksesta eli egosta: tosi intuitio on eräs sen kyvyistä. Järki, punnitsemis- ja tasapainottamisprosessi, joka järjestää huomioidut faktat, tasapainottaa niitä toisiaan vastaan, kiistelee niistä ja vetää johtopäätöksiä yhdestä toiseen, on alemman manaksen toimintaa aivokoneiston välityksellä. Sen työkalu on järkeily. Induktion avulla se laskeutuu tunnetusta tuntemattomaan rakentaessaan oletusta; deduktion avulla se laskeutuu uudestaan tunnettuun todentaen oletusta uusilla kokeilla. On ero tavanomaisen järkeilymekanismin ja neroutena tunnettujen tietoisuuden eriskummallisten välähdysten välillä. Järkeily tulee aivoihin mentaali- ja astraalitasojen toisiaan seuraavien alatasojen kautta vähitellen, mutta nerous on tulosta tietoisuuden vuodattautumisesta alaspäin atomisten alatasojen läpi, toisin sanoen atomiselta astraali- ja atomiselta fyysiseltä tasolta.

Fyysisten aivojen kykyinä ja täysin riippuvaisena aistien hankkimasta todistusaineistosta järki ei ole ominaisuus, joka on suoraan yhteydessä jumalaiseen henkeen ihmisessä. Se tietää, siksi keskustelua ja väittelyä vaativa järkeily on sille täysin hyödytöntä. Henki eli ego puhuu omantunnon kautta, joka on yhtäkkinen havainto siitä, mikä on oikein ja väärin. Näin olen profetia ja ennustaminen ja niin kutsuttu jumalainen inspiraatio ovat yksinkertaisesti valaistumisen seurauksia ylhäältä ihmisen omalta kuolemattomalta hengeltä. (Tätä aspektia käsitellään lisää luvussa 31).

Kama-manas on ihmisen persoonallinen itse. Kirjassa *Hunuton Isis* siitä on käytetty termiä ”astraalisielu”. Alempi manas antaa sen yksilöllisen kosketuksen, joka saa persoonallisuus-

den tunnistamaan itsensä ”minäksi”. Siitä tulee äyllinen, se tunnistaa itsensä erillisenä kaikista muista itseistä. Tuntemansa erillisyyden harhauttamana se ei tajua kaiken aistimansa takana olevaa ykseyttä. Alemman manaksen tempaisee mukaansa kamallisten tunteiden, intohimojen ja halujen ryöpsähdys. Materiaaliset asiat vetävät sitä puoleensa, kun myrskyänet sokaisevat ja tekevät sen kuuroksi. Se on taipuvainen unohtamaan syntymäpaikkansa puhtaan ja tyynen loiston ja heittäytymään turbulenssiin, mikä tuo haltioitumista, muttei rauhaa. Alempi manas antaa viimeisen ilonsilauksen aisteille ja eläimelliselle luonnolle. Sillä ilman muistia tai odotusta ei ole intohimoa eikä ekstaasia ilman mielikuvituksen herkkää voimaa ja unien ja fantasioiden hienostuneita värejä.

Kama sitoo siten manaksen tiukasti maahan. Niin kauan kun toiminta suoritetaan tarkoituksena saada rakkautta, tunnustusta, valtaa tai mainetta, niin olipa kyseessä kuinka suuri kunnianhimo, kuinka kauaskantoinen hyväntekeväisyys tahansa, niin ylevät manas saavutukset ovat kaman tahraamat eivätkä puhtaita alkulähteeltään. Kama ja manas toimivat ja reagoivat toinen toisiinsa stimuloiden ja saaden toisen liikkeelle. Halu pakottaa jatkuvasti mieltä liikkeelle ja saa sen palvelemaan halun välikappaleena. Mieli hakee aina sitä, mikä tuottaa mielihyvää ja esittää kuvia, jotka tuottavat mielihyvää ja sulkee pois ne, jotka tuottavat tuskaa. Mentaaliset kyvyt lisäävät eläimellisille intohimoille tiettyä vahvuutta ja ominaisuuksia, joita ei ilmene niissä, kun ne toimivat puhtaasti eläimellisinä ominaisuuksina. Sillä mentaaliruumiiseen painetut vaikutelmat ovat pysyvämpiä kuin astraaliruumiiseen, ja mentaaliruumis tuottaa niitä jatkuvasti uudestaan muistin ja mielikuvituksen avustuksella. Siten mentaaliruumis stimuloi astraalista ja synnyttää siinä haluja, jotka eläimellisessä uinuisivat, kunnes fyysinen heräte saa ne liikkeelle. Siksi kehittymättömässä ihmisessä on sitkeää aistityydytyksen etsimistä, jota alemmissa eläimissä ei ole. Niille himokkuus, julmuus ja laskelmallisuus ovat vieraita. Siten mielen kyvyt valjastettuna palvelemaan aisteja tekevät

ihmisestä paljon vaarallisemman, villimmän ja karkeamman kuin mikään eläin. Sitä osaa, jota haluelementaali, toisin sanoen astraaliruumiin vaistonvarainen elämä näyttölee manaksen ja kaman takertumassa, on kuvattu kirjassa *Astraaliruumis*, johon pyydän tutustumaan.

Ihmisen astraali- ja mentaaliruumis ovat niin toisiinsa kietoutuneita, että niiden sanotaan usein toimivan yhtenä ruumiina. Tosiasiassa Veda-luokituksessa nämä kaksi luokitellaan yhdeksi koshaksi:

Buddhinen ruumis	Anandamayakosha
Syyruumis.....	Vignanamayakosha
Mentaaliruumis	Manomayakosha
Astraaliruumis	Manomayakosha
Eetterinen kaksoispuoli ...	Annamayakosha
Kiinteä ruumis	Annamayakosha

On palautettava mieleen, että aistimuskeskukset sijaitsevat kamassa. Siksi *Mundakopanishatissa* sanotaan, että ”kaikkien olentojen ajatteluelin on aistien valtaama”. Tämä korostaa manomayakoshan kaksinaista toimintaa. Se on ajattelun elin mutta ”aistien valtaama”.

Panemme tässä merkille kama-manaksen ja atomien ja spirillien välisen yhteyden. Maaketjun ensimmäisellä kierroksella monadin elämä elävöitti fyysisen tason atomien ensimmäisen spirillisarjan. Tätä sarjaa käyttävät prana- (elinvoima-) virtaukset vaikuttaessaan kiinteään ruumiiseen.

¹ Annie Besant Tajunta s.24. ...Logoksen elämä, joka liikkuu käsittämättömällä nopeudella. Näiden kievien ja liikkuvien pyörteiden välinen vetovoima rakentaa molekyyliä, ja taso alatasoinen muodostuu. Näiden kievien pyörteiden rajoittavalla pinnalla on spirillejä, pyöriä virtoja, kukin kohtisuorassa sisäpuolella ja ulkopuolella olevaa keskuspyörrettä vastaan. Monadin, eikä kolmannen Logoksen elämä, muodostaa nämä kievät virrat. Ne syntyvät kehityksen kuluessa toinen toisensa jälkeen täyteen toimintaan, tavallisesti yksi kunkin rodun aikana... Laajempi selvitys s. 70 – 72

5. Monadin vaikutus pysyviin atomeihin

Toisella kierroksella aktivoitui spirillien toinen sarja, kun eeterisen kaksoispuolen läpi kulkeva prana virtasi niiden läpi. Kolmannella kierroksella astraaliruumiiseen yhdistetty prana virtasi spirillien kolmannen sarjan läpi tehden aistimisen mahdolliseksi. Neljännellä kierroksella aktivoituu spirillien neljäs sarja, kun kama-manaksen prana virtaa niiden läpi ja tekee ne sopivaksi aivojen käyttöön, joista on tuleva ajattelun väline. Muitten spirillisarjojen aktivointi korkeamman tietoisuuden käyttöön voidaan saada aikaan tietyillä joogaharjoituksilla niiden kohdalla, jotka valmistautuvat astumaan Polulle. Evoluution tavanomaisessa kulussa kehitetään uusi spirillisarja jokaista kierrosta varten niin, että seitsemännellä kierroksella kaikki seitsemän spirillisarjaa ovat aktiivisia. Siksi tuolla kierroksella elävät tulevat pitämään paljon nykyistä helpompana vastata sisäisiin asioihin ja elää korkeampaa elämää.

Kunkin inkarnaation kuluessa manas tekee yhden seuraavista kolmesta asiasta:

1) Se voi kohota kohti alkulähdettään ja sinnikkään, jatkuvan ponnistelun tuloksena tulla yhdeksi ”Isänsä kanssa, joka on taivaassa”, toisin sanoen korkeamman manaksen kanssa.

2) Se voi osittain pyrkiä ylöspäin ja osittain alaspäin, mikä on tilanne useimpien keskivertoihmisten kohdalla.

3) Se voi myös tukkeutua kama-elementeistä niin, että tulee yhdeksi niiden kanssa ja vääntäytyy väkipakolla irti vanhemmistaan ja tuhoutuu.

Aina, kun alempi manas voi joksikin aikaa irrottautua karmasta, siitä tulee korkeimpien mentaalisten kykyjen opas, ja se on fyysisen ihmisen vapaan tahdon elin. Tämän vapauden ennakkoehto on, että kama on alistettu ja voitettu. Vapaa tahto asustaa manaksessa itsessään. Manaksesta kumpuaa vapauden tunne, tieto siitä, että voimme hallita itseämme, että korkeampi luonto voi hallita alemmaa, vaikka alempi kapinoisi ja taistelisi vastaan. Heti, kun tietoisuus samaistuu manaksen kanssa kaman sijasta, alemmasta luonnosta tulee eläin, jota kor-

keampi tietoisuus voi ohjata eikä se ole enää ”minä”. Näin olen ero voimakastahtoisien ja heikkotahtoisien henkilön välillä on se, että heikkotahtoisien saavat liikkeelle ulkoiset viehtymykset ja vastenmielisyydet eli halu, ”valtaistuimensa menettänyt tahto”. Voimakastahtoisien sitä vastoin panee liikkeelle tahto sisältäpäin. Se hallitsee ulkoisia olosuhteita kohdistuen niihin jatkuvasti asiaankuuluvia voimia kokemusvarastonsa ohjaamana. Lisäksi kun alempi manas vapautuu kamasta, siitä tulee kykenevämpi välittämään alempaan tietoisuuteen korkeammalta manakselta vastaanotettuja impulsseja. Silloin, kuten olemme nähneet, nerous leimahtaa, egon valo virtaa alemman manaksen kautta aivoihin.

Yhdestä asiasta voimme olla varmoja: niin kauan kuin olemme persoonallisuuden pyörteessä, halujen ja mieltymysten myrskyt jylläävät ympärillämme. Niin kauan kuin tunteen aallot viskovat meitä edestakaisin, ei egon eli korkeamman manaksen ääni voi kantautua korviimme. Ego ei ota määräysvaltaa tulessa tai tuulessa, ei ukkosen jylinässä tai myrskyssä, vaan vasta, kun voidaan tuntea hiljaisuuksien hiljaisuus, vasta, kun ilma ei liiku ja kaikki on tyyntä. Vasta silloin ihminen kätkee kasvonsa viittaansa, joka sulkee hänen korvansa jopa maan hiljaisuudelta, vasta silloin kuuluu hiljaisuutta vaimeampi ääni, egon, todellisen korkeamman itsen ääni.

Kuten tyyntä järvi heijastaa kuun ja tähdet, mutta tuulenviereen häiritsemänä antaa vain rikkonaisia heijastumia, niin voi ihminen mielensä vakauttamisella, halujensa tyyntäytymisellä ja tuomalla hiljaisuutta toimiinsa tuottaa itsessään kuvan korkeammasta. Voipa oppilas heijastaa peilikuvan jopa Mestarinsa mielestä. Mutta jos hänen omat ajatuksensa ponnahtavat esiin, hänen omat halunsa heräävät, hän saa rikkonaisia heijastumia, tanssivia valoja, jotka eivät kerro hänelle mitään.

Erään mestarin sanoin: *”Näkyvässä maailmassa näkymättömän näyt tulevat esiin häiriintymättömän mielen tyyntällä ja sileällä pinnalla. Meidän on vartioitava mustasukkaisesti mie-*

lemme tasoa vastakkaisilta vaikutuksilta, joita syntyy päivittäin maaelämämme kuluessa”.

Universaalisen mielen osana ego on ehdottoman kaikkittävällä omalla tasollaan, mutta vain potentiaalisesti sellainen alemmissa maailmoissa, koska sen on toimittava persoonallisen itsen kautta. Syyruumis on menneen, nykyisen ja tulevan tiedon käyttöväline. Tästä lähteestä sen kaksoispuoli, alempi manas saa satunnaisia välähdyksiä siitä, mikä on ihmisen aistien tuolla puolen ja välittää ne tiettyihin aivosoluihin tehden ihmisestä näkijän, ennustajan tai profeetan.

Voitto tässä asiassa voidaan saavuttaa vain useiden toisiaan seuraavien inkarnaatioitten aikana, jotka on tietoisesti suunnattu tähän päämäärään. Elämän seurattessa toistaan fyysisestä ruumiista tulee herkemmin manaksen impulssien värähtelyihin virittynyt niin, että alempi manas tarvitsee yhä vähemmän karkeampaa astraaliainetta käyttövälineekseen. Se on eräs osa ”manaksen” säteen tehtävää, toisin sanoen alempi manas pääsee vähitellen eroon ”sokeasti harhaanjohtavasta elementistä” (kamasta), joka saa manaksen niin kiinteään kontaktiin aineen kanssa, että sen jumalainen luonto peittyä ja intuitio mitätöityy.

Kun kaman hallinta on saavutettu ja ruumis on vastaanottavainen manakselle, alemmasta manaksesta tulee yhtä alkulähteensä, korkeamman Itsen kanssa. Kristillistä terminologiaa käyttäksemme ”Isästä taivaassa” tulee yksi kaikkien tasojen ”Pojan” kanssa, kuten he ovat aina yhtä olleet ”taivaassa”. Tämä on tietysti hyvin edistynyt adeptiaste, jossa inkarnoituminen ei ole enää välttämätöntä, joskin siihen voidaan vapaaehtoisesti ryhtyä. Siksi *Mundakopanishatissa* on seuraava suurenmoinen toteamus: ”Kun ajatteluelin on päässyt eroon aisteista, elin puhdistuu ja aatma ilmentyy”.

Useimmissa ihmisissä alempi manas pyrkii osittain ylöspäin ja on osittain taipuvainen alaspäiseen suuntaan. Keskivertoitumisen normaali kokemus on, että elämä on taistelutanner, jossa manas painii jatkuvasti kaman kanssa. Joskus ylöspäiset

pyrkimykset voittavat, kahleet katkeavat ja alempi manas kiittää ylöspäin. Toisinaan kama voittaa ja kahleet sitovat alemman manaksen maahan. Näyttää siten siltä, kuten mainittiin ohimennen luvussa neljä, että useimpien ihmisten tietoisuuden keskus on kama-manaksessa. Mutta sivistyneemmät ja kehittyneemmät alkavat hallita halua järjellä, toisin sanoen tietoisuudenkeskus siirtyy vähitellen ylemmästä astraalitasolta alemmalle mentaalitasolle. Ihmisten kehittyessä se siirtyy edelleen ylemmäs, jolloin ihmisiä hallitsee periaate eikä oma etu tai halu. Sillä viime kädessä ihmisen äly vaatii, että sen ympäristö on järkeenkäypä elämän ja aineen osalta. Ihmisen mieli vaatii järjestystä, rationaalisuutta ja loogisia selityksiä. Se ei voi elää kaaoksessa kärsimättä. Sen on tiedettävä ja ymmärrettävä, jos sen on määrä elää rauhassa.

Ääritapauksissa alempi manas sotkeutuu niin peruuttamattomasti kamaan, että ohut linkki, joka yhdistää korkeamman ja alemman manaksen, ”hopealanka, joka yhdistää sen Mestariin” napsahtaa poikki. Silloin jopa maaelämän aikana korkeampi luonto irtaantuu alemmasta. Silloin ihminen menee kahtia, raakalainen pääsee vapaaksi ja liikkuu suitsimatta mukanaan heijastuma manaksesta, jonka olisi pitänyt olla hänen oppaansa elämässä. Sellaisen muodoltaan ihmisen, mutta luonnoltaan raakalaisen saattaa silloin tällöin tavata ihmisasumusten liepeillä inhottavana, hädin tuskin elävänä, vastenmielisenä, mutta sääliä herättävänä olentona. Fyysisen kuoleman jälkeen astraaliruumis on kammottavan voimallinen entiteetti, joka tunnetaan elementaalina. Sitä on kuvattu kirjassa *Astraaliruumis*. Egon näkökulmasta ei persoonallisuuden puolelta ole koottuna lainkaan hyödyllisiä kokemuksia. ”Säde” ei tuonut mitään takaisin, alempi elämä on ollut täydellinen epäonnistuminen.

Hiljaisuuden ääni sisältää seuraavan huomion: ”Älä anna mäjän mereen sulautuneen ”taivassyntyisesi” riistäytyä irti universaalista vanhemmastaan (SIELUSTA), vaan anna tulisen voiman vetäytyä sisimpään, sydämen kammioon ja maailman-

äidin asuntoon.” ”Taivassyntyinen” on chitta, alempi mieli. Se syntyy yläpuolella olevasta sielusta, kun manaksesta tulee kaksinainen inkarnaatiossa. Atma-buddhi-manaksen tasoiksi mainitaan taivas, kun taas persoonallisuuden tason sanotaan olevan maa. ”Taivassyntyisen” olemassaolo ihmisessä suo hänelle jonkin verran vapautta ja koska hänellä on tämä vapaus ja valta kulkea omia teitään, hänen elämänsä on tavallisesti epäsäännöllisempi, vähemmän säännelty kuin alempien luomakuntien.

Ihmisten enemmistössä jonkin verran mentaaliainesta sekoittuu niin heidän astraaliaineensa kanssa, että sen on mahdollonta vapautua täysin kuoleman jälkeen. Heidän kaman ja manaksen välisen kamppailunsa tuloksena osa mentaaliaineesta ja jopa kausaaliaineesta (korkeampi mentaaliaine) pysyy astraaliruumiissa sen jälkeen, kun ego on jättänyt sen täysin. Toisaalta jos ihminen on elämänsä aikana voittanut täysin alemmat halunsa ja onnistunut täydellisesti vapauttamaan alemman mielen halusta, ei käytännöllisesti katsoen ole mitään kamppailua. Ego kykenee viemään mukaansa kaiken, minkä se ”investoi” tähän tiettyyn inkarnaatioon ja lisäksi kaikki ”korot”, toisin sanoen inkarnaation aikana hankitut kokemukset, kyvyt jne.

Luku 7 Ajatusaallot

Kun ihminen käyttää mentaaliruumistaan, toisin sanoen, kun hän ajattelee, mentaaliruumiissa syntyy värähtelyä. Värähtelyn seuraukset ovat kahdenlaiset. Ensimmäinen on säteittäiset värähtelyt tai aallot. Käsittelemme näitä tässä kappaleessa ja säästämme toisen seurauksen – ajatusmuotojen tuottamisen – myöhempään lukuun. Värähtely mentaaliruumiissa, kuten kaikki muutkin värähtelyt, välittyvät sitä ympäröivään aineeseen, mikä kykenee vastaanottamaan sen aivan kuten kellon värähtely välittyy sitä ympäröivän ilman kautta. Niin ollen ilmapiiri on täynnä mentaalilainetta, mikä vastaa auliisti sellaisiin impulssiin. Tuloksena on eräänlainen väreily, tason aineesta muodostunut värähtelevä kuori, joka leviää koko ympäröivään tilaan aivan kuten lammen pohjaan pudotettu kivi tuottaa väreilyä, joka säteilee keskuksesta yli vedenpinnan kaikkiin suuntiin. Mentaali-impulssin tapauksessa säteittäisyys ei tapahdu vain yhdellä tasolla, vaan moniin suuntiin, hiukan kuin auringsäteet tai lampunvalo. Säteet suuntautuvat kaikkiin suuntiin sekoittumatta toisiinsa vähäisimmästäkin määrin aivan kuten valonsäteet fyysisellä tasolla. Lisäksi värähtelyjen laajeneva ympäryys on monivärinen ja läpikuultava, mutta sen värit haalenevat levitessään.

Kuten jo todettu, mentaalivärähtelyllä on taipumus tuottaa vaikutuksia aina, kun tilaisuus tarjoutuu. Siitä seuraa, että aina kun ajatusaalto iskee toiseen mentaaliruumiiseen, se pyrkii saamaan aikaan samanlaisen värähtelyn kuin sen syntyessä. Tämä tarkoittaa, että kun ihmisen mentaaliruumiiseen iskeytyy ajatusaalto, hänen mielensä pyrkii tuottamaan samanlaisen ajatuksen kuin mikä on aiemmin syntynyt aallon aikaansaajan mielessä. Ajatusaalto heikkenee suhteessa etäisyyteen sen lähteestä, joskin on todennäköistä, että vaihtelu on suhteessa etäisyyden kuution eikä neliöön, koska mukaan tulee lisä ulottuvuus. Joka tapauksessa nämä mentaalivärähtelyt menettävät voimaansa enemmän asteittain kuin fyysisessä aineessa ja

häviävät tai ainakin heikentyvät lähes huomaamattomiksi vasta valtavan pitkällä etäisyydellä lähteestään. Etäisyys, jonka ajatusaalto etenee, voimakkuus ja kestävyys, jolla se vaikuttaa muitten mentaaliruumiisiin riippuu alkuperäisen ajatuksen voimakkuudesta ja selkeydestä. Siten voimakas ajatus kantaa etäämmälle kuin heikko ja päättämätön, mutta selkeys ja määrittelyneisyys ovat vielä tärkeämpiä kuin voimakkuus. Muita ajatusaallon säteilyn kantavuuteen vaikuttavia tekijöitä ovat sen luonne ja sen kohtaama vastustus. Siten alemman tyyppisissä astraaliaineissa aallot poikkeavat pian suunnastaan tai muut saman tason värähtelyt kumoavat ne aivan kuten hiljainen ääni hukkuu kaupungin meluun. Tästä syystä keskivertoihmisen tavanomainen itsekeskeinen ajatus, joka alkaa alimmilta mentaalitasoilta ja sukeltaa välittömästi alas vastaaville alemmille astraalitasoille, on suhteellisen tehoton. Sen voima molemmissa maailmoissa on rajallinen, koska vaikka se olisi kuinka väkivaltainen, sen ympärillä on samankaltaisten ajatusten suunnaton meri niin, että aallot häviävät ja katoavat sekaannuksessa.

Korkeampi taso on ajatuksen tuottajana paljon selkeämpi kenttä toimintaa varten, koska nykyaikana näitä aaltoja tuottavien ajatusten määrä on hyvin pieni. Tosiasiassa teosofinen ajatus on lähes omassa luokassaan tästä näkökulmasta katsottuna. On tietysti muita uskonnollisia ihmisiä, joiden ajatukset ovat melko korkeita, mutta eivät niin täsmällisiä ja määrättyjä. Tieteellinenkään ajatus on tuskin samassa luokassa kuin teosofinen, joten teosofiselle ajatukselle on vapaata tilaa mentaalimaailmassa. Teosofinen ajatus on kuin ääni suuressa hiljaisuudessa. Se panee liikkeelle sellaisen tason mentaalialinetta, jota toistaiseksi käytetään harvoin ja jonka säteet pommittavat keskivertoihmisen mentaaliruumista melko uinuvasta kohdasta. Siten se herättää helposti kokonaan uuden osan ajatuskoneistossa. Sellainen ajatus ei tietenkään välttämättä välitä teosofisia ajatuksia niille, jotka ovat niistä tietämättömiä, mutta herättämällä mentaaliruumiin korkeampaa osaa se kohottaa ja

vapauttaa ihmisen ajattelua kokonaisuudessaan, oli pa se tot- tunut liikkumaan minkätasoisten suuntaviivojen mukaisesti hy- vänsä.

Ajatuksia on tietysti hyvin monenlaisia. Jos ajatus on täy- dellisen yksinkertainen, mentaaliruumiissa on vain yhden taa- juuden värähtelyä ja vaikutus tuntuu vain yhdentyypisessä mentaaliaineessa. Kuten olemme nähneet, mentaaliruumis koostuu mentaalitason neljän alemman alatason aineesta, ja jokaisella alatasolla on vielä alaosastoja tiheyden mukaan. Jos ihminen on jo syventyneenä jonkin toisen ajatuslinjan ajatuk- seen, voimakas ajatusaalto voi pyyhkäistä hänen ohitsean jäl- kiä jättämättä aivan kuten ihminen saattaa olla kuulematta toi- sen puhujan ääntä ollessaan syventyneenä liikeasioihin tai nautintoon. Kun suuri osa ihmisistä ei kuitenkaan ajattele täs- mällisesti tai voimakkaasti paitsi ollessaan parhaillaan hoita- massa jotain asiaa, joka vaatii heidän koko huomionsa, heihin törmäävät ajatukset vaikuttavat heihin huomattavassa määrin. Niin ollen kaikilla, jotka ajattelevat, on suuri vastuu, koska hei- dän ajatuksensa, eritoten jos ne ovat voimakkaita ja selkeitä, vaikuttavat väistämättä moniin toisiin ihmisiin.

Ei ole liioiteltua sanoa, että se, joka hautoo epäpuhtaita tai pahoja ajatuksia, levittää moraalista tartuntaa kanssaihmis- tensä keskuuteen. Kun pidämme mielessä, että monilla ihmi- sillä on itsessään piilevänä pahan ituja, jotka eivät ehkä kos- kaan kannu hedelmää, ellei jokin voima heidän ulkopuoleltaan vaikuta heihin ja herätä ituja aktiiviseksi, niin epäpuhtaan tai epäpyhän ajatuksen synnyttämän ajatusaalto voi olla juuri se tekijä, joka saa siemenen aktiiviseksi ja aiheuttaa sen kasvun. Siten tällainen ajatus voi saada jonkin sielun lähtemään alas- päin johtavalle uralle. Tämä ihminen voi samoin vaikuttaa mo- niin muihin, ja näin paha leviää ja valtaa ala useilla suunnilla. Paljon vahinkoa aiheutuu tällä tavalla, ja vaikka teko tapahtuu tiedostamatta, niin pahaan syyllistynyt on karmallisesti vas- tuussa teostaan. On tietenkin yhtä lailla totta, että hyväntahtoi- nen ajatus vaikuttaa toisiin hyväntekevästi samalla tavalla.

Näin ollen ihminen, joka tajuaa tämän, voi ryhtyä toimimaan varsinaisena aurinkona säteillen jatkuvasti rakkauden, tyyneyden ja rauhan jne. ajatuksia ystäviensä ja naapuriensa tielle. Harvat ymmärtävät, kuinka suurta kykyä tehdä hyvää ajatusvoiman avulla he pitävät hallussaan, jos niin valitsevat.

Sattuu usein, että ihminen ei kykene auttamaan toista ihmistä fyysisesti. Tosiasiassa mahdollisen auttajan fyysinen läsnäolo saattaa olla jopa epähienoa kärsivälle. Hänen fyysiset aivonsa saattavat olla suljetut ehdotuksille ennakkoluulojen tai yltiöuskonnollisuuden vuoksi. Mutta hänen astraali- ja mentaaliruumiiseensa on paljon helpompi vaikuttaa kuin fyysiseen, ja on aina mahdollista lähestyä niitä auttavan ajatuksen, rakkauden, lievennyksentunteen jne. aallolla. On monia tapauksia, joissa parhainkaan tahto maailmassa ei ole voinut tehdä mitään fyysisesti. Mutta ei ole yhtään ajateltavissa olevaa tapausta, jossa joko mentaali- tai astraalimaailmassa ei voisi tuoda jotain helpotusta vakaalla, keskitetyllä ja rakastavalla ajatuksella.

Tulee huomata, että ajatusaalto ei välitä määritettyä täydellistä *idea*a, vaan pikemminkin tuottaa itsensä kanssa *samanluonteisen* ajatuksen. Siten esimerkiksi jos kyseessä on ajatus antaumuksesta, värähtelyt herättävät antaumusta, mutta palttonan kohde voi olla jokaisen ajatusaallon kohteena olevan henkilön mentaaliruumiin tapauksessa erilainen. Ajatusaalto eli värähtely välittää siten ajatuksen luonteen, muttei sen aihetta. Jos hindu istuu keskittyneenä antaumukseen Krishnalle, ajatusaallot, jotka hänestä lähtevät stimuloivat antaumusta kaikissa, jotka tulevat niiden vaikutuksen alaisiksi, vaikka muslimin kyseessä ollen antaumus kohdistuu Allahiin, zoroasterilaisen kohdalla Ahuramazdaan ja kristityn Jeesukseen. Jos sellainen ajatusaalto koskettaa materialistin mentaaliruumista, jolle koko ajatus antaumuksesta missään muodossa on tuntematon, niin silloinkin se saa aikaan kohottavan vaikutuksen, vaikka se ei voikaan luoda sentyyppistä aaltoilua, johon ihminen on täysin tottumaton.

Eräs hyvin tärkeä seikka, johon opiskelijan on kiinnitettävä huomiota, on se, että ihminen, jolla on tapana ajatella puhtaita, hyviä ja voimakkaita ajatuksia, käyttää tähän tarkoitukseen mentaaliruumiinsa korkeampaa osaa, joka on tavallisessa ihmisessä täysin vailla käyttöä ja kehittymätön. Sellainen henkilö on siksi hyvän voima maailmassa ja suureksi hyödyksi kaikille naapureilleen, jotka kykenevät vastaamaan jollain lailla. Sillä värähtelyt, joita hän lähettää, ovat taipuvaisia herättämään uutta ja korkeampaa osaa heidän mentaaliruumiissaan ja sen seurauksen avaamaan heidän eteensä uusia ajatuskenttiä. Voimme viedä asiaa vielä hiukan etemmäs. Ihminen, joka ajattelee joka päivä määritellysti ja huolellisesti, ei pelkäästään paranna omia ajattelukykyjään ja lähetä auttavia ajatusaaltoja häntä ympäröivään maailmaan, vaan hän myös kehittää ja parantaa itse mentaalialinetta. Sillä tietoisuuden määrän, joka voidaan tuoda aivoihin, ratkaisee se, kuinka paljon aineen atomit voivat vastata, toisin sanoen atomeissa elävöitettyjen ja aktiivisten spirillien lukumäärä. Normaalisti evoluution nykyisellä asteella tavallisessa fyysisessä atomissa neljät spirillit seitsemästä ovat aktiivisina. Ihminen, joka kykenee ajattelun korkeampiin muotoihin, auttaa atomien spirillejä kehittymään edelleen. Ja koska nämä atomit kulkevat jatkuvasti sisään ja ulos hänen ruumiistaan, ne ovat imettävissä toisen henkilön käyttöön, joka kykenee käyttämään niitä. Korkea ajattelu auttaa siten maailman tietoisuutta parantamalla ajatus materiaaleja.

Mentaalialinetta on siis hyvin monenlaista, joista jokaisella on oma erikoinen värähtelytaajuutensa, johon se on kaikkein tottunein ja johon se auliimmin vastaa. Monitahoinen ajatus vaikuttaa tietenkin monenlaisiin mentaalialineisiin samanaikaisesti. Kuten näimme luvussa kolme, ajattelun vaikutuksen yleinen periaate mentaaliruumiissa (ja myös tunteen astraaliruumiissa) on, että pahat ja itsekkäät ajatukset ovat aina suhteellisen hitaita värähtelyjä karkeammassa aineessa, kun taas hyvät, epäitsekkäät ajatukset ovat nopeampia aaltoiluja, jotka

vaikuttavat hienompaan aineeseen. Lukuisten ihmisten yhdistyneen ajatuksen voima on aina paljon suurempi kuin erillisten ajatusten summa. Niiden tulos näkyy paljon lähempänä. Siksi on äärimmäisen hyvää tekevää kaupungille tai yhteisölle, että niissä on säännöllisesti kokoontuvia ihmismääriä, jotka kykenevät tuottamaan ajatuksia korkealla tasolla.

Luku 8 Ajatusmuodot

Pääsemme nyt käsittelemään toista vaikutusta, jonka ihminen tuottaa käyttäessään mentaaliruumistaan ajattelemiseen, toisin sanoen ajatusmuotojen muodostusta. Kuten olemme nähneet, ajatus nostattaa joukon värähtelyjä mentaaliruumiin aineessa. Impulssin vaikutuksesta mentaaliruumis sinkoaa itsestään ulos osan, joka on muotoutunut värähtelyjen luonteen mukaisesti samoin kuin levyn päälle asetetut hienot hiukkaset muodostavat muodon, kun sävel saa levy värähtelemään. Näin ulospäin heitetty mentaaliaine kerää ympäröivästä ilmakehästä mentaalimaailman (toisen elementaalikunnan) sopivan tyyppistä elementaalista elonainetta ja panee elonaineen värähtelemään sopusoinnussa oman taajuutensa kanssa. Siten syntyy puhdas ja yksinkertainen ajatusmuoto. Tällainen mentaalinen ajatusmuoto muistuttaa astraalista tunnemuotoa, mutta se on paljon säteilevämpi ja kirkasvärisempi, voimakkaampi ja kestävämpi ja täynnä elinvoimaa.

Ajatuksen tehon graafinen kuvaus on seuraava: ”Nämä (mentaaliset) värähtelyt, jotka muotoilevat tason ainetta ajatusmuodoiksi, synnyttävät nopeissa liikkeissä ja tarkasti mitä hienoimpia ja alati muuttuvia värejä, erisävyisiä aaltoja kuten sateenkaaren sävyt helmiäisessä, sanoinkuvaamattomasti eteeristyneitä ja kirkastuneita. Ne pyyhkivät ja lävistävät jokaisen muodon niin, että ne tuottavat väreilyn harmoniaa, eläviä, hohtavia, hienoja värejä, joista monet ovat tuntemattomia maan päällä. Sanat eivät voi välittää ajatusta hienon, elävän ja liikkuvan aineen yhdistelmissä esiintyvistä ainutlaatuisesta kauneudesta ja loistosta. Kaikki näkijät ovat todistaneet sitä. Hindu, buddhalainen ja kristitty puhuvat haltioitunein termein sen suurenmoisesta kauneudesta ja tunnustavat, etteivät kykene kuvaamaan sitä. Ylistävät sanatkin tuntuvat pilaavan kuvauksen.”

Ajatusmuoto on tilapäinen, erittäin aktiivinen elävä entiteetti, jonka elävöittää sen synnyttänyt idea. Jos se on tehty hienosta

aineesta, se on hyvin voimallinen ja energinen, ja sitä voidaan käyttää toimivana välittäjänä, kun voimakas ja vakaa tahto ohjaa sitä. Tarkastelemme sen yksityiskohtia myöhemmin. Elementaalinen elonaine on kummallista puoliälykästä elämää, joka ympäröi meitä elävöittäen mentaaliaineen. Se vastaa helposti ihmisajatuksen vaikutukseen niin, että jokainen ihmisen mentaaliuuniin lähtenyt ajatus pukeutuu välittömästi tämän aineen tilapäiseen pukuun. Se on tosiasiallisesti jopa nopeammin reagoivaa, mikäli mahdollista, ajatuksen toimintaan kuin astraalinen elementaalinen elonaine. Mutta mentaalinen elementaalinen elonaine eroaa suuresti astraalisesta elementaalisesta elonaineesta. Se on kokonaisen ketjun jäljessä eikä voima voi siksi toimia siinä yhtä keskitetysti. Se koettaa selviytyä parhaansa mukaan, sillä se on vastuussa vaeltelevista ajatuksistamme, kun se tähtää jatkuvasti yhdestä asiasta toiseen.

Ajatuksesta tulee, kuten todettu joksikin aikaa elävä olento. Ajatusvoima on sielu, elementaalinen elonaine on ruumis. Näitä ajatusmuotoja kutsutaan elementaaleiksi tai toisinaan keinoekoisiksi elementaaleiksi.

Ajatusmuodon tuottamisen periaatteet ovat seuraavat:

- 1 Ajatuksen laatu määrää värin
- 2 Ajatuksen luonne määrää muodon
- 3 Ajatuksen täsmällisyys määrää ääriivojen terävyyden.

Ajatusmuotojen vaihtelevuus värin ja muodon suhteen on ääretön. Tunnumme entuudestaan eri värit ja niiden merkitykset, koska ne ovat yhteneviä astraali- ja mentaaliuuniiden kanssa. Siten esimerkiksi rakkaus tuottaa ruusunpunaista hehkua, toive parantua ihanaa hopeanvalkoista, mentaalinen ponnistus mielen vakaannuttamiseksi ja vahvistamiseksi kauniita kullankeltaisia leimahduksia. Keltainen on kaikissa käyttövälineissä osoitus älystä, mutta sen sävyt vaihtelevat paljon, ja se voi olla vaikeasti tulkittava muitten värien liittyessä siihen. Yleisesti ottaen sillä on syvempi ja himmeämpi vivahtus, jos se suunnataan alempiin kanaviin, eritoten, jos kohteet ovat itse-

käitä. Keskivertoliikemiehen astraali- ja mentaaliruumiissa se näkyy okrankeltaisena, kun taas filosofian tai matematiikan opiskeluun omistautunut puhdas äly näkyy usein kultaisena. Tämä nousee vähitellen kauniin kirkkaaksi ja hohtavaksi esikonkeltaiseksi, kun vahvaa älyä käytetään ehdottoman epäitsekäästi ihmiskunnan hyväksi. Useimmat keltaiset ajatusmuodot ovat selkeärajaisia epämääräisen keltaisen pilven ollessa verrattain harvinainen. Se osoittaa älyllistä nautintoa kuten kekseliäisyyden tulosten arvostus tai ilo näppäryydestä. Tällainen pilvi osoittaa henkilökohtaisen tunteen täydellistä puuttumista, sillä jos sitä olisi, se sävyttäisi keltaisen omalla värillään.

Monissa tapauksissa ajatusmuodot ovat pelkästään ne synnyttäneen idean värisiä pilviä, jotka pyörivät ympäri. Opiskelija ymmärtää, että ihmiskunnan nykyasteella ihmisten valtaosan harjaantumattomien mielen tuotteena kuvaa hallitsevat pilvenomaiset ja epäsäännöllisen muotoiset ajatukset. On äärimmäisen harvinainen ilmiö nähdä selkeitä ja teräväreunaisia muotoja tuhansien ympärillämme leijuvien keskellä. Kun ajatus on täsmällinen, syntyy muoto, joka on selkeärajainen ja kaunis muotoinen. Vaikka tällaisia muotoja on paljon erilaisia, niin usein ne ovat kuitenkin jotenkin tyypillisiä ajatukselle, jonka ilmaus ne ovat. Abstraktiset ideat näyttäytyvät tavallisesti kaikenlaisina täydellisinä ja mitä kauneimpina geometrisinä muotoina. Täytyy muistaa tässä yhteydessä, että se, mikä on abstraktio täällä alhaalla, tulee täsmälliseksi tosiasiksi mentaalitasolla.

Ajatuksen ja tunteen voimakkuus määrittää ajatusmuodon koon samoin kuin sen keston erillisenä entiteettinä. Sen kestävyys riippuu ravinnosta, jota se saa, kun joko ajatuksen synnyttäjä tai muut toistavat ajatusta. Jos ajatus on älyllinen ja persoonaton eli jos ajattelija yrittää ratkaista algebran tai geometrian ongelmaa, silloin hänen ajatusmuotonsa (samoin kuin ajatusaallot) kiinnittyvät mentaalitasolle. Jos ajatus on luonteeltaan henkinen eli jos sitä värittää rakkaus ja pyrkimys ja

syvä epäitsekäs tunne, silloin se kohoaa ylöspäin mentaalitasolta ja saa paljon loistostaan buddhiselta tasolta yläpuolelta. Sellaisessa tapauksessa sen vaikutus on erittäin voimallinen, ja jokainen sellainen ajatus on mahtava voima hyvän palveluksessa. Toisaalta jos ajatuksessa on jotain itsestä tai persoonallisesta halusta, niin sen värähtelyt kääntyvät heti alaspäin, ja se vetää ympärilleen astraaliaineen ruumiin mentaaliaineen verhon lisäksi. Tällainen ajatusmuoto, mikä tarkemmin sanoen on ajatus-tunne-muoto, vaikuttaa tietysti muitten ihmisten mentaali- ja astraaliruumiisiin. Tämänäyttöinen ajatusmuoto on kaikkein yleisin, koska tavallisten miesten ja naisten ajatuksista harvat ovat ilman halun, intohimon tai tunteen häivää. Voimme pitää tätä ajatusmuotojen luokkaa kama-manaksen eli halun hallitseman mielen toiminnan seurauksena.

Kun ihminen ajattelee jotain konkreettista kohdetta – kirjaa, taloa, maisemaa – hän rakentaa kohteesta pienen kuvan mentaaliruumiinsa aineesta. Tämä kuva leijuu ruumiin yläosaan tavallisesti ihmisen kasvojen eteen silmien tasolle. Se pysyy siinä niin kauan kuin ihminen pohtii tätä kohdetta ja tavallisesti vähän aikaa sen jälkeen ajan pituuden riippuessa ajatuksen intensiteetistä ja selkeydestä. Tämä muoto on melko objektiivinen ja mentaalisesti selvänäköinen toinen ihminen voi sen nähdä. Jos ihminen ajattelee toista henkilöä, hän luo pienen kuvan samalla tavalla. Sama tulos seuraa jokaisesta ”mielikuvituksen” ponnistuksesta. Taiteilija, joka muodostaa käsityksen tulevasta taulustaan, rakentaa sen mentaaliruumiinsa aineesta ja projisoi sen sitten tilaan edessään, pitää sen silmiensä edessä ja kopioi sen. Kirjailija rakentaa samoin kuvat henkilöistään mentaaliaineesta, ja näin hän liikuttaa näitä nukkeja asennosta tai ryhmittelystä toiseen niin, että tarinan juoni kirjaimellisesti on kuin näytelmä hänen edessään. Kuten jo todettu nämä mentaalikuvat ovat niin täydellisesti objektiivisia, että ne näkyvät selvänäköiselle, mutta sen lisäksi joku muu kuin niiden luoja voi liikuttaa niitä ja järjestää niitä uudelleen. Siten esimerkiksi leikkisät luonnonhenget tai vielä useammin

”kuollut” kirjailija katselee kirjailijakollegansa työtä ja liikuttaa kuvia tai nukkeja niin, että niiden luojasta tuntuu, että ne ovat kehittäneet oman tahdon. Tarinan juonesta tulee näin aika erilainen kirjailijan alkuperäisiin tarkoituksiin verrattuna.

Kuvanveistäjä tekee voimakkaan ajatusmuodon patsaasta, jonka hän aikoo luoda. Hän istuttaa sen marmorilohkareeseen ja ryhtyy sitten hakkaamaan pois marmoria, joka on ajatusmuodon ulkopuolella, kunnes jäljellä on vain ajatusmuodon täyttämä. Samoin luennoitsija tekee sarjan ponnistuksesta johdun vahvoja ajatusmuotoja, kun hän ajattelee tosissaan aiheensa eri osia. Jos hän ei onnistu saamaan kuulijoitaan ymmärtämään itseään, syy on varmasti siinä, että hänen omat ajatuksensa eivät ole riittävän selväpiirteisiä. Kömpelö ja epä määräinen ajatusmuoto saa aikaan heikon vaikutelman ja senkin vaikeasti, kun taas selkeärajainen pakottaa kuulijoiden mentaaliruumiit yrittämään tuottamaan ne uudelleen.

Hypnotismi tarjoaa esimerkkejä ajatusmuotojen objektiivisuudesta. On tunnettua, että idean ajatusmuoto voidaan projisoida tyhjälle paperille ja se voi tulla siinä näkyväksi hypnotisoidulle henkilölle. Tai siitä voidaan tehdä niin objektiivinen, että hypnotisoitu henkilö näkee ja tuntee sen ikään kuin se olisi varsinainen fyysinen esine.

Monet historian, draaman, kertomakirjallisuuden jne. henkilöt ovat olemassa ajatusmuotoina enemmän tai vähemmän pysyvästi. Siten esimerkiksi yleinen kuvitteellisuus on luonut hahmoja ja kohtauksia Shakespearen näytelmistä, Bunyanin *Kristityn vaelluksesta*, saduista kuten *Tuhkimo*, *Aladdinin taikalamppu* jne. Sellaiset ajatusmuodot ovat kollektiivisia, koska ne ovat yhdistelmiä lukemattomien yksilöiden mielikuvituksen tuotteista. Lapsilla on vilkas ja voimallinen mielikuviutus. Niinpä heille luetut kirjat ovat yleensä hyvin edustettuina ajatusmuotojen maailmassa, jossa voi kohdata monia erinomaisia ja luonnollisen näköisiä kuvia Sherlock Holmesista, kapteeni Kettlestä ja tohtori Nikolasta ja monista muista. Kaiken kaikkiaan nykypäivän kirjojen synnyttämät ajatusmuodot eivät ole

lainkaan niin selkeitä kuin esi-isiemme muodostamat Robinson Crusoeista tai Shakespearen näytelmien henkilöistä. Tämä johuu tietenkin siitä, että nykyihmiset lukevat pinnallisemmin ja kiinnittävät asiaan vähemmän huomiota kuin aiemmin.

Tämä riittääköön ajatusmuotojen syntyperästä. Siirrymme nyt tarkastelemaan niiden vaikutuksia niiden luojiin ja muihin.

Jokainen ihminen muodosta elämänsä aikana kolmenlaisia ajatusmuotoja:

- 1 Muotoja, jotka eivät keskity ajatteliijaan eivätkä ole suunnatut erityisesti johonkin henkilöön, jätetään jälkeksi vanaksi, joka kertoo reitistä
- 2 Muotoja, jotka keskittyvät ajatteliijaan. Ne leijuvat hänen ympärillään, minne hän meneekin
- 3 Muotoja, jotka ampaisevat heti kauas ajattelijasta tähdätyinä tiettyyn kohteeseen.

Ensimmäisen ryhmän ajatusmuodot, jotka eivät ole henkilökohtaisia eivätkä tähdätty kehenkään toiseen, kelluvat yksinkertaisesti ilmassa lähettäen koko ajan samanlaisia värähtelyjä kuin niiden luoja lähetti. Jolleivät ne tule kosketuksiin minkään toisen mentaaliruumiin kanssa, niiden lähettämien värähtelyjen energiavarasto tyhjenee, jolloin ne hajoavat. Mutta jos niiden onnistuu herättää vastaavia värähtelyjä jossain mentaaliruumiissa lähistöllään, syntyy vetovoimaa ja mentaaliruumis imee ajatusmuodon itseensä.

Nykyisessä evoluutiovaiheessa suurin osa ihmisten ajatuksia on tavallisesti itsekeskeisiä, vaikeivat ne olisi suorastaan itsekkäitä. Sellaiset itsekeskeiset ajatukset oleilevat ajattelijan ympärillä. Tosiasiassa useimmat ihmiset ympäröivät mentaaliruumiinsa tällaisten ajatusten kuorella. Ne häilyvät heidän ympärillään ja reagoivat. Niiden pyrkimyksenä on saada aikaan samanlaisia ajatuksia, toisin sanoen herättää ihmisessä aiempien ajatusten toistoa. Monet tuntevat itsessään paineena tiettyjen ajatusten tarjoutumisen erityisesti, kun yrittää levätä työn jälkeen eikä mielessä ole mitään tiettyä ajatusta. Jos ajatukset

ovat pahoja, ihminen ajattelee kiusaavien demonien houkuttelevan häntä syntiin. Ne ovat kuitenkin täysin hänen omaa tuotantoaan. Ihminen on oma kiusaajansa.

Tämänkaltaiset toistetut ajatukset muodostavat tärkeän osan siitä, mitä kutsutaan prarabdaksi eli ”kypsäksi” karmaksi. Samankaltaiset toistuvat ajatukset esimerkiksi kostosta vievät ihmisen lopulta saturaatiopisteeseen vertauskuvallisesti sanottuna. Kuten aineen lisääminen seokseen saa aikaan kokonaisuuden kiinteytymisen, niin pieni lisäimpulssi voi tuottaa rikokseen syyllistymisen. Samoin toistuvat ajatukset toisten auttamisesta kristallisoituvat sankaritekona, kun ihmiselle tarjoutuu tilaisuus. Sellaisessa tilanteessa ihminen voi ihmetellä tekemäänsä rikosta tai sankarillista uhrausta tajuamatta, että toistuvat ajatukset olivat tehneet toiminnan väistämättömäksi. Tällaisten tosiasioiden huomioon ottaminen selittää paljolti vanhaa ongelmaa vapaasta tahdosta tai kohtalon väistämättömyydestä. Lisäksi ihmisen ajatusmuodoilla on taipumus vetää ihmiseen muitten vastaavanlaisia ajatusmuotoja. Ihminen voi siten vetää puoleensa runsaasti vahvistavaa energiaa ulkopuolelta. Hänestä itsestään riippuu, ovatko hänen itseensä vetämät voimat hyviä vai pahoja.

Tavallisesti jokainen täsmällinen ajatus luo uuden ajatusmuodon. Mutta jos samankaltainen ajatusmuoto häilyy jo ajattelijan ympärillä, niin tietyissä oloissa uusi ajatus samasta aiheesta ei luokaan uutta muotoa, vaan yhtyy entiseen ja vahvistaa sitä niin, että hautomalla pitkään samaa ajatusta voi joskus luoda valtavan voimakkaan ajatusmuodon. Jos ajatus on paha, niin tällaisesta ajatusmuodosta voi tulla todella pahanlaatuinen, vuosia kestävä vaikutus, joka on näöltään ja kyvyiltään elävän kaltainen.

Itsekeskeisten ajatusten kuori pyrkii välttämättä himmentämään mentaalista näkökykyä ja helpottamaan ennakkoluulojen muodostumista. Kun ihminen katselee maailmaa tämän kuoren läpi, hän näkee sen luonnollisesti hallitsevien värien sävyttämänä. Kaikki, mikä koskettaa häntä ulkopuolelta, on

enemmän tai vähemmän kuoren luonteen mukaista. Ennen kuin ihminen hallitsee täysin ajatuksensa ja tunteensa, hän ei näe mitään sellaisena kuin se todella on, koska kaikki hänen huomionsa tapahtuvat tämän välittäjän kautta, joka vääristää ja värittää kaiken kuin huono lasi. Tästä syystä Aryasangha (nykyisin mestari Djwal Kul) sanoi *Hiljaisuuden äänessä*, että ”mieli on suuri todellisuuden tappaja”. Hän kiinnitti huomiotamme siihen tosiseikkaan, että emme näe mitään sellaisena kuin se on, vaan näemme vain kuvat, jotka kykenemme tekemään. Omaa luomustamme olevat ajatusmuodot värittävät siis kaiken.

Jos ihmisen ajatus toisesta on vain pohdiskelleva eikä siihen sisälly tunnetta (kuten rakkautta tai vastenmielisyyttä) tai halua (kuten toive nähdä tämä henkilö), ajatus ei tavallisesti havaittavasti vaikuta henkilöön, jota ajatellaan. Jos ajatuksen mukana on tunnetta, esim. rakkautta, ajattelijan mentaaliruumiin aineesta rakennettu ajatusmuoto, se hyppää ulos ruumiista, jossa se on saatu aikaan, menee suoraan tunteen kohdetta kohti ja kiinnittyy siihen. Sitä on verrattu Leidenin pulloon. Elementaalisen elonaineen muoto vastaa Leidenin pulloa ja ajatusenergia sähkövarausta. Jos ihminen on tuolla hetkellä passiivisessa tilassa tai jos hänessä on ajatusmuodon kanssa sopusoinnussa olevia värähtelyjä, ajatusmuoto tyhjentää välittömästi latauksensa häneen ja todellisuudessa lakkaa olemasta olemassa. Tarkoituksena on herättää itsensä kaltaisia värähtelyjä, jollei niitä entuudestaan ole tai vahvistaa jo olemassa olevia. Jos ihmisen mieli on niin voimakkaasti kiinnittyneenä toisaalle, että värähtelyn on mahdotonta löytää sisäänpääsyä, niin ajatusmuoto jää häilymään lähistölle odottaen tilaisuutta tyhjentää latauksensa. Henkilöstä toiseen lähetetty ajatusmuoto sisältää siten tietystä määrin voiman ja aineen siirtoa lähettäjältä vastaanottajalle.

Ajatusaallon ja ajatusmuodon vaikutuksen välinen ero on, että ajatusaalto, kuten näimme luvussa seitsemän, ei tuota täsmällistä täydellistä ideaa, vaan samanluonteisen ajatuksen

kuin se itse on. Ajatusaalto on siis vähemmän täsmällinen toiminnassaan, mutta yltää laajemmalle alueelle. Ajatusmuoto puolestaan välittää täsmällisen täydellisen idean siirtäen ajatuksen tarkan luonteen niihin, jotka ovat valmiita ottamaan sen vastaan, mutta se voi saavuttaa vain yhden henkilön kerrallaan. Siten ajatusaalto on paljon joustavampi. Antaumuksenaalto esimerkiksi herättää antaumusta vastaanottajassa, vaikka antaumuksen kohde voi olla aivan eri lähettäjällä kuin vastaanottajalla. Ajatusmuoto taas synnyttää tarkan kuvan antaumuksen tuntemisen alkuperäisestä kohteesta. Jos ajatus on riittävän voimakas, etäisyys ei tee mitään eroa ajatusmuodon kohdalla, mutta tavallisen henkilön ajatus on usein heikko ja epämääräinen eikä siksi voi vaikuttaa rajatun alueen ulkopuolella.

Toiseen henkilöön suunnattu rakkauden tai suojelunhalun ajatusmuoto menee suoraan kohdehenkilön luo ja pysyy hänen aurassaan suojaavana ja turvaavana tekijänä. Se etsii kaikki mahdolliset tilaisuudet palvella ja suojella, ei tietoisesti ja tarkoituksellisesti, vaan seuraten sokeasti siihen sisällytettyä impulsseja ja vahvistaa ystävällismielisiä voimia ja heikentää vihamielisiä, jotka koskettavat auraa. Näin luodaan ja pidetään yllä suojelusenkeleitä rakastamiemme henkilöiden ympärillä. Äidin monet "rukoukset" kaukana olevan lapsen puolesta ympäröivät tämän ja toimivat edellä kuvatulla tavalla.

Näiden tosiasioiden tietämisen tulisi tehdä meidät tietoisiksi käsissämme olevasta valtavasta voimasta. Toistamme tässä se, mitä sanoimme käsitellessämme ajatusaaltoja, nimittäin, että on monia tapauksia, joissa emme voi tehdä mitään ihmiselle fyysisellä tasolla. Ihmisen mentaali- ja (astraali-) ruumiiseen voidaan vaikuttaa ja tavallisesti helpommin kuin fyysiseen. Niinpä meille on aina avoinna mahdollisuus vaikuttaa hänen mentaali- tai astraaliruumiiseensa auttavaisilla ajatuksilla, rakastavilla tunteilla jne. Ajatuksen lakien ollessa, mitä ovat, on varmaa, että tuloksia syntyy. Ei ole epäonnistumisen

mahdollisuutta, vaikkei ilmeisiä seurauksia näkyisikään fyysisellä tasolla.

Voimme selkeästi havaita, että ajatusmuoto voi vaikuttaa toiseen henkilöön vain, jos henkilön aurassa on materiaalia, joka kykenee vastaamaan myönteisesti ajatusmuodon värähtelyihin. Tapauksissa, joissa ajatusmuodon värähtelyt jäävät niiden rajojen ulkopuolelle, mihin henkilön aura kykenisi värähtelemään, ajatusmuoto ponnahtaa pois siihen sisältyvää energiaa vastaavalla voimalla. Siitä on syntyisin sanonta, että puhdas mieli ja sydän ovat paras suoja vihamielisiä hyökkäyksiä vastaan, sillä puhdas mieli ja sydän rakentavat mentaali- ja astraaliruumiin hienosta ja herkästä materiaalista eivätkä nämä ruumiit voi silloin vastata värähtelyihin, jotka vaativat karkeaa ja tiivistä ainetta. Jos pahoja aikomuksia sisältävä paha ajatus iskeytyy puhdistettuun ruumiiseen, se ponnahtaa pois ja lentää vähimmän vastustuksen mukaista magneettista linjaa pitkin takaisin ja iskeytyy lähettäjänsä. Hänellä on mentaali- ja astraaliruumiissaan samankaltaista ainetta kuin ajatusmuodossa, jonka hän rakensi, joten hän heittyy vastaaviin värähtelyihin ja kärsii tuhoisat vaikutukset, jotka hän oli aikonut toiselle. Siten ”kiroukset” ja (siunaukset) palaavat juurilleen. Tästä juontaa juurensa myös hyvin vakavat seuraukset siitä, että vihaa tai epäilee hyvää ja pitkälle edistynyttä ihmistä. Häntä kohtaan lähetetyt ajatusmuodot eivät voi vahingoittaa häntä ja ne ponnahtavat takaisin lähettäjiinsä järkyttäen heitä mentaalisesti, moraalisesti tai fyysisesti.

Kun ihminen ajattelee olevansa jossain kaukaisessa paikassa tai toivoo hartaasti olevansa siellä, ajatusmuoto, jonka hän tekee, ilmestyy sille paikalle. Aika usein muut ovat nähneet tällaisen muodon, ja sitä pidetään erheellisesti ihmisen astraaliruumiina tai hänen ilmestyksensä. Jotta tämä olisi mahdollista, näkijän täytyy olla riittävän selvänäköinen tuolla hetkellä nähdäkseen ajatusmuodon tai ajatusmuodon täytyy olla riittävän voimakas materialisoituakseen, toisin sanoen vetääkseen ympärilleen tilapäisesti tietyn määrän fyysistä ainetta.

ta. Ajatuksen, joka luo tuollaisen muodon, on oltava voimakas, ja se käyttää siksi suuren annoksen mentaaliruumiin ainetta niin, että vaikka muoto on pieni ja kokoon puristunut, kun se lähtee ajattelijasta, se tavallisesti laajentuu luonnolliseen kokoon ennen kuin se ilmestyy määränpäässään. Lisäksi mentaaliaineesta muodostunut ajatusmuoto vetää monissa tapauksissa itseensä huomattavan määrän astraaliainetta. Ottaessaan astraalimuodon mentaalinen elementaali menettää paljon loistavuudestaan, vaikka sen hohtava väri voi edelleen olla nähtävissä alemman aineen kuoren sisällä. Kuten alkuperäinen ajatus henkevöittää mentaalitason elementaalisen elonai- neen, niin sama ajatus yhdessä muotonsa kanssa mentaali- sena elementaalina toimii astraalielementaalin sieluna. Ajatte- lijän tietoisuudesta ei ole mitään mukana edellä kuvatuissa ajatusmuodoissa. Kun hän on sen lähettänyt, siitä tulee nor- maalisti melko erillinen, oikeastaan täysin erillinen luojastaan sen suhteen, mikä on ajatusmuodon luojan mahdollisuus ottaa vastaan vaikutelmia sen kautta.

On olemassa tavallista selvänäköisyyttä edistyneempää selvänäköisyyttä, jossa tarvitaan tietty määrä mentaalitason hallintaa. On tarpeen pitää yllä sen verran kontrollia vastaluo- dun ajatusmuodon suhteen, että on mahdollista ottaa vastaan vaikutelmia sen kautta. Sellaiset vaikutelmat välittyisivät ajatte- lijaan myönteisenä värähtelynä. Täydellisessä selvänäköisyy- dessä on melkein mahdollista, että näkijä projisoi osan omaa tietoisuuttaan ajatusmuotoon ja käyttää sitä eräänlaisena var- tiopaikkana, josta tarkkailu on mahdollista. Hän kykenee näke- mään lähes yhtä hyvin kuin hän itse seisoi ajatusmuotonsa paikalla. Hahmot, joita hän katselee, näkyvät hänelle luonnol- lisessa koossa ja lähellä hänelle on mahdollista vaihtaa näkö- kulmaa siten kuin haluaa.

Jokainen, joka ajattelee, harjoittaa ajatusmuotojen luomis- voimaa. Ajatukset ovat esineitä ja hyvin voimallisia esineitä. Jokainen meistä luo lakkaamatta ajatusmuotoja öin ja päivin. Meidän ajatuksemme eivät ole oma asiamme, kuten monet

olettavat. Pahat ajatukset ulottuvat paljon kauemmas kuin pahat sanat ja vaikuttavat kehen tahansa, jolla on pahan siemen itsessään. Kuten eräs mestari on kirjoittanut: *”Ja niin ihminen jatkuvasti kansoittaa tietään avaruudessa omalla maailmallaan, joka on täynnä hänen toivomustensa, halujensa, mieli-johteidensa ja intohimojensa jälkikasvua.”* Eräs mestari on myös kirjoittanut adeptien olevan kykeneviä *”projisoimaan ja materialisoimaan näkyvään maailmaan muotoja, jotka hänen mielikuvituksensa on luonut näkymättömän maailman kosmisesta piilomateriasta. Adepti ei luo mitään uutta, vaan ainoastaan käyttää ja manipuloi materiaaleja, jotka luonnolla on varastossa hänen ympärillään, ja materiaa, joka kautta ikuisuuk-sien on käynyt kaikkien muotojen läpi. Hänen tarvitsee vain valita se mitä haluaa ja kutsua se uudelleen objektiiviseen ole-massaoloon.”*

Kehittymättömän ja kehittyneen ihmisen välinen ero on siinä, että kehittynyt ihminen käyttää ajatusvoimaa tietoisesti. Kun ihminen voi tietoisesti luoda ja suunnata ajatusmuotoja, hänen hyödyllisyytensä lisääntyy huomattavassa määrin, sillä hän voi käyttää ajatusmuotoa työskennellessään paikoissa, joissa hän ei sillä hetkellä pääse helposti käymään mentaali-ruumiissaan. Hän voi valvoa ja ohjata ajatusmuotojaan ja tehdä niistä tahtonsa toimeenpanijan.

Ehkä korkein esimerkki ajatusmuodosta tunnetaan kristillisessä kirkossa läsnäolon enkelinä. Tämä ei ole enkelikunnan jäsen, vaan Kristuksen ajatusmuoto, Hänen kaltaisensa ja itsensä Kristuksen tietoisuuden jatke. Läsnäolon enkelin avulla tapahtuu ehtoollisleivän muuttuminen Kristuksen ruumiiksi. Samankaltainen ilmiö tapahtuu alemmalla tasolla vapaamuurariloosissa, jossa käytetään Kaikkien Vapaamuurarien Päämiehen kuvaa. Tämä ajatusmuoto on niin täydellisesti osa Häntä, että looshi saa vastaanottaa hänen läsnäolonsa ja siunauksensa hyvää tekevän vaikutuksen aivan kuin Hän seisoi sielä fyysisessä muodossaan.

Tahdonvoimaa käyttämällä on mahdollista yhdessä hetkessä hajottaa keinotekoinen elementaali tai ajatusmuoto aivan kuin on mahdollista fyysisellä tasolla tappaa myrkkykäärme, jottei se tekisi vahinkoa. Kumpaakaan ei suositella okkultistille paitsi hyvin epätavallisissa olosuhteissa. Lisäselitys lienee paikallaan elementaalisen elonaineen kysymyksen tekemiseksi selväksi. Elementaalinen elonaine, josta ajatusmuoto rakentuu, kuten olemme nähneet, kehittyy omia aikojaan, toisin sanoen se oppii värähtelemään kaikilla mahdollisilla taajuuksilla. Kun ajatus pitää sen värähtelemässä tietyllä taajuudella jonkin aikaa, niin kun seuraavalla kerralla samankaltainen värähtely osuu siihen, se vastaa siihen helpommin kuin ennen.

Aineelle ei ole mitään eroa sillä, onko sitä henkevöittävä ajatus hyvä vai paha. Kaikki, mitä se kehittyykseen tarvitsee, on, että jonkinlainen ajatus käyttää sitä. Hyvän ja pahan ero näkyy vaikutuksen vastaanottavan aineen laadussa. Paha ajatus tai halu tarvitsee ilmaisukseen karkeampaa ainetta, korkeampi ajatus tai halu hienompaa. Mentaalinen elementaalinen elonaine kehittyy siis asteittain ihmisten, luonnonhenkien, deevojen toimista aineen suhteen ja jopa eläinten, siinä määrin kuin ne ajattelevat. Tästä syystä okkultisti välttää mahdollisuuksien mukaan tuhoamasta keinotekoista elementaalia. Hän pitää parempana puolustaa itseään tai muita suojaavalla kuorella. Oppilaan ei tietenkään pidä ajatella, että hänen velvollisuutensa on ajatella karkeita ajatuksia auttaakseen karkeamman tyyppin ainetta kehityksessä. On paljon kehittymättömiä ihmisiä, jotka ajattelevat karkeita, alempia ajatuksia. Okkultistin tulee aina pyrkiä ajattelemaan korkeita ja puhtaita ajatuksia ja auttamaan siten hienomman elementaalisen aineen kehittymistä työskennellen alueella, jossa työntekijöitä on vielä vähän.

Ennen kuin jätämme tämän aiheen, meidän on pantava merkille, että jokainen ääni painaa vaikutuksensa astraali- ja mentaaliaineeseen, ei pelkästään musikaalinen ääni, vaan mikä tahansa ääni. Näitä on kuvattu kirjassa *Astraaliruumis*, luku VII. Ajatusmuotorakennelma, joka rakentuu korkeammilla ta-

soilla kristillisen eukaristian vieton aikana, eroaa jonkin verran tavanomaisista ajatusmuodoista, joskin niillä on paljon yhteistä musiikin luomien muotojen kanssa. Se koostuu korkeamman tason rakenteesta, joka pannaan kokoon papin ja hänen seurakuntansa tarjoamasta materiaalista jumalanpalveluksen alkuosan aikana eetteri-, astraali- ja mentaalitasoilla. Vielä korkeampien tasojen ainetta tuodaan mukaan palveluksen toisella puoliskolla enkelikunnan puolelta. Ajatusrakennelmaa voidaan verrata veden kondensoitumiseen tislauksessa. Höyry jäähtyy ja tiivistyy vedeksi sitä varten varatussa tilassa tai astiassa. Samoin eukaristian rakennelma tarjoaa käyttövälineen jumalanpalvelukseen osallistujien tarjoamien materiaalien kondensoimiseksi ja kokoamiseksi. Jumalainen voima korkeimmilta tasoilta voi laskeutua siihen erityisenä vuodatuksena, mikä tekee enkeliäuttajille mahdolliseksi käyttää tätä voimaa tiettyihin tarkoituksiin fyysisessä maailmassa.

Kaikkien suurten uskontojen seremonioissa tähdätään tällaisiin tuloksiin samankaltaisin toimin. Vapaamuurariseremoniat tähtäävät samaan, joskin eri tavalla. Muurariseremoniassa rakentuva ajatusmuoto on todellinen "taivaallinen katos", jota voidaan myös pitää selällään makaavan ihmisen aurana. Tämä symboliikka näkyy muuallakin esimerkiksi Joosefin viitan monissa väreissä, kunnianviitassa, johon vihittävä pukeutuu ja myös kreikkalaisten filosofien augoeidesissä, kirkastetussa ruumiissa, jossa ihmisen sielu asuu hienoissa näkymättömissä maailmoissa.

Luku 9 Ajatuksensiirron mekanismi

Ennen kuin etenemme käsittelemään ajatuksensiirtoilmiötä ja sen vaikutuksia ihmisiin, sopii ensin kuvata mekanismia, jonka välityksellä ajatus siirtyy henkilöstä toiseen. Termi telepatia tarkoittaa kirjaimellisesti ”tuntea etäältä” ja sopii siksi hyvin tunteiden emotioiden siirtoon. Sitä käytetään nyttemmin yleisesti lähes synonyyminä ajatuksensiirrolle ja sen käsitetään kattavan kuvan, ajatuksen tai tunteen välittämistä henkilöltä toiselle ei-fyysisin keinoin.

Telepatiassa on kolme mahdollisuutta. Suora yhteys voi tapahtua:

- 1 eetteristen aivojen välillä
- 2 astraaliruumiiden välillä
- 3 mentaaliruumiiden välillä

Ensimmäistä tapaa voimme kutsua fyysiseksi tai eetteriseksi metodiksi. Siinä ajatus saa aikaan värähtelyjä ensin mentaaliruumiissa, sitten astraaliruumiissa, sitten eetteriaivoissa ja lopuksi fyysisten aivojen tiiviissä molekyyleissä. Aivovärähtelyissä tapahtuu vaikutuksia fyysisessä eetterissä, ja aallot kulkevat ulospäin, kunnes ne saavuttavat toiset aivot. Niissä ne saavat aikaan värähtelyitä eeterisissä ja tiiviissä hiukkasissa. Nämä vastaanottavien aivojen värähtelyt välitetään sitten niiden kanssa yhteydessä oleviin astraali- ja mentaaliruumiisiin ja niin ne saavuttavat tietoisuuden. Jos henkilö ajattelee voimakkaasti konkreettista muotoa fyysisissä aivoissa, hän tekee muodon eetteriaineesta. Tehdessään muotoa hän myös lähettää eetteriaaltoja kaikkiin suuntiin. Kuvaa itsessään ei lähetetä, vaan värähtelyjen yhdistelmä, joka tuottaa kuvan. Prosessi on verrattavissa puhelimeen, jossa ääntä itsessään ei välitetä, vaan ääni panee liikkeelle joukon sähkövärähtelyjä, jotka muutetaan uudestaan ääniksi niiden saapuessa vastaanottajalle. Käpyrauhanen on ajatuksensiirron elin,

kuten silmä on näköelin. Käpyrauhanen on useimmissa ihmisissä surkastunut, mutta kehittymässä, ei taantumassa, ja on mahdollista nopeuttaa sen kehitystä niin, että se voi suorittaa varsinaista tehtäväänsä, mikä tulevaisuudessa tapahtuu kaikissa ihmisissä. Jos ajattelee intensiivisesti yhtä ainutta ideaa keskittyen ja pitäen huomion aiheessa, tiedostaa käpyrauhassa heikon väristyksen tai kosketuksen tunteen, jota on verrattu muurahaisen kulkemiseen iholla. Väristys tapahtuu eetterissä, joka täyttää rauhasen ja aiheuttaa heikon magneettivirran, joka nostattaa tunteen rauhasen tiiviissä molekyyleissä. Jos ajatus on kyllin voimakas aiheuttamaan virtauksen, niin ajattelija tietää, että hän on onnistunut saattamaan ajatuksensa yhteen pisteeseen ja niin voimakkaaksi, että se on mahdollista siirtää. Värähtely käpyrauhanen eetterissä panee liikkeelle aaltoja ympäröivässä eetterissä. Ne ovat kuin valoaaltoja, mutta pienempiä ja nopeampia. Nämä värähtelyt suuntautuvat ulospäin kaikkiin suuntiin pannen eetterin liikkeeseen, ja nämä eetteriaallot vuorostaan tuottavat värähtelyjä toisten aivojen käpyrauhanen eetterissä, josta ne välittyvät astraali- ja mentaaliruumiisiin kuten aiemmin on kuvattu saavuttaen tietoisuuden. Jos toisen käpyrauhanen ei voi tuottaa aaltoilua, niin ajatus menee ohi huomiotta ja tekemättä vaikutusta enempää kuin valoallot vaikuttavat sokean silmään.

Ajatuksensiirron toisessa eli astraalimetodissa eivät eetteriaivot ole mukana prosessissa lainkaan. Kaikki yhteydet tapahtuvat astraaliruumiista toiseen. Kolmannessa eli mentaalimetodissa ajattelija suuntaa mentaalitasolla luomansa ajatuksen suoraan toisen ajattelijan mentaaliruumiiseen lähettämättä sitä alas aivoihin. Tämä kyky vaatii korkeampaa mentaalista evoluutiota kuin ajatuksensiirron fyysinen metodi, sillä lähettäjän täytyy olla itsetietoinen mentaalitasolla voidakseen tietoisesti käyttää tätä toimintaa. Kun ihmiskunta on kehittyneempi, tästä tulee todennäköisesti yleinen kommunikaatiomenetelmä. Mesarit käyttävät sitä jo nyt neuvoessaan oppilaitaan ja näin he voivat saattaa tiedoksi hyvinkin monimutkaisia ideoita.

Luku 10 Tiedostamaton ajatuksensiirto

Luvuissa seitsemän ja kahdeksan olemme käsitelleet ajatusaaltojen ja ajatusmuotojen tuottamista ja jossain määrin niiden vaikutusta muihin. Viime mainittu on sen verran tärkeä, että ansaitsee lisähuomiota. Käsittelemme ensin ajatuksensiirtoa, joka on kokonaan tai osittain tiedostamatonta. Aiemmin sanotusta käy selväksi, että jokainen jättää ajatusjälkiä sinne, missä liikkuu. Esimerkiksi kun kävelemme kadulla, kuljemme koko ajan muiden ihmisten ajatusten meressä. Koko ilmakehä on täynnä niitä, epämääräisinä ja epätasmallisinä. Jos ihminen jättää mielensä tyhjäksi hetkeksikään, nämä muitten luomat ajatusjänteet ajautuvat sisään. Useimmissa tapauksissa niiden jättämä vaikutelma on vähäinen, mutta toisinaan ne vaikuttavat paljonkin. Joskus saapuu ajatus, joka herättää ihmisen huomion niin, että hänen mielensä nappaa sen ja tekee siitä hänen omansa hetkeksi, vahvistaa sitä lisäämällä siihen omaa voimaa ja heittää sen sitten ulos taas vaikuttamaan johonkin toiseen. Näin ollen ihminen ei ole vastuussa ajatuksesta, joka leijuu hänen mieleensä, koska se ei mahdollisesti ole hänen omansa, vaan jonkun toisen. Hän on kuitenkin vastuussa, jos hän ottaa siitä kiinni, viipty siinä ja lähettää sen ulos vahvistettuna. Tällaisella ajatussekoituksella ei ole täsmällistä yhteenkuuluvuutta, joskin mikä tahansa ajatus voi aloittaa oman assosiaatioketjunsä ja saada mielen ajattelemaan omasta puolestaan. Jos ihmiset voisivat tutkia ajatusvirtaa, joka kulkee heidän mielensä lävitse, useimmat hämmästyisivät havaitessaan, kuinka monta joutavaa ja hyödyttöntä kuvitelmaa tulee heidän mieleensä ja lähtee siitä lyhyen ajan sisällä. Useimmissa tapauksissa ne ovat hyödyttömiä ja yleis- taipumukseltaan pikemmin pahoja kuin hyviä. Siten ihmiset vaikuttavat jatkuvasti toisiinsa ajatuksillaan, jotka on lähetetty ilman täsmällistä tarkoitusta.

Julkinen mielipide syntyy yleisesti näin, sillä julkinen mielipide on suurimmaksi osaksi ajatuksensiirtoa. Useimmat ihmi-

set ajattelevat tiettyjen suuntaviivojen mukaisesti, koska suuret joukot muita ihmisiä ajattelevat niin, ei siksi, että olisivat huolellisesti ajatelleet kysymyksiä itse. Voimallisen ajattelijan vahva ajatus lähtee ulos mentaalimaailmaan, ja vastaanottavat ja reagoivat mielet nappaavat sen. He tuottavat sen värähtelyjä, vahvistavat ajatusta ja edesauttavat vaikutusta toisiin. Ajatukset vahvistuvat ja vaikuttavat lopulta suurin ihmismääriin. Jos tarkastelemme näitä ajatusmuotoja massoissa, on helppo ymmärtää niiden valtava vaikutus kansallis- ja rotutunteen synnyttämisessä, ennakkoluulojen syntymisessä ja mielen johtamisessa sivuraiteille. Me olemme kasvaneet tiettyjä ideoita kantavien ajatusmuotojen täyttämässä ilmapiirissä. Syntymästämme asti ja jo ennen sitä kansalliset ennakkoluulot, kansalliset tavat katsoa asioita, kansallisen tyypin mukaiset ajatukset ja tunteet vaikuttavat meihin. Kaikki näyttäytyy tämän ilmähän läpi, jokainen ajatus taittuu enemmän tai vähemmän tämän näkökulman mukaan ja astraali- ja mentaaliruumiimme värähtelevät sen myötä. Kansallinen ilmapiiri hallitsee melkein jokaista. Kerran muodostunut ”julkinen mielipide” huojuttaa suuren enemmistön mieltä takoen hellittämättä heidän aivojaan ja herättäen niissä vastaavia värähtelyjä. Ne vaikuttavat meihin unessa ja valveilla ja oma tiedostamattomuutemme tehostaa niiden vaikutusta. Useimmat ovat luontaisesti enemmän vastaanottavaisia kuin aloitteellisia. He toimivat melkein kuin monistusautomaatteina niiden ajatusten suhteen, jotka saavuttavat heidät. Näin kansallinen ilmapiiri tiivistyy jatkuvasti.

Tästä asiantilasta on väistämättömänä seurauksena, että vastaanotettuaan vaikutelmia muilta kansakunnilta kansat tekevät niistä oman muunnoksensa oman värähtelytaajuutensa mukaisesti. Siten eri kansakuntiin kuuluvat näkevät samat tosiasiat, mutta lisäävät niihin omat ennakoasenteensa. ja hyvässä uskossa syyttävät toisiaan tosiasioiden vääristelystä ja epäoikeudenmukaisten metodien käytöstä. Jos tämä totuus ja sen väistämättömyys tunnustettaisiin, monet kansainväliset kiistat

asettuisivat helpommin kuin nyt ja monet sodat olisivat jopa vältettävissä. Silloin jokainen kansakunta tunnustaisi ”henkilökohtaisen tasoituksen” olemassaolon ja sen sijaan, että syytettäisiin toista eriävästä mielipiteestä, etsittäisiin keinoja kahden näkemyksen väliltä ilman, että kumpikaan pitäisi kiinni pelkästään omastaan.

Useimmat eivät koskaan näe vaivaa tehdäkseen eroa todellisen yleisen ja heidän omansa välillä. He eivät kykene karistamaan yltään suurten joukkojen ajatusmuotojen vaikutusta, joka muodostaa yleisen mielipiteen. Siitä johtuu, että he eivät koskaan näe totuutta lainkaan eivätkä edes tiedä sen olemassaolosta, vaan tyytyvät hyväksymään sen sijaan tämän jättimäisen ajatusmuodon. Okkultistille on ensisijaisen välttämätöntä hankkia selkeä ja ennakkoluuloton näkemys kaikesta, nähdä niin kuin asia todella on eikä kuten joukko ihmisiä olettaa sen olevan. Näkemyksen selkeyden varmistamiseksi jatkuva valppaus on tarpeen. Suuren ympärillä häilyvän ajatuspilven havaitseminen ei ole sama kuin kyky tehdä sen vaikutus tyhjäksi. Sen paine on alati läsnä, ja saatamme huomata antavamme sille periksi lähes tiedostamattomasti kaikenlaisissa pikkuasioissa, vaikka pidämme itsemme erossa siitä suurempien asioiden osalta. Okkultistin on välttämätöntä oppia vapautumaan sen vaikutuksesta täydellisesti ja kohtaamaan totuus sellaisena kuin se on eikä jättimäisten, kollektiivisten ajatusmuotojen vääristämänä.

Ajatusten yhteenkerääntymien vaikutus ei rajoitu vain ihmisen hienompiin käyttövälineisiin. Tyypiltään tuhoavat ajatusmuodot toimivat häiritsevänä energiana ja voivat usein aiheuttaa vahinkoja fyysisellä tasolla. Ne ovat onnettomuuksien, luonnonoikkujen, myrskyjen, pyörremyrskyjen, hurrikaanien, maanjäristysten, tulvien jne. hedelmällisiä lähteitä. Ne voivat nostattaa sotia, vallankumouksia ja kaikenlaisia sosiaalisia häiriötilanteita ja mullistuksia. Tauti- ja rikosepidemioilla ja onnettomuuskierteillä on samanlainen selitys. Vihastumisen ajatus-

muodot edesauttavat murhan toteutumista. Siten kaikkialla ja loputtomin eri tavoin ihmisen pahat ajatukset tekevät tuhojaan heissä itsessään ja muissa.

Jos nyt otamme käsiteltäväksi erityisesti yksilöiden ajatusten vaikutukset, niin palautamme mieliin, että kirjassa *Astraaliruumis* kuvattiin antaumuksellisen tunteen vaikutuksia ihmisen astraaliruumiiseen. Tällaiseen antaumukselliseen *tunteeseen* liittyy usein myös antaumuksen *ajatuksia*, ja ne vetävät ympärilleen suuren määrän astraaliainetta niin, että ne voivat toimia sekä mentaali- että astraalimaailmassa. Kehittynyt ihminen on siis antaumuksellisten aaltojen keskus, mikä ei voi olla vaikuttamatta muihin ajatuksissa ja tunteissa. Sama pätee tietenkin myös rakkauden, vihastumisen, masennuksen ja kaikkien tunteiden osalta. Toinen tyypillinen esimerkki ovat luennoitsijasta lähtevät ajatusvirrat ja niiden yhtyminen kuulijoista lähtevien ymmärtämisen ja arvostuksen virtausten kanssa. Usein käy niin, että luennoitsijan ajatukset herättävät myönteistä vastakaikua kuulijoiden mentaaliruumiissa niin, että he kykenevät tuolloin ymmärtämään puhujaa. Kuitenkin myöhemmin, kun puhujan vaikutus ei enää ole vaikuttamassa, he unohtavat ja huomaavat, että eivät enää ymmärrä sitä, mikä tuolloin tuntui heistä aivan selvältä. Toisaalta kriittinen ajatus panee liikkeelle vastakkaisen taajuuden värähtelyn rikkoen virtauksen ja sekoittaen sitä. On sanottu, että kukaan, joka on nähnyt tämän vaikutuksen syntyvän, ei helpolla unohda läksyä.

Kirjaa lukiessa ihmisen ajatukset voivat saada liikkeelle kirjan kirjoittajan huomion, joka voi olla astraaliruumiissaan, unessa tai fyysisesti kuollut. Lukija vetää kirjailijaa puoleensa ja seurauksena voi olla lukijan joutuminen kirjailijan ilmapiiriin ympäröimäksi melkein yhtä voimallisesti kuin jos hän olisi fyysisesti läsnä. Samoin opiskelijan ajatukset voivat vetää hänen luokseen muitten, samaa aihetta opiskelleiden ajatuksia. Erinomainen esimerkki vailla ruumista olevan ihmisen ajatusten vaikutuksesta eläviin tapahtuu, kun murhasta teloitettu kostaa lietsomalla uusilla murhia. Tämä on tosiasiaa eräs selitys sa-

man tyyppin murhakierteisiin, joita silloin tällöin sattuu yhteisöissä.

Ajatusten vaikutus lapsiin on erityisen merkille pantava. Lapsen astraali- ja mentaaliruumis on yhtä lailla taipuisa ja helpposti muovailtavissa kuin hänen fyysinen ruumiinsakin. Lapsen mentaaliruumis juo ajatuksia kuin sieni vettä, ja vaikka hän saattaa olla liian nuori toistamaan niitä, siemen kantaa hedelmää aikanaan. Siksi on äärimmäisen tärkeää, että lasta ympäröi jalo ja epäitsekäs ilmapiiri. Selvänäköiselle on kauhistuttava näky nähdä kauniiden, valkoisten lastensielujen ja lasten aurojen tahriintuvan, likaantuvan ja tummuvan heitä ympäröivien aikuisten itsekkäiden, likaisten ja epäpyhien ajatusten takia. Vain selvänäköijä tietää, kuinka suuressa määrin ja nopeasti lasten luonteet korjaantuvat, jos vain aikuisten luonteet olisivat parempia.

Vaikkei ole koskaan oikein yrittää hallita toisen ajatuksia ja tahtoa, vaikka se tapahtuisi näennäisesti hyvässä tarkoituksessa, niin on kuitenkin aina oikein korjata ajatuksia ihmisen hyvistä ominaisuuksista pyrkimyksenä vahvistaa hyviä luonteen ominaisuuksia. Vastaavasti viipyminen ajatuksissaan ihmisen puutteissa tai huonoissa ominaisuuksissa on ei-toivottavien taipumusten vahvistamista ja jopa huonojen ominaisuuksien tuottamista sinne, missä niitä ei aikaisemmin ollut tai missä ne olivat piileviä ituja. Ottaaksemme yksinkertaisen esimerkin oletetaan, että ryhmä ihmisiä, jotka rypevät juoruissa ja skandaaleissa, syyttävät toista kateudesta. Jos uhrilla on entuudestaan taipumusta kateuteen, on ilmeistä, että se voimistuu suuresti ajatusryöpyn seurauksena. Ja vaikka hän olisi täysin vapaa kateudesta, niin ne, jotka ajattelevat ja puhuvat hänen kuvittelusta viastaan, tekevät parhaansa luodakseen ihmisessä juuri sen paheen, jonka kuvittelusta olemassaolosta he ovat vahingoniloisia. Juoruaminen ja skandaalit tekevät melkein mittaamatonta vahinkoa. Lukija muistaa näitä paheita vastaan esitetyt voimakkaat syytteet kirjassa *Mestarin jalkojen juuressa*. Tosi okkultistin kritiikki on iloista. Se tarttuu helmeen

yhtä innokkaasti kuin nykykritiikki virheeseen. Siten mahdollisuus tai pikemminkin väistämättömyys vaikuttaa toisiin ajatusvoimalla hyvässä tai pahassa antaa mahtavan välineen kaikkien niiden käsiin, joiden valinta on käyttää sitä hyväkseen.

Astromentaaliset kuvat eli ajatusmuodot, joissa tunne on mukana, näyttelevät huomattavaa roolia karmallisten yhteyksien muodostumisessa ihmisten välille. Oletetaanpa ääriesimerkkinä, että ihmisen lähettämät katkeran vihan ja koston ajatukset ovat edesauttaneet toisessa murhaan johtavan impulssin muodostumista. Ajatuksen luoja on väistämättä karmallisesti kytketty rikoksen tekijään, vaikkei hän olisi koskaan tavannut tätä fyysisellä tasolla. Tietämättömyys tai muistamatomuus ei tee tyhjäksi karman lain toimintaa. Ihmisen on korjattava ajatustensa ja tunteittensa tulokset samoin kuin fyysisten tekojensa.

Yleisesti ottaen ihmisen tekemät mentaalikuvat vaikuttavat suuresti hänen tulevaan ympäristöönsä. Tällä tavoin muodostetaan siteitä, jotka vetävät ihmiset yhteen hyvässä tai pahassa myöhemmissä elämissä. Näin ne ympäröivät meidät ihmissuhteilla, ystävillä ja vihollisilla, tuovat polullemme auttajia ja estäjiä, ihmisiä, jotka rakastavat meitä, vaikkemme ole sitä tässä elämässä ansainneet ja niitä, jotka vihaavat meitä, vaikkemme ole tässä elämässä tehneet mitään, mikä ansaitsee heidän vihansa. Siten ajatuksemme tuottavat suoralla toiminnallaan meissä itessämme mentaalisen ja moraalisen luonteemme, mutta ne vaikuttavat myös muihin edesauttaen määrittämään ihmissuhteemme tulevaisuudessa.

On tietenkin mahdollista suojautua huomattavassa määrin ulkopuolelta tulevien ajatusmuotojen tunkeutumista vastaa tekemällä auran aineesta muuri ympärilleen. Kuten olemme nähneet, mentaaliaine vastaa hyvin helposti ajatusimpulsseihin ja sitä voi helposti muovata haluamaansa muotoon. Sama voidaan tehdä astraaliaineelle, kuten olemme nähneet kirjassa *Astraaliruumis*. Kuoren käyttäminen suojaamaan itseään on kuitenkin jossain määrin heikkouden myöntämistä. Paras suo-

ja on säteilevä hyvántahtoisuus ja puhtaus, joka pyyhkäisee pois kaiken ei-toivottavan mahtavalla rakkauden vuodatuksella.

Tilanteet, joissa saattaa olla tarpeellista käyttää kuorta suojaamaan itseään ovat

- 1 kun mennään sekalaiseen ihmisjoukkoon
- 2 meditaatiossa (ks. luku 16)
- 3 unen lähestyessä (ks. luku 17)
- 4 erityisolosuhteiden vallitessa, kun ilman sitä alemmat ajatukset saisivat vallan (ks. luku 18)

Kuorella on selkeää käyttöä autettaessa muita ihmisiä ja ”näkymättömän auttajan” ei kannata auttaa ihmistä, jolla ei vielä ole voimaa suojata itseään kuluttavien ja vaeltelevien ajatusten ainaiselta pyörteeltä.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteivätkö eläimet, jotka elävät emootioiden maailmassa, ole kykeneviä lähettämään telepaattisesti emotionaalisia impulsseja kaukana oleville lajitovereilleen. Kirjassaan *How Animals Talk* William J Long toteaa, että hänellä on syytä uskoa, että tällainen hiljainen yhteydenpitometodi on yleinen kieli koko eläinkunnassa. Tämä innokas ja sympaattinen eläinten elämän tarkkailija antaa useita esimerkkejä tästä. Don niminen setteri vaikutti aina tietävän, milloin hänen isäntänsä oli tulossa kotiin jopa epätavalliseen ja odottamattomaan aikaan. Se tiesi myös, milloin oli lauantai tai pyhäpäivä, jolloin isäntä aikoi viedä sen ulos metsään. Toisen koiran nimeltään Watch nähtiin toistuvasti asettuvan ulos otta- maan vastaan isäntäänsä jatkuvasti vaihtelevina kellonaikoina muutaman minuutin tarkkuudella siitä, kun isäntä aloitti kotimatkan muutamien mailien päästä vaunuissa, joita vetävä hevonen oli koiran hyvä ystävä. Jokainen hevosmies tietää, kuinka nopeasti pelko tai hermostuneisuus välittyy ratsastajasta hevoseen.

Jos sudenpentu eroaa laumasta, emosuden on nähty pysyvän hiljaa kohottaen päätään ja katsoen vakaasti pennun

suuntaan sen sijaan, että lähtisi sen perään. Pentu epäröi, pysähtyy ja kiirehtii takaisin laumaan. Naarasketulla tuntuu olevan perheensä täydellisesti hallinnassa joka hetki ilman ääntäkään. Tiukka katse ja poikaset lopettavat välittömästi leikkinsä, säntäävät pesään ja pysyvät siellä, kunnes emo palaa metsästä. Haavoittuneen suden tiedetään muutaman päivän leppäamisen jälkeen menevän suoraan kymmenen kilometrin päähän lauman tällä välin tappaman saaliin luo, vaikkei mitään seurattavia jälkiä ei ole.

Kalastusaluksen kapteeni on pannut merkille, että samalla hetkellä, kun hän iski harppuunan valaaseen, muut valaat kymmenen kilometrin säteellä kääntelevät pyrstöönsä ikään kuin niihin olisi myös osunut. Tietyt villilinnut ilmestyvät takapihalle samalla hetkellä, kun muita lintuja ruokitaan eikä muulloin. Monet metsästäjät ovat huomanneet, että kun he lähtevät ulos ilman asetta tai aikomusta ampua, he näkevät ja pääsevät hyvin lähelle monia villieläimiä, mutta kun he kantavat asetta aikomuksenaan metsästä, eläimet ovat levottoman epäluuloisia ja pysyvät loitolla. Eräs metsästäjä, joka on oppinut, että jännitys siirtyy ihmisestä eläimiin, hillitsee oman fyysisen ja mentaalisen jännityksensä. Silloin hänen onnistuu lähestyä saalista helpommin. Tästä todisti hänen saamansa tiikerin nahka.

Tämän kirjoittajan mielestä intiaaneilla ja erällä muilla on jotain, mitä afrikkalaiset kutsuvat sanalla "chumfo", mikä toimii erillisenä aistina varoittaen lähestyvistä vaarasta jne. usein olosuhteissa, joissa ei ole ollut mitään mahdollisuutta saada ennakkotietoa normaalein aistein.

Luku 11 Tietoinen ajatuksensiirto ja kaukoparantaminen

Ketkä tahansa kaksi selkeään ja vakaaseen ajatteluun kykenevää henkilöä voivat vakuuttua ajatuksensiirron mahdollisuudesta ja tulla siinä jopa taitaviksi, kunhan ovat sitkeitä ja omistavat yritykselle riittävästi aikaa. Asiasta on myös paljon kirjallisuutta. Kahden kokeeseen osallistujan tulee päättää molemmille sopiva aika ja omistaa asialle 10-15 min päivässä. Kummankin tulee varmistaa, että heitä ei häiritä millään tavalla. Toisen tulee olla ajatuksen lähettäjä ja toisen vastaanottaja. Useimmissa tapauksissa on suotavaa vaihdella näitä rooleja, jotta välttyttäisiin toisen passivoitumista. Lisäksi voi käydä niin, että toinen on parempi lähettäjänä ja toinen vastaanottajana. Lähettäjän tulee valita ajatus, mikä voi olla mitä tahansa abstraktisesta ideasta konkreettiseen esineeseen tai yksinkertaiseen geometriseen kuvioon, keskittyä siihen ja haluta painaa vaikutelma ystäväänsä. On tuskin tarpeen korostaa, että mielen tulee olla täysin keskittynyt, tilassa jota Patanjali kuvaa ”keskittyneeksi vain yhteen”. Kokemattoman on hyvä olla keskittymättä liian pitkään, jottei huomio herpaannu tai lähde vaeltamaan, jolloin syntyy paha tapa tai liikaa ponnistelua, jonka seurauksena on uupumus. Useimmille turvallinen aika on sekunteja, ei minutteja.

Vastaanottajan tulee ottaa mahdollisimman mukava asento, ettei pieninkään ruumiillinen epämukavuus vie huomiota käsillä olevasta asiasta, tyhjentää mielensä – ei mikään helppo tehtävä kokemattomalle, mutta aika yksinkertainen, kun on päässyt ”jyvälle” asiasta – ja panna merkillle mieleen tulevat ajatukset. Ne tulee kirjoittaa muistiin sitä mukaa kuin ne ilmestyvät pysyen täysin passiivisena kannustamatta mitään tai hylkäämättä mitään. Lähettäjän tulee tietysti myös pitää kirjaa lähettämistään ajatuksista, ja muistiinpanoja tulee verrata sopivin aikavälein. Elleivät koehenkilöt ole epänormaalin vajavaisia

tahdon käytössä ja ajatuksen hallinnassa, niin jonkin asteen yhteys muodostuu muutamien viikkojen tai viimeistään kuukausien aikana. Tämän kirjoittajalle se tapahtui ensiyrittämällä.

Kun ”valkoisen” okkultismin oppilas on vakuuttunut ajatussensiirron mahdollisuudesta, hän ei tyydy yllä kuvatulnlaiseen akateemiseen kokeeseen tai pelkästään ajatusten lähettämiseen ystäville, niin hyödyllistä kuin sekin voi olla omassa mitta-kaavassaan. Hänen on mahdollista käyttää ajatusvoimaansa suurempiin tarkoituksiin. Otetaan hyvin ilmeinen esimerkki. Oletetaan, että oppilas haluaa auttaa ihmistä, joka on sellaisen vahingoittavan tavan vallassa kuin juominen. Hänen tulee ensin varmistua, mihin aikaan potilaan mieli on todennäköisesti levossa, kuten nukkumaan mennessä. Aina parempi, jos hän on unessa. Tuohon aikaan hänen tulee istua yksinään ja kuvitella potilaansa istumassa hänen edessään. Hyvin selkeä kuva ei ole oleellinen, mutta prosessi on tehokkaampi, jos kuva on elävä, selkeä ja yksityiskohtainen. Jos potilas on unessa, hänet vedetään häntä ajattelevan henkilön luo, ja hän elävöittää hänestä muodostetun kuvansa. Oppilaan tulee sitten keskittäen mielensä kiinnittää huomionsa kuvaan ja osoittaa sille ajatukset, joiden hän haluaa painavan vaikutelman potilaan mieleen. Hänen tulee esittää nämä selkeinä mentaalisiin kuvina, aivan kuten hän tekisi esittäessään argumentteja tai vetoamuksia hänelle sanoin. Täytyy pitää huolta siitä, ettei yritetä kontrolloida potilaan tahtoa millään tavoin. Tulee ainoastaan yrittää esittää hänen mielelleen ideoita, jotka vetoavat hänen älyynsä ja tunteisiinsa ja saattavat auttaa häntä muodostamaan päätöksen ja yrittämään sen toteuttamista toiminnassa.

Jos on tehty yritys saada hänet tarttumaan tiettyyn käytökseen ja yritys onnistuu, niin jotain on saavutettu, vaikka kuinka vähäistä. Sillä ensiksikin riippuvuuden heikentävä vaikutus hänen mieleensä vahingoittaa häntä enemmän kuin väärä toiminta, josta hänet on pelastettu. Toiseksi mentaalinen taipumus tuhoisaan riippuvuuteen ei muutu asettamalla esteitä pa-

heelle antautumiselle. Jos yksi suunta on estetty, löytyy toinen ja uusi pahe tulee entisen tilalle. Siten ihminen, joka pakotetaan säätelemään tahtonsa käyttöä, ei parannu paheesta yhtään paremmin kuin jos hänet suljettaisiin vankilaan. Näiden käytännön näkemysten lisäksi on periaatteessa täysin väärin yrittää pakottaa omaa tahtoaan toiselle, vaikka tarkoitus olisi saada hänet toimimaan oikein. Tosi kasvua ei auteta ulkoisella pakottamisella. Äly on saatava vakuuttuneeksi, tunteet nousemaan ja puhdistetuiksi, ennen kuin voidaan todella saavuttaa jotain.

Jos oppilas haluaa antaa mitä apua tahansa ajatuksellaan, hänen tulee edetä samoin. Kuten näimme luvussa seitsemän, voimakas toive ystävän parhaasta lähetettynä hänelle yleisenä suojaa tarjoavana tekijänä viipyy hänen luonaan ajatusmuotona. Aika, jonka se pysyy hänen luonaan, on suoraan verrannollinen ajatuksen voimakkuuteen. Se varjelee häntä pahalta, toimii esteenä vihamielisille ajatuksille ja suojaa jopa fyysisiltä vaaroilta. Samoin rauhan ja lohdutuksen ajatus tynnyttää ja rauhoittaa mieltä levittäen tyyneyden ilmapiiriä kohteen ympärille. On ilmeistä, että ajatuksensiirto on läheisessä yhteydessä mielen avulla parantamiseen, joka tähtää hyvien, voimakkaiden ajatusten siirtämiseen hoitavalta potilaalle. Esimerkkeinä tästä ovat Christian Science, mentaalitiede, mielen avulla parantaminen jne. Niissä metodeissa, joissa yritetään parantaa uskomalla yksinkertaisesti, että ihminen on terve, harjoitetaan huomattavassa määrin hypnoottista vaikutusta. Mentaali-, ast-raali- ja eetteriruumiit ovat niin läheisessä yhteydessä, että jos ihminen uskoo olevansa terve, hänen mielensä voi kyetä pakottamaan hänen ruumiinsa sopusointuun hänen mentaalisen tilansa kanssa ja saada aikaan parantumisen.

H. P. Blavatsky piti luvallisenä ja jopa viisaana käyttää hypnotismia nostamaan henkilö esimerkiksi juoppoudesta, kunhan hypnotisoijan tiedot riittivät murtamaan tottumuksen ja vapauttamaan potilaan tahdon niin, että se saattoi itse asettua juoppouden pahetta vastaan. Kun potilaan tahdonvoima oli joutu-

nut alkoholiriippuvuuden halvaannuttamaksi, hypnotisoija käyttää hypnotismin voimaa tilapäisenä keinona tekemään ihmisen tahdosta kykenevän toipumaan ja saamaan uudestaan vallan. Hermosairaudet taipuvat herkimmin tahdonvoiman alaisuuteen, koska hermojärjestelmä on muotoutunut ilmaisemaan henkisiä voimia fyysisellä tasolla. Nopeimmat tulokset saavutetaan, kun työskennellään sympaattisen hermoston kanssa, koska se järjestelmä on suorimmin yhteydessä käsityskykyyn ja puhtaaseen tahtoon.

Toisessa parantamismenetelmässä on vaatimuksena, että parantaja löytää ensin sen, mikä on varsinaisesti vialla, tekee itselleen mielikuvan sairaasta elimestä ja kuvittelee sen sitten sellaisena kuin sen pitäisi olla. Hän rakentaa sitten näin luomaansa mentaaliseen ajatusmuotoon astraaliainetta ja tiivistää sitä edelleen eetteriaineella magnetismin voimalla. Näin hän rakentaa sitä lopulta kaasujen, nesteiden ja kiinteän aineen materiaalista. Tähän hän käyttää saatavilla olevia materiaaleja ruumiista ja hankkimalla puuttuvat aineet ulkopuolelta. On selvää, että tämä metodi vaatii ainakin jonkinlaista anatomian ja fysiologian tuntemusta. Evoluution edistyneemmällä asteella parantaja, jolta puuttuu tietoa fyysisessä tietoisuudessaan, saa ohjausta korkeammilta tasoilta. Tällä menetelmällä parannettaessa ei ole samaa vaaraa kuin helpommassa ja siksi yleisemmässä sympaattisen hermoston avulla tapahtuvassa parantamisessa.

Tahdonvoimalla parantamisessa on kuitenkin se vaara, että sairaus ajautuu korkeampaan käyttövälineeseen. Sairaus on usein aiemmin korkeammilla tasoilla olleen pahan lopullinen tulos. Siksi on parempi antaa sen tehdä itsensä tyhjäksi kuin estää sitä väkivalloin ja pakottaa se takaisin hienompaan käyttövälineeseen. Jos sairaus on tulosta huonoista haluista tai ajatuksista, fyysiset parannuskeinot ovat suositeltavampia kuin mentaaliset, koska fyysiset keinot eivät työnnä ongelmaa takaisin korkeammalle tasolle, kuten voisi tapahtua mentaali-

sia keinoja käytettäessä. Siitä johtuu, että mesmerismi on sopiva prosessi, koska se on fyysistä (ks. *Eetteriruumis* luku 18).

Todellinen parannusmenetelmä on saattaa astraali- ja mentaaliruumiit täydellisesti sopusointuun, mutta tämä menetelmä on paljon vaikeampi eikä niin nopea kuin tahtomenetelmä. Tunteiden ja mielen puhtaus merkitsee fyysistä terveyttä eikä henkilö, jonka mieli on täydellisen puhdas ja tasapainossa, kehittä uusia ruumiin sairauksia, joskin hänellä saattaa olla työstämätöntä karmaa, tai hän voi jopa ottaa itseensä jotain toisten aiheuttamasta epäsoinnusta.

On tietysti olemassa muitakin ajatusvoimaa käyttäviä parannusmenetelmiä, sillä mieli on suuri luova voima universumissa. Universumissa se on jumalaista, ihmisessä inhimillistä. Ja kuten mieli voi luoda, voi se myös korjata. Mieli voi kääntää voimansa korjaamaan ja parantamaan loukkaantuneen kohdan. Ohimennen voimme myös todeta, että ”lumousvoima” (ks. *Astraaliruumis*) on yksinkertaisesti selkeän, voimakkaan kuvan muodostamista ja sen projisoimista toisen mieleen.

Rukous on apu, jota usein harjoitetaan toisten puolesta. Se on paljolti luonteeltaan juuri kuvatun kaltaista. Rukouksen yleinen teho on verrattavissa tavanomaisin hyviin toivotuksiin ja sen teho perustuu hurskaan uskovan rukoukseensa liittämään suurempaan keskittymiseen ja intensiteettiin. Samankaltainen keskittyminen ja intensiteetti ilman rukousta tuottaisi samankaltaisen tuloksen. Oppilaan on syytä pitää mielessä, että puhumme tässä rukouksen vaikutuksista rukoilijan ajatusvoiman kannalta. On myös olemassa toisenlaisia tuloksia rukouksista, jotka johtuvat jonkin pitkälle kehittyneen inhimillisen, yli-inhimillisen tai jopa ei-inhimillisen älyn huomion kohdistumisesta. Niiden tuloksena voi olla korkeimman voiman suoran avun kohdistuminen rukouksen kohteeseen. Tämän tyyppiset ”rukousvastaukset” eivät kuitenkaan ole kiinnostuksemme kohteena nyt.

Kaikki, mikä voidaan tehdä ajatuksen avulla eläville, voidaan tehdä vielä helpommin ”kuolleille”. Kuten selitettiin kirjas-

sa *Astraaliruumis*, ihminen on taipuvainen kuoleman jälkeen kääntämään huomionsa sisäänpäin ja elämään tunteissaan ja mielessään pikemmin kuin ulkoisessa maailmassa. Haluelementaalien järjestäessä astraaliruumista uudelleen sillä on taipumus sulkea mentaalienergiat sisäänsä ja estää niiden ulkoinen ilmaisu. Mutta kun ihmisen ulospäin suuntautuvat energiat ovat rajoitetut, hän tulee vastaanottavaisemmaksi mentaali-maailman vaikutuksille. Siksi häntä voi auttaa, piristää ja neuvoa paljon tehokkaammin kuin maan päällä. Kuoleman jälkeisen elämän maailmassa rakastava ajatus on yhtä tuntuva aisteille kuin rakastava sana tai hellä hyväily. Jokaista, joka ylittää rajan, pitäisi siksi saattaa rakkauden ja rauhan ajatuksin pyrkimyksenä hänen nopea siirtymisensä eteenpäin. Liian monet jäävät välitilaan pitemmäksi aikaa kuin heidän muuten tulisi, koska heillä ei ole ystäviä, jotka tietävät, kuinka auttaa heitä kuoleman tältä puolen. Okkultistit, jotka perustivat suuret uskonnot, eivät jättäneet huomiotta maan päälle jääneiden palvelusta niille, jotka ovat siirtyneet rajan yli. Hinduilla on shraddhansa ja kristityillä messunsa ja rukouksensa ”kuolleiden” puolesta.

Samoin ajatuksensiirron on mahdollista tapahtua vastakkaiseen suuntaan, toisin sanoen ruumiinsa jättäneistä fyysisesti eläviin. Siten esimerkiksi luennoitsijan voimakas ajatus tietystä aiheesta voi vetää puoleensa tästä aiheesta kiinnostuneiden ruumiinsa jättäneiden huomion. Tosiasiassa yleisössä on usein enemmän ihmisiä astraaliruumiissaan kuin fyysisessä. Joskus tällainen kävijä tietää enemmän aiheesta kuin luennoitsija, jolloin hän voi avustaa ehdotuksin ja havainnollistamalla. Jos luennoitsija on selvänäköinen, hän voi nähdä avustajansa, ja uudet ideat materialisoituvat hienommassa aineessa hänen eteensä. Jos hän ei ole selvänäköinen, auttaja todennäköisesti painaa ideat luennoitsijan aivoihin ja luennoitsija saattaa hyvin olettaa niiden olevan hänen omiaan. ”Näkymättömät auttajat” tarjoavat usein tällaista apua (ks. *Astraaliruumis*).

Ihmisyhmän tiettyyn päämäärään tietoisesti käytetty yhdistetty ajatusvoima on tuttua sekä okkultisteille että muille mielen syvemmästä tieteestä jotain tietäville. Kristillisen maailman tiettyissä osissa on tapana, että lähetyssaarnaajien lähettämistä tietylle alueelle evankelioimaan edeltää täsmällinen ja jatkuva ajattelu. Tällä tavoin luodaan alueelle suotuisa ajatusilmapiiri ajateltujen opetusten levittämiseen ja vastaanottavia aivoja valmistetaan heille tarjottuun opetukseen. Roomalaiskatoliset hiljaiset luostarikunnat tekevät paljon hyvää ja hyödyllistä työtä ajatuksella samoin kuin hindu- ja buddhalaiserakot. Siellä, missä hyvä ja puhdas äly asetetaan työhön auttamaan maailmaa levittämällä sen ylle jaloja ja yleviä ajatuksia, siellä tehdään ihmiselle selkeä palvelus ja yksinäisestä ajattelijasta tulee eräs maailman kannattelihoista.

Toinen esimerkki, jonka voimme lukea osittain tietoisesti ja osittain tiedostamattomaksi tavaksi, jolla yhden ihmisen ajatusilmapiirillä voi olla voimallinen vaikutus toiseen ihmiseen, on oppilaan tai opetuslapsen ja henkisen opettajan tai gurun yhteys. Tämä on ymmärretty idässä, missä tunnustetaan, että tärkein ja tehokkain osa oppilaan harjoittamisesta on, että hänen tulee jatkuvasti elää opettajansa läheisyydessä ja kylpeä tämän aurassa. Opettajan eri käyttövälineet värähtelevät vakaasti ja voimakkaasti korkeammilla ja säännöllisimmillä taa-juuksilla kuin oppilaan, vaikka hänkin voi joskus saavuttaa saman muutamaksi hetkeksi. Opettajan voimakkaampien ajatusaaltojen jatkuva paine nostaa vähitellen oppilaan värähtelyjä samalle tasolle. Voimme ottaa karkean vertauksen musiikista. Henkilöllä, jolla ei ole vahvaa sävelkorvaa, on vaikeuksia laulaa yksinään intervaleja oikein, mutta toisen voimakkaamman ja harjaantuneemman äänen kanssa se on helpompaa. Tärkein seikka on, että opettajan vallitseva sävel soi aina, joten se vaikuttaa oppilaaseen päivin ja öin ilman, että kummankaan tarvitsee erityisesti ajatella sitä. Näin oppilaan hienompien käyttövälineiden kasvu oikeaan suuntaan on helpompaa. Automaattisesti ja tahattomasti toimiva tavallinen ihminen ei voi

saada aikaan edes yhtä sadasosaa henkisen opettajan huolellisesti suuntaamasta vaikutuksesta. Mutta määrä voi jossain määrin kompensoida yksilöllisen voiman puutetta. Meihin suuntautuva jatkuva, joskin huomiotta jäävä muitten ihmisten mielipiteiden ja tunteiden paine johtaa usein siihen, että imemme itseemme tietämättämme monia toisten ennakkoluuloja rodullisen ja kansallisen ajatusvaikutuksen voimasta, kuten olemme nähneet edellisessä kappaleessa.

Mestarin ”hyväksymä” oppilas on niin läheisesti yhteydessä Mestarin ajatuksiin, että hän voi harjoittaa itseään milloin tahansa nähdäkseen, millainen on Mestarin ajatus jostain tietystä aiheesta. Tällä tavoin hän säästyy usein virheeltä. Mestari voi milloin tahansa lähettää ajatuksen oppilaansa joko suosituksena ja viestinä. Jos esimerkiksi oppilas on kirjoittamassa kirjettä tai pitämässä luentoa, niin Mestari on alitajuisesti tietoinen asiasta ja voi milloin tahansa lähettää oppilaan mieleen lauseen sisällytettäväksi kirjeeseen tai käytettäväksi luennossa. Varhaisemmassa vaiheessa oppilas ei usein ole tietoinen tästä ja olettaa ideoiden tulleen mieleen spontaanisti, mutta hyvin pian hän oppii tunnistamaan Mestarin ajatuksen. Tosi-asiassa on erittäin toivottavaa, että oppilas oppii tunnistamaan ne, sillä mentaali- ja astraalitasoilla on paljon sellaisia, jotka ovat valmiina tekemään samankaltaisia ehdotuksia, toki hyvässä tarkoituksessa ja erittäin ystävällisesti. Mutta on selvää, että oppilaan tulisi oppia erottamaan, mistä ne ovat peräisin.

Luku 12 Ajatuskeskukset

Mentaalimaailmassa on tiettyjä paikallisia ajatuskeskuksia – todellisia paikkoja avaruudessa – joihin saman tyyppin ajatukset vetäytyvät värähtelyjensä samankaltaisuuden takia aivan kuten samaa kieltä puhuvat ihmiset vetäytyvät yhteen. Ajatukset tietystä aiheesta kerääntyvät yhteen näistä keskuksista, jotka imevät itseensä kaikki ideat, olivatpa ne yhteensopivia tai ei, oikein tai väärin. Keskus on eräänlainen kyseistä aihetta sivuaavien viivojen leikkauspiste, jotka puolestaan ovat yhteydessä miljooniin muitten aiheiden viivoihin. Esimerkiksi filosofisella ajattelulla on oma erityinen maailmansa alajaotteluineen, jotka vastaavat tärkeimpiä filosofisia ideoita. Näitten keskusten välillä on kaikenlaisia uteliaisuutta herättäviä keskinäisiä suhteita, jotka ovat osoitus tavasta, jolla erilaiset filosofiset järjestelmät ovat yhdistyneet. Sellaiset ideakokoelmat edustavat kaikkea, mitä aiheesta on ajateltu. Jokainen syvällisesti ajatteleva saattaa itsensä yhteyteen näiden pyörreryhmien kanssa. Jos hän on mentaaliruumiissaan, unessa tai ”kuollut”, hänet vedetään mentaalitason asianomaiseen kohtaan. Jos fyysinen ruumis, johon hän on kiinnittynyt, estää tämän, hän kohoaa jonkin pyörteen kanssa samantasoisten värähtelyjen tasolle ja vastaanottaa niistä, mitä kykenee omaksumaankin, mutta prosessi ei ole niin vapaa kuin jos hän olisi oikeasti ajautunut siihen.

On alue, joka ei tarkasti ottaen ole draaman ja kertomakirjallisuuden ajatuskeskus, mutta jota voi kutsua romanttisen ajattelun keskukseksi. Se on laaja, mutta määrittelemätön ryhmä muotoja, joihin kuuluu yhtäältä suuri joukko epämääräisiä mutta loistavia seksuaalisuuden kanssa tekemisissä olevia yhdistelmiä ja toisaalta keskiajan ritareille ominaisia tunteita ja vielä massoittain satuja.

Ajatuskeskusten vaikutus ihmisiin on eräs syy, miksi ihmiset ajattelevat laumoissa kuin lampaat. Laiskalle ihmiselle on paljon helpompaa hyväksyä jonkun toisen valmis ajatus kuin nähdä mentaalisesti vaivaa, harkita aihetta ja päätyä tulokseen it-

se. Vastaava ilmiö astraalitasolla toimii hiukan toisin. Tunne-
muodot eivät lennä yhteen maailmankeskukseen, vaan liittyvät
yhteen muitten samanluonteisten muotojen kanssa omassa lä-
hiympäristössään niin, että valtavan kokoisia ja hyvin voimak-
kaita "tunnelohkareita" leijuu lähes kaikkialla, ja ihminen joutuu
helposti yhteyteen niiden kanssa ja niiden vaikutuksen alai-
seksi. Esimerkkejä sellaisesta vaikutuksesta tapahtuu paniikki-
ja raivotilanteissa, melankoliassa jne. Tällaiset epätoivottavat
tunnevirtaukset pääsevät ihmiseen napatsakran kautta. Ihmi-
nen voi saada samoin hyviä vaikutteita jaloista tunteista sy-
dänsakran kautta.

On vaikea kuvata ajatussäiliöiden ulkonäköä. Jokainen aja-
tus näkyy jättävän jäljen ja kyntävän tiensä läpi tason aineen.
Kun se kerran on saatu aikaan, se pysyy avoimna tai ainakin
on helppo avata uudelleen ja elävöittää sen hiukkaisia uudella
yrityksellä. Jos yritys tapahtuu ensimmäisen ajatuslinjan kans-
sa samansuuntaisesti, on sen paljon helpompia sopeutua riittä-
västi päästäkseen eteenpäin kuin jos sen on raivattava itsel-
leen vähänkin erilainen linja, vaikka suunta olisi hyvin lähei-
sestikin sama.

Näitten ajatuskeskusten sisältö on enemmän kuin riittävä
tavalliselle ajattelijalle. Niille, jotka ovat riittävän vahvoja ja sit-
keitä, on muitakin mahdollisuuksia päästä yhteyteen näitten
keskusten kanssa. Ensiksi on mahdollista päästä näiden kes-
kusten kautta yhteyteen niiden mielten kanssa, jotka synnytti-
vät näitten ajatusten voiman. Joka on vahva, innokas, kunnioit-
tava ja oppivainen, voi oikeasti istua menneisyyden suurten
ajattelijoiden jalkojen juuressa ja oppia heiltä elämän ongel-
mista. Ihminen voi siten tehdä psykometriikalla ajatuskeskuk-
sessa erilaisia ajatusmuotoja, seurata niitä niiden alkuperäisiin
ajattelijoihin, joiden kanssa ne ovat värähtely-yhteydessä ja
saada lisäinformaatiota heiltä.

Toiseksi on olemassa se, mitä kutsutaan itse totuudeksi.
Jos asia on liian abstraktinen käsitettäväksi, saatamme sanoa,
että se on käsite totuudesta aurinkologoksemme mielessä.

Tähän ajatukseen on mahdollista olla yhteydessä, jos on päässyt yhteyteen tämän jumaluuden kanssa, mutta ei alemmalta tasolta. Heijastuksia siitä voi nähdä tasolta toiselle. Ne himmentyvät aina laskeutuessaan alemmas. Ainakin jotkin näistä heijastuksista ovat sellaisen ihmisen saavutettavissa, joka voi kohota ylöspäin niitä vastaan. Tämä ilmiö ei ole tuttu vain kirjallisuuden alalla, vaan myös keksinnöissä, sillä patenttivirastot tietävät hyvin, että käytännöllisesti katsoen samantaisia keksintöjä ilmestyy samanaikaisesti. Kirjoittajat voivat saada muita ideoita akashisista aikakirjoista, mutta tätä puolta käsittelemme myöhemmässä luvussa.

Luku 13 Fyysinen eli ”valvetietoisuus”

Tässä luvussa tarkastelemme mentaaliruumista sellaisena kuin sitä käytetään tavallisen ”valvetietoisuuden” aikana, toisin sanoen tavallisessa fyysisessä elämässä. On tarkoituksenmukaista käsitellä järjestyksessä niitä kolmea tekijää, jotka määräävät mentaaliruumiin ominaisuudet ja toiminnot fyysisessä elämässä eli

- 1) fyysinen elämä,
- 2) tunne-elämä
- 3) mentaalinen elämä.

1) Fyysinen elämä

Kirjan *Astraaliruumis* luvussa seitsemän lueteltiin ja kuvattiin niitä fyysisen elämän tekijöitä, jotka vaikuttavat astraaliruumiiseen. Suurin osa, mitä kirjoitettiin, pitää muuttuvin osin paikansa mentaaliruumiin osalta. Emme käsittele niitä tässä pitempään, vaan tyydymme palauttamaan ne mieleen kommentoiden vain, missä tarpeen. Koska jokaisella fyysisen ruumiin osalla on vastaavuutensa astraali- ja mentaaliruumiissa, siitä seuraa, että karkea ja epäpuhdas fyysinen ruumis tekee myös mentaaliruumiista karkean ja epäpuhtaan. Sen tosiasian valossa, että mentaaliaineen seitsemän astetta vastaavat fyysisen (ja tietysti myös astraalisen) aineen seitsemää tasoa, näyttäisi siltä, että mentaaliruumiiseen vaikuttaisivat erityisesti fyysisen aineen neljä luokkaa, kiinteä, neste, kaasu ja eetteri.

On tietysti täysin selvää, että mentaalisen aineen karkeamasta aineesta kokoonpantu mentaaliruumis vastaa helpommin karkeamman tyyppisiin ajatuksiin kuin hienompiin. Karkea ruoka ja juoma tuottavat karkean mentaaliruumiin. Liharuoka, alkoholi ja tupakka ovat vahingollisia fyysiselle, astraali- ja mentaaliruumiille. Sama pätee lähes kaikkiin huumaaviin aineisiin. Kun huumaava ainetta kuten oopiumia on käytettävä kovan kivun lievitykseen, sitä on käytettävä niin säästeliäästi

kuin mahdollista. Ken osaa, voi poistaa oopiumin huonon vaikutuksen mentaali- ja astraaliruumiista sen jälkeen, kun se on vaikuttanut fyysiseen. Lisäksi ruumis, jota on ruokittu lihalla ja alkoholilla, on korkeamman tietoisuuden avautuessa erityisen altis sairastumaan hermosairauksiin, kun korkeampi tietoisuus yrittää ilmaista itseään lihatuotteiden tukkimien ja alkoholin myrkyttämien ruumiiden välityksellä. Kaikenlainen liika on usein vastenmielisempää korkeammassa maailmoissa kuin fyysisessä. Siten esimerkiksi fyysisen ruumiin erittämän näkymättömän hien mentaalinen ja astraalinen vastapari on jätteenä varsin vastenmielistä.

Jokaisen, joka haluaa pitää astraali- ja mentaaliruumiinsa puhtaana, tulee välttää kovia, teräviä ja äkillisiä ääniä niin paljon kuin mahdollista. Tämä on eräs syy, miksi okkultistin tulee välttää kiireistä kaupunkielämää. Jatkuvan melun vaikutus lasten taipuisaan astraali- ja mentaaliruumiiseen on myös tuhoisa. Melun kumulatiivista vaikutusta mentaaliruumiiseen on uupumus ja kyvyttömyys ajatella selkeästi.

Melkein mikä tahansa ihmisen ympäristössä vaikuttaa hänen mentaaliruumiiseensa. Siksi esimerkiksi hänen huoneensa seinällä riippuvat kuvat vaikuttavat häneen, ei pelkästään siksi, että ne pitävät hänen silmiensä edessä tiettyjen ideoiden ilmaisua, vaan myös siksi, että taiteilija on pannut työhönsä suuren osan itseään, sisimpiä ajatuksiaan ja tunteitaan. Nimitämme tätä kuvan näkymättömäksi vastapariksi, joka on selvästi näkyvässä mentaali- ja astraaliaineessa, ja nämä säteilevät kuvasta samoin kuin tuoksu kukasta. Kirjat ovat erityisen voimakkaita ajatusmuotojen keskuksia ja niiden vaikutus ihmiseen on usein voimakas. Siksi ei ole viisasta pitää kirjahyllyssä kirjoja, joista ei pidä tai joita ei halua.

Talismaanit tai amuletit vaikuttavat ihmisen elämään jossain määrin. Tätä on kuvattu kirjoissa *Eetteriruumis* ja *Astraaliruumis*. Ne toimivat kahdella tavalla: 1) ne säteilevät omia aaltojaan, jotka ovat auttavia. 2) tieto talismaanin läsnäolosta ja tarkoituksesta herättää kantajan uskon ja rohkeuden ja ottaa

käyttöön hänen oman tahtonsa varavoimaa. Jos talismaani on ”yhteydessä” tekijäänsä ja kantaja kutsuu tekijää mentaalisesti, ego vastaa talismaanin värähtelyihin oman ajatuksensa voimakkaalla aallolla ja vahvistaa niitä. Voimakkaasti magnetisoitu talismaani voi olla arvokas apu. Kun on päästävä fyysisen luonnon, tunteiden ja mielen hallitsijaksi, on fyysinen näistä epäilemättä kaikkein vaikein. Jotkut katsovat karsaasti tuollaisia talismaaneja, toiset ovat löytäneet okkultismin tien ja suovat itselleen mielellään kaiken tarjolla olevan avun.

Voimakkain talismaani tällä planeetalla on todennäköisesti voimasauva, jota säilytetään Shamballassa ja käytetään vihkimyksissä ja muissa tilaisuuksissa.

Myös ihmistä ympäröivät värit vaikuttavat ihmiseen. Aivan kuten tunne tai ajatus tuottaa hienommassa aineessa tietyn värin, niin vastaavasti tietyn värin läsnäolo fyysisissäkin esineissä tuottaa jatkuvaa painetta, joka herättää värille ominaista tunnetta tai ajatusta. Siksi on esimerkiksi tiettyjen värien käytöllä kristillisten kirkkojen alttarivaatteissa ja kasukoissa jne. on pyrkimyksenä edesauttaa tilaisuuteen sopivaa mielen-tilaa ja tunnetta.

Ihmisen asunnon seinät ja huonekalut vaikuttavat ajatuksilla ja tunteilla, joilla hän tiedostamattaan magnetisoi lähellään olevat fyysiset esineet niin, että niillä on voima tuoda esiin samantyyppisiä ajatuksia ja tunteita joko häntä itseään tai vaikutuspiiriin tulevaa toista henkilöä kohtaan. Tämä ilmiö on erityisen silmiinpistävä vankiselleissä ja muissa samanlaisissa paikoissa. Tästä johtuu myös ”pyhien paikkojen” arvo, joissa ilmapiiri kirjaimellisesti värähtelee korkealla taajuudella. Huone, joka on varattu vain meditaatioon ja korkeisiin ajatuksiin, saa nopeasti puhtaamman ja hienomman ilmapiirin kuin ympäröivä maailma, ja viisas käyttää tätä hyödykseen omaksi hyväkseen ja auttaakseen ympäröivää maailmaa.

Esimerkkinä tämänkaltaisesta ajatusvoimasta voimme mainita tiettyjen laivojen tai koneiden tapauksen, jotka ovat hank-

kineet mainetta olemalla ”epäonnisia”. On epäilemättä ollut tilanteita, joissa ne ovat olleet mukana onnettomuudessa toisensa jälkeen ilman ilmeistä syytä. Tämä vaikutus on voitu saada aikaan seuraavasti: laivan rakentajaa tai ensimmäistä kapteenia kohtaan on voinut olla olemassa kiihkeitä vihantunteita. Tällaiset tunteet eivät itsessään ole riittäviä aiheuttamaan vakavia onnettomuuksia. Mutta jokaisen laivan elämässä on monia tilanteita, joissa sellainen onnettomuus on vältetty valppaudella ja nopealla toiminnalla, jossa hetken viivyttely tai huolimattomuus olisi riittänyt aiheuttamaan katastrofin. Edelläkuvatuunlainen massa ajatusmuotoja riittäisi aiheuttamaan hetkelisen valppauden puutteen tai epäröinnin. Tämä on helpoin tie onnettomuudelle päästä toimimaan.

On selvää, että päinvastainen on myös totta. Aineellisiin esineisiin voidaan luoda myös ”onnekas” ilmapiiri käyttäjien optimistisilla ja iloisilla ajatuksilla. Samaa pätee pyhäinjäännöksiin. Mikä tahansa esine, joka on ladattu henkilökohtaisella magnetismilla, jatkaa vaikutuksen säteilemistä vuosisatoja käytännöllisesti katsoen vähentymättömällä voimalla. Vaikka pyhäinjäännös ei olisi aito, niin vuosisatojen ajan siihen vuodatettu palvonnan tunne magnetisoi sen vahvasti ja tekee siitä hyvän voiman. Seuraavassa neuvossa piilee siten okkulttinen neuvo: ”Sekoita rakkautta leipään, jonka leivot; kääri voimaa ja rohkeutta pakettiin, jonka sidot naiselle, jolla on väsyneet kasvot; ojenna luottamusta ja vilpittömyyttä lantin kanssa, jonka annat miehelle, jolla on epäluuloiset silmät”. Hyvän lakia opettelevalla on runsaasti tilaisuuksia jakaa siunausta ympärilleen, vaikka vastaanottajat voivat olla tietämättömiä lähteestä, josta se heille tulee.

Kuten mainittiin luvussa 11, kun käsitelimme ajatuksen siirtoa, fyysinen läheisyys korkeammalle kehittyneen henkilön kanssa voi olla huomattava apu mentaaliruumiin harjoittamisessa ja kehittämisessä. Aivan kuten kuumuus säteilee tulesta ja lämmittää sen lähelle asetetut esineet, niin meitä voimakkaamman ajattelijan ajatussäteily saa mentaaliruumiimme vä-

rähtelemään sopusoinnussa hänen kanssaan, ja tunemme jonkin aikaa mentaalisen voimamme lisääntyneen. Tämä vaikutus näkyy usein esim. luennolla. Henkilö kuulijakunnassa tuntuu ymmärtävän täysin, mitä puhuja sanoo häntä kuunnellessaan, mutta myöhemmin käsitys himmentyy, ja voi olla mahdoton palauttaa sitä mieleen, vaikka yrittäisi. Selitys on, että voimakkaamman ajattelijan mestarilliset värähtelyt muovasivat muodot, jotka kuulijan mentaaliruumis otti, mutta myöhemmin mentaaliruumis ei omin voimin kyennyt palaamaan näihin muotoihin. Todellinen opettaja auttaa oppilaitaan paljon enemmän pitämällä heitä lähellään kuin puhutuilla sanoilla.

Valtamereen, vuoreen, metsään, putouksiin jne. liittyvät näkymättömät entiteetit säteilevät värähtelyjä, jotka herättävät mentaali-, astraali- ja eetteriruumiita, ja tästä näkökulmasta katsottuna matkustaminen voi olla hyväksi kaikille kolmelle ruumiille. Yleisesti ottaen voidaan sanoa, että kaikki, mikä edistää fyysisen ruumiin hyvinvointia ja terveyttä, vaikuttaa suotuisasti korkeampiin käyttövälineisiin.

Päinvastainen on tietysti myös totta, sillä emotionaalisella ja mentaalisisella elämällä on voimakas vaikutus fyysiseen ruumiiseen. Joskin mentaaliruumis on perusluonteeltaan helpommin ajatusvoimalla vaikutettavissa kuin fyysinen ruumis, niin fyysistä ruumistakin voidaan muokata tunteen ja ajatuksen voimalla. On esimerkiksi tunnettua, että ajatustapa, hyve tai pahe painaa leimansa fyysisiin piirteisiin. Ilmiö on niin yleinen, että useimmat eivät ole tajunneet sen merkitystä riittävässä määrin. Toinen esimerkki ovat pyhimysten ruumiiseen ilmestyvät ”stigmat”, joista on monia kirjauksia. Muita esimerkkejä voidaan hankkia nykyaikaisen psykoanalyysin kirjallisuudesta ja muista lähteistä.

Nykypäivän pitkälle kehittyneen viidennen rodun ihmisessä mentaaliset olosuhteet hallitsevat suuresti fyysistä ruumista. Ahdistus, mentaalinen kärsimys ja huoli saavat aikaan hermojäännitystä, ne häiritsevät orgaanisia prosesseja ja saavat aikaan heikkoutta ja sairautta. Oikea ajattelu ja tunne vaikuttavat

fyysiseen ruumiiseen ja lisäävät sen kykyä ottaa sisäänsä pranaa eli elinvoimaa. Mentaalinen vahvuus ja tyyneys edistävät suoranaisesti fyysistä terveyttä, sillä viidennen rodun ihminen elää fyysisen elämänsä kirjaimellisesti hermojärjestelmällään.

2) Tunne-elämä

Mentaali- ja astraaliruumiit ovat niin tiiviissä yhteydessä, että ne vaikuttava syvästi toisiinsa. Kaman (halu) ja manaksen (mieli) tiivistä yhteyttä ja niiden toimintaa ja reaktioita on jo käsitelty luvussa kuusi. Tässä luvussa käsittelemme pelkästään joitakin astraaliruumiin vaikutuksia mentaaliruumiiseen ja päinvastoin. Tunteiden tulviessa astraaliruumiissa se ei itsessään vaikuta suuresti mentaaliruumiiseen, joskin sen aikana mentaaliruumiin on jokseenkin mahdotonta päästä kosketuksiin fyysisten aivojen kanssa. Se ei johdu mentaaliruumiista itsestään, vaan koska mentaaliruumiin ja aivojen välillä siltana toimiva astraaliruumis värähtelee kokonaisuudessaan yhdellä taajuudella, se ei kykene siirtämään mitään aaltoilua, joka ei ole sopusoinnussa sen taajuuden kanssa. ”Rakastuminen” on tyyppiesimerkki voimakkaan tunteen vaikutuksesta mentaaliseen toimintaan. Tässä tilassa älyn keltainen häviää lähes tyystin ihmisen aurasta. Karkea sensuaalisuus astraaliruumiissa, jota edustaa eriskummallisen epämiellyttävä häivähähdys, ei kykene juuri lainkaan kuvastumaan mentaaliruumiissa. Tämä on esimerkki siitä, että mitä hienompaa eri tasojen aine on, sitä enemmän se menettää vähitellen kykyään ilmentyä alempien ominaisuuksien kautta.

Ihminen voi muodostaa mentaalisen kuvan, joka herättää hänessä sensuelleja tunteita, mutta ajatus ja kuva ilmenevät astraaliaineessa, ei mentaalisisessa. Se jättää jälkeensä täsmällisen vaikutelman eriskummallisesta häiveestä astraaliruumiiseen, mutta mentaaliruumiissa se voimistaa värejä, jotka edustavat siihen liittyvää itsekkyyttä, omahyväisyyttä ja petosta. Toisinaan sellaisten tunteiden ja ajatusten ryhmät, joihin si-

sältyy sekä miellyttävää että epämiellyttävää, ovat tiiviisti yhteydessä toisiinsa. Esimerkiksi on tunnettua, että syvä palvonta ja tietynlainen sensuaalisuus ovat lähes erottamattomat. Jos tällainen epämiellyttävä yhteys häiritsee ihmistä, hän voi hyötyä antaumuksellisuudestaan kärsimättä sensuaalisuuden sivuvaikutuksista ympäröimällä mentaaliruumiinsa kovalla kuorella alempien alatasojen osalta. Näin hän voi sulkea pois alemmat vaikutukset sallien korkeampien vaikuttaa itseensä esteettä.

Tämä on vain eräs esimerkki mentaalimaailman monenlaisista ilmiöistä.

Mentaaliruumiin vaikutus astraaliruumiiseen on huomattava, mihin tulee kiinnittää huomiota. Seuraavan ylemmän tason ruumis kontrolloi aina alemmaa. Fyysinen ruumis ei voi hallita itseään, mutta astraaliruumiin intohimot ja halut voivat ohjata ja hallita sitä. Astraaliruumista vuorostaan tulee harjoittaa ja hallita mentaaliruumiin avulla. Ajatuksella voimme muuttaa halua ja alkaa muuntaa sitä tahdoksi, mikä on halun korkeampi aspekti. Vain itse ajatuksena voi päästä itsen haluna yläpuolelle. Valinnanvapaus halujen suhteen osoittaa, että jotain korkeampaa kuin halu on toiminnassa. Tämä korkeampi on manas, joka pitää majaanensa vapaassa tahdossa kaiken sen suhteen, mikä on sen alapuolella.

On pidettävä mielessä, että astraaliruumiin voimakeskukset eli tsakrat rakentuvat ja niitä hallitaan mentaalitasolta, aivan kuten fyysisten aivojen keskukset rakentuvat astraalitasolta. Jokaisen mentaaliruumiin fyysisiin aivoihin lähettämän impulsin on kuljettava astraaliruumiin läpi. Astraaliaine on herkempiä vastaamaan ajatusvärähtelyihin kuin fyysinen aine, joten vaikutus astraaliruumiiseen on suhteessa suurempi. Tätä prosessia on käsitelty kirjassa *Astraaliruumis*. Koska mentaaliaineen värähtelyt kiihottavat myös astraaliaineen värähtelyitä, ihmisen ajatukset herättävät tunteita. Siten kuten tunnettua, ihminen tulee helposti vihaiseksi ajatellessaan häneen kohdistuneita vääryyksiä. Ajattelemalla tyyneesti ja järkevästi ihminen

estää tai karkottaa vihastumisen ja muut epätoivottavat tunteet.

Tieteellisen ja täsmällisen mielen vaikutuksesta astraaliruumiiseen on kuvaus kirjassa *Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä* kuva XX, mikä kuvaa tieteellisen ihmistyyppin astraaliruumista. Astraalivärit asettuvat säännöllisiin nauhoihin ja niiden väliset rajaviivat tulevat selkeämmiksi ja tarkemmiksi. Ääritapauksissa älyllinen kehitys johtaa antaumuksellisen tunteen häviämiseen ja sensuaalisuuden huomattavaan vähenemiseen. Keskittymiskyky ja mentaaliruumiin kehitys vaikuttavat yleensä myös unielämään. Unista tulee elävämpiä, johdonmukaisia, rationaalisia ja jopa opettavia. Astraaliruumiin tulisi tosiasiassa olla ja onkin kehittyneessä ihmisessä pelkästään mentaaliruumiin värien heijastus, joka osoittaa, että ihminen sallii itsensä tuntea vain, mitä järki sanelee. Vastaavasti minkään tunteen ei pitäisi missään oloissa vaikuttaa mentaaliruumiin, sillä mentaaliruumiin on ajattelun, ei intohimojen tai tunteiden koti.

3) Mentaalinen elämä

Vaikka ihmismielen rakentumiseen ja kehittymiseen voi vaikuttaa pienessä määrin ulkopuolelta, niin suurin osa tuloksista on ihmisen oman tietoisuuden aktiviteetin tulosta. Jos ihminen haluaa vahvan, elinvoimaisen, aktiivisen ja yleisiin ajatuksiin kykenevän mentaaliruumiin, hänen on työskenneltävä oikea ajattelun puolesta. Jokainen ihminen on eniten omaan mentaaliruumiiseensa vaikuttava henkilö. Toisetkin, kuten puhujat ja kirjoittajat vaikuttavat siihen satunnaisesti, mutta hän itse kaiken aikaa. Hänen oma vaikutuksensa mentaaliruumiinsa koostumukseen on paljon suurempi kuin kenenkään muun ja hän itse päättää mielensä normaalin värähtelytaajuuden. Ajatukset, jotka eivät ole sopusoinnussa tämän taajuuden kanssa, heitetään syrjään, kun ne koskettavat hänen mieltään. Jos hän ajattelee totuutta, valhe ei saa sijaa hänen mielessään. Jos hän

rakastaa, viha ei häntä häiritse. Jos hän ajattelee viisautta, tietämättömyys ei halvaannuta häntä.

Mieltä ei pidä jättää kesannolle ja alttiiksi valheelle, sillä jokainen ajatussiemen voi silloin juurtua ja kasvaa. Sen ei pidä sallia värähdellä niin kuin sitä miellyttää, sillä se merkitsisi, että se vastaisi jokaiseen ohikulkevaan värähtelyyn. Ihmisen mieli on hänen omansa ja hänen tulisi sallia vain egon valitsemien ajatusten pääsy sisään. Ihmisten enemmistö ei tiedä, kuinka ajatella ja nekin, jotka ovat hiukan edistyneempiä, ajattelevat harvoin täsmällisesti ja voimallisesti, paitsi niinä hetkinä, jolloin he ovat keskittyneinä työhön, joka vaatii heidän koko huomionsa. Vastaavasti suuri määrä mieliä on jatkuvasti kesannolla, valmiina ottamaan vastaan jokaisen siemenen, joka niihin kylvetään. Jos ihmisten enemmistö seuraisi ajatuksiaan tarkasti, he huomaisivat, että ne koostuvat hyvin suurelta osin tavanomaisten ajatusten virrasta, jotka eivät ole lainkaan heidän omia ajatuksiaan, vaan yksinkertaisesti muitten ihmisten hylkäämiä katkelmia. Tavallinen ihminen tietää tuskin koskaan tarkkaan, mitä hän ajattelee jollain tietyllä hetkellä tai miksi. Sen sijaan, että hän suuntaisi mielensä johonkin määrättyyn, hän antaa sen juosta vapaana tai sallii sen jäädä kesannolle niin, että mikä tahansa siihen heitetty siemen itää ja kantaa hedelmää.

Sen, joka yrittää tosissaan kohota hiukan keskivertoihmisen ajattelun yläpuolelle, tulee pitää mielessä, että suuri osa häneen jatkuvasti kohdistuvista ajatuksista tulee hänen tasoaan alemmalta tasolta. Siksi hänen tulee pitää varansa niiden vaikutuksen suhteen. On olemassa valtamerellinen ajatuksia kaikenlaisista täysin merkityksettömistä aiheista, jotka on syytä pyrkiä pitämään tiukasti ulkopuolella. Jos ihminen vaivautuu ottamaan tavakseen ajatella pitkäjänteisesti ja keskittyneesti, hän huomaa, että harjaannuttuaan kuuntelemaan vain egon – todellisen ajattelijan – ehdotuksia, hänen aivonsa pysyvät hiljaa, kun eivät ole käytössä eivätkä ota vastaan tai reagoi ympäröivän ajatusten meren tavanomaisiin virtauksiin. Ne eivät

enää estä vaikutuksien saamista korkeammilta tasoilta, missä näkemys on tarkempi ja arviointi todempaa kuin täällä koskaan. Vasta kun ihminen voi pitää mielensä paikallaan, hiljentää sen ja pitää sen tässä tilassa ajattelematta, voi korkeampi tietoisuus tulla esiin. Silloin ihminen on valmis aloittamaan meditaatio- ja joogaharjoitukset, kuten tulemme näkemään myöhemmin.

Tämä on käytännön opetus mentaaliruumiin harjoittamisesta. Se, joka harjoittaa sitä, huomaa, että elämä voi olla jalompaa ja onnellisempaa ajattelemalla. On totta, että viisaus voi lopettaa tuskan. Viisas vahtii ajatuksiaan mahdollisimman huolellisesti tajuten, että siinä hänellä on mahtava työväline, jonka oikeasta käytöstä hän on vastuussa. On hänen velvollisuutensa hallita ajatuksiaan, etteivät ne juokse valtoimenaan ja tee pahaa hänelle itselleen ja muille. On hänen velvollisuutensa kehittää ajatusvoimaa, koska sen avulla voidaan tehdä paljon hyvää.

Lukeminen ei rakenna mentaaliruumista, vain ajattelu rakentaa. Lukeminen on arvokasta, koska se antaa materiaalia ajattelemiseen, ja ihmisen mentaalinen kasvu on suhteessa ajattelun määrään hänen lukiessaan. Säännöllisellä ja jatkuvalla, muttei liiallisella harjoituksella ajattelun voima kasvaa aivan kuin lihasvoima harjoituksilla. Ilman ajattelemista mentaaliruumis pysyy löyhästi muotoutuneena ja järjestymättömänä. Ilman keskittymistä – kykyä kiinnittää ajatus tiettyyn kohtaan – ei ajatusvoimaa voi harjoittaa.

Elämän laki, että kasvu on tulosta harjoittamisesta, pitää paikkansa mentaaliruumiin osalta aivan kuin fyysisenkin. Kun mentaaliruumista harjoitetaan ja se pannaan värähtelemään ajattelutoiminnalla, uutta ainetta vedetään siihen mentaalisesta ilmakehästä. Se rakentaa ruumista, joka kasvaa koossa ja rakenteen monipuolisuudessa. Ajattelun määrä määrittää ruumiin kasvun, ajattelun laatu määrittää aineen laadun, jota kasvussa käytetään.

On hyödyksi tarkastella lukemismetodia hiukan yksityiskoh-
taisemmin. Huolellisesti kirjoitetussa kirjassa jokainen lause tai
kappale sisältää selkeän toteamuksen määrätystä ideasta, jota
edustaa tekijän ajatusmuoto. Tätä ajatusmuotoa ympäröivät
tavallisesti erilaiset lisämuodot, jotka edustavat pääideasta
tehtyjen välttämättömien poikkeamien tuloksia. Lukijan mie-
leen tulisi rakentua välittömästi tai vähitellen tekijän ajatus-
muodon tarkka kaksoiskappale. Paljonko tuloksien muodoista
ilmenee, riippuu lukijan mielen ominaisuuksista, toisin sanoen,
kuinka nopeasti hän näkee kaiken, mikä seuraa tietystä totea-
muksesta. Mentaalisesti kehittymätön ei saa tehdyksi selkeää
heijastumaa lainkaan, vaan rakentaa jonkinlaisen epämääräi-
sen, epätarkan massan geometrisen muodon sijaan. Toiset
voivat muodostaa tunnistettavan muodon, mutta sen reunat ja
kulmat ovat vinot tai yksi osa on suhteeton muuhun verrattuna.
Toiset tekevät siitä eräänlaisen luurangon, joka osoittaa, että
he ovat käsittäneet idean yleissuuntaviivat, mutta eivät elävästi
tai yksityiskohtaisesti. Ja vielä jotkut toiset voivat koskettaa
idean yhtä puolta, muttei toista rakentaen puolikkaan muodon
tai käsittäen yhden kohdan ja jättäneet lopun huomiotta. Hyvä
oppilas tuottaa keskusidean kuvan tarkasti ja välittömästi. Ym-
päroivät ideat tulevat mukaan yksitellen, kun hän pyörittää
keskusideaa mielessään.

Eräs pääsystä epätäydellisiin kuviin on tarkkaavaisuuden
puute. Selvänäkijä voi usein nähdä lukijan pitävän mielessään
puolta tusinaa aiheita samanaikaisesti. Hänen aivoissaan ris-
teilevät kotityöt, liikehuolet, nautintojen muistot ja odotukset,
opiskelun vaivalloisuus ja niin edelleen. Nämä täyttävät yhdek-
sän kymmenettä osaa hänen mentaaliruumiistaan, ja vain yksi
kymmenesosa yrittää epätoivoisesti käsittää ajatusmuotoa, mi-
kä hänen olisi tarkoitus omaksua kirjasta. Tällaisen katkonai-
sen ja hajanaisen lukemisen tulos täyttää mentaaliruumiin
pienten, erillisten ajatusmuotoja massalla kuin pikkukivillä sen
sijaan, että sinne nousisi täsmällinen rakennus. On selvää, et-
tä jotta voisi käyttää mieltä ja mentaaliruumista tehokkaasti,

huomion kiinnittämisen ja keskittymisen harjoittelu on oleellista. Ihmisen tulee oppia tyhjentämään mielensä kaikista ylimääräisistä ja asiaankuulumattomista ajatuksista opiskellessaan. Harjaantunut opiskelija voi päästä tekijän ajatusmuodon kautta kosketuksiin tekijän mielen kanssa ja saada häneltä lisäinformaatiota tai valaistus vaikeisiin kohtiin. Jollei opiskelija ole pitkälle kehittynyt, niin hän kuvittelee, että hänen saamansa uudet ajatukset ovat hänen omiaan eikä tekijän.

Tulee muistaa, että kaikki mentaalinen työ fyysisellä tasolla tehdään fyysisten aivojen välityksellä. Jotta onnistuisi, fyysisiä aivoja täytyy harjoittaa ja ohjata niin, että mentaaliruumis voi toimia vaivatta niiden kautta. On tunnettua, että tietyt aivojen osat ovat yhteydessä tiettyihin ominaisuuksiin ihmisessä ja hänen kykynsä ajatella tiettyjen suuntaviivojen mukaisesti. Kaikki nämä täytyy saada järjestykseen ja vastaavuuteen mentaaliruumiin vyöhykkeiden kanssa. Okkultismia opiskeleva harjoittaa tietenkin itseään tietoisesti ajattelun taidossa. Siitä seuraa, että hänen ajatuksensa on paljon voimallisempi kuin harjaantumattoman ja vaikuttaa todennäköisesti laajemmalla alalla ja tuottaa suurempia tuloksia. Tämä tapahtuu hänen oman tietoisuutensa ulkopuolella ja ilman, että hän ponnistelisi asian suhteen erityisesti. Mutta koska okkultisti on oppinut, millainen valtava voima ajatus on, hänen vastuunsa sen oikeassa käytössä on vastaavasti suurempi, ja hän näkee vaivaa käyttääkseen sitä muiden auttamiseen.

Varoitus on paikallaan niille, joilla on taipumusta väittelyyn. Niiden, jotka on helppo yllyttää väittelyyn, tulisi muistaa, että kun he ryntäävät innolla sanalliseen taistoon, he avaavat mentaalisen linnoituksensa ovet selkoselälleen ja jättävät sen vartioimatta. Sellaisina aikoina mitkä ajatusvoimat tahansa, jotka sattuvat olemaan naapurustossa, voivat astua sisään heidän mentaaliruumiiseensa ja pitää sitä vallassaan. Samalla, kun voimaa tuhlautuu seikkoihin, jotka useinkaan eivät ole tärkeitä, heidän mentaaliruumiittensa koko sävy huononee tasaisesti sisäänvirtaavien vaikutusten takia. Okkultismin opiskelijan tulee

olla hyvin tarkka antautumisessa väittelyyn. Yleinen kokemus on, että väittely muuttaa harvoin kummankaan osapuolen mielipidettä. Useimmissa tapauksissa se vahvistaa entisiä mielipiteitä.

Elämän jokainen hetki suo tietoisuudelle tilaisuuden rakentaa mentaalista käyttövälinettä. Rakennamme mentaaliruumistamme nukkuessamme ja valveilla. Vaikka kuinka ohimenevän ajatuksen aikaansaama jokainen tietoisuuden värähdys vetää mentaaliruumiiseen mentaaliaineen hiukkasia ja ravistelee pois joitain toisia. Jos puhtaat ja ylevät ajatukset saavat mentaaliruumiin värähtelemään, värähtelyjen nopeus saa aikaan karkeamman aineen hiukkasten putoamista pois, jolloin hienommat hiukkaset ottavat niiden paikan. Näin mentaaliruumiista voidaan tehdä jatkuvasti hienompi ja puhtaampi. Hienommasta materiaalista kokoonpantu mentaaliruumis ei vastaa karkeisiin ja pahoihin ajatuksiin. Pahoja ajatuksia kantava ohikulkija vaikuttaa karkeasta materiaalista koostuvaan mentaaliruumiiseen eikä se vastaa hyvään eikä hyödy siitä.

Yllä todettu pätee erityisesti mentaaliruumiin ”muotopuoleen”. Mitä tulee ”elämän puoleen”, niin tulee pitää mielessä, että tietoisuuden ydin on, että se samaistuu jatkuvasti ei-Itseen ja samanaikaisesti määrittää itseään torjumalla ei-Itsen. Tietoisuus koostuu tosiasiasa tästä määrittämisen ja kieltämisen vaihtelusta – ”minä olen tämä” – ”minä en ole tämä”. Tietoisuus on ja saa aikaan puoleensa vetämistä ja torjumista, jota kutsumme värähtelyksi. Siten tietoisuuden nostattamien värähtelyiden laatu määrää mentaaliruumiiseen vedettävän aineen hienouden tai karkeuden. Kuten näimme luvussa yhdeksän, toisen henkilön ylevät ajatusvärähtelyt nostattavat koskettessaan mentaaliruumiistamme värähtelyjä siinä aineessa, joka kykenee vastaamaan siihen. Nämä värähtelyt häiritsevät ainetta, joka on liian karkeaa värähdelläkseen korkealla taajuudella ja jopa ravistavat sitä pois. Siksi hyöty, jonka saamme, riippuu omasta aiemmasta ajattelustamme, koska hyötyäksemme

meillä täytyy ensin olla mentaaliruumiissamme korkeamman-tyyppistä ainetta, johon toisen henkilön ajatus voi vaikuttaa.

Mentaaliruumis on tapojen lakien alainen kuten muutkin käyttövälineet. Jos totutamme mentaaliruumiimme tietäntyyppiseen värähtelyyn, ne oppivat tuottamaan sitä helposti ja nopeasti. Jos ihminen esimerkiksi sallii itsensä ajatella pahaa toisista, tulee helpommin tavaksi ajatella heistä pahaa kuin hyvää. Näin syntyy usein ennakkoluuloja, jotka estävät näkemästä toisten hyviä puolia ja vahvistavat pahaa heissä. Monelle tulee pahan ajattelemisesta tapa pelkkää tietämättömyyttään. On tietysti yhtä lailla mahdollista muodostaa tottumus ajatella hyviä ajatuksia. Ei ole vaikeaa harjoittaa itseään näkemään tapaamissamme muissa ihmisissä miellyttäviä eikä epämiellyttäviä ominaisuuksia. Näin syntyy tottumus pitää ihmisistä pikemmin kuin olla pitämättä. Tällaisiin harjoituksiin mieleemme alkaa toimia helpommin ihailun ja arvostuksen suuntaan epäluulon ja väheksynnän asemesta. Ajatusvoiman systemaattinen käyttö tekee elämästä helpompaa ja miellyttävämpää ja lisää oikeanlaista ainetta mentaaliruumiisiimme.

Monet eivät käytä mentaalisia kykyjään niin paljon kuin pitäisi. Heidän mielensä ovat pikemmin vastaanottimia kuin luojia ja hyväksyvät jatkuvasti muitten ajatuksia muodostamatta omia. Tämä asian tajuamisen tulisi saada ihminen muuttamaan asennoitumista tietoisuuteen jokapäiväisessä elämässä, ja pitämään mielensä toimintaa silmällä. Alkuun voi tuntua ahdistavalta havaita, että paljon omasta ajattelusta ei olekaan omaa, että ei tiedä, mistä ajatukset tulevat ja mihin menevät, että mieli ei ole kuin ajatusten läpikulkupaikka. Päästyään tälle mentaalisen itsetietoisuuden ensiasteelle ihmisen tulisi tarkkailla, mikä ero on ajatuksissa, kun ne tulevat hänen mieleensä ja kun ne lähtevät sieltä, toisin sanoen mitä hän itse on lisännyt niihin tänä aikana. Tällä tavoin hänen mielensä tulee nopeasti todella aktiiviseksi ja kehittää luovia kykyjään. Seuraavaksi ihmisen tulee valita äärimmäisen huolellisesti, minkä hän sallii pysyvän mielessään. Kun hän löytää sieltä hyvän

ajatuksen, hän viipyy siinä ja vahvistaa sitä ja lähettää sen uudelleen matkaan hyvää tekevänä. Kun hän löytää mielestään pahan ajatuksen, hän hylkää sen välittömästi.

Huoleton ajatusleikki epätoivottavilla ideoilla ja ominaisuuksilla on oikea vaara, joka synnyttää taipumusta tuollaisia epätoivottavia asioita kohtaan ja johtaa niiden aikaansaamaan toimintaa. Ihminen, joka leikittelee ajatuksella jostain pahasta teosta, voi löytää itsensä suorittamasta sitä ennen kuin edes tajuaa, mitä on tekemässä. Kun tilaisuus tarjoutuu, mentaalinen toiminta lähtee liikkeelle ja ennakoi toimintaa. Sillä kaikki toiminta kumpuaa ajatuksesta. Myös silloin, kun teko suoritetaan, kuten sanomme ajattelematta, se on kuitenkin vaistonvarainen ilmaus ajatuksista, haluista ja tunteista, joiden ihminen on antanut kasvaa itsessään aiemmin. Harjoitettuaan keskeytymättä valintaa ajattelemiensa ajatusten suhteen ihminen huomaa, että hänen mieleensä tulevien pahojen ajatusten määrä vähenee. Mielen automaattinen toiminto heittää tällaiset asiat pois. Hänen mielensä rupeaa myös vetämään puoleensa magneetin tavoin samanlaisia ajatuksia, joita hänen mieleensä on. Näin ihminen kerää hyvää materiaalia mentaaliruumiiseensa ja se kasvaa sisällöltään rikkaammaksi joka vuosi.

Näemme, että suuri vaara, jota tulee pyrkiä välttämään, on sallia ajatuskuvien luomisen olla ulkoapäin johdettua, sallia ulkomaailman virikkeiden herättää kuvia mentaaliruumiissa, heittää luovaa mentaalialinetta energisoituihin ajatusmuotoihin, jotka väistämättä pyrkivät purkautumaan ja toteuttamaan itsensä. Tässä mentaaliruumiin hallitsemattomassa aktiviteetissa piilee käytännöllisesti katsoen syy sisäisiin kamppailuihimme ja henkisiin vaikeuksiin. Tietämättömyys sallii tämän mentaaliruumiin holtittoman toiminnan. Tietämättömyys tulee korvata tiedolla, ja meidän tulee oppia hallitsemaan mentaaliruumiitamme niin, että niitä ei saa liikkeelle ulkoa tekemään kuvia, vaan voimme käyttää niitä tahtomme mukaan. Holtiton mielikuvitus aiheuttaa suunnattoman määrän kärsimystä. Holtiton mielikuvitus, ei heikko tahto on synnä alempien intohimojen

(erityisesti sukupuolihalujen) kontrollin peittämiseen. Vaikka voimakas halu on olemassa, niin luova ajatus saa aikaan toiminnan. Halun kohteen ajattelemisessa tai näkemisessä ei ole vaaraa, mutta kun ihminen kuvittelee itsensä antamassa periksi haluilleen ja antaa halujen vahvistaa kuvaa, jonka hän on tehnyt, silloin ollaan vaarassa. On tärkeää ymmärtää, että halun kohteissa ei ole voimaa, ennen kuin antaudumme mielikuvituksemme valtaan. Se on luova. Jos näin käy, kamppailu seuraa varmasti. Tässä taistelussa voimme kutsua avuksi tahtoamme ja yrittää paeta omien kuvitelmiemme tuloksia tehden raivoisaa vastarintaa. Vain harvat ovat oppineet, että pelon siivittämä tuskainen vastarinta ei ole sama kuin tahto. Tahtoa tulisi käyttää heti alkuun kontrolloimaan mielikuvitusta, jolloin ongelmien syy poistuisi alkulähteiltään.

Materiaali, jonka keräämme nykyisen elämän aikana, työtetään kuolemanjälkeisessä elämässä mentaaliseksi voimiksi ja kyvyiksi, jotka ilmenevät tulevissa elämässä. Seuraavan inkarnaation mentaaliruumis riippuu työstä, jota teemme nykyisessä mentaaliruumiissamme. Karma kerää satoa siitä, mitä olemme kylväneet. Emme voi eristää yhtä elämää toisesta emmekä luoda kuin ihmeen kautta mitään tyhjästä. Kuten Chandogypanishatissa on kirjoitettu: "Ihminen on ajattelunsa luomus. Mitä hän ajattelee tässä elämässä, se hänestä tulee sen jälkeen." Taistelu ajatustottumuksia vastaan ja niiden muuttaminen on prosessi, johon sisältyy mentaalisten hiukkasten heittämistä ulos mentaaliruumiista ja niiden korvaamista korkeamman tyyppisillä. Se on luonnollisesti vaikeaa aluksi, samoin kuin on vaikeaa katkaista fyysistä tapaa. Mutta se voidaan tehdä ja kun vanha muoto muuttuu, oikea ajattelu tulee entistä helpomaksi ja lopulta spontaaniksi.

On tuskin rajaa määrälle, johon asti ihminen voi luoda itseään uudelleen keskitetyllä mentaalisella toiminnalla. Kuten olemme nähneet, monet parannussuunnat käyttävät tätä mahdollavaa tekijää tuloksien saamisessa. Niiden hyödyllisyys riippuu suuresti käyttäjän tiedoista ja hänen käyttämistään voimista.

Lukemattomat onnistumiset todistavat voiman olemassaolosta. Epäonnistumiset näyttävät, että sen käyttö ei ollut taitavaa, tai sitä ei saatu liikkeelle riittävästi käsillä olevaan tehtävään. Yleisesti sanottuna ajatus on luovuuden, inhimillisen kolminaisuuden kolmannen aspektin ilmentymä. Kristillisessä terminologiassa tahto on Jumala Isän ilmentymä, rakkaus Jumala Pojan ja ajatus eli luovuus Jumala Pyhän Hengen.

Ajatus meissä toimii, luo ja toteuttaa tahtoa. Jos tahto on kuningas, ajatus on pääministeri. Okkultisti käyttää tätä luovaa voimaa ihmisevoluution nopeuttamiseen. Itämainen jooga on mielen evoluution yleisten lakien sovellus tietoisuuden evoluution nopeuttamiseksi. On todistettu ja voidaan edelleen todistaa, että mihin tahansa ideaan tarkkaavaisesti keskitetty ajatus rakentaa tämän idean ajattelijan luonteeseen. Ihminen voi näin luoda itseensä haluamansa ominaisuudet jatkuvalla ja tarkkaavaisella ajattelulla – meditaatiolla. Tämän lain tuntien ihminen voi rakentaa oman mentaaliruumiinsa sellaiseksi kuin haluaa yhtä varmasti kuin muurari seinän. Luonteen kehittämisprosessi on yhtä tieteellinen kuin lihasvoiman kehittäminen. Ei kuolemakaan keskeytä tätä työtä, kuten tulemme näkemään myöhemmissä luvuissa.

Rukousta voidaan käyttää hyvin tehokkaasti tässä työssä. Puhuvin esimerkki tästä on brahmanin elämä. Sellainen elämä on käytännöllisesti katsoen jatkuvaa rukousta. Se on muodoltaan samanlaista kuin joissakin katolisissa luostareissa, mutta pitemmälle vietyä ja yksityiskohtaisempaa. Siellä noviisia neuvotaan rukoilemaan aina, kun hän syö, että hänen sieluaan ravittaisiin elämän leivällä, aina, kun hän peseytyy, että hänen sielunsa pysyisi puhtaana, aina, kun hän astuu kirkkoon, että hänen elämänsä olisi yhtä pitkää palvelusta ja niin edelleen. Brahmanin elämä on samanlaista paitsi, että hänen antaumuksensa on laaja-alaisempaa ja yksityiskohtaisempaa. Ei ole epäilystäkään, etteikö niillä olisi syvälle menevää ja jatkuvaa vaikutusta siihen, joka todellisesti ja rehellisesti noudattaa kaikkia niitä.

Kuten näimme luvussa neljä, mentaaliruumiin erikoisuutena on, että se kasvaa kokoa ja toimintakykyä ihmisen itsensä kasvaessa ja kehittyessä. Fyysinen ruumis on, kuten tiedämme, pysynyt oleellisilta osiltaan samankokoisena pitkiä aikoja. Asteraaliruumis kasvaa jonkin verran, mutta mentaaliruumis (samoin kuin syyruumis) laajenevat valtavasti evoluution viime vaiheissa ilmentäen levossa loistavien moniväristen valojen suurenmoista hehkua ja lähettäen aktivoituessaan ulospäin häikäisevää kimallusta. Hyvin kehittymättömän ihmisen mentaaliruumista on vaikea erottaa. Se on niin vähän kehittynyt, että on katsottava tarkkaan, ennen kuin sen havaitsee. Suuri määrä ihmisiä ei vielä kykene selkeään ajatteluun etenkin lännessä, mitä tulee uskonnollisiin asioihin. Kaikki on epämääräistä ja sumuista. Epämääräisyys ja sumuisuus ei käy okkultiseen kehitykseen. Käsitystemme tulee olla selkeitä ja ajatuskuviamme täsmällisiä. Nämä ovat muun ohella oleellisia seikkoja okkultistin elämässä.

Tulee myös ymmärtää, että jokainen näkee ulkoisen maailman väistämättä oman mielensä välityksellä. Tulosta voidaan osuvasti verrata maiseman katsomiseen värillisten lasien läpi. Samaten ihminen ei yleensä lainkaan tiedosta oman mielen läpi katsomisen aiheuttamaa vääristävää vaikutusta. Tässä mielessä on ilmeistä, miksi mieltä on kutsuttu ”illuusion luojaksi”. Okkultismin opiskelijan ilmiselvä velvollisuus on puhdistaa ja kehittää mentaaliruumistaan, poistaa ”känvät” ja ennakkoluulot niin, että mentaaliruumis heijastaa totuutta mahdollisimman vähin mentaaliruumiin puutteista johtuvin vääristymin.

Ihmisen vaikutus eläimiin on asia, jota meidän on käsiteltävä lyhyesti täydentääksemme tutkimustamme mentaaliruumiista, sen toiminnasta ja reaktioista. Jos ihminen osoittaa rakastavan ajatuksen eläintä kohtaan tai tekee selkeän yrityksen opettaa tälle jotain, tapahtuu suoraa ja tarkoituksellista toimintaa ihmisen astraali- tai mentaaliruumiista eläimen vastaavaan käyttövälineeseen. Tämä on suhteellisen harvinaista, koska suurin osa työtä tapahtuu ilman suoraa tahtomista kumman-

kaan puolelta yksinkertaisesti välttämättömänä toimintana näiden kahden läheisyydestä johtuen. Ihmisen luonteella ja tyyppillä on suuri vaikutus eläimen kohtaloon. Jos näiden kahden välinen yhteys on pääasiassa emotionaalinen, on todennäköistä, että eläin kehittyy pääasiassa astraaliruumiinsa kautta. Silloin yhteyden lopullinen katkeaminen ryhmäsielun kanssa tapahtuu tunteen äkillisen ryöpsähdyksen seurauksena, joka saavuttaa eläimen yläpuolella leijuvan monadin buddhisen aspektin ja saa aikaan egon muodostumisen. Jos keskinäinen yhteys on pääasiassa mentaalista, eläimen mentaaliruumis aktivoituu, ja eläin yksilöityy todennäköisesti mielen kautta. Jos ihminen on voimakkaasti henkinen tai lujatahtoinen, eläin yksilöityy todennäköisesti tahdon aktivoituessa.

Yksilöityminen tunteen, älyn ja tahdon avulla ovat normaalit menetelmät. On myös mahdollista yksilöityä vähemmän suositeltavien keinoin, nimittäin ylpeyden, pelon, vihan tai vallanhalun avulla. Esimerkiksi noin kahden miljoonan egon ryhmä yksilöityi kuuketjun seitsemännellä kierroksella pelkästään ylpeyden avulla. Heillä ei ole juurikaan muita ominaisuuksia kuin tietynlainen nokkeluus, eikä heidän syyruumiissaan ole muuta väriä kuin oranssia. Tämän ryhmän ylimielisyys ja vastahankaisuus on aiheuttanut kautta historian ongelmia heille itselleen ja muille. Joistakin heistä tuli "mustakasvoisia herroja" Atlantiksella, toisista hävitystä aiheuttavia maailmanvalloittajia tai mistään piittaamattomia miljonäärejä, "finanssimaailman Napoleoneja". Joistakin pelon kautta yksilöityneistä tuli keskiajan inkvisiittoreita ja nykypäivän lasten kiduttajia. Lisätietoa yksilöitymismekanismista löytyy Annie Besantin kirjasta *Tajunta*. Asiaa käsitellään myös kirjassa *Syyruumis*.

Luku 14 Kyvyt

Mentaaliruumis voidaan kuten astraaliruumisikin herättää ajan kuluessa toimintaan, ja se oppii vastaamaan oman tasonsa aineen värähtelyihin avaten näin egolle kokonaan uuden ja laajemman tiedon ja voiman maailman. Tietoisuuden täyttää kehitystä mentaaliruumiissa ei pidä sekoittaa pelkkään mentaaliruumiin käytön oppimiseen. Ihminen käyttää mentaaliruumistaan aina ajattellessaan, mutta se on kaukana kyvystä käyttää sitä itsenäisenä käyttövälineenä, jonka kautta tietoisuus voi ilmaista itseään täysin. Kuten näimme aiemmin, keskivertoihmisen mentaaliruumis on paljon vähemmän kehittynyt kuin hänen astraaliruumiinsa. Enemmistön mentaaliruumiin ylemmät osat ovat vielä melko uinuvia, vaikka alemmat osat ovat kiihkeässä toiminnassa. Keskivertoihmisen mentaaliruumis ei tosiasiassa ole vielä lainkaan käyttöväline sanan varsinaisessa merkityksessä, sillä hän ei voi liikkua siinä eikä käyttää sen aisteja vaikutelmien vastaanottamiseen tavanomaisella tavalla. Vaikka mentaaliruumis tulee olemaan hyvin kehittynyt meidän aikamme tiedemiesten keskuudessa, se tulee kuitenkin olemaan pääasiassa valvetietoisuutta varten ja varsin epätäydellinen suoraan vastaanottamiseen korkeammilta tasoilta.

Hyvin harvat niitä lukuun ottamatta, joita vihittyjen suureen veljeskuntaan kuuluvat ovat tarkoituksellisesti harjoittaneet, työskentelevät tietoisesti mentaaliruumiissa. Jotta kykenisi siihen, tarvitaan vuosien harjoitusta meditaatiossa ja erityistä ponnistelua. Ensimmäiseen vihkimykseen saakka ihminen työskentelee öisin astraaliruumiissaan, mutta niin pian kuin se on täydellisesti hallinnassa ja hän kykenee käyttämään sitä täysin, alkaa mentaalinen työ. Kun mentaaliruumis on täysin järjestynyt, se on paljon joustavampi käyttöväline kuin astraaliruumis, ja paljon sellaista, mikä on mahdotonta astraalitasolla, voidaan tehdä täällä. Kandidaatin on hankittava kyky toimia vapaasti mentaalimaailmassa toista vihkimystä varten, koska se tapahtuu alemmalla mentaalitasolla.

Aivan kuten näkö astraalitasolla on erilainen kuin fyysisellä tasolla, niin näkö mentaalitasolla eroaa täysin näistä kummas-takin. Mentaalinäössä emme enää voi puhua erillisistä aisteis-ta kuten näkö tai kuulo, vaan on pidettävä selvänä, että on yksi yleisaisti, joka vastaa niin täydellisesti sitä koskettaviin väräh-telyihin, että se tajutaan heti täydellisesti. Se nähdään, kuul-laan, tunnetaan ja siitä tiedetään yhdellä toiminnolla kaikki, mikä on tiedettävissä, kuten sen syyt, seuraukset ja mahdolli-suudet ainakin, mitä tulee mentaali- ja alempiin tasoihin. Kor-keamman aistin suora toiminto ei jätä sijaa epäilylle, epäröin-nille tai viivyttelylle. Jos ihminen ajattelee jotain paikkaa, hän on siellä, jos ystävää, ystävä on hänen edessään. Ei enää väärinkäsityksiä. Häntä ei voi pettää tai johtaa harhaan mikään ulkoinen ilmentymä, sillä ystävän jokainen ajatus ja tunne on hänen edessään sillä tasolla kuin avoin kirja.

Jos ihminen on sellaisen ystävän kanssa, jonka korkeampi aisti on myös avautunut, heidän yhteydenpitonsa on kaiken maallisen käsityskyvyn tuolla puolen. Heille ei ole etäisyyttä ei-kä eroamista. Heidän tunteensa eivät enää ole kätkeytyneitä tai parhaimmillaankin kömpelöin sanoin puoleksi ilmaistuja. Kysy-mykset ja vastaukset ovat tarpeettomia, sillä ajatuskuvia lue-taan sitä mukaa kuin niitä muodostetaan. Ideoiden vaihto on yhtä nopeaa kuin niiden välähtäminen mieleen. Kuitenkin tällä ihmeellisellä kyvyllä on ainoastaan aste-ero, ei laatueroa ver-rattuna niihin, jotka ovat hallussamme nyt. Sillä mentaalitasolla kuten fyysiselläkin vaikutelmat välittyvät edelleen värähtelyi-den avulla kohteesta näkijään. Näin ei ole buddhisella tasolla, mutta siitä emme puhu tässä kirjassa.

Mentaalisesta selvänäköisyydestä ei ole paljon sanottavaa, sillä on epätodennäköistä, että mikään esimerkki pitäisi paika-kaansa muitten kuin okkultismin korkeimmissa kouluissa har-joitelleiden oppilaiden osalta. Heille se avaa uuden maailman, jossa kaikki, mitä me voimme kuvitella äärimmäiseksi loistoksi ja hohdokkuudeksi, on vain tavanomaista olemassaoloa. Kaik-ki, mitä se voi antaa – tai ainakin kaikki, minkä voi omaksua –

on harjaantuneen oppilaan ulottuvissa, mutta harjaantumattomalle selvänäkijälle se on tuskin enempää kuin pelkkä mahdollisuus. Ehkä yksi tuhannesta tavallisesta selvänäkijästä pääsee sinne lainkaan. Sinne on päästy mesmeritranssissa, kun kohde on päässyt luisumaan suorittajan käsistä. Se on äärimmäisen harvinaista, koska siihen tarvitaan lähes yli-inhimillisiä ominaisuuksia sekä harjoittajalta että kohteelta henkisen kilvoittelun ja ehdottoman ajatuksen ja tarkoitusten puhtauden tiellä. Sellaisissakin tapauksissa kohde on harvoin tuonut mukanaan valvetajuntaan muuta kuin hämärän muiston voimakaasta, mutta sanoin kuvaamattomasta autuudesta, joka yleensä on syvästi henkilökohtaisen uskonnollisen vakaumuksen värittämä. Siellä kaikki tieto, joka ei ylitä mentaalitasoa, on saatavilla mentaalitasolla toimiville. Maailman menneisyys on heille kuin nykyisyys, sillä heillä on pääsy luonnon ikuiseen muistiin. (Ks. luku 26).

Siten esimerkiksi sille, joka voi toimia vapaasti mentaali-ruumiissa, on olemassa menetelmiä, joilla voi omaksua kirjan merkityksen ilman lukuprosessia. Yksinkertaisinta on lukea sellaisen mieltä, joka on opiskellut kirjan, mutta tätä vastaan puhuu tietysti se, että silloin saa vain opiskelijan käsityksen kirjasta. Toinen tapa on tutkia kirjan auraa. Jokaista kirjaa ympäröi ajatus – kirjan lukeneiden ja opiskelleiden ajatusten muodostama aura. Siten kirjan psykometrisointi antaa yleensä melko täyden ymmärryksen sen sisällöstä, joskin siinä voi olla huomattavia lukijoiden keskinäisiä näkemuseroja, joita ei ole ilmaistu itse kirjassa. Kuten mainittu luvussa seitsemän harvat lukijat tänä päivänä näyttävät opiskelevan niin ajatuksella ja perusteellisesti kuin ihmiset tekivät entisaikoina. Nykykirjaan kytkeytyvät ajatusmuodot ovat harvoin niin tarkkoja ja selväpiirteisiä kuin entisaikojen käsikirjoitusten ympärillä olevat. Kolmas tapa on mennä kirjan tai käsikirjoituksen tuolle puolen ja koskettaa tekijän mieltä kuten on kuvattu luvussa kymmenen. On vielä neljäskin menetelmä, joka vaatii korkeampia kykyjä. Se on psykometrisoida kirjan aihe ja käydä mentaalisesti sen

aiheen ajatuskeskuksessa, jossa kohtaavat kaikki tuota aihetta sivuavat ajatusvirrat. Tätä asiaa käsiteltiin luvussa 12 Ajatuskeskukset.

Jotta voisi tehdä havaintoja mentaalitasolla, ihmisen on tarpeen lopettaa ajattelu siksi aikaa niin, että oman ajattelun luomukset eivät vaikuta helposti vaikutelmia omaksuvaan aineeseen hänen ympärillään ja siten muuta olosuhteita ainakaan hänen osallisuutensa puolesta. Tätä mielen toiminnan keskeyttämistä ei pidä sekoittaa mielen tyhjyyteen, johon niin monet hathajooga harjoitukset tähtäävät. Siinä mieli turrutetaan ehdottoman passiiviseksi, tilaan, joka on lähellä mediumistisuutta. Ensin mainitussa mieli on mahdollisimman valpas ja positiivinen pidättäytyen ajattelemasta hetkeksi pelkästään estääkseen henkilökohtaisen näkemyksen tunkeutumiseen havaintoon, jota on tekemässä.

Mentaaliruumiissa on tsakroja eli voimakeskuksia kuten muissakin käyttövälineissä. Ne ovat yhtymäkohtia, joissa voima virtaa käyttövälineestä toiseen. Eetteriruumiin tsakroja on kuvattu kirjassa *Eetteriruumis* ja astraaliruumiin kirjassa *Astraaliruumis*. Nykyisin on hyvin vähän tietoa saatavissa mentaaliruumiin tsakroista. Eräs tieto on seuraava: erään tyyppin henkilöissä pääläen tsakra taipuu tai kallistuu, kunnes sen pyörre koskettaa surkastunutta elintä nimeltä käpyrauhanen. Se elävoityy tämän tyyppin ihmisillä ja siitä tulee suora yhteyslinja alemman mentaalitason kanssa ilman astraalitason toimimista välietappina kuten tavallisilla ihmisillä. H. P. Blavatsky kirjoitti tämäntyyppisistä henkilöistä, kun hän korosti tämän elimen herättämistä toimimaan. Toinen seikka on suurennuskyky, jota hindut kutsuvat animaksi. Se kuuluu kulmakarvojen välissä olevaan tsakraan. Tsakran keskeltä tulee ulos pieni mikroskooppi, jonka linssi on vain yhden atomin kokoinen, joka toimii vastaavankokoisena elimenä tarkasteltaessa pieniä kohteita. Käytetty atomi voi olla fyysinen, astraalinen tai mentaalinen, mutta kaikki niistä tarvitsevat erityisvalmistelua. Sen kaikkien spirillien tulee olla avautuneina ja täydessä toiminnassa

kuten meidän ketjumme seitsemännellä kierroksella. Kyky kuuluu syyruumiiseen. Jos alemman tason atomia käytetään linssinä, täytyy vastapuolen järjestelmä käynnistää. Atomi voidaan säätää mille alatasolle tahansa niin, että saadaan tarvittava suurennusaste, joka sopii tarkasteltavaan kohteeseen. Kyvyn ulottaminen kauemmas tekee mahdolliseksi kohdistaa tietoisuus linssiin ja projisoida se sitten kaukaiseen kohteeseen. Samaa kykyä voidaan käyttää hiukan erilaisin järjestylin myös pienentämään, kun halutaan tarkastella jotain kokonaisuutta, joka on liian suuri yhdelle katseelle. Tämä tuntaaan hindujen keskuudessa mahimana.

Mentaalisella selvänäköisyydellä ei ole tilallista rajaa itse mentaalitason tuolla puolen, joka ei ulotu muiden planeettojen mentaalitasoille, kuten tulemme näkemään luvussa 26. On kuitenkin mahdollista saada mentaalilla selvänäöllä koko paljon informaatiota muista planeetoista. Siirtymällä maan ilmakehän pysyvien häiriöiden ulkopuolelle on mahdollista saada näkökyvystä selkeämpi. Ei ole myöskään vaikeaa oppia käynnistämään huomattavan voimakas suurennuskyky, jonka avulla voidaan saada hyvin kiinnostavaa astronomista tietoa.

Prana eli elinvoima on myös mentaalitasolla, kuten muillakin tasoilla, joista jotain tiedämme. Sama pätee kundaliniin eli käärmätuleen ja fohatiin eli sähköön ja elämänvoimaan, josta puhutaan eetterisenä kaksoispuolena, ensisijaisena voimana. Nykyisin emme tunnu tietävän mitään pranasta ja kundalinista mentaalitasolla. Tiedämme kuitenkin, että kundalini elävöittää kaikki erilaiset käyttövälineet. Yllä mainittu primäärivoima on eräs Logoksen toisen aspektin toisen vuodatuksen ilmauksia. Buddhitasolla se ilmentyy Kristus-prinsiippinä ihmisessä. Mentaali- ja astraaliruumiissa se tekee eläväksi aineen eri kerrokset näkyen astraalin korkeammassa osissa jalona tunteena ja alemmissa osissa pelkkänä elämänvoiman ainetta energisöiväna syöksähdyksenä ruumiissa. Alimmassa osassa se puukeutuu eetteriaineeseen ja syöksyy astraaliruumiista tsakroihiin

eetteriruumiin pinnalla, jossa se kohtaa kundalinin, joka kumpuaa ihmisruumiin sisältä.

Olemme oppineet, että violetin pranin virta virkistää korkeammantyyppisen ajattelun ja tunteet, kun tavallisen ajattelun panee liikkeelle sininen virta, johon sekoittuu keltaista. Joissain tylsämielisyyssyötyypeissä sekä keltaisen, sinisen että violetin elinvoiman virtaus aivoihin on lähes kokonaan estynyt.

Kirjani *Eetteriruumis* julkaisemisen jälkeen on ilmestynyt C. W. Leadbeaterin kirja *Tsakrat*. Se sisältää arvokasta ja uutta informaatiota tsakroista ja erityisesti niiden ja eri tasojen yhteydestä. Seuraava taulukko saattaa olla hyödyksi:

TSAKRAT						
No	Nimi	Sanskrit	Sijainti	Puolat	Ryhmä	Voima
7	Kruunu	Sahasrara	Pääalaki	12960	Henkinen	Korkeimmat voimat, käpyrauhanen
6	Otsa-	Ajna	Kulmakarvojen välissä	96	Henkinen	Korkeimmat voimat, aivoisäke
5	Kurkku-	Visuddha	Kurkun kohdalla	16	Persoonallinen	Alempi mentaali
4	Sydän-	Anahata	Sydämen kohdalla	12	Persoonallinen	Ylempi astraali
3	Napa-	Manipura	Navan kohdalla	10	Persoonallinen	Alempi astraali
2	Perna-		Pernan yläpuolella	6	Fysiologinen	Prana
1	Juuri-, perus	Muladhara	Selkärangan juuri	4	Fysiologinen	Kundalini

Ylläolevasta käy ilmi, että primäärivoima, prana ja kundalini eivät ole suoraan yhteydessä ihmisen mentaali- ja emotionaaliseen elämään, vaan vain hänen ruumiilliseen hyvinvointiinsa.

On kuitenkin olemassa muita voimia, jotka käyttävät tsakroja. Niitä voidaan kuvata psyykkisiksi ja henkiseksi. Juuri- ja perna-tsakran kohdalla näin ei ole, mutta napa- ja korkeammat tsakrat ovat ihmistietoisuuteen vaikuttavien voimien sisäntuloportteina. Eri tsakrojen kautta virtaavan pranän väreillä ja ihmisen prinssiippien väreillä kuten ne on esitetty H. P. Blavatskyn Salaisessa opissa näyttää olevan tiettyä vastaavuutta, kuten alla oleva taulukko osoittaa:

Praanan väri	Tsakra	HPB väri	Prinsiippi
Vaalean sininen	Kurkku	Sininen	Atma (aurinen muna)
Keltainen	Sydän	Keltainen	Buddhi
Tumma sininen	Otsa	Indigo	Korkeampi manas
Vihreä	Napa	Vihreä	Kama-manas
Ruusunpunainen	Perna	Punainen	Kama-rupa
Violetti	Kruunu	Violetti	Eetterinen kaksoispuoli
Punavioletti	Juuri		

Kundalini kuuluu ensimmäiseen vuodatukseen, joka on lähtöisin Logoksen kolmannelta aspektista. Maapallon keskuksessa se toimii valtavana pallona, josta vain uloimmat kerrokset ovat lähestyttävissä. Nämä ovat yhteydessä kundalini-kerroksiin ihmisruumiissa. Siten ihmisruumiin kundalini on peräisin syvältä maan uumenista paikasta, jota on kutsuttu ”Pyhän Hengen laboratoriksi”. Se kuuluu pranän ja elinvoiman tuleen. Prana kuuluu ilmaan ja valoon ja avaraan tilaan. Alemmaa peräisin oleva tuli on paljon aineellisempaa kuten tuli tulikuomassa raudassa. Tällä valtavalla voimalla on melko kauhistuttava puoli. Se antaa vaikutelman, että se laskeutuu yhä syvemmälle aineeseen ja liikkuu hitaasti, mutta peruuttamattoman varmasti eteenpäin. On huomattava, että kundalini on ensimmäisen vuodatuksen voima paluumatkallaan. Se toimii tiiviissä yhteydessä aiemmin mainitun primäärivoiman kanssa,

ja ne kaksi yhdessä saavat kehittyvän olennon siihen pisteeseen, jossa se voi vastaanottaa ensimmäisen Logoksen vuodatuksen ja tulla ihmisegoksi.

Kundalinin ennenaikaisella liikkeellelähdöllä on monia epämiellyttäviä mahdollisuuksia. Se kiihdyttää kaikkea ihmisluonnossa ja osuu alempiin ja huonoihin ominaisuuksiin helpommin kuin hyviin. Esimerkiksi mentaaliruumiissa kunnianhimo kasvaa helposti ja paisuu uskomattomiin mittasuhteisiin. Se tuo todennäköisesti mukanaan älyn kykyjen kasvamisen, mutta saa aikaan samalla epänormaalin ja saatanallisen ylpeyden, jollaista tavallisen ihmisen on vaikea käsittää. Kenenkään ei tule yrittää saada sitä liikkeelle ilman ohjeita, ja jos sellainen vahinko on päässyt tapahtumaan, tulee välittömästi kääntyä jonkun näitä asioita ymmärtävän puoleen. *Hathayogapradipikassa* sanotaan: ”Se tuo vapautuksen joogeille ja orjuuden hölmöille”.

Kundalinin valloitus on toistettava jokaisessa inkarnaatiossa, koska käyttövälineet ovat uudet joka kerta, mutta kun se on perusteellisesti hallussa, sen toistaminen on helppo juttu. Täytyy muistaa, että sen toiminta vaihtelee ihmistyyppiin mukaan. Jotkut esimerkiksi näkevät korkeamman Itsen sen sijaan, että kuulisivat hänen äänensä. Yhteydellä on monia eri asteita. Persoonallisuudelle se merkitsee egon vaikutusta, mutta egolle monadin voimaa ja monadille vuorostaan Logoksen tietoista ilmenemistä.

Mentaaliruumiin kykyjen käyttämiseksi on tarpeen keskittää tietoisuus tähän ruumiiseen. Ihmisen tietoisuus voi olla keskitynyt vain yhteen käyttövälineeseen kerrallaan, joskin hän voi olla tietoinen muidenkin kautta epämääräisemmin. Siten jos ihminen, jolla on astraalinen ja mentaalinen näkökyky, keskittää tietoisuutensa fyysisiin aivoihin, hän näkee täydellisesti ystäviensä fyysiset ruumiit, mutta näkee samalla heidän astraalija mentaaliruumiinsa himmeästi. Hän voi hetkessä vaihtaa kiintopistettä niin, että hän näkee astraalisen melko täydellisesti. Silloin hän näkee mentaali- ja fyysisen ruumiin, muttei

täysin yksityiskohtaisesti. Sama pätee mentaaliseen ja korkeampien tasojen näköön. Sen tuomisessa fyysisiin aivoihin, mitä on nähnyt mentaalitasolla, on suoritettava vaikea kaksinkertainen siirtämisoperaatio korkeammalta alemmalle, koska muisto on tuotava välittävän astraalitason kautta. Vaikka näkijä olisi kykenevä käyttämään mentaalisia kykyjä fyysisessä ruumiissa, häntä häiritsisi fyysisen kielen täydellinen kyvyttömyys ilmaista nähtyä.

Jotta mentaaliruumiin tietoisuus voitaisiin siirtää fyysisiin aivoihin, yhteyksien eri ruumiiden välillä pitää olla kehittyneitä. Alkuun nämä yhteydet ovat olemassa ilman, että ihminen on tietoinen niiden olemassaolosta eikä niitä voida aktiivisesti saada elämäänsä. Ne ovat hiukan kuin kehittymättömät elimet fyysisessä ruumiissa, jotka odottavat kehittymistään käyttöön. Nämä yhteydet liittävät kiinteän ja eetteriruumiin astraaliruumiiseen, astraaliruumiin mentaaliseen ja mentaaliruumiin syyruumiiseen. Ne tehdään eläväksi tahdolla, ja kun ne alkavat toimia, ihminen käyttää niitä tietoisuutensa siirtämiseen käyttövälineestä toiseen. Tahdon käyttö näiden yhteyksien eläväksi tekemiseen vapauttaa kundalinin eli käärmetulen. Fyysisen ja astraaliruumiin välinen linkki on aivolisäke, ja fyysisen ja mentaaliruumiin välinen on käpyrauhanen. Kuten aiemmin todettu, jotkut kehittävät käpyrauhasta ensin, jotkut aivolisäkettä. Jokaisen on noudatettava hänen oman gurunsa tai henkisen opettajansa määräämää menetelmää.

Kun ihminen on oppinut jättämään fyysisen ruumiinsa valvetietoisuudessa kehitettyään käyttövälineiden väliset yhteydet, hän on rakentanut sillan fyysisen ja unielämän välille. Sillan rakennusta helpottaa aivojen harjoittaminen vastaamaan mentaaliruumiin värähtelyihin. Silloin aivoista tulee yhä enenevässä määrin ihmisen tottelevainen työväline, joka toimii tahdon impulssien mukaan ja vastaa herkimpäänkin kosketukseen. Pääasiallinen valmistelutyö fyysisen käyttövälineen valmistamiseen vastaanottamaan korkeamman tietoisuuden värähtelyjä voidaan luetella seuraavasti: alempien ruumiiden

puhdistaminen puhtaalla ruoalla ja elämällä; intohimojen alistaminen; tasaisen, tasapainoisen temperamentin ja mielen kehittämisen; piittaamattomuus ulkoisen elämän mullistusten ja heilahdusten vaikutuksista; tottumus ylevien aiheiden hiljaiseen meditaatioon (ks. luvut 15 ja 17); kiireen, erityisesti mielen levottoman, kiihdyttävän kiireen lakkaaminen, joka pitää mielen jatkuvassa työssä asiasta toiseen; todellinen rakkaus korkeamman maailman asioita kohtaan niin, että mieli lepää tyytyväisenä niiden seurassa kuten rakkaan ystävän kanssa.

Kun ihminen kykenee käyttämään mentaalisia kykyjään tavallisessa valvetietoisuudessa, hän voi vastaanottaa kaikenlaisia vaikutelmia mentaalimaailmasta niin, että hän tuntee kaikki toisten toimet samoin kuin hän näkee heidän ruumiinliikkeensä. Oppiessaan käyttämään mentaaliruumiin kykyjä ihminen ei menetä alempia kykyjään, sillä ne sisältyvät korkeampiin. Tässä vaiheessa ihminen voi myös kasvattaa suuresti hyödyllisyyttään luomalla tietoisesti ajatusmuotoja ja ohjaamalla niitä, jolloin hän voi työskennellä paikoissa, jonne sillä hetkellä ei olisi kätevää matkata mentaaliruumiissa. Hän etäkontrolloi näitä ajatusmuotoja valvoen ja ohjaten niitä niiden työssä tehden ne hänen tahtonsa toteuttajiksi.

Kun ihminen alkaa kehittyä okkultisesti, koko hänen mentaaliruumiinsa täytyy puhdistua ja se tulee saattaa täyteen työkuuntoon. On välttämätöntä, että hän kykenee muodostamaan voimakkaita ja selkeitä ajatusmuotoja. Lisäksi hänelle on suureksi avuksi ja hyödyksi, jos hän kykenee visualisoimaan ne selkeästi. Näitä kahta seikkaa ei pidä sekoittaa. Ajatuksen muodostaminen on tahdon toimintaa, joka tapahtuu mentaaliruumiin kautta. Visualisointi on yksinkertaisesti kyky nähdä selvänäköisesti tekemänsä ajatusmuoto. Jos ihminen ajattelee mitä tahansa kohdetta voimallisesti, kuva siitä on hänen mentaaliruumiissaan, visualisoipa hän sen tai ei. Täytyy myös jatkuvasti pyrkiä pitämään yllä moraalin puhtautta ja mentaalista tasapainoa, joita ilman selvänäköisyys on kirous eikä siunaus omistajalleen.

Mentaaliruumiin tietoisuuden kehittäminen tekee ihmisen elämästä ja muistista jatkuvan jokaisen inkarnaatioon laskeutumisen koko keston ajaksi. Kun ihminen voi näin tietoisesti toimia mentaaliruumiissaan sen voimat ja rajoitukset kokien, hän oppii myös välttämättä erottamaan toisistaan käyttämänsä käyttövälineen ja itsensä. Seuraava vaihe tulee hänen kohdallaan olemaan persoonallisen ”minän” ja mentaaliruumiin ”minän” illuusioluonteen havaitseminen ja samaistuminen todelliseen ihmiseen, yksilöllisyyteen eli egoon, joka elää syyruumiissa. Tämä askel kohottaa tietoisuus edelleen ylemmällä mentaalitasolla olevan egon tasolle suo ihmiselle edellisten elämien muistin.

Mutta ennen kuin ihminen voi toivoa murtavansa mentaali- ja astraalitasojen välisen rajan niin, että hänellä on ilo nauttia jatkuvasta muistista, hänen on täytynyt käyttää pitkän aikaa mentaaliruumista käyttövälineenä. (Tästä seuraa, että egon on täytynyt olla täysin tietoinen ja aktiivinen omalla tasollaan ennen kuin mitään tästä voi päästä läpi fyysiseen tietoisuuteen.) Mentaaliruumis sinällään ei väsy. Ei ole myöskään mitään mielen väsymistä. Kutsumme sillä nimellä fyysisten aivojen uupumusta, joiden kautta mielen on ilmaistava itseään. Puhtaasti fyysinen väsymys voi vaikuttaa mentaaliruumiiseen. Siten ihminen, joka on lopen uupunut, on kadottanut kykyjensä koordinaation. Jokainen fyysinen solu valittaa ja se vaikuttaa kaikkiin käyttövälineisiin – eetteriseen, astraaliseen ja mentaaliseen – siten, että syntyy suuri määrä pieniä erillisiä pyörteitä, jotka kaikki värisevät omaan tahtiinsa. Näin kaikki ruumiit menettävät yhteensopivuutensa ja kyvyn tehdä työtään.

Nykytiedollamme emme tiedä tarkkaan, millä menetelmällä muisti toimii. Asiaa ei ole tutkittu. On kuitenkin selvää, että osan siitä muodostaa mentaaliruumiin värähteleminen, ja että syyruumis ei ole mukana millään tavoin. Monia tuhansia vuosia sitten vaikuttaa olleen seremonia, joka tähtäsi korkeampien ruumiiden kykyjen avaamiseen. Pimeässä huoneessa palvelusta toimittava lausui sanan ”Om”, mikä saattoi kaikki läsnä-

levat sopusointuun hänen kanssaan ja niiden tunteiden kanssa, jotka täyttivät hänen mielensä. Kun sana ”Bhur” lausuttiin, huoneen täytti aistein havaittava tavallinen valo. Lausumalla eräs toinen sana läsnäolevien astraalinäkö avautui tilapäisesti. Toinen sana avasi vastaavasti heidän mentaalinäkönsä. Nämä vaikutukset olivat vain tilapäisiä, mutta tulevaisuudessa olisi helpompaa saada aikaan sama tulos noissa ihmisissä.

On tärkeää, että opiskelija oppii tekemään eron impulssin ja intuition välillä. Koska kumpikin tulee aivoihin sisältäpäin, ne näyttävät alkuun aivan samanlaisilta, ja siksi on oltava hyvin huolellinen. Kun olosuhteet sallivat, on viisasta odottaa hiukan, koska impulssit tavallisesti heikkenevät, kun taas ajalla ei ole vaikutusta intuition. Impulssi tuo yleensä mukanaan jännitystä, ja siinä on jotain persoonallista. Todellista intuitiota ympäröi yleensä tyyni voiman tunne. Impulssi on astraaliruumiin syöksähdys. Intuitio on tiedonmurunen egolta, joka painautuu persoonallisuuteen. Se tulee siis ylemmältä mentaalitasolta ja joskus jopa buddhiselta tasolta. Ennen kuin ihmisen ominaisuudet ovat täysin tasapainossa, on impulssin ja intuition erottamiseksi tarpeen tyyni harkinta ja kuten sanottu, viivytys. Impulssi kuolee pois tällaisissa oloissa, kun taas intuitio kirkastuu ja vahvistuu. Rauhallisuus ja tyyneys tekevät mahdolliseksi alemmalle mielelle kuulla selkeämmin intuition ja tuntea sen voiman. Intuitio ei menetä mitään, vaan hyötyy rauhallisesta viivytelmästä. Lisäksi intuitio on aina kytköksissä johonkin epäitsekäaseen. Jos korkeammalta tasolta tulevasa impulssissa on häivähdystäkään itsekkyyttä, voimme olla varmoja, että se on astraali-impulssi eikä todellinen buddhinen intuitio. Intuitio on verrannollinen fyysisen tason suoraan näköön, ja se ottaa järjen paikan, mitä voidaan verrata fyysisen tason tuntoon. Intuitio kehittyy järkeilystä samalla tavalla jaksottuen ja muuttumatta oleelliselta olemukseltaan kuin silmä kehittyy kosketuksen tunteesta. Jos äly on kehittymätön, intuitio on halusta syntynyt impulssi ja järkeilyn ala- ei yläpuolella.

Luku 15 Keskittyminen

Siitä, mitä olemme jo nähneet ajatusvoiman mekanismeista koskien, on täysin selvää, että mielen hallinta on paljon tärkeämpää kuin tavallisesti ajatellaan sekä ihmisen itsensä vuoksi että sen vaikutuksesta siihen työhön, mitä hän voi tehdä muiden hyväksi. Ajatuksen hallinta on oleellinen etukäteisvaatimus sielun voimien kehittämiseksi. *Hiljaisuuden äänessä* todetaan: ”Mieli on todellisuuden tappaja; oppilas tappakoon tappajan.” Tämä ei tietenkään tarkoita, että mieli pitää tuhota, sillä ihminen ei tule toimeen ilman sitä, mutta sitä pitää hallita ja päästä sen herraksi. Se ei ole ihminen itse, vaan työväline, jota harjoittaa ja käyttää.

On ilmeistä, että on oltava äärimmäisen huolellinen ajatusten ja tunteiden suhteen, joita sallii itsensä vaalia. Tavallinen ihminen ei juuri ajattele yrittävänsä hallita tunteita, paitsi ehkä niiden ilmaisemista ulkoisesti. Kun hän tuntee emotion nousevan, hän antautuu sille ja pitää sitä luonnollisena. Okkultismin opiskelijan on omaksuttava aivan toisenlainen asenne. Hänen on otettava tunteet ehdottomasti hallintaansa sen sijaan, että lähtisi niiden mukaan. Tämä hänen täytyy tehdä kehittämällä ja hallitsemalla mentaaliruumistaan. Eräs ensiaskeleita tätä kohti on sen ymmärtäminen, että mieli ei ole hän itse, vaan se on työväline, jota hänen pitää oppia käyttämään. On otettava tehtäväksi sekä tunteiden että mielen hallitsijaksi pääseminen. Täytyy tietää tarkkaan, mitä ajattelee ja miksi niin, että mieltä voi käyttää ja kääntää sitä tiettyyn suuntaan tai pitää se paikallaan aivan kuin harjaantunut miekkailija, joka kääntää asettaan kuten haluaa eri suuntiin ja kykenee pitämään se paikallaan, kun haluaa. Toisin sanoen on hankittava keskittymiskyky, mikä on välttämätöntä ennen kaikkea mentaalista työtä.

Täytyy oppia ajattelemaan vakaasti ja johdonmukaisesti eikä sallia mielen rynnätä yhtäkkisesti asiasta toiseen eikä tuhata energiaansa merkityksettömiin ajatuksiin. Useimpien mielestä kaikenlaiset sekalaiset ajatukset rynnistävät heidän tietoi-

suuteensa esteettä, ja koska he eivät ole tottuneet mielenhallintaan, he ovat voimattomia virran estämisessä. Sellaiset ihmiset eivät tiedä, mikä todellinen keskitetty ajatus on. Tämä täydellinen keskittymiskyvyn puute ja mielen ja tahdon heikkous tekevät okkulttisen kehityksen ensivaiheista niin vaikeita keskivertoihmiselle. Lisäksi kun maailman nykytilassa ympärillä leijuu enemmän pahoja kuin hyviä ajatuksia, tämä heikkous jättää ihmisen avoimeksi kaikenlaisille kiusauksille, jotka olisi mahdollista välttää vähäisellä huolehtimisella ja ponnistuksella.

Muodon puolella keskittyminen merkitsee mentaaliruumiin muotoilemista yhdeksi vakaaksi kuvaksi. Elämän puolella se merkitsee huomion kohdistamista tähän muotoon niin, että se on mahdollista tuottaa mielessä. Tahdonvoima pakottaa mielen pysymään yhdessä, muodostetun kuvan muodossa ja jättämään huomiotta kaikki muut sitä koskettavat vaikutelmat. Lyhyesti sanottuna keskittyminen koostuu mielen kohdistamisesta yhteen ideaan ja pitämisestä siinä. Vielä yksinkertaisemmin keskittyminen on huomioimista. Jos ihminen kiinnittää huomiota siihen, mitä on tekemässä, hänen mielensä on keskittynyt.

Kurkkutsakra, joka on yhteydessä kuulemisen korkeampien muotojen kanssa, on läheisesti yhteydessä kykyyn kiinnittää huomiota, jota on aina pidetty tärkeänä kaikissa okkulttisissa järjestelmissä. Niinpä esimerkiksi Pythagoraan koulussa oppilaat olivat useita vuosia ryhmässä, jota kutsuttiin akoustikoi eli kuuntelijat. Lähteminen omintakeisuuden vaarallisille vesille oli heiltä ankarasti kielletty ennen kuin he olivat läpikotaisin perillä filosofian perinteisistä periaatteista. Samasta syystä Mithran mysteereissä alin ryhmä oli korpit, mikä tarkoitti, että heidän oli lupa vain toistaa, mitä olivat kuulleet, kuten korppi tai papukaija tekee. Vapaamuurarit tunnustavat vastaavuuden heidän kandidaattijärjestelmänsä kanssa.

Kun kutsutaan avuksi hienompien maailmoiden ei-inhimillisten älyolentojen erityistä luokkaa, se pitää tehdä oikein.

Huolimattomasti tehtynä ja ajattelematta, mitä ollaan tekemässä, ihminen voi avata itsensä vaikutuksille, joita ei tunne ja joihin ei ole valmistautunut. Kaikenlaisia ”magian” muotoja käytettäessä tulee olla varuillaan, ettei avaa itseään epämiellyttäville vaikutuksille, jotka muuten olisivat menneet vain ohi.

On myös hyvä muistaa, että mielen keskittämisen luonnollinen seuraus on jännityksen syntyminen lihaksissa, esimerkiksi kulmien rypistäminen. Tuollainen jännitys väsyttää ruumista ja estää myös henkisten voimien virtausta. Siksi tulee meditaatioissa ja jokapäiväisessä elämässä säännöllisesti kääntää huomio ruumiiseen ja tietoisesti ”rentoutua”. Kokemus osoittaa koko järjestelmän jännityksen helpottumisen hetkenkin täydellisen rentoutuksen seurauksena. Voimakas- ja kiihkeäluonteisten tulee kiinnittää erityistä huomiota rentoutumiseen. Heille saattaa olla tarpeen harjoittaa täsmällisiä rentoutusharjoituksia. Aiheesta on saatavilla lukuisia kirjoja.

Keskittyminen ei ole fyysinen ponnistus. Mieli keskittyy asiaan heti, kun se kääntyy ajattelemaan sitä. Keskittyminen ei ole mielen pitämistä väkisin jossain ajatuksessa, vaan pikemminkin sallimista mielen levätä tässä ajatuksessa liikkumatta ja hiljaa. Tulee muistaa, että ajatuksen sija ei ole aivoissa, vaan mentaaliruumiissa. Siksi keskittymisessä on kyse enemmän mentaaliruumiista kuin fyysisistä aivoista. Keskittyminen ei ilmeisestikään ole passiivinen tila, vaan päinvastoin voimakasta ja säädeltyä toimintaa. Se muistuttaa lihasten keräämistä hypyvä varten fyysisessä maailmassa tai niiden jännittämistä kestämään jatkuvaa rasitusta. Sen, joka aloittaa todellisen ajatuksen keskittämisen, ei tule ensin ylittää viiden tai kymmenen minuutin pätkää kerrallaan. Muutoin aivot voivat ylikuormittua. Hyvin asteittain aikaa voidaan pidentää 15, 20 ja 30 minuuttiin. Ei tule koskaan harjoittaa keskittymistä tai meditaatiota siihen pisteeseen, että aivot tuntuvat tylsiltä tai raskailta, sillä ne ovat merkkejä siitä, että ruumiiden ainetta muutetaan liian nopeasti eikä terveellisesti.

Useimpien mielestä on vaikeampi hillitä ajatuksia kuin tunteita. Tämä ehkä siksi, että heidät on kasvatettu siihen, ettei ole sopivaa antaa tunteille valtaa, kun taas ajatusten annetaan tavallisesti riehua kuvitelmien mukaan. Kun ihminen yrittää alkaa hallita mieltään, hän huomaa olevansa ristiriidassa mentaaliruumiinsa aiempien tottumusten kanssa. Kuten hänen astraaliruumiinsa tietoisuus muodostaa haluelementaaleja (ks. *Astraaliruumis*), niin hänen mentaaliruumiissaan on mentaali-elementaaleja. Mentaali-elementaali on tottunut, että asiat ovat kuten se haluaa, ja että se saa ajatella aiheesta toiseen, miten lystää. Kamppailu mentaali-elementaalin kanssa eroaa jonkin verran taistelusta haluelementaalia vastaan. Mentaali-elementaali on peräisin evoluution varhaisemmalta vaiheelta kuin haluelementaali ja eikä ole niin tottunut aineen kahleisiin. Sen seurauksena se on aktiivisempi, levottomampi kuin haluelementaali, mutta heikompi ja vähemmän määrätietoinen. Asian tilasta johtuen se on helpommin käsiteltävissä, mutta vähemmän tottunut käsittelyyn. Siksi ajatuksen hallintaan tarvitaan vähemmän voimankäyttöä kuin halun, mutta voimaa on käytettävä sitkeämmin. Täytyy myös muistaa, että mentaalitasolla mieli on omalla maaperällään ja tekemisissä oman aineensa kanssa. Sille on siten vain harjoituskysymys oppia käsittelemään mentaali-elementaalia täydellisesti. Kun sitä vastoin yritämme hallita haluelementaalia, tuomme mielen alemmas maailmaan, joka on sille vieras, käyttämään ulkopäin tullutta tuntematonta ylivaltaa.

Pieni kertaus lienee paikallaan asian tärkeyden huomioon ottaen. Mielen hallinta on itsessään paljon helpompaa kuin tunteiden, mutta olemme jonkin verran harjaantuneet tunteiden hallinnassa emmekä yleensä juuri ollenkaan mielen hallinnassa. Siksi mentaalinen harjoitus tuntuu meistä vaikealta. Niiden molempien hallinta on kuitenkin paljon helpompaa kuin fyysisen ruumiin täydellinen hallinta, jota olemme harjoittaneet josain laajuudessa edellisissä elämässä, vaikka saavutuksemme tällä alalla ovat vielä kaukana täydellisestä. Tämän asian pe-

rusteellinen ymmärtäminen pitäisi kannustaa asiaan. Eräs ymmärryksen tuloksista tulisi olla *Hiljaisuuden äänessä* todetun totuuden painuminen elävästi mieleen: maanpäällinen elämä on ainoa okkultistin tuntema helvetti.

Vaikka yllä olevat väittämät saattavat tuntua paikkansapitämättömiltä tai liioitelluilta, niin mietitäänpä raastavan hammas-säryn taltuttamisen vaikeutta ajatusvoimalla (vaikka sekin on mahdollista tietyissä oloissa). On paljon helpompaa karkottaa ajatusvoimalla masentuminen, vihastuminen, kateus tai mikä tahansa epämiellyttävä tunne. Ja vielä helpompaa on vaihtaa ajatus epämiellyttävästä tai hyödyttömästä aiheesta miellyttävämpään tai hyödyllisempään tai jopa pysäyttää mielen toiminta kokonaan.

Nyt voisi olla hyödyllistä tarkastella yksityiskohtaisemmin keskittymisen esteitä. Ne jakaantuvat kahteen ryhmään. Ensimmäinen on tekemisissä kaman eli halun kanssa ja toinen mentaaliaineen itsensä kanssa. Mielen hallinnan vaikeutta on hyvin kuvannut Arjuna 5000 vuotta sitten kuolemattomassa dialogissa Sri Krishnan kanssa (ks. *Bhagavad Gita VI*): ”Oi Peikonvoittaja, minä en näe tuossa joogassa, jonka Sinä sanot riippuvan mielen tasapainosta, mitään varmaa perustaa, kun ottaa huomioon rauhattomuuden. Sillä totisesti, oi Krishna, mieli on levoton ja rauhaton. Se on mielestäni lannistumaton niin kuin tuuli, niin kiihkeä, voimakas ja vaikeasti ohjattavissa.” (suom. tuntematon, Mystica 1936). Ja totta on myös vastaus, joka osoittaa ainoan tien onnistumiseen: ”Epäilemättä, oi Vahva-aseinen, mieli on rauhaton ja vaikeasti hillittävässä; kuitenkin se voidaan hillitä alituisen harjoituksen (abhyasa) sekä hi-mottomuuden (vairagya) avulla. (suom. tuntematon, Mystica 1936).

Käsitellään näitä kahta estettä ja niiden lääkettä päinvas-taisessa järjestyksessä.

1) HIMOTTOMUUS

Tämä viittaa kaman, halun voimaan vetää puoleensa, horjuttaa ja pitää mieltä vallassaan. Mieli on saatu suostutelluksi etsimään sitä, mikä miellyttää ja välttämään sitä, mikä tuottaa tuskaa. Vain tunteita hillitsemällä ja hallitsemalla voidaan päästä niiden herraksi ja estää niitä vetämästä mieltä pois sen tehtävistä, jotka se on itselleen asettanut. On hyvä muistuttaa itseään siitä, että mitättömien tunteiden kaaos ei ole rationaalisen olennon arvon mukaista. On viimeiseen asti ihmisen arvolle sopimatonta, että hän, joka on kipinä jumalaisesta, antaisi itsensä langeta haluelementaalin houkutuksiin. Tämä elementaali ei ole vielä edes mineraalin asteella. Himottomuuden saavuttamiseen ja hyödyntämiseen keskittymisessä on kaksi pääasiallista tapaa. Voimme nimittää niitä a) filosofiseksi ja b) antaumukselliseksi menetelmäksi.

a) Filosofinen menetelmä

Tämä muodostuu siitä, että modifioidaan ja vahvistetaan asennetta kaikkea sellaista kohtaan, joka normaalisti vetää mieltä puoleensa ja sitoo ihmiset niin, että kama eli halu saadaan täydellisesti hallintaan. Ihminen on silloin välinpitämätön kaikkea kohtaan, olipa se ulkoista tai mielen esiintuomaa sisältäpäin. Tämä menetelmä näyttää olevan vaikeaa useimmille länsimaisen temperamentin omaaville ja luo usein enemmän ongelmia kuin se ratkaisee. Sen sijaan itämaisen temperamentin (käytämme summittaista, mutta hyödyllistä eroavaisuutta) edustajille se ei näy tuottavan juurikaan vaikeuksia. Menetelmän täydellinen esittely vaatisi esityksen filosofiasta, mikä ei kuulu tämän kirjan piiriin. Siksi riittääköön muutaman sana menetelmästä yleensä. Tätä filosofiaa on kuvattu *Bhagavad Gitan* luvuissa viisi ja kuusi, jotka on otsikoitu Kieltämyksen ja toiminnan jooga ja Itsensä hillitsemisen jooga.

Tässä järjestelmässä ihminen ”ei vihaa eikä halua”; hän on vapaa vastakohtapareista; ... hän havaitsee, että aistit liikkuvat aistimuskohteiden keskellä ... hän suorittaa kaikki tekonsa

lkuisessa sekä luopuu kaikesta kiintymyksestä; ... hän kiel-
täytyy mielessään kaikista teoista; ... hän katselee samoin sil-
min brahmanaa, jota sekä oppineisuus että nöyryys kaunistava-
vat kuin lehmää, elefanttia, koira tai hylkiötä; ... hän ei iloitse
mieluisesta saavutuksesta eikä sure sellaista saavutusta, joka
on vastenmielinen; ... hän eivät häiritse ulkoiset kosketukset,
vaan hän iloitsee Itsestä; ... hän kykenee kestämään sen voi-
man, joka syntyy mieliteosta ja himosta ... hän on sopusointui-
nen ... onnellinen ... harrastaa kaikkien olentojen parasta ...
pysyy erillään himoista ja haluista.

"Hän suorittaa velvollisuudesta johtuvat työt riippumatta toi-
minnan hedelmästä ... tahdosta luopuneena ... hallittu ja rau-
hallinen, ... yhtäläinen kylmyydessä ja kuumuudessa, nautin-
nossa ja tuskassa, kunniasa ja häpeässä; ... hän katselee
yhtä puolueettomasti rakastajia, ystäviä ja vihollisia, vieraita,
tuntemattomia muukalaisia ja omia sukulaisia, vanhurskaita ja
rikollisia; ... hän on vapaa toivosta ja ahneudesta; ... hän on
vapaa kaikesta kaipauksesta toivottaviin esineisiin; ... hän on
lampu tuulensuojaisessa paikassa; ... hänen sydäntään ei
edes raskas kärsimys saa horjumaan; ... hän hylkää kaikki
mielikuvituksensa luoma himot ja halut; ... hän saavuttaa vähi-
tellen rauhan ... kiinnittämällä mielensä Itsen; ... hän näkee
asuvan kaikissa olennoissa ja kaikkien olioiden Itsessä; ... hän
... täydellisesti sopusoinnussa.

Yllä oleva muodostaa pääpiirteet siitä, mitä kutsutaan filo-
sofiseksi menetelmäksi. Sitä tulee modifioida ja soveltaa hyvin
laajoissa rajoissa sopimaan yksilölle ja hänen temperament-
tinsa ominaispiirteille. Filosofinen menetelmä on kuitenkin ku-
ten jo sanottu monille kova ja ristiriitoja herättävä polku. Ja
koska "toisen dharma on täynnä vaaroja", voi valita myös toi-
sen menetelmän, jossa on vähemmän dramatiikkaa.

b) Antaumuksellinen menetelmä

Tässä menetelmässä käytetään kaamaa eli halua kiinnittä-
mään mieltä sen sijaan, että yritettäisiin eliminoida se. Tämä

on palvonnallisen ihmisen menetelmä, joka viljelee kamaa sen korkeimmassa muodossa siihen määrään asti, että kaikista muista kiintymyksen kohteista tulee suhteellisen yhdentekeviä eivätkä ne silloin voi häiritä hänen huomiotaan. Temperamentiltaan palvonnallinen voi päästä tavoitteeseensa kiinnittämällä mielensä rakkaaseen esineeseen tai kuvaan. Mielihyvä, jota hän kokee kuvaa tarkastellessaan, palvelee mielen pitämisessä kiinnittyneenä siihen. Jos mieli tempaistaan väkivalloin irti siitä, se palaa aina takaisin siihen. Tällä tavoin palvoja saavuttaa melkoisen keskittymisasteen. Palvojan käyttäessä hyväkseen henkilöä kohtaan tuntemaansa vetovoimaa filosofisemmin suuntautunut voi ottaa mieleiseksi kuvaksi jonkin syvällisen idean tai jopa ongelman. Hänelle älyllinen kiinnostus, syvä halu tietää tarjoaa sitovan viehätysvoimatekijän ja kiinnittää mielen paikalleen.

Tästä katsannosta käsin keskittymisen määritelmä on: keskittymiseksi kutsuttu mentaalinen harjoitus on mielen hallintaa, tahdon määräämän mielenvireen ylivaltaa niin, että kaikki ajattelu voidaan kääntää valittua tarkoitusta palvelemaan. Yllä esitettyä menetelmää on mahdollisuus muuntaa niitä varten, jotka eivät ole erityisen antaumuksellisia. Tämä on ehkä helpoin menetelmä useimmille, sillä sitä teemme tavallisesti jokapäiväisessä elämässä. Se muodostuu siitä, että kiinnostumme siinä määrin aiheesta ja uppoudumme siihen niin, että kaikki muut asiat jäävät mielestä. Mielen tulee olla niin syventynyt, että sen voidaan sanoa kääriytyvän keskittymiseen. Tämä täytyy oppia tekemään tahdonalaisesti, ja se onnistuu parhaiten, kun ottaa tavakseen tarkkailla ja kiinnittää huomiota ulkoisiin kohteisiin. Kohdetta tulee tarkastella ja tutkia tarkasti eri puolilta. Luonnossa mikään kohde ei ole tylsä tai epäkiinnostava. Jos siltä tuntuu, niin se, ettemme kykene arvostamaan sen ilmennyksen ihmeellisyyttä ja kauneutta johtuu siitä, että emme ole tarkkaavaisia.

Yllä kuvatun suhteellisen alkeellisen harjoituksen jonkinasteinen hallitseminen on välttämätöntä visualisoinnin onnistu-

miseksi. Sillä tarkoitetaan kohteen kuvan muodostamista mentaalisesti yksityiskohtia myöten ilman sen näkymistä silmille. Tarkka visualisointikyky on tarpeen tietyissä okkulttisissa töissä esimerkiksi seremoniaalisissa. Jos konkreettisen kohteen asemesta on valittu jonkin idea, kuten hyve, sen tulee herättää innostusta ja antaumusta. Tässä tapauksessa keskitetään pääasiassa tunteet eikä mieltä. On helpompaa keskittyä yhteen asiaan tunteilla kuin ajatuksella, sillä ajatus on herkempi ja aktiivisempi. Mutta jos tunteiden keskittäminen saadaan aikaan, mieli seuraa jossain määrin mukana.

Keskittymisharjoituksissa ja meditaatiossa aloittelija huomaa, että on paljon tyydyttämättömiä haluja ja pohtimattomia ongelmia, jotka alkavat vaatia huomiota kuin nälkäiset suut. Näiden esteiden raivaamisessa eikä niiden tukahduttamisesta ole mitään apua. On parempi antaa niille, mitä ne haluavat ja ottaa aikaa niiden ajattelemiseen. Mieli ei kykene voittamaan ratkaisemattomien ongelmien jatkuvaa epävarmuutta eikä keskittyminen silloin onnistu, mietiskelystä puhumattakaan. Täytyy pohtia ongelmia, tehdä päätöksensä ja kieltäytyä ajattelemasta samaa asiaa yhä uudelleen. Kyky tehdä näin kasvaa harjoituksen myötä kun totuttautuu panemaan päätöksensä toimeen.

2) JATKUVA HARJOITUS

Tämä kohdistuu levottomuuteen ominaisuutena, joka on enemmän tai vähemmän myötäsyttyistä mentaaliaineessa ja mentaalisisessa elementaalisisessa elonaineessa. Elementaalinen elonaine on tosiasiasa päävastuussa vaeltelevista ajatuksistamme, koska se tähtää jatkuvasti asiasta toiseen. Mutta aivan kuten mentaaliaine on tottumuksen lakien alainen, niin sitä on mahdollista harjoittaa jatkuvilla harjoituksilla, kunnes sen tavaksi tulee olla levollinen. Näin siitä saadaan halukas ja tottelevainen palvelija todelliselle ihmiselle, ajattelijalle. Nopein ja paras tapa voittaa mielen vaeltelu, on tietysti tahdon käyttäminen. Tahtoa on käytettävä jossain määrin, valittiinpa mikä

menetelmä tahansa. On niitä, jotka nojautuvat puhtaasti tahdonvoimaan (eikä sen kehittämällä ole rajoja), kun taas toiset avustavat ja täydentävät tahdonvoimaa filosofialla, palvonnalla tai jollain muulla löytämällään keinolla.

On tietysti myös mahdollista luoda kuori ympärilleen ja sulkea näin ajatukset ulkopuolelle, mutta tätä ei suositella pysyväksi tavaksi, sillä kuoret ovat vain kainalosauvoja. Jos tällaista kuorta käytetään, niin tulee ymmärtää, että se ei voi estää ihmisen omasta mielestä lähtöisin olevia vaeltelevia ajatuksia. Se voi kuitenkin estää muitten ihmisten jättämien, ympärillä leijuvien arkiasioiden pääsyn. On viisasta käyttää vain alempaa mentaaliainetta tällaisen kuoren valmistamiseen, ettei se estäisi muuten auttavia ajatuksia pääsemästä sisään tai estäisi ihmisen omia ajatuksia vuodattautumasta kohti Mestaria.

Keskittymiskyky tulee ja sen voi hankkia jokapäiväisessä elämässä. Meidän tulee keskittyä siihen, mitä olemme tekemässä, tehdä se parhaan kykymme ja voimiemme mukaan. Esimerkiksi kirje tulee kirjoittaa hyvin ja huolellisesti eikä sallia kirjeen tehoa heikentävää huolimattomuutta yksityiskohdissa. Kirjaa on luettava keskittyneenä ja yritettävä saada kiinni kirjoittajan tarkoituksesta. Ei päivääkään tule päästä ohi ilman jonkinlaista mielen harjoitusta. Voima kasvaa vain harjoittelulla. Käyttämättömyys merkitsee aina heikkoutta ja surkastumista.

Huoli on saman ajatusprosessin toistamista yhä uudelleen pienin muutoksin ilman tulokseen pääsemistä. Usein tulokseen ei edes tähdätä. Se on mentaaliruumiin ja aivojen, ei tietoisuuden, alkuun panemien ajatusmuotojen jatkuvaa toistamista ja pakottamista tietoisuuteen. Ajattelija on tyytymätön, koska ei ole ratkaissut ongelmaa. Pelko odotettavissa olevista ongelmista pitää sen ahdistuneena ja levottomana. Tämän impulssein voimasta mentaaliruumis ja aivot jatkavat ilman ajattelijan ohjausta jo aiemmin muotoiltujen ja kertaalleen hylättyjen kuvien nostamista esiin. Huolien vallassa ajattelija on ruumiitten-

sa orja, ei isäntä. Kun huoli on suureksi osaksi automaattista, niin samaa aineen ominaisuutta voidaan käyttää sen voittamiseen. Ehkä paras tapa päästä eroon ”huolikanavasta” on luoda toinen, mutta luonteeltaan täysin vastakkainen. Tämä voidaan tehdä meditoimalla sellaista ajatusta kuin ”Itse on rauha; tuo itse olen minä. Itse on voima; tuo itse olen minä.” Kun tätä mietiskelee, rauha, johon syventyy, ympäröi ihmisen ja hänet täyttää voima, josta hän on luonut kuvan itselleen ajatuksissaan. Jokaisen tulee soveltaa meditaatiossa käytettävien ideoiden muotoilu itselleen sopivaksi.

On paitsi opittava ajattelemaan, myös olemaan ajattelematta. Kun ajatustyö on ohi, se tulee jättää täysin eikä tule sallia sen jäädä ajelehtimaan, jolloin se koskettaa mieltä ja taas loittonee siitä kuin kalliota vasten kolahteleva vene. Ihminen ei pidä konetta turhaan käynnissä, kun se ei ole työssä. Samoin mielen korvaamattoman koneiston ei tule antaa olla tyhjäkäynnillä ja kuluttaa energiaansa ilman tuloksia. Kuten väsyneet jäsenet nauttivat täydellisen levon ylellisyydestä, niin mieli nauttii täydestä levosta. Kun ajatustyö on saatu loppuun, tulee ajatus jättää pois. Kun uusia ajatuksia ilmaantuu mieleen, huomio tulee kääntää niistä pois.

Toinen menetelmä, jota on käytetty menestyksellisesti, on huomion poiskääntämisen (mikä on positiivinen toimi) asemesta olla kiinnostumatta mieleen nousevista ajatuksista. Annetaan niiden tulla kuten ne haluavat, mutta ollaan täysin välinpitämättömiä niiden suhteen. Lyhyen ajan kuluttua ne lakkaavat, kun ne eivät saa uutta elämää, ja koetaan täydellinen, kaikista ajatuksista vapaa hiljaisuus. Se on äärimmäisen lepuuttava niin astraali- kuin mentaaliruumiillekin. (Tätä voidaan käyttää myös parantamaan unettomuutta). Ajatuksen lakkaaminen on välttämätöntä ennen korkeammilla tasoilla tapahtuvan työskentelyn alkamista. Kun aivot ovat oppineet hiljentymään, avautuu mahdollisuus vetää tietoisuus pois sen fyysisistä verkoista.

Nyt on mahdollista ymmärtää täysimääräisesti Patanjalin aforismi, jossa sanotaan, että joogan harjoittamiseksi täytyy lopettaa ”ajatteluprinsiipin modifikaatiot”. Saavutettava tavoite on mentaaliruumiin tai ”ajatteluprinsiipin niin täydellinen kontrolli, että sen modifiointi on mahdollista vain ihmisen itsensä, ajattelijan tarkoituksellisesti antamalla suostumuksella. Joogaa määritellensä Patanjali on käyttänyt termejä – chitta-vritti-nirodha, mikä tarkoittaa mielen (chitta) pyörteiden (vritti) hillitsemisen (nirodha). Ihmisen tulee kyetä tarttumaan mieleen kuin työkaluun ja laskemaan se sen jälleen kädestään. Kun tämä vaihe on saavutettu, on ihmisen mahdollista vetäytyä mentaaliruumiistaan täysin.

Jooga on mentaaliruumiin värähtelyjen ja muutosten estämistä. Näin ollen Mestarin mentaaliruumiissa väri ei vaihtele, paitsi kun hän itse saa sen aikaan. Hänen mentaaliruumiinsa väri on ”meren pinnalla aaltoilevan kuunvalon”. Valkoisuudessa on kaikkien värien mahdollisuus, mutta mikään ulkoisesta maailmasta ei pienimmässäkään määrin voi sävyttää tätä vaakaata säteilyä. Hänen mentaaliruumiinsa on vain ulkoinen verho, jota hän käyttää halutessaan olla yhteydessä alemman maailman kanssa.

Keskittymisen tulos on, että keskittyneellä mielellä se, joka tietää, vaipuu mietiskelemään yhtä kuvaa ja saa täydempää tietoa kohteesta kuin mitä voisi saada sanallisella kuvauksella. Sanallisen kuvauksen tuloksena saatu karkea yleiskäsitys täydentyy yksityiskohdistaan, kun mentaaliruumiissa muodostettu kuva ja tietoisuus tulevat enemmän kosketukseen kuvattujen asioiden kanssa. Keskittymisestä ja ajatusvoimasta on useita erinomaisia teoksia kuten Annie Besantin *Ajatusvoima* ja keskittymisen käytännön käsikirja, Ernest Woodin *Concentration – An Approach to Meditation* (ei. Suom.).

Luku 16 Meditaatio

Keskittyminen ei tietenkään ole tarkoitus sinänsä, vaan keino. Keskittyminen tekee mielestä työväliseen, jota voi käyttää, kuten omistaja tahtoo. Kun keskittynyttä mieltä ohjataan vakaasti kohteeseen tarkoituksena päästä verhon läpi ja tavoittaa elämä, tuon elämän vetäminen yhteyteen sen elämän kanssa, jolle mieli kuuluu, on meditaatiota. Keskittyminen on elimen muodostamista, meditaatio on harjoitus, jota sillä suoritetaan. Kuten olemme nähneet, keskittyminen merkitsee mielen kiinnittämistä lujasti yhteen asiaan ilman vaeltelua asiasta toiseen ja ilman, että antaudutaan ulkoisten asioiden, aistien toiminnan tai mielen itsensä aiheuttamille häiriötekijöille. Mielen täytyy turvautua horjumattomaan vakauteen ja päättäväsyyteen, kunnes se oppii vetämään huomionsa ulkomaailmasta ja ruumiista niin, että aistit pysyvät hiljaisina ja paikallaan samalla, kun mieli on aktiivinen. Sen koko energia on vedetty sisäänpäin ja kohdistettavissa yhteen ajatukseen korkeimmalla sille mahdollisella tasolla. Kun se kykenee pitäytymään tässä verrattain helposti, se on valmis seuraavaan askeleeseen. Voimakkaalla, mutta rauhallisella tahdonponnistuksella se voi heittäytyä ajatuksen tuolle puolen korkeimmalla mahdollisella tasolla fyysisissä aivoissa toimiessaan. Tässä se tulee nousemaan korkeamman tietoisuuden tasolle ja yhtyy siihen ja kokee vapautuvansa ruumiista.

Jokainen, joka kykenee kiinnittämään huomionsa, ajattelemaan vakaasti yhtä asiaa pienen aikaa ilman, että antaa mielensä vaeltaa, on valmis aloittamaan meditaation. Voimme määritellä meditaation keskittyneen mielen jatkuvaksi huomioksi antaumuksen kohdetta tai valaistusta vaativaa ongelmaa tai mitä tahansa sellaista kohtaan, johon sisältyvää elämää, pikemmin kuin muotoa tulisi ymmärtää ja omaksua. Se on tarkastelun taitoa, jossa aihetta käännetään ympäri mielessä sen kaikkien suhteiden ja seurausten kannalta. Toinen meditaation määritelmä on, että se koostuu pyrkimyksestä tuoda valvetie-

toisuuteen, mieleen sen normaalissa toimintatilassa, ylitietoisuuden ymmärrystä, luoda pyrkimyksen voimalla kanava, jota pitkin jumalaisen eli henkisen prinssiin – todellisen ihmisen – vaikutus voi säteillä alempaan persoonallisuuteen. Se on mielen ja tunteiden kurottautumista kohti ihannetta ja vankina olevan alemman tietoisuuden ovien avaamista ihanteen vaikutuksille. ”Meditaatio on sisäisen ihmisen sanoin ilmaisematonta kaipausta ääretöntä kohtaan”, sanoi H. P. Blavatsky. Pyhä Alphonus de Liguori puhui meditaatiosta siunattuna polttouunina, jossa sieluja liekittää jumalainen rakkaus.

Valittu ihanne voi olla abstrakti kuten jokin hyve. Se voi olla jumalallinen ihmisessä. Se voi olla henkilöitynyt Mestariksi, jumalaisen opettajaksi. Mutta kaikissa tapauksissa oleellista on sielun kohottautuminen kohti jumalaista lähdeään, yksilöllisen itsen halu tulla yhdeksi universaalisen Itsen kanssa. Meditaatio on henkiselle elämälle samaa kuin ruoka fyysiselle. Meditaatiota harjoittava on maailman tehokkain ihminen. Lordi Rosebery kuvasi Cromwellia ”käytännölliseksi mystikoksi” ja julisti käytännön mystiikan olevan maailman vahvin voima. Keskitetty äly, kyky vetäytyä pois myllerryksestä merkitsee valtavasti lisää energiaa työhön, vakautta, itsehallintaa ja tyyneyttä. Meditaatiota harjoittava ei tuhlaa aikaa, ei haaskaa energiaa eikä menetä tilaisuutta. Hän hallitsee tapahtumia, koska hänen sisällään on voima, jonka ulkoisia ilmaisuja ovat eri tapahtumat. Hän on osa jumalaista elämää ja siksi jumalainen voima on osa häntä. Kun mieli pidetään yhdessä kuvassa ja tietäjä mietiskelee sitä vakaasti, hän saa laajemman tiedon kohteesta kuin hän voisi saada sanallisella kuvauksella. Keskittymisessä kuva muodostetaan mentaaliruumiissa, ja sanallisen kuvauksen karkeat ääriviivat täydentyvät yksityiskohdilla, kun tietoisuus tulee lähempään kosketukseen kuvattujen asioiden kanssa.

Kaikki uskonnot suosittelevat meditaatiota, ja kaikki filosofiset koulukunnat ovat tunnustaneet sen suositeltavaksi. Kuten ihminen, joka haluaa olla vahva, tekee hänelle määrättyjä har-

joituksia kehittääkseen lihaksiaan, niin okkultismin opiskelija käyttää täsmällisiä ja hänelle määrättyjä harjoituksia kehittääkseen astraali- ja mentaaliruumistaan. On olemassa monenlaista meditaatiota, kuten on monenlaisia ihmisiäkin. Ei ole mahdollista, että yksi ja sama meditaatio olisi sopivin kaikille.

Meditaatiolla on useita päämääriä, joista tärkeimmät ovat seuraavat:

- 1 varmistaa, että ihminen ajattelee ainakin kerran päivässä korkeita ja pyhiä asioita ja vetää ajatuksensa pois jokapäiväisen elämän pikkuasioista, typeryyksistä ja ongelmista
- 2 totuttaa ihminen ajattelemaan tällaisia asioita niin, että jonkin ajan kuluttua ne muodostavat hänen jokapäiväisen elämänsä taustan, johon hänen mielensä palaa mielellään, kun se vapautuu asioiden hoitamisen välittömistä vaatimuksista
- 3 palvella astraali- ja mentaalijumppana, joka pitää nämä ruumiit terveinä ja jumalaisen elämän virran kiertämässä niissä. Tätä varten harjoitusten säännöllisyys on ensiarvoisen tärkeää.
- 4 rakentaa luonnetta ja lisätä siihen erilaisia ominaisuuksia ja hyveitä.
- 5 kohottaa tietoisuus korkeammille tasoille, jotta korkeammat ja hienommat asiat voivat päästä vaikuttamaan, ja ihminen voi nousta jumalaisen läsnäoloon.
- 6 avata ihmisluontoa ja kutsua alas siunausta korkeammilta tasoilta.
- 7 toimia ensimmäisenä askeleena tiellä, joka johtaa korkeampaan kehitykseen ja laajempaan tietoon, selvänköisyyteen ja lopulta korkeampaan elämään fyysisen maailman tuolla puolen.

Meditaatio on parhaiten käytettävissä oleva ja turvallisin menetelmä korkeamman tietoisuuden kehittämiseen. Jokaiselle on mahdollista ajan myötä kohota astraali- ja sitten men-

taalitasoille mietiskelemällä Logosta tai Mestaria. Mutta tietenkään ei voi sanoa, kuinka kauan tämä vie, mikä riippuu kokonaan asianomaisen menneisyydestä ja ponnisteluista. Korkeampien asioiden opiskeluun vakavasti suhtautuva kohoaa itsensä yläpuolelle ja tuottaa voimakkaan ajatusmuodon mentaalimaailmassa, mitä välittömästi maailman yläpuolella liikkuva voima käyttää heti kanavana.

Kun ihmisryhmä liittyy yhteen tämänsuuntaiset ajatuksensa, heidän aikaansaamansa kanava on suunnattomasti suurempi kuin erillisten kanavien summa. Tällainen ryhmä on siksi korvaamaton siunaus yhteisölle, jossa se toimii. Älyllisissä opinnoissaan he saattavat aiheuttaa alempaan mentaalimaailmaan vuodatuksen, joka on normaalisti tyypillistä ylemmälle mentaalitasolle. Jos heidän ajatuksensa käsittelee etiikkaa ja sielun kehitystä sen korkeammassa aspekteissa, he voivat muodostaa kanavan ylevämmille ajatuksille, joiden kautta buddhisen maailman voima voi laskeutua mentaalitasolle. He voivat siten saada aikaan vaikutuksen, joka säteilee monen sellaisen ihmisen ylle, joka ei olisi mitenkään avoin tällaisen voiman toiminnalle, jos se tapahtuisi sen alkuperäisellä tasolla.

Tämä on Teosofisen Seuran looshin todellinen ja suurin tehtävä – valmistaa kanava jumalaisen elämän jakamiselle. Jokainen Teosofisen Seuran looshi on Viisauden Mestareiden ja heidän oppilaittensa kiinnostuksen keskus. Siitä seuraa, että looshin jäsenten ajatukset heidän opiskellessaan ja keskustellessaan voivat herättää Mestareiden huomion, jolloin heidän kauttaan ulospäin virtaava voima on moninkertainen verrattuna jäseniin itseensä. Teosofisen Seuran jäsenten on hyvä muistaa, että Annie Besantin mukaan eräs Mestareista on sanonut, että Teosofiseen Seuraan liittyvä henkilö yhdistetään heihin ohuella elämänlangalla. Tämä lanka on magneettinen yhteys Mestariin, jota jäsen voi kiihkeillä ponnistuksilla, antaumuksella ja epäitsekäällä palvelulla vahvistaa ja laajentaa, kunnes langasta tulee elävän valon johdin.

On mahdollista kutsua alas siunauksia vielä korkeammasta lähteestä. Jumaluuden elämä ja valo virtaavat koko Hänen järjestelmässään. Jokaisen tason voima rajoittuu normaalisti tiukasti sen omaan. Mutta jos valmistetaan erikoiskanava, se voi laskeutua ylhäältä valaisemaan alemmaa tasoa. Tällainen kanava on käytettävissä aina, kun ajatus tai tunne on täysin epäitsekäs. Itsekäs tunne liikkuu tiukassa kaaressa ja tuo aina vastauksensa omalta tasoltaan. Täysin epäitsekäs tunne on energian syöksähdys, joka ei palaa takaisin, vaan tarjoaa ylöspäisellä liikkeellään kanavan alavirtaavalle jumalaiselle voimalle välittömästi korkeammalta tasolta. Tämä on rukousvastauksen idean takana oleva todellisuus. Selvänäköiselle tämä kanava näkyy suurena pyörteenä, valtaisana suppilona. Tämä on lähin, mutta riittämätön kuvaus asiasta fyysisessä maailmassa, koska kun voima virtaa alas kanavaa, siitä tulee jollain tavoin yhtä pyörteen kanssa. Se tulee pyörteestä ulos värityneenä ja kanavan erityispiirteitä kantaen.

Meditaatiossa ihmisen astraali- ja mentaaliruumiiden kaos vähitellen järjestyy, laajenee hitaasti ja oppii vähitellen vastamaan yhä korkeampiin värähtelyihin. Jokainen yritys auttaa ohentamaan verhoa, joka erottaa hänet korkeammasta maailmasta ja suorasta tiedosta. Hänen ajatusmuotonsa kasvavat päivä päivältä täsmällisemmiksi niin, että ylhäältä niihin virtaava elämä tulee yhä täydemmäksi. Meditaatio auttaa rakentamaan ruumiita korkeammalla aineella. Se johtaa buddhiselta tasolta tulevien, usein ylevien tunteiden kokemiseen, jotka heijastuvat astraaliruumiissa. Lisäksi tarvitaan myös mentaali- ja syyruumiiden kehittämistä vakauden ja tasapainon vuoksi. Muutoin hienot tunteet, jotka viskaisivat ihmisen oikeaan suuntaan, vääntyvät ja paaskaavat hänet vähemmän toivottuun suuntaan. Täydellistä tasapainoa tai vakautta ei koskaan voi saavuttaa yksin tunteella. Tarvitaan mielen ja tahdon ohjaavaa voimaa samoin kuin tunteen voimaa motivoimaan.

Meditaatiota harjoitettaessa tieto Patanjalin kehittämistä viidestä mielen asteesta voi olla hyödyksi. Tulee kuitenkin muis-

taa, että nämä viisi astetta eivät rajoitu mentaalitasolle, vaan ovat olemassa omassa muodossaan joka tasolla. Ne ovat:

- 1 **Kshipta**: perhosmieli, joka suuntautuu kohteesta toiseen. Se vastaa toimintaa fyysisellä tasolla.
- 2 **Mudha**: sekava vaihe, jossa ihminen on tunteiden heiluttama ja villitsemä.
- 3 **Vikshipta**: idea valtaa mielen. Ihminen on idean riivaa-ma. Tämä vastaa alemman mentaalitason toimintaa. Ihmisen tulee oppia vivekaa, mikä on yhteydessä mielen kognitiiviseen aspektiin.
- 4 **Ekagrata**: yhteen keskittyminen, idean hallussapito. Idea ei enää pidä vallassaan ihmistä. Tämä vastaa ylemmän mentaalitason toimintaa. Tässä ihmisen tulee oppia vairagyaa, joka on tietoisuuden toiminta-aspekti.
- 5 **Niruddha**: itsehallinta; nouseminen ideoiden yläpuolelle. Ihminen valitsee, kuten haluaa valaistuneen tah-tonsensa perusteella. Tämä vastaa buddhitason toimintaa. Tässä ihmisen tulee oppia shatsampattia, joka on yhteydessä tietoisuuden tahtoaspektiin.

Kun täydellinen hallinta on saavutettu niin, että ihminen es-tää kaikki mielenliikkeet, silloin hän on valmis samadhiin, mikä vastaa kontemplaatiota, jota käsittelemme enemmän seuraavassa luvussa. Tässä on hyvä kuvata alustavasti samadhia. Etymologisesti samadhi tarkoittaa ”panna täysin yhteen”, ”koo-ta mielensä”, toisin sanoen kerätä kaikki yhteen ja torjua kaikki häiriöt. ”Jooga on koottu mieli”, sanoo Vyasa. Tämä on sa-madhin alkuperäinen merkitys, joskin sitä käytetään useam-min merkitsemään transsitilaa, joka on täydellisen hallinnan luonnollinen seuraus. On kahdenlaista samadhia: 1) sampraj-nata samadhi, toisin sanoen tietoisuus samadhi, jossa tietoi-suus on kohdistettu ulospäin johonkin kohteeseen ja 2) asam-prajnata samadhi, samadhi ilman tietoisuutta, jossa tietoisuus

on kääntynyt sisäänpäin, vetäytynyt itseensä niin, että se siirtyy seuraavaksi korkeampaan käyttövälineeseen. Ks. taulukko. Joogassa puhutaan neljästä mielen tilasta:

- 1 Jagrat: valvetietoisuus
- 2 Svapna: unitietoisuus; tietoisuus toiminnassa astraaliruumiissa ja kykenevä painamaan kokemuksia aivoihin.
- 3 Sushupti: syvän unen tietoisuus toiminnassa mentaalitasolla ilman, että kykenee painamaan kokemuksia fyysisiin aivoihin.
- 4 Turiya: transsitetoisuus, niin erillään aivoista, ettei voida saada aikaan ulkoisin keinoin.

No	Mielen vaiheet		Hankittava	Tietoisuuden
	Sanskrit	Merkitys	Ominaisuus	Aspekti
1	Kshipta	Perhosmieli		
2	Mudha	Sekaannus		
3	Vikshipta	lhastuminen	Viveka	Ajatus
4	Ekagrata	Keskittyminen	Vairagya	Toiminta
5	Niruddha	Itsehallinta	Shatsampatti	Tahto
6	Samadhi	Mielen hallinta		

On tärkeää huomata, että nämä neljä vaihetta ovat olemassa kaikilla tasoilla. Seuraavalla sivulla on taulukoitu neljä vaihetta fyysisessä tietoisuudessa:

Neljä tietoisuuden vaihetta			
Sanskrit	Merkitys	Esimerkki fyysisessä tietoisuudessa	
Jagrat	Valve	Lukea kirjaa	Katsoa kelloa
Svapna	Uni	Tajuta sanojen merkitys	Kuvitella kello
Sushupti	Syvä uni	Koskettaa kirjoittajan mieltä	Suunnitella ihannekello
Turiya	Transsi	Päästä kirjoittajan mieleen	Siirtyä ajan abstraktikäsitykseen

Tulee myös huomata, että termit ovat suhteellisia. Niin ollen useimpien ihmisten kohdalla jagrat eli valvetietoisuus on se osa kokonaistietoisuutta, joka toimii aivoissa ja hermostossa ja joka on selkeästi itsetietoista. Voimme ajatella tietoisuutta suurena ovaalimaisena valoverhona, jonka toinen pää on aivojen sisällä. Se on valvetietoisuus. Kun itsetietoisuus kehittyi astraalimaailmassa ja aivot kehittyivät riittävästi vastaamaan sen värähtelyihin, astraalietietoisuudesta tulee osa valvetietoisuutta. Mentaalietietoisuus on silloin svapna, unitietoisuus. Samoin kun mentaalietietoisuus on kehittynyt ja aivot vastaavat siihen, valvetietoisuus sisältää mentaalietietoisuuden. Ja näin edelleen, kunnes tietoisuuden viisi tasoa sisältyvät valvetietoisuuteen. Tähän valvetietoisuuden laajenemiseen sisältyy aivojen atomeissa tapahtuva kehitys samoin kuin tiettyjen elinten kehitys aivoissa ja solujen väliset yhteydet. Astraalisen itsetietoisuuden mukaantuloon tarvitaan aivolisäkkeen kehittyminen ja neljännen sarjan spirillit atomeissa täytyy olla täydellisiä. Mentaalisen itsetietoisuuden mukaantuloon täytyy käpyrauhan olla aktiivinen ja viidennen spirillisarjan toiminnassa. Jos tätä fyysistä kehitystä ei ole saavutettu, astraali- ja mentaalietietoisuus pysyy ylitajuntana eikä ilmene aivojen kautta.

Jos ihmisellä ei ole fyysistä ruumista, hänen jagratinsa eli valvetietoisuutensa on hänen astraalietietoisuutensa. Jagratin laajempi määritelmä kuuluukin siis, että se on se osa kokonaistietoisuutta, joka toimii uloimman käyttövälineen kautta. Voimme tarkastella myös samadhia yllä olevan analyysin nä-

kökulmasta. Samadhi on tietoisuuden tila, jossa ruumis on vailla tuntoa, mutta mieli on täysin itsetietoinen ja josta mieli palaa fyysisiin aivoihin mukanaan muisto ylifyysisistä kokemuksista. Jos ihminen heittäytyy transsiin ja on aktiivinen astraalitasolla, niin silloin hänen samadhinsa on astraalitasolla. Jos hän toimii mentaalitasolla, niin samadhi tapahtuu mentaalitasolla. Ihminen, joka voi harjoittaa samadhia, voi siten vetäytyä fyysisestä ruumiista ja jättää sen vaille tuntoa samalla, kun hänen mielensä on täysin tietoinen. Samadhi on siksi suhteellinen termi. Siten mestari aloittaa samadhinsa atmatasolta ja kohoo sen jälkeen korkeammille kosmisille tasoille.

Sanaa samadhi käytetään myös joskus tarkoittamaan tilaa välittömästi sen tason tuolla puolen, jolla ihminen säilyttää tietoisuutensa. Siten villi-ihmiselle, jonka tietoisuus on selvästi vain fyysisellä tasolla, astraalitaso on samadhi. Se merkitsee, että kun ihminen palaa takaisin alempiin käyttövälineisiinsä, hän ei tuo mukanaan selkeää lisätietoa eikä uusia kykyjä tehdä mitään hyödyllistä. Okkultismin korkeimmissa koulukunnissa ei kannusteta tämänkaltaiseen samadhiin.

Uneen ja samadhiin meneminen on laajasti ottaen sama prosessi. Toinen tapahtuu tavanomaisista olosuhteista johtuen ja on merkityksetön; toinen taas on harjoitetun tahdon toimintaa ja korvaamaton kyky. Fyysiset transsiin saattamiskeinot, kuten hypnoosi, huumeet, valkoisella pohjalla olevan mustan pisteen tai nenänpään tuijottaminen ja muut samantapaiset käytännöt kuuluvat hathajooga menetelmiin eikä niitä käytetä rajajoogassa. Selvänäkijälle on ero mesmeroidun potilaan ja joogin itse aikaansaadun transsin välillä ilmeinen. Mesmeroidussa tai hypnotisoidussa henkilössä kaikki ”prinsiipit” ovat läsnä, korkeampi manas halvaantuneena, buddhi tämän halvauksen erottama ja astraaliruumis täydellisesti alemman manaksen ja kaman alaisena. Joogissa alemman nelinäisyyden ”prinsiipit” häviävät kokonaan, paitsi kullansävyisen pranatan tuskin havaittavia värähtelyjä ja kultaraitaista violetta liekkiä, joka syöksyy päästä ylöspäin kulminoituen yhteen pisteeseen.

Mesmeroitu tai hypnotisoitu henkilö ei saa palautetuksi aivoihinsa mitään muistoa kokemuksistaan; joogi muistaa kaiken, mitä hänelle tapahtui.

Muutama käytännön esimerkki kuvaa parhaiten meditaatiossa käytettyjä menetelmiä. On hyvä alkaa viljellä ajatusta, että fyysinen ruumis on hengen työväline, kunnes ajatuksesta tulee tottumus. Tulee ajatella fyysistä ruumista, sitä, kuinka on mahdollista hallita ja ohjata sitä ja sitten erottaa itsensä siitä, hylätä se itse asiassa. Seuraavaksi kun havaitsee voivansa kontrolloida tunteitaan ja halujaan, tulee hylätä astraaliruumis haluineen ja tunteineen. Sitten tulee nähdä itsensä mentaali-ruumiissa ja ajatellen sitä, miten voi kontrolloida ja ohjata ajatuksiaan, tulee hylätä mielensä ja antaa itsensä kiittää hengen vapaaseen ilmakehään, jossa vallitsee ikuinen rauha. Hetken levon jälkeen tulee kiihkeästi pyrkiä käsittämään, että Se on todellinen Itse. Laskeuduttaessa jälleen tietoisuuteen tulee yrittää tuoda mukanaan hengen rauha eri ruumiisiin.

Toinen harjoitus voisi olla meditaation ohjaaminen luonteen rakentamiseen valitsemalla tätä tarkoitusta varten jokin hyve, sanokaamme vaikka vahingoittamattomuus. Kun huomio on keskitetty, aihetta ajatellaan monilta puolilta, esim. vahingoittamattomuus toiminnassa, puheessa, ajatuksissa, haluissa; kuinka vahingoittamattomuus ilmenee ihanneihmisen elämässä; kuinka se vaikuttaisi hänen jokapäiväiseen elämäänsä; kuinka hän kohtelisi ihmisiä tämän hyveen hallittuaan ja niin edelleen.

Kun on mietiskely vahingoittamattomuutta, tuodaan jokapäiväiseen elämään mielentila, joka ilmenee pian toiminnassa ja ajatuksissa. Muita ominaisuuksia voi tietenkin käsitellä samalla tavoin. Muutaman kuukauden vakava yritys näiden suuntaviivojen mukaan saa aikaan ihmeellisiä muutoksia ihmisen elämässä kuten kuvataan Plotinoksen ikimuistoisissa sanoissa:

Vetäydy itseesi ja katso. Ja jollet ole mielestäsi vielä kaunis, tee, kuten se, jonka on määrä luoda patsas,

joka on kaunis. Hän hakkaa hiukan pois tuosta ja ta-soittaa tästä. Hän keventää tätä linjaa ja siistii toista, kunnes hän on antanut patsaalle kauniit kasvot. Tee si-näkin niin. Leikkaa pois kaikki liika, oikaise mutkat, va-laise varjoon jäävä, näe vaivaa saadaksesi kaiken heh-kumaan kauneutta. Älä lakkaa työstämästä patsastasi ennen kuin jumalaisen upea hyve loistaa sinusta, en-nen kuin näet lopullisen hyvyyden virheettömällä alta-rillaan.

(Plotinos Kauneudesta)

Hyveen mietiskely saa ihmisen vähitellen kasvamaan sellai-seksi, että hänellä on tuo hyve, kuten hindukirjoituksissa hie-nosti sanotaan: "Ihminen tulee siksi, mitä ajattelee. Ajattele siksi ikuista." Ja "Ihminen on ajatustensa luomus".

Eräs erinomainen esimerkki tästä on mies, joka mietiskeli päivittäin neljäkymmenen vuoden ajan totuutta. Tulos oli, että hän virittäytyi niin totuuteen, että tiesi aina, milloin toinen ihmi-nen valehteli tuntemuksena omassa ruumiissaan. Mies sattui olemaan tuomari, joten tämä kyky oli hänelle hyvään tarpee-seen.

Tässä työssä ihminen käyttää mielikuvitustaan, mikä on suurenmoinen työkalu joogassa. Jos ihminen kuvittelee aja-tuksissaan, että hänellä on tietty ominaisuus, hän on jo puoli-matkassa sen saamista kohti. Jos hän kuvittelee itsensä va-paana tietystä vajavaisuudesta, hän on puolitiessä siitä vapau-tumisesta. Treenattu mielikuvitus on niin voimallinen ase, että ihminen voi sitä käyttämällä päästä eroon suuresta osasta huoliaan ja virheitään.

Ei ole viisasta viipyä pitkään virheissä, koska se vahvistaa helposti synkkyyttä ja masentumista, mikä sulkee muurin lailla henkiset vaikutukset ulkopuolelle. Käytännössä on parempi jättää oman olemuksen virheet sikseen niin paljon kuin mah-dollista ja keskittyä rakentamaan vastakkaisia hyveitä. Menes-tyksen henkisessä elämässä saavutetaan enemmän kasvamalla

korkeampien asioiden arvostukseen ja tietämykseen kuin painiskelemalla alemman luonnon kanssa. Kun olemme riittävästi kokeneet korkeamman elämän autuutta ja iloa, alemmat halut kalpenevat ja menettävät vetovoimansa. Suuri opettaja on sanonut, että paras tapa katua erhettä on katsoa eteenpäin toiveikkaan rohkeana ja päättäen lujasti, ettei virhe toistu.

Oletetaanpa seuraavaksi, että meditaation tarkoituksena on ymmärtää älyllisesti jotain kohdetta ja sen suhteita muihin kohteisiin. On tärkeä muistaa, että ensimmäinen työ sille, joka tietää, on tarkkailla huolellisesti, sillä tarkkailun huolellisuudesta riippuu ajattelu. Jos tarkkailu on huolimaton, alkuperäisestä virheestä versoo joukko virheitä, joita ei voi oikaista muutoin kuin menemällä takaisin alkuun. Kun kohdetta on huolellisesti tarkkailtu, päästetään ajatusten virta koskettamaan sitä, jotta käsitettäisiin sen kaikki luonnolliset, ylifyysiset ja metafysiset aspektit. Erityisesti tulee yrittää selvittää se taso, jolla tietoisuus on vielä sumussa. Olkoon aiheena esi-merkiksi sopusointu. Tarkastele sitä suhteessa eri aisteihin. Ajattele sitä musiikissa, väreissä, erilaisina ilmiöinä. Yritä löytää sopusoinnun pääpiirteet ja kuinka se eroaa monista samantapaisista tai vastakkaisista ideoista. Mitä roolia se näyttää tapahtumien kulussa, mikä on sen käyttö, mitä seuraa sen puuttumisesta. Kun näihin kaikkiin ja moniin muihin kysymyksiin on vastattu, tulee yrittää päästää kaikki konkreettiset kuvat tai ajatuksen putoamaan pois ja pitää sopusoinnun abstraktia ideaa mielessä. On pidettävä mielessä, että mentaalinen näkö on aivan yhtä todellista kuin fyysinen näkö. On siten mahdollista harjoittaa mieli näkemään esimerkiksi sopusoinnun idea tai neliön potenssi yhtä selvästi ja varmasti kuin fyysisellä näkökyvyllä nähdään puu tai pöytä.

Otetaan kolmanneksi esimerkiksi antaumuksellinen meditaatio. Ajattele ihanneihmistä, Mestaria, jumaluutta tai jumaluuden ilmentymää. Anna ajatuksen leikkiä aiheella eri aspekteista käsin niin, että ihailu, kiitollisuus, kunnioitus tai palvonta heräävät. Pohdi näitä ilmenneitä ominaisuuksia ja tarkastele

niitä myös erikseen kaikkien aspektien ja keskinäisten suhteiden osalta.

Yleisesti ottaen abstrakti idea ja henkilö ovat yhtä hyviä meditaation tarkoitus huomioon ottaen. Temperamentiltaan älyllinen pitää tavallisesti abstraktista ideaa parempana. Temperamentiltaan emotionaalinen vaatii jotain konkreettista, mihin asettaa ajatuksensa. Abstraktin idean haittoja on se, että se ei helposti herätä pyrkimystä. Konkreettisen ajatuskohteen haittoja taas on, että kohde ei täytä ihanteen vaatimuksia. Voimme panna erityisesti merkille Mestarin mietiskelyn tulokset. Tämä luo linkin Mestarin kanssa, mikä näkyy selvänäöllä eräänlaisena valolinjana. Mestari tuntee alitajuisesti tämän linjan vaikutuksen ja lähettää sitä pitkin vastauksena jatkuvaa magnetismia, minkä vaikutus jatkuu pitkään meditaation päätyttyä. Jos meditaatiotarkoituksiin käytetään kuvaa, sen voi huomata usein muuttuvan. Tahto voidaan harjoittaa toimimaan suoraan fyysisessä aineessa, jolloin voimakas ja jatkuva ajatus vaikuttaa varsinaisiin fyysisiin hiukkasiin.

Eräs toinen meditaatiomuoto on annetun mantran mietiskelyminen. Mantra on jono ääniä, jotka okkultisti on asettanut tiettyyn järjestykseen määrättyjen tulosten saavuttamiseksi. Näitten äänien toistaminen rytmisesti yhä uudelleen synkronisoivat käyttövälineiden värähtelyt keskinäiseen yhteyteen. Mantra on siis mekaaninen tapa varmistaa tai synnyttää toivottuja värähtelyjä. Niiden tehokkuus riippuu sympaattisesta värähtelystä (Ks. *Astraaliruumis*). Mitä enemmän mantraa toistetaan, sitä voimakkaampi on tulos. Tästä johtuu toiston arvo kirkollisissa kaavoissa ja rukousnauharukouksessa, mikä tekee mahdolliseksi tietoisuudelle olla täysin keskittynyt siihen, mitä sanotaan ja mitä ajatellaan. Nauhan helmien laskeminen pitää mielen keskittyneenä tehtävään. Tässä meditaatiomenetelmässä, jota käytetään laajasti Intiassa, palvoja suuntaa mielensä esimerkiksi Sri Krishnaan, Jumalan inkarnaatioon, rakkauden ja tiedon henkeen maailmassa. Yhtä lausetta toistetaan yhä uudelleen mantrana samalla, kun sen syvää ja eri-

laista merkitystä pohditaan tarkoituksellisesti. Näin palvoja saattaa itsensä kosketuksiin itse Suuren Herran kanssa.

Edellä on esitelty lyhyesti meditaation joitakin muotoja. Lisää yksityiskohtia löytyy erinomaisesta kirjallisuudesta kuten Ernest Woodin, J. I. Wedgewoodin teoksista ja Annie Besantin kirjan *Ajatuksen voima* luvusta Luonteen rakentaminen. Erinomainen ”egomeditaatio” on esitelty J. J. van der Leeuwin kirjan *Henkisen tietoisuuden herääminen* loppusanoissa.

Monet mietiskelevät päivittäin yksinään, mutta mahdollisuudet ovat vielä suuremmat, kun ryhmä keskittää mielensä yhteen asiaan. Tämä käynnistää liikkeellelähdön fyysisessä eetterissä samoin kuin astraali- ja mentaalimaailmassa ja käännöksen haluttuun suuntaan. Siten meidän ei enää tarvitse taistella ympäristöä vastaan kuten tavallisesti, vaan ympäristö auttaa meitä sillä edellytyksellä, että kaikki läsnäolevat onnistuvat estämään mielensä vaeltelua. Vaelteleva mieli katkaisee virtauksen tällaisessa ryhmässä, jolloin veteen syntyy valtavan eteenpäin liikkuvan vesimassa asemesta pieniä pyörteitä kiven ympärille jokivedessä. Kuvaava esimerkki kollektiivisen meditaation ja ajattelun mahtavasta voimasta saatiin kuningatar Victorian valtaistuimella olon 60-vuotisjuhlassa. C. W. Leadbeater kuvaa tilaisuutta erääksi okkulttisen voima ihmeellisimmistä ilmennyksistä, joita hän oli koskaan nähnyt. Kansanjoukot hurmioituivat niin, että kohosivat tunteittensa voimasta itsensä yläpuolelle ja kokivat tilaisuuden sielullisesti kohottavaksi, Sama voidaan saada aikaan pienemmässä mittakavassa ryhmämeditaatioissa.

Tarkastelemme nyt meditaation fyysisiä puolia. Asento ei ole yhdentekevä meditaatioissa. Asennon tulee olla mukava ja mahdollistaa ruumiin unohtaminen. Jos asento on epämukava, ruumista ei voi unohtaa, koska se vaatii huomiota itseensä. Lisäksi samoin kuin ajatukset ja tunteet saavat ilmauksensa ruumiin liikkeissä ja eleissä, niin päinvastainen prosessi pitää myös paikkansa: ruumiin asennot voivat saada aikaan mielen ja tunteen tiloja ja auttaa mietiskelijää pysyttelemään ajattele-

massa niitä. Suurimmalle osalle länsimaisista ihmisistä mukavin on nojatuoli, jonka selkänoja ei ole liiaksi kallellaan. Kädet voivat olla ristissä sylissä tai ne voivat olla polvilla. Jalat voivat olla yhdessä tai oikea vasemman päällä. Käsien, jalkojen ja sormien pitäminen yhdessä estää magnetismin virtaamisen ulos sormenpäistä tai jaloista. Asennon tulee olla helppo ja rento, pää kevyesti kannateltu, ettei se painu rintaa vasten. Silmät ja suu suljettuna, selkäranka suorassa. Sitä pitkin tapahtuu magneettivirtaus. Itämaiset ihmiset istuvat yleensä risti-istunnassa lattialla tai matalalla jakkaralla. Tämän asennon sanotaan olevan tehokkaampi, koska vapautunut magnetismi kohoaa suojaavaksi kuoreksi ruumiin ympärille.

Toinen huomioon otettava tekijä meditaatioasentoa valittaessa on mahdollisuus fyysisen tajunnan menettämiseen. Lattialla istuva intialainen kaatuu taaksepäin eikä loukkaa itseään. Tuolilla istuvien on hyvä valita nojatuoli, jotta he eivät putoa lattialle tajunnan menetyksessä. Makuuasentoa ei suositella hyvin harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta, koska silloin vaipuu helposti uneen. Kylmä suihku tai reipas kävely ennen meditaatiota on hyödyksi verenkierron vilkastuttamiseksi, mikä edistää aivojen toimintaa.

Syvän meditaation ja hengityksen välillä on läheinen yhteys. Harjoitettaessa meditaatiota huomataan, että kun ruumis pääsee sopusointuun meditaatiossa, hengitys syvenee tullen säännölliseksi ja rytmiseksi, kunnes se vähitellen hidastuu ja hiljenee lähes huomaamattomaksi. Hatha-joogassa prosessi on käänteinen. Tietoisella säännöllisellä hengityksellä pyritään saattamaan sopusointuun ruumiin ja lopulta mielenkin toiminnot. Varoituksen sana on paikallaan hengitysharjoitusten tekemiseen varomattomasti. On viisaampaa oppia ajatustenhallintaa raja-joogan mukaan ja jättää meditaatio vaikuttamaan luonnollisesti fyysiseen ruumiiseen. Jotkut hengitysharjoitukset ovat äärimmäisen vaarallisia, mutta yksinkertaista syvään hengittämistä ilman sydämeen tai keuhkoihin kohdistuvaa painetta

voidaan käyttää, kunhan ei yritetä keskittää ajatusta ruumiin eri keskuksiin eli tsakroiin.

Hyvä suitsuke voi myös olla avuksi, koska se puhdistaa ”ilmaa” okkulttisesta näkökulmasta katsottuna. Myös kauniit värit, kukat ja muut keinot ympäristössä voivat auttaa vaikuttamalla kohottavasti mieleen ja tunteisiin. Ruokavalion rajoittaminen voi myös olla hyödyksi (Ks. *Astraaliruumis*) pidättäytymällä liharuoasta ja alkoholista, mikäli terveydellisesti mahdollista. Mikäli alkoholia käytetään, meditaatio saa aikaan tulehdusoireita aivoissa vaikuttaen erityisesti aivolisäkkeeseen (Ks. *Astraaliruumis*).

Varhainen aamu on todennäköisesti sopivin aika meditaatiolla, koska halut ja tunteet ovat tavallisesti tynnemässä tilassa unen jälkeen ja ennen kuin syöksytään päivän hyörinään. Mutta olipa aika mikä tahansa, tulee varmistautua, ettei tule häirityksi. Lisäksi ajan tulisi olla aina sama, sillä säännöllisyys on oleellista. Muinaisten ihmisten valinta ajaksi oli auringonnousu, keskipäivä ja auringonlasku, koska magnetismi oli silloin suotuisimmillaan. On hyvä viljellä tapaa kääntää mielensä hetkeksi kerran tunnissa henkisen ihmisen toteutumiseen itsessään. Tämä harjoitus johtaa siihen, mitä kristityt mystikot kutsuivat ”itsensä kokoamiseksi”. Se auttaa harjoittamaan mieltä kääntymään automaattisesti henkisiin asioihin.

Ei ole hyvä meditoida heti aterian jälkeen, sillä on selvä, että veri painuu silloin ruoansulatukseen. Meditaatio yöllä ei myöskään ole hyvä, koska ruumiit ovat väsyneitä ja eetterinen kaksoispuoli joutuu helpommin pois paikaltaan. Lisäksi kuun negatiivinen vaikutus on silloin toiminnassa, joten tulokset ovat helpommin epätoivottavia.

Joskus meditaatio ei onnistu niin hyvin kuin tavallisesti epäsuotuisten astraali- tai mentaalivaikutusten vuoksi. Jotkut ovat myös todenneet, että tiettyinä aikoina planetaariset vaikutukset ovat suotuisimmat kuin muulloin. Astrologi on sanonut, että kun Jupiter on tietyissä suhteissa kuuhun, tämä vaikuttaa eet-

teristä ilmapiiriä laajentavasti ja tekee meditaatiosta onnistuneempaa. Toisaalta jotkut Saturnuksen aspektit supistavat eetteri-ilmastoa ja vaikeuttavat meditaatiota.

Yllä esitetyn meditaatiojärjestelmän tarkoituksena on henkinen, mentaalinen ja eettinen kehitys ja mielen ja tunteiden hallinta. Se ei tähtää psyykkisten kykyjen kehittymiseen ”ylhäältä alaspäin”, mutta sen luonnollisena seurauksena voi olla eräänlaisen intuitiivisen psyykkisyyden kehittymiseen riittävän sensitiivisissä henkilöissä. Se näkyy lisääntyneenä herkkyytenä ihmisten ja paikkojen vaikutuksia kohtaan, suurempana taipumuksena egon suoraan ohjaukseen, kykynä tunnistaa mestarien ja henkisesti kehittyneiden ihmisten vaikutus.

Meditaation tuloksena voi olla valaistuminen, mikä voi olla yksi kolmesta seuraavasta:

- 1 Ihminen voi päätyä itse johonkin johtopäätökseen asiassa intensiivisen ja huolellisen ajattelun kautta.
- 2 Hän voi saada valaistuksen korkeammalta itseltään havaitessaan, mitä ego todella ajattelee omalla tasollaan.
- 3 Jos ihminen on korkeasti kehittynyt, hän saattaa päästä kosketukseen Mestarien tai deeevojen kanssa.

Vain ykköstopauksessa henkilön omat ajatusmuodot elävöittävät hänen päätelmänsä. Korkeampi itse, Mestari tai deeva ovat tämän yläpuolella. Se, mitä voimme tehdä meditaatiossa, riippuu siitä, mitä teemme päivän mittaan. Jos meillä esimerkiksi on ennakkoluuloja tavallisessa elämässä, emme pääse niitä pakoon meditaatiossa.

Fyysinen meditaatio on tietenkin alempien käyttövälineiden harjoittamiseksi eikä egoa varten. Meditaation aikana ego katselee persoonallisuutta hyvin paljon samoin kuin muulloinkin, hiukan halveksivasti. Jos ego on ollenkaan kehittynyt, se mietiskelee omalla tasollaan, mutta sen mietiskelyn ei tietenkään tarvitse tapahtua samanaikaisesti persoonallisuuden kanssa.

Meditaatio on eräs keino saavuttaa taito jättää ruumis täysin tietoisena. Vakaasti tietoisena huomio vedetään vähitellen

ulkoisesta maailmasta ja ruumiista ja aistit pysyvät hiljaa. Mieli puolestaan on intensiivisen elävä, mutta kaikki sen energiat sisäänpäin vedettynä valmiina kohdistumaan yhteen ajatukseen, korkeimpaan saavutettavissa olevaan. Kun se voi pitää itsensä verrattain vaivattomasti tässä voimakkaalla, mutta tyynellä tahdon ponnistuksella, se voi heittäytyä korkeimman ajatuksen tuolle puolen toimiessaan fyysisissä aivoissa. Näin tehdessään se kohoaa ja yhdistyy korkeampaan tietoisuuteen ja huomaa vapautuvansa ruumiista. Kun tämä tapahtuu, se ei tunnu unelta tai unennäöltä tai tajunnan menetykseltä. Ihminen huomaa olevansa ulkona ruumiistaan ikään kuin hän olisi livahtanut ulos painavan verhon alta, ei niin kuin olisi menettänyt osan itsestään. On muitakin tapoja päästä irti ruumiista esimerkiksi äkillinen intensiivinen antaumus tai erityiset keinot, jotka suuri opettaja voi kertoa oppilaalleen. Ihminen voi palata ruumiiseensa tahdonvoimalla. Hän voi myös painaa aivoihinsa kokemustensa muistot ja palauttaa ne mieleen fyysisessä ruumiissaan. Todellinen meditaatio merkitsee vaivalloista ponnistusta, ei onnellisuuden tunnetta, joka syntyy puoliuudesta ja ruumiillisesta mukavuudesta. Sillä ei ole mitään tekemistä spiritualismissa kehitetyn passiivisen mediumistisuuden kanssa ja eroaa siitä melkoisesti.

Ei tule tehdä ongelmaa viittauksesta siihen, että tulee avautua henkisille vaikutuksille ja olla samalla positiivinen. Positiivinen yritys on tarpeen ennakkoehtona. Tämä kohottaa tietoisuutta korkeammille tasoille niin, että korkeammat vaikutukset voivat toimia. Vasta silloin on turvallista rentoutua pyrkimyksessä ylöspäin rauhan saavuttamiseksi. ”Avautumisen henkisille vaikutuksille” voidaan käsittää tarkoittavan intensiivisen hiljaisuuden ylläpitämistä korkealla henkisellä tasolla hiukan kuin lintu, joka pysyttelee lennossa tuulenpuuskaa vastaan siipien voimallisella ponnistuksella.

Luku 17 Kontemplaatio

Kontemplaatio on kolmas niistä vaiheista, joista kahta olemme jo käsitelleet. Ne kolme ovat:

- 1 keskittyminen – huomion kiinnittäminen kohteeseen.
- 2 meditaatio – tietoisuuden herättäminen aktiiviseksi kohteen suhteen. Kohteen tarkasteleminen mahdollisimman monessa valossa ja yritys tunkeutua sisään sen merkitykseen uuden ja syvällisen ajatuksen tai intuitiivisen valaistuksen saamiseksi asiasta.
- 3 kontemplaatio – tietoisuuden aktiivinen keskittäminen kohteeseen, jolloin tietoisuuden alemmat toiminnot painuvat alas. Huomion kiinnittäminen joksikin aikaan vastaanotettuun valoon. Sitä on sanottu keskittymiseksi ajattelun tai meditaation huipuksi.

Hinduterminologiassa tasoja on enemmän ja ne nimetään seuraavasti:

1	pratyahara	–	valmisteluvaihe, aistien saaminen hallintaan
2	dharana	–	keskittyminen
3	dhyana	–	meditaatio
4	samadhi	–	kontemplaatio

Meditaatioissa havaitsemme, mitä kohde on verrattuna ja suhteessa muihin asioihin. Jatkamme prosessia järkeilemällä ja esittämällä vastaväitteitä, kunnes emme enää voi järkeillä tai väittää vastaa kohteesta. Sitten pysäytämme prosessin, lopetamme kaiken vertailun ja vastaväitteet ja yritämme huomio kohteeseen kiinnittyneenä tunkeutua sen määrittämättömyyden läpi, joka näyttää ympäröivän kohteen. Tämä on kontemplaatiota.

Aloittelijan tulee pitää mielessään, että meditaatio on tiedettä, jota harjoitetaan koko elinikä, joten hänen ei tule odottaa

saavuttavansa puhtaan kontemplaation astetta heti ensiyrityksillä.

Kontemplaatiota voidaan kuvata myös yhden asian pitämisenä tietoisuudessa ja sen vetämisenä sisään ja ulos, että ajattelija ja aihe ovat yhtä. Kun harjaantunut mieli voi säilyttää keskittymisen vain yhteen jonkin aikaa ja voi sitten pudottaa kohteen mielestä huomion pysyessä kiinnittyneenä, mutta ilman, että se siirtyy mihinkään, silloin on saavutettu kontemplaation aste. Tässä vaiheessa ei mentaaliruumiissa on näkyvässä mitään kuvaa. Sen oma aines on vakaata ja lujaa kuin tyyni vesi eikä se ota vastaan vaikutelmia. Tämä vaihe ei voi kestää kuin lyhyen hetken. Se on kemistin ”kriittinen” piste aineen kahden tilan välillä. Hiukan toisenlaista ilmaisu käyttäen, kun mentaaliruumis on hiljennetty, tietoisuus karkaa siitä ja kulkee ”layakeskuksen” kautta. Se on neutraali piste mentaali- ja syyruumiin välissä. Tätä seuraa hetkellinen tajuttomuus tai tietoisuuden menetys, mikä on tietoisuuden kohteiden katoamisen väistämätön seuraus. Sitä seuraa tietoisuus korkeammassa käyttövälineessä. Alempiin maailmoin kuuluviin tietoisuuden kohteiden pudottamista pois seuraa tietoisuuden kohteiden ilmaantumisen ylemmässä maailmassa. Silloin ego voi muotoilla mentaaliruumista omien ylevien ajatustensa mukaan ja kylästä sen omilla värähtelyillään. Se voi muovata sitä vielä korkeammilta tasoilta saatujen visioiden mukaan ja välittää siten alempaan tietoisuuteen ideoita, joihin mentaaliruumis ei muutoin kykenisi vastaamaan. Nämä ovat neron inspiraatioita, jotka välähtävät mieleen kuin häikäisevä valo ja valaisevat maailman. Ihminen, joka antaa ne maailmalle, ei juuri pysty kertomaan normaalissa mentaalitilassa, miten hän on ne saanut. Mutta jollain kumman tavalla hän tietää — ”sisälläni soiva voima elää huulillani ja käskee kättäni”. Kaikkien aikojen ja uskontojen pyhimysten ekstaasi ja näyt ovat myös tämänluonteisia. Näissä tapauksissa pitkään jatkunut ja intensiivinen rukous tai kontemplaatio saa aikaan tarvittavat tilan aivoissa. Aistikanavat ovat sulkeutuneet sisäisen keskittymisen voimas-

ta ja samaan tilaan, johon raja-joogi tähtää tarkoituksellisesti, päädytään tasapainottomasti ja tahtomatta.

Siirtymistä meditaatiosta kontemplaatioon on kuvattu siirtymiseksi meditaatiosta ”siemenen kanssa” meditaatioon ”ilman siementä”. Kun mieli on saatu vakaaksi, se pidetään järkeilyn korkeimmalla kohdalla, viimeisessä vastaväiteketjussa tai koko prosessin keskusajatuksessa tai henkilössä. Tämä on meditaatiota siemenen kanssa. Sitten tulee antaa kaiken mennä pitäen mieli edelleen korkeimmalla saavutetulla kohdalla voimallisena ja valppaana. Tämä on meditaatiota ilman siementä. Pysyen edelleen täysin hallittuna ja odottaen hiljaisuudessa ja tyhjyydessä ihminen on ”pilvessä”. Sitten yhtäkkiä tapahtuu hämmästyttävä, uskomaton muutos, josta ei voi erehtyä. Tämä on valaistumiseen johtava kontemplaatio. Siten ihminen voi esimerkiksi harjoittaa kontemplaatiota ihanneihmisen, Mestarin suhteen. Kun on muodostanut kuvan Mestarista, oppilas harjoittaa kontemplaatiota ekstaasissa täyttyen sen kauneudella ja loistokkuudella. Sitten hän kurottautuu ylöspäin kohti Mestaria ja pyrkii kohottamaan tietoisuutensa ihanteensa tasolle, sulautumaan häneen ja tulemaan yhdeksi hänen kanssaan.

Tätä hetkellistä tajunnan katoamisen sanskritinkielinen nimitys on dharmamegha, oikeamielisyyden pilvi. Läntiset mystikot kutsuvat sitä ”pilveksi vuoren yllä” tai ”pilveksi temppelin yllä” tai ”pilveksi armonistuimen yllä”. Ihminen tuntee olevansa tiheän sumun ympäröimä, tietoinen siitä, että ei ole yksin, mutta kykenemätön näkemään. Sitten pilvi ohenee ja korkeampien tasojen tietoisuus alkaa sarastaa. Mutta ennen sitä ihmisestä tuntuu, että elämä vetäytyy pois hänestä ja hän roikkuu suuren pimeyden yllä sanomattoman yksin. Mutta ”ole hiljaa ja tiedä, että minä olen Jumala”. Hiljaisuudessa ja liikkumattomuudessa kuuluu Itsen ääni ja Itse näyttäytyy kunniansaan. Pilvi katoaa ja Itse ilmaantuu näkyviin.

Ennen kuin on mahdollista siirtyä meditaatiosta kontemplaatioon, täytyy luopua kerta kaikkiaan toivomisesta ja odottamisesta ainakin siksi aikaa, kun harjoitus kestää. Toisin sano-

en kama on saatava täysin hallintaan. Mieli ei ole vailla seuraa niin kauan kuin toiveet pitävät sitä vallassaan. Jokainen toivomus on siemen, josta voi versoa ärtymystä, epätotuudellisuutta, epäpuhtautta, kaunaa, kateutta, huolimattomuutta, tyytymättömyyttä, velttoutta, tietämättömyyttä jne. Niin kauan kuin yksikin toivomus on jäljellä, nämä rikkomukset ovat mahdollisia. Niin kauan kuin on jäljellä toivomuksia, tyytymättömyyttä, ne voivat vetää ihmisen pois tieltä. Ajatusvirta etsii kaiken aikaa täyttymättömien halujen ja päättämättömän ajattelun uurtamia pieniä uria ja kanavia, joihin virrata. Jokainen tyydyttymättömän halu, jokainen ratkaisua odottava ongelma aukoo näikäistä suutaan vaatien huomion siirtämistä niihin. Kun ajatuksenjuoksu kohtaa vaikeuksia, se heilahtaa sivulle hoitamaan näitä vaatimuksia. Kun jäljittää katkenneen ajatuksen ketjua, huomaa, että ne kumpuavat tyydyttymättömistä haluista ja ratkaisua odottavista ongelmista.

Kontemplaatioprosessi alkaa, kun tietoinen toiminta alkaa pyöriä oikeassa kulmassa tavanomaiseen toimintaan, jossa pyritään ymmärtämään asia sen oman luonteen mukaisena ja omalla tasollaan suhteessa muihin asioihin. Tällainen liike leikkaa olemassaolon tasojen poikki ja tunkeutuu sen hienompaan sisäiseen olemukseen. Kun huomio ei enää jakaudu osiin vertailutoiminnassa, mieli liikkuu kokonaisuutena ja näyttää pysyvän paikallaan aivan kuin hyrrä näyttää olevan paikallaan, kun se pyörii nopeimmin. Kontemplaatiossa kohdetta ei enää ajatella. Onkin parempi olla aloittamatta lainkaan itsen ja kohteen ajattelemista kahtena erillisenä asiana suhteessa toisiinsa, koska sillä on taipumusta luoda tunnevärytystä asiaan. Tulee pyrkiä tavoittamaan sellainen riippumattomuus asiasta, että kontemplaatio voi alkaa kohteen itsensä sisältä. Samalla pidetään yllä mentaalista innostusta ja energiatasoa koko ajatusketjun läpi. Tietoisuus tulee pitää paikallaan suunnattuna eteenpäin kuin lintu siivillään eikä koskaan taaksepäin. Kontemplaatiossa ajatus viedään sisäänpäin, kunnes ei päästä edemmäs. Se pidetään tässä asennossa kääntymättä takaisin

tai sivulle tietäen, että siellä jossain on jotain, joskaan ei voi käsittää, mitä se on. Tässä kontemplaatioissa ei tietenkään ole mitään unen tai mentaalisen toiminnan kaltaista, vaan intensiivistä etsimistä, kestävästä yritystä nähdä määrittämättömässä jotain määritettyä ilman, että laskeudutaan tietoisesta toiminnasta normaaleille alemmille alueille, joissa näkökyky on tavallisen selkeä ja tarkka. Antaumuksellinen harjoittaa kontemplaatiota samalla tavalla, mutta hänen tapauksessaan kyse on pikemminkin tunteesta kuin ajatuksesta.

Kun kontemplaation kohteena on oma ihmisluonto, harjoittaja kieltää samaistumisensa ulkoisten ruumiittensa ja mielen kanssa. Tässä prosessissa hän ei vapaudu ominaisuuksista, vaan rajoituksista. Mieli on vikkelmämpi ja vapaampi kuin ruumis, ja mielen tuolla puolen on henki, joka on vielä nopeampi ja vapaampi. Rakkaus on enemmän mahdollista sydämen hiljaisuudessa kuin missään ulkoisessa ilmauksessa, mutta mielen tuolla puolen olevassa hengessä se on suorastaan jumalaista. Järki ja arvostelukyky korjailevat sitä, mitä aistit vavahteisesti näyttävät toteen; hengen visio erottaa totuuden ilman aistinelimiä ja mieltä.

Onnistumisen avain näitten harjoitusten kaikilla askelmilla on seuraava: estä alemmat toiminnot samalla, kun pidät tietoisesta energian virtaamassa täysillä. Ensiksi alempi mieli on saatava voimalliseksi ja valppaaksi ja sitten sen toiminta täytyy estää, samalla kun näin saatu käyttövoima käytetään korkeampien sisäisten kykyjen harjoittamiseen ja kehittämiseen. Muinainen joogan tiede opettaa, että kun mielen ajatteluprosessi tukahdutetaan aktiivisesti tahdolla, ihminen huomaa olevansa uudessa tietoisuudentilassa, joka on tavallisen ajattelun tuolla puolen ja hallitsee sitä, aivan samoin kuin ajattelu on tunteiden tuolla puolen ja tekee valintoja niistä ja samoin kuin halut saavat aikaa tiettyä toimintaa ja tekoja. Tuollaista korkeampaa tietoisuudentilaa ei voi kuvata alemman mielen termein, mutta siihen pääseminen merkitsee, että ihminen on tietoinen, että hän on jotain, mikä on mielen ja ajatuksen yläpuolella, vaikka

mentaalinen toiminta on käynnissä. Aivan samoin sivistyneet ihmiset tunnistavat, etteivät ole fyysinen ruumis, vaikka se on parhaillaan toiminnassa.

On siten olemassa toinen olemassaolon tila tai oikeastaan elämisen käsitys mielen erottelu-, vertailu- ja syyseuraussuhteiden prosessien tuolla puolen. Tämä korkeampi tila voi toteutua vain, kun tietoisuuden toiminta sen maallisessa innostuksessaan ja voimissaan saadaan viedyksi normaalin, ryömimisasteella olevan luolaelämän tuolle puolen. Tuo korkeampi tietoisuus tulee kaikille ihmisille ennemmin tai myöhemmin, ja kun se tulee, koko elämä tuntuu muuttuvan yhtäkkiä.

Kun mietiskelijän meditaatiokokemukset lisääntyvät, hän huomaa uusien tietoisuuden vaiheiden avautuvan hänelle vähitellen. Pyrkimykset ihanteeseen kiinnitettynä hän tulee tietoiseksi ihanteen vaikutuksen säteilystä ympärillään ja yrittää epätoivoisesti saavuttaa antaumuksensa kohteen. Hetkeksi taivaan portit avautuvat ja hän huomaa olevansa yhtä ihanteensa kanssa ja saavutuksen suurenmoisuuden täyttämä. Kun mielen muodolliset kuviot on sivuutettu, tehdään voimallinen yritys päästä eteenpäin. Sitten tulee tämän hengen ekstaasi tämän tilan saavuttamisesta, kun persoonallisuuden rajoitukset ovat pudonneet pois ja erillisyyden varjot hävinneet kohteen ja etsijän täydellisessä yhdistymisessä. Kuten *Hiljaisuuden äänessä* sanotaan: "Sinä et voi kulkea polulla, ennen kuin olet itse tullut tuoksi poluksi ... Katso! Sinä olet tullut valoksi, sinä olet tullut ääneksi, sinä olet Mestaris ja Jumalasi. sinä olet itse etsintäsi kohde: katkeamaton ääni, joka kaikuu kautta ikuisuuden, vailla muutosta, vailla syntiä, seitsemän ääntä yhdessä." Olisi turhaa yrittää kuvata enempää tällaisia kokemuksia, sillä ne ovat sanallisten muotoilujen tuolla puolen. Sanat ovat vain tienviittoja, jotka osoittavat tietä sinne, mikä on sanomattoman suurenmoista niin, että pyhiinvaeltaja tietää, minne suunnata askeleensa.

Luku 18 Unielämä

Monia ihmisiä vaivaavat vaeltelevat ajatukset heidän yrittäessään nukahtaa. Tällaisissa tapauksissa mentaalinen kuori vapauttaisi heidät näistä ajatuksista, jotka tulevat ulkopuolelta. Tällainen kuori on vain tilapäinen, sillä muutahan ei tarvita kuin riittävän pitkä rauhallinen hetki, joka sallii ihmisen vaipua uneen. Ihminen ottaa tämän mentaalisen kuoren mukaansa, kun hän jättää fyysisen ruumiinsa, mutta sen työ on pian tehty, sillä sen ainoa tarkoitus oli tehdä mahdolliseksi fyysisen ruumiin jättäminen. Fyysisessä ruumiissa oltaessa mentaalinen toiminta aivohiukkasissa saattaa helposti estää ruumiin jättämisen, mutta kun sen on kerran jättänyt, ei sama huoli tai vaelteleva ajatus tuo ihmistä enää takaisin ruumiiseen. Kun mentaalinen kuori särkyä, joutavien ajatusten tai mentaalisten huolien virta voimistuu, mutta koska ihminen ei ole enää fyysisissä aivoissaan, se ei häiritse ruumiin lepoa.

On äärimmäisen harvinaista, että normaali henkilö unessa tai psykkisesti kehittynyt henkilö transsissa kykenee tunkeutumaan mentaalitasolle. Se edellyttää ehdotonta elämän ja tarkoituserien puhtautta. Ja silloinkin, kun mentaalitasolle päästään, ei ole kyse mistään, jota voisi kutsua todelliseksi tietoisuudeksi, vaan kyse on ainoastaan kyvystä ottaa vastaan vaihteluita. Tässä yksi esimerkki mahdollisuudesta päästä mentaalitasolle unen aikana. Unessa erästä mieleltään puhdasta ja jossain määrin psykkisiä kykyjä omaava, joskin harjaantumatonta henkilöä lähestyttiin ja hänen mieleensä painettiin ajatuskuva. Suurenmoisen näkymän kontemplaation herättämä kunnioittava ilon tunne ja ylevät henkiset ajatukset olivat niin voimakkaita, että nukkujan tietoisuus siirtyi mentaaliruumiiseen, toisin sanoen hän ”nousi” mentaalitasolle. Vaikka hän leijui valo- ja värimeressä, niin hän oli täysin oman ajatuksensa vallassa eikä tietoinen mistään muusta. Hän pysyi tässä tilassa useita tunteja, vaikkakaan ei ollut tietoinen ajan kulusta. Tässä

tapauksessa on selvää, että vaikka nukkuja oli tietoinen mentaalitasolla, hän ei kuitenkaan ollut mitenkään tietoinen siitä.

Näyttää todennäköiseltä, että tällainen tulos on mahdollinen vain sellaisen henkilön tapauksessa, joka on jossain määrin psyykkisesti kehittynyt. Sama ehto pätee vielä suuremmassa määrin siihen, että mesmeroitu henkilö voisi koskettaa mentaalitasoa transsissa. Syy tähän on, että keskivertoihmisen mentaaliruumis ei ole riittävän kehittynyt käytettäväksi tietoisuuden erillisenä käyttövälineenä. Sitä voivat käyttää käyttövälineenä vain ne, jotka ovat harjaantuneet sen käytössä Suomen valkoisen veljeskunnan vihittyjen opetuksessa.

Voisimme tässä toistaa sen, mitä sanottiin luvussa 16, että ensimmäiseen vihkimykseen asti ihminen työskentelee yöllä astraaliruumiissaan, mutta niin pian kuin se on täysin hallinnassa ja hän kykenee käyttämään sitä täysimääräisesti, alkaa työ mentaaliruumiissa. Kun tämä ruumis on täysin järjestynyt, se on paljon joustavampi käyttöväline kuin astraaliruumis, ja sen avulla voidaan tehdä paljon, mikä on mahdotonta astraalitasolla. Vaikka ihminen elää kuolemansa jälkeen taivasmaailmassa, toisin sanoen mentaalitasolla (kuten näemme seuraavissa luvuissa), hän on kuitenkin sulkeutunut omien ajatustensa kuoreen. Tätä ei voida kutsua mentaalitasolla toimimiseksi, sillä siihen kuuluu kyky liikkua vapaasti tällä tasolla ja tarkkaila, mitä siellä tapahtuu.

Kun ihminen toimii mentaaliruumiissa, hän jättää astraaliruumiin taakseen fyysisen ruumiin kanssa. Jos hän haluaa jostain syystä näyttäytyä astraalitasolla, hän ei lähetä sinne astraalista käyttövälinettään, vaan materialisoi sellaisen tahdonvoimallaan tilapäistä tarvetta varten. Tällaista astraali-ilmentymää kutsutaan nimellä *mâyâvirûpa*. Sellaisen muodostamiseen ensi kertaa tarvitaan yleensä pätevän Mestarin apua. (Tätä aihetta käsitellään tarkemmin seuraavassa luvussa).

On olemassa toinen tapa, jossa unielämää voidaan käyttää hyväksi nimenomaan ongelmia ratkaistaessa. Tätä menetelmää käyttävät monet ihmiset, vaikkakin tiedostamattaan. Sa-

nanparsi ”nukkua yön yli” ilmaisee tätä keinoa. Ratkaistavaa ongelmaa tulee pitää hiljaisesti mielessä nukkumaan käytäessä. Ei tule väitellä tai kiistellä siitä tai muuten uni voi estyä. Palautetaan vain asia mieleen ja jätetään se siihen. Kun ajattelijä vapautuu unessa fyysisestä ruumiistaan ja aivoistaan, hän ottaa ongelman esille ja hoitaa sen. Tavallisesti ajattelijä painaa ratkaisun aivoihinsa niin, että se on tietoisuudessa herätessä. On hyvä tapa pitää kynä ja paperia vuoteen vieressä, jotta voi merkitä heti herättyään muistiin ratkaisun, koska fyysisen maailman mieleen syöksyvät virikkeet pyyhkivät helposti pois tällaisen ratkaisun eikä sitä ole helppo palauttaa uudelleen mieleensä.

Luku 19 Mayavirupa

MAYAVIRUPA tarkoittaa kirjaimellisesti "illuusioryumista". Se on tilapäinen astraaliryumis, jonka on tehnyt sellainen, joka kykenee toimimaan mentaalitasolla. Se voi muistuttaa fyysistä rymista tai olla muodoltaan erilainen riippuen tarkoituksesta, jota varten se on projisoitu. Se voidaan tahdolla tehdä joko näkyväksi tai näkymättömäksi fyysisellä tasolla. Siitä voidaan tehdä täysin samanlainen kuin fyysinen rymis, lämmin ja kiinteä koskettaa, samoin kuin näkyvä ja keskusteluun kykenevä eli kaikilta osin fyysisen olennon kaltainen. MAYAVIRUPAn käytön hyviä puolia on se, että se ei ole altis astraalitason lumoukselle kuten astraaliryumis. Astraalilumo ei saa otetta MAYAVIRUPAsta eikä astraali-illuusio harhauta sitä. Kun ihmisellä on kyky muodostaa mayavirupa, hän voi siirtyä hetkessä mentaalitasolta astraaliselle ja takaisin ja käyttää koko ajan mentaalitason suurempaa voimaa ja tarkempia aisteja. Astraalimaterialisaation muodostaminen on tarpeen vain silloin, kun ihminen haluaa tulla näkyväksi ihmisille astraalimaailmassa. Kun hän on päättänyt työnsä astraalitasolla, hän vetäytyy jälleen mentaalitasolle, mayavirupa haihtuu ja sen ai-nekset palautuvat astraaliaineen yleiseen kiertoon, josta ne on ihmisen tahdosta otettukin.

Kun ihminen on MAYAVIRUPAssa, hän voi käyttää mentaalitason ajatuksensiirtomenetelmää, mitä tulee toisen ihmisen ymmärrykseen. Mutta ajatuksen välittämistä rajoittaa toisen henkilön astraaliryumiin kehitysaste. On tarpeen, että Mestari näyttää ensin oppilaalleen, kuinka MAYAVIRUPA tehdään, minkä jälkeen hän voi tehdä sen itse, vaikkakaan se ei ole alkuun aivan helppoa. Toisen vihkimyksen jälkeen mentaaliryumiin kehityksessä tapahtuu nopeaa edistystä ja tässä vaiheessa tai sen lähetyvillä oppilas oppii käyttämään MAYAVIRUPAa.

Luku 20 Deevakhanin yleiset periaatteet

Ensimmäinen vaihe kuolemanjälkeistä elämää vietetään astraalitasolla. Sitä on kuvattu kirjassani *Astraaliruumis*. Jatkamme siksi tutkimustamme hetkestä, jolloin astraaliruumis jätetään sen omalle tasolle, ja ihminen vetää tietoisuutensa mentaaliruumiiseensa, toisin sanoen hän ”nousee” mentaalitasolle ja astuu silloin siihen, mikä tunnetaan taivasmaailmana. Teosofit kutsuvat tätä tavallisesti deevakhaniksi, mikä tarkoittaa sanamukaisesti loistavaa maata. Sitä kutsutaan myös sanskritin termillä devasthan, jumalten maa. Se on hindujen svarga, buddhalaisten sukhavati, zoroasterilaisten, kristittyjen ja muhamettilaisten taivas. Sitä kutsutaan myös ”tavallisten ihmisten nirvanaksi.”

Peruseriaatteeltaan deevakhan on ajatuksen maailma. Deevakhanissa olevaa ihmistä kutsutaan termillä devachanī. (Sanan deevakhan etymologia on epätarkka ja siksi harhaan johtava. Se on kuitenkin juurtunut teosofiseen terminologiaan niin lujasti, että tekijä pitäytyy siinä. On se ainakin ansiokkaampi kuin kömpelö ilmaisu ”taivasmaailma”. – A. E. Powell.)

Vanhemmissa kirjoissa deevakhania kuvataan erityisesti vartioiduksi osaksi mentaalitasoa, jonka ulkopuolella suuret henkiset ihmiskehitystä valvovat älyolennot pitävät kaiken surun ja pahan. Se on ihmisen autuaan levon paikka, jossa hän kaikessa rauhassa omaksuu fyysisen elämänsä hedelmät. Todellisuudessa deevakhan ei kuitenkaan ole mikään erityiseen tarkoitukseen varattu osa mentaalitasoa. On pikemminkin niin, että jokainen ihminen sulkee itsensä omaan kuoreensa eikä siksi osallistu lainkaan mentaalitason elämään. Hän ei liiku vapaasti eikä ole tekemisissä ihmisten kanssa kuten astraalitasolla. Toisella tapaa katsottuna se, mitä kutsutaan keinotekoiseksi valvonnaksi deevakhanissa eli kuilu, joka ympäröi jokaista yksilöä, saa alkunsa siitä tosiasiasta, että kaikki kamasinen eli astraaliaine on tietenkin pyyhitty pois eikä ole enää paikallaan. Siksi ihmisellä ei enää ole käyttövälinettä, ei sellaista kei-

noa kommunikoida, joka voisi vastata mihinkään alemmissa maailmoissa. Niitä ei käytännöllisesti katsoen ole olemassaakaan hänelle.

Mentaaliruumiin lopulliseen erottautumiseen astraaliruumiista ei liity mitään kipua tai kärsimystä. Tosiasiassa on mahdotonta, että tavallinen ihminen tajuaa tapahtuman luonnetta. Hän tuntee vain yksinkertaisesti laskeutuvansa nautinnolliseen lepoon. Tavallisesti tapahtuu kuitenkin tietoisuuden tyhjeneminen joksikin aikaa samankaltaisesti kuin fyysisen kuoleman jälkeen. Ajan pituus vaihtelee ja ihminen herää siitä vähitellen. Näyttää siltä, että tämä on itämisaika, joka vastaa fyysisessä elämässä aikaa ennen syntymää. Se on tarpeen deevakhani- sen egon rakentamiseen deevakhanelämää varten. Osa ajasta näyttää käytettävän kaiken sen astraalisessa pysyvässä atomissa olevan mukaan ottamiseen, joka on tarkoitus viedä eteenpäin tulevaisuudessa. Toinen osa kuluu mentaaliruumiin aineen elävöittämisessä sen tulevaa itsenäistä elämää varten.

Kun ihminen herää taas toisen kuoleman jälkeen, hänen ensitunteuksensa on sanoin kuvaamaton autuus ja elinvoimaisuus, sellainen elämänilon tunne, että hän ei tarvitse silloin muuta kuin vain elää. Tällainen autuus on elämän oleellinen ydin kaikilla korkeammilla järjestelmän tasoilla. Jopa astraalielämässä on mahdollisuudet paljon suurempaan onnellisuuteen kuin minkä tuntemme fyysisessä elämässä, mutta taivaselämää ei voi verrata autuuden tunteessa astraalimaailmaan. Sama kokemus toistuu kaikissa korkeammissa maailmoissa, ja seuraava ylittää aina edellisen. Tämä ei pidä paikkaansa vain autuuden tunteen osalta, vaan myös viisauden ja näkemysten laajuuden suhteen. Taivaselämä on niin paljon täydempää ja avarampaa kuin astraalimaailmassa, että niitä on mahdoton verrata.

Kun nukkuva herää deevakhaniassa, hänen silmiään tervehtivät mitä hienostuneimmat sävyt, ilma tuntuu olevan musiikkia ja väriä ja koko olemus täynnä valoa ja harmoniaa. Sit- ten kultaisessa kajossa ilmestyvät näkyviin niiden kasvat, jotka

olivat hänelle rakkaita maan päällä, eteerisen kauniina jaloimpia ja rakastavimpia tunteitaan ilmaisten alempien maailmoitten intohimojen ja huolien pilaamatta. Ihminen ei kykene kuvaamaan taivasmaailmassa heräämisen autuutta.

Autuuden intensiteetti on taivaselämän tärkein ominaispiirre. Se ei ole pelkästään sitä, että paha ja suru kuuluvat asioihin, jotka ovat luonnoltaan mahdottomia tässä maailmassa tai edes sitä, että jokainen olento on onnellinen täällä. Se on maailma, jossa jokaisen on nautittava korkeinta mahdollista autuutta, johon hän kykenee siitä yksinkertaisesta syystä, että hän on siellä. Se on maailma, jossa voimaa vastata siihen, mitä hän tavoittelee, rajoittaa vain hänen oma kykynsä tavoitella. Tämä universaalisen ilon kaikkiallinen läsnäolo on ihmisen mukana kaikkialla deevakhanissa. Mikään maan päällä ei ole sen kaltaista eikä mikään voi sitä kuvata. Tämän taivaallisen maailman suunnaton henkinen elinvoimaisuus on sanoin kuvaamatonta.

On tehty erilaisia yrityksiä kuvata taivasmaailmaa, mutta kaikki ne ovat epäonnistuneet, koska sen luontoa on mahdottoman kuvata fyysisin sanoin. Buddhalaiset ja hindunäkijät puhuvat kultaisesta ja hopeisista puista, jotka ovat täynnä jalokivihedelmiä. Juutalaiset, jotka elivät suuressa ja hienossa kaupungissa, puhuivat kultaisista ja hopeisista kaduista. Nykyaikaisemmat teosofiset kirjoittajat vertaavat sitä meren ja taivaan väreihin ja loistoon auringonlaskussa. Jokainen yrittää kuvata omalle mielelleen tutuilla samankaltaisuuksilla totuutta, joka on liian suuri mahtuakseen sanoihin. Ihminen ei kuitenkaan ole käyttänyt mentaalista käyttövälinettä aiemmin eikä se ole vielä täysin kehittynyt. Siksi se sulkee ihmisen mitä suurimmassa määrin ympäröivästä maailmasta sen sijaan, että tekisi hänelle mahdolliseksi nähdä sen. Kiirastulielämässä astraalitasolla hänen olemuksensa alemmat osat paloivat pois, ja nyt ovat jäljellä vain hänen korkeammat ja hienostuneemmat ajatuksensa, jalot ja epäitsekäät pyrkimykset, joita hän vaali maaelämänsä aikana. Ihmisellä on saattanut olla suhteellisen miellyt-

tävä, joskin huomattavasti rajoittunut elämä astraalimaailmassa. Toisaalta hän saattaa kärsiä merkittävästi kiirastulielämässään. Mutta deevakhanissa hän korjaa tulokset täysin epäitsekäistä ajatuksistaan ja tunteistaan. Siksi deevakhanelämä ei voi olla muuta kuin autuaallinen.

Kuten eräs Mestari on sanonut, deevakhan *”on maa, jossa ei ole kyyneleitä eikä huokauksia, missä ei naida eikä mennä miehelle ja missä oikeudenmukaisuus toteutuu täydellisesti.”*

Ajatukset, jotka ympäröivät deevakhanissa olevaa, muodostavat eräänlaisen kuoren, jonka välityksellä hän kykenee vastaamaan tiettyntyyppisiin värähtelyihin tässä hienossa ai-neessa. Nämä ajatukset ovat voimia, joiden avulla hän vetää itseensä taivasmaailman loputonta vaurautta. Ne toimivat ikkunoina, joiden kautta hän voi katsella taivasmaailman loistoa ja kauneutta ja joiden kautta ulkopuolisten voimien vastaus voi päästä hänen luokseen. Jokaisella alimman villi-ihmisen tason yläpuolella olevalla on täytynyt olla myös puhtaasti epäitsekäitä tunteita edes kerran elämässään. Ja se on hänen ikkunansa nyt. On virhe ajatella tätä kuorta rajoituksena. Sen tehtävänä ei ole sulkea ihminen pois tason värähtelyistä, vaan pikemminkin tehdä hänelle mahdolliseksi vastata sellaisiin vai-kutuksiin, joiden tajuaminen on hänen kapasiteettinsa rajoissa. Mentaalitaso on (kuten näemme luvussa 27) jumalaisen mie-len heijastus, loputtoman laaja varasto, josta taivaan iloista nauttiva henkilö voi ottaa itselleen fyysisen ja astraalielämän aikana omilla ajatuksillaan ja pyrkimyksillään tuottamansa voi-man mukaisesti. Taivasmaailmassa ei näitä rajoituksia – jos nyt voimme kutsua niitä sellaisiksi hetken ajan – enää ole, mutta korkeammassa maailmassa on. Emme käsittele tätä asiaa tässä kirjassa.

Jokainen ihminen kykenee ottamaan taivasmaailmaa itseensä ja tajuamaan sitä vain sen verran kuin mihin hän on aiemmilla teoillaan itseään valmistanut. Itämaisen vertauksen sanoin jokainen tuo oman kuppinsa; joidenkin kuppi on suuri ja joidenkin pieni. Mutta olipa kuppi suuri tai pieni, se täyttyy piri-

pintaan. Autuuden meressä on enemmän kuin tarpeeksi kaikille. Tavallinen ihminen ei kykene toimimaan suuresti tässä mentaalimaailmassa. Hän on pääasiassa vastaanottamisen tilassa, ja hänen näkökykynsä omien ajatusten kuoren ulkopuolelle on erittäin rajoittunut. Kun hänen ajatuksensa ja pyrkimyksensä ovat vain muutamien ajatussuuntien mukaisia, hän ei voi muodostaa uusia. Siksi hän hyötyisi pakostakin vain vähän niistä elävistä voimista, jotka ympäröivät hänet tai mentaalimaailman mahtavista enkeliasukkaista, vaikka monet heistä vastaavat välittömästi ihmisen pyrkimyksiin. Niinpä ihminen, joka on maaelämän aikana ollut pääasiassa kiinnostunut fyysisistä asioista, on tehnyt itselleen vain muutaman ikkunan, joiden läpi hän voi olla yhteydessä sen maailman kanssa, jossa hän nyt huomaa olevansa. Sitä vastoin ihminen, joka on ollut kiinnostunut taiteesta, musiikista tai filosofiasta, havaitsee mitaamattoman nautinnon ja rajattoman ohjauksen odottavan häntä. Mihin määrään asti hän voi hyötyä siitä, riippuu yksinomaan hänen omasta kyvystään havaita.

Täällä on suuri joukko ihmisiä, joiden ainoat korkeammat ajatukset liittyvät kiintymykseen ja antaumukseen. Ihminen joka rakastaa toista syvästi tai tuntee voimakasta antaumusta henkilökohtaista jumaluutta kohtaan, muodostaa voimakkaan mentaalisen kuvan ystävästään tai jumaluudesta ja tuo sen väistämättä mukanaan mentaalimaailmaan, koska se on aineen taso, jonne se kuuluu. Tällä on tärkeä ja mielenkiintoinen seuraus. Rakkaus, joka muodosti ja säilytti kuvan, on hyvin mahtava voima. Tosiasiassa se on kyllin voimakas saavuttamaan ystävänsä egon, joka on olemassa ylemmällä mentaalitasolla. Sillä egohan on tietenkin se, jota rakastetaan, ei fyysinen ruumis, joka on vain osittainen ilmentymä. Ystävänsä ego tuntee värähtelyn ja vastaa siihen heti ja innokkaasti ja valaa itseään siihen ajatusmuotoon, joka hänestä on tehty. Ihmisen ystävä on siksi läsnä hänen kanssaan paljon elävämmin kuin ennen.

Ei ole mitään eroa sillä, onko ystävä kuten sanomme elävä vai kuollut. Näin siksi, että se, mitä kutsutaan, ei ole osa ystä-

vää, joka on toisinaan fyysisen ruumiin vankina, vaan ihmistä itseään hänen todellisella tasollaan. Ego vastaa aina. Niinpä ihminen, jolla on sata ystävää, voi aina vastata samanaikaisesti ja täysin jokaisen heistä kiintymykseen. Alemman tason vastaavuudet eivät saa egon rajattomuutta loppumaan, olipa niitä miten paljon tahansa. Siten ihminen voi "taivaissa" ilmaista itseään lukemattomille ihmisille. Jokaisella taivaselämässä olevalla on ympärillään kaikkien niiden ystävien elävöitetty ajatusmuodot, joiden seuraa hän haluaa. Eikä siinä kaikki, vaan he ovat hänen kanssaan aina mitä parhaimmissa väleissä, koska hän on itse tehnyt ajatusmuodot, joiden kautta ystävät ilmentyvät. Rajoitteellisessa fyysisessä maailmassa olemme tottuneet ajattelemaan ystäviämme vain niissä rajoitetuissa ilmennyksissä, joissa heidät tunnemme fyysisellä tasolla. Taivasmaailmassa taas olemme selkeästi lähempänä ystäviemme todellisuutta kuin koskaan maan päällä, koska olemme kaksi astetta tai tasoa lähempänä egon itsensä kotia.

On olemassa merkittävä ero kuoleman jälkeisessä elämässä mentaalitasolla ja astraalitasolla. Astraalitasolla tapaamme ystäväme (heidän fyysisten ruumiittensa nukkuessa) heidän astraaliruumiissaan. Tämä tarkoittaa, että olemme edelleen tekemisissä heidän *persoonallisuksiensa* kanssa. Mentaalitasolla sitä vastoin emme tapaa ystäviämme mentaaliruumiissa, joita he käyttivät maan päällä. Heidän egonsa ovat sen sijaan rakentaneet kokonaan uudet ja erilliset mentaaliset käyttövälineet, joiden välityksellä ei työskentele persoonallisuksien tietoisuus, vaan egon. Ystäviemme mentaalitason toiminta on siis kaikin tavoin täysin erillistä heidän fyysisen elämän persoonallisuksistaan. Siitä johtuu, että elävän ihmisen persoonallisuutta kohtaavat surut ja huolet eivät vähäisimmässäkään määrin vaikuta ajatusmuotoon, jota hänen egonsa käyttää mentaaliruumiin lisänä. Se, ettei hän tiedä persoonallisuuden suruista tai huolista tässä ilmennyksessä, ei ole hänelle mikään ongelma, koska hän katsoo sitä syuruumiissa olevan egon näkökulmasta, toisin sanoen läksynä, joka on opittava tai

karmana, joka on työstettävä. Tässä näkemyksessä ei ole itsepetosta. Päinvastoin, alemman persoonallisuuden näkemys on harhaanjohtava, sillä mitä persoonallisuus pitää huolina ja murheina, ovat todelliselle ihmiselle syyruumiissaan vain askeleita ylöspäin johtavalla evoluution polulla.

Näemme myös, että deevakhanissa oleva ihminen ei ole tietoinen fyysisellä tasolla olevien ystäviensä elämästä. Se, mitä kutsumme mekaaniseksi syyksi tähän, on tullut riittävästi selvitettyksi. Tähän järjestelyyn on myös muita syitä, jotka ovat painavia. Ihmisen olisi ilmeisen mahdotonta olla deevakhanissa onnellinen, jos hän voisi katsoa taaksepäin ja nähdä rakkaistensa surevan ja kärsivän tai tekevän syntiä. Deevakhanissa ei olla ajan tai paikan erottamina eikä siellä voi syntyä väärinkäsityksiä sanan tai ajatuksen vuoksi. Yhteys sielusta sieluun on paljon läheisempi kuin koskaan maan päällä. Mentaalitasolla ei ole esteitä sielujen välillä. Sielunyhteys deevakhanissa toteutuu samassa suhteessa kuin sielun elämä, jota elämme. Ystävämme sielu elää muodossa, jonka olemme luoneet, tarkalleen siihen määrään saakka kuin sielumme sykkivät sympaattisessa värähtelyssä. Meillä ei voi olla mitään kosketusta niihin, joiden kanssa meillä oli siteitä vain fyysisten ja astraaliruumiitten välillä, tai jos sisäinen elämämme heidän kanssaan ei ollut sopusointuista. Näin siksi, että mikään viholinen ei voi päästä deevakhaniin, sillä vain mielen ja sydämen sympatia voi vetää ihmisiä yhteen taivasmaailmassa. Niiden kanssa, jotka ovat meitä edellä evoluutiossa, voimme olla yhteydessä niin pitkälle kuin voimme antaa heille vastakaikua. Niiden kanssa, jotka ovat vähemmän edistyneitä kuin me, olemme yhteydessä heidän kapasiteettinsa rajoissa.

Lukija tahtonee palauttaa mieleensä, että haluelementaali järjestää astraaliruumiin uudelleen kuoleman jälkeen kerroksittain tiivein uloimpana määräten täten ihmisen sille astraalimaailman tasolle, joka vastaa hänen astraaliruumiinsa uloimman kerroksen ainetta. Mentaalitasolla ei tapahdu vastaavaa, sillä mentaalelementaali ei toimi haluelementaalin tavoin. Ast-

raalisen ja mentaalisen elämän välillä on myös toinen tärkeä ero. Mentaalitasolla ihminen ei käy läpi eri kerroksia vuorotellen, vaan hänet vedetään *suoraan* sille tasolle, joka vastaa parhaiten hänen kehitysastettaan. Hän viettää tällä tasolla koko elämänsä mentaaliruumiissa. Tästä elämästä on rajaton määrä variaatioita, koska jokainen ihminen tekee omansa itseään varten.

Deevakhanissa, taivasmaailmassa työstetään kaikki, mikä oli arvokasta ajattelijan moraalisisissa ja mentaalisisissa kokemuksissa juuri päätyneen elämän aikana. Sitä mietiskellään ja muutetaan se vähitellen selkeäksi moraaliseksi ja mentaaliseksi kyvyksi, voimiksi, jotka hän ottaa mukaansa seuraavaan inkarnaatioonsa. Hän ei työstä niitä mentaaliruumiiseensa, menneisyyden muistiin, sillä mentaaliruumis hajoaa ajallaan. Menneisyyden muistot asustavat vain ajattelijassa itsessään, joka on ne elänyt ja kestänyt. Mutta menneiden kokemusten tosiasiat työstetään kapasiteetiksi niin, että jos ihminen on syvästi oppinut, oppiminen vaikuttaa erikoiskyvyn luomiseen opiskellun aiheen hallinnan saavuttamiseksi, kun se ensi kerran hänen eteensä tulee toisessa inkarnaatiossa. Hän syntyy mukanaan erikoistaipumus tämänsuuntaiseen opiskeluun, ja hän omaksuu asiat hyvin helposti.

Kaikki maan päällä ajateltu hyödynnetään deevakhanissa. Jokainen pyrkimys työstetään voimaksi, kaikki turhauttavat yritykset tulevat kyvyiksi ja taidoiksi, taistelut ja tappiot ilmestyvät uudelleen aineksina voiton instrumentteihin, surut ja erehdykset loistavat valoa kuin arvometallit, jotka työstetään viisaiksi ja hyvinsuunnatuiksi tahtomisiksi. Hyväntekeväisyys suunnitelmat, joiden toteuttamiseksi voima ja taidot eivät riittäneet menneisyydessä, toimivat deevakhanissa ajatuksena ja toteutetaan aste kerrallaan. Tarpeelliset voimat ja taidot kehitetään mielen kyvyiksi käytettäväksi tulevaisuudessa maan päällä. Deevakhanissa, sanoo Mestari, ego korjaa *”vain jokaisen maanpäällisen persoonallisuutensa moraalisten ominaisuuksien ja tietoisuuden nektaria”*.

Deevakhankauden aikana ego käy läpi kokemusvarastojaan juuri päättyneen maaelämän satoa erotellen ja luokitellen niitä, omaksuen, mitä kykenee ja hyläten sen, mikä on aikansa elänyt ja hyödytöntä. Ego ei voi jatkuvasti olla toimeliaana maaelämän pyörteissä yhtään enempää kuin työmies voisi jatkuvasti kerätä varastoon aineksia valmistamatta niistä mitään. Eikä ihminen voi jatkuvasti syödä sulattamatta ja käyttämättä hyväkseen syömäänsä ruumiinsa aineksien rakentamiseen. Niinpä deevakhan on muutamia harvoja lukuun ottamatta, kuten näemme myöhemmin, ehdoton välttämättömyys asioiden kulussa.

Puutteellinen ymmärrys deevakhanin luonteesta on joskus johtanut ihmiset ajattelemaan, että tavallisen ihmisen elämä alemmissa taivasmaailmoissa on pelkästään unta ja illuusiota, että kun hän kuvittelee itsensä onnelliseksi perheensä ja ystäviensä keskellä tai toteuttamassa suunnitelmiaan täynnä iloa ja onnistumista, niin hän on vain julman harhautuksen uhri. Tämä ajatus on tulosta väärinkäsityksestä sen suhteen, mistä todellisuus koostuu (sen verran kuin siitä tiedämme) ja virheellisestä näkökulmasta. Lukijan tulee muistaa, että useimmat ihmiset tajuavat niin vähän edes ruumiissa vietetystä mentaalista elämästään, että kun heille esitetään kuva mentaalisesta elämästä ilman ruumista, he kadottavat kaiken todellisuudentajunsa ja tuntevat siirtyneensä unimaailmaan. Totuus on, että mitä tulee todellisuuteen, niin vertailu mentaalimaailman elämän kanssa ei suosi fyysistä elämää.

Tavallisen maaelämän aikana on ilmeistä, että keskivertoihmisen käsitys kaikesta hänen ympärillään on monin tavoin epätäydellistä ja paikkansapitämätöntä. Hän ei esimerkiksi tiedä mitään eetteri-, astraali- ja mentaalivoimista, jotka ovat kaiken sen takana, mitä hän näkee ja muodostavat itse asiassa tärkeimmän osan siitä. Hänen koko katsantonsa rajoittuu pienen osaa asioista, jonka hänen aistinsa, älynsä, koulutuksensa ja kokemuksensa tekevät mahdolliseksi omaksua. Niinpä hän elää paljolti itse luomassaan maailmassa. Hän ei tajua,

että asia on näin, koska hän ei tiedä paremmasta. Siten tästä näkökulmasta katsottuna tavallinen fyysinen elämä on vähintään yhtä illusorista kuin elämä deevakhanissa ja tarkempi ajattelu osoittaa, että todellisuudessa vielä paljon enemmän. Sillä kun ihminen deevakhanissa pitää ajatuksiaan todellisina, hän on aivan oikeassa. Ne ovat todellisia asioita mentaalitasolla, koska siinä maailmassa ei ole mitään muuta todellista kuin ajatus. Ero on siinä, että mentaalitasolla tunnistamme tämän tosiasian luonteen, kun taas fyysisellä tasolla emme. Siksi on oikeutettua sanoa, että näistä kahdesta harha on suu-
rempaa fyysisellä tasolla. Mentaalinen elämä on tosiasias-
saa paljon intensiivisempää, eloisampaa ja lähempänä todellisuutta kuin aistielämä.

Mestarin sanoin ”me kutsumme kuoleman jälkeistä elämää ainoaksi todellisuudeksi ja maaelämää persoonallisuus mukaan lukien vain kuvitteelliseksi.” ”Deevakhan olemassaolon kutsuminen ’uneksi’ missään muussa mielessä kuin totuttuna ilmaisuna on esoteerisen opin, totuuden ainoan haltijan kieltämistä”. Eräs syy maaelämän todentuntuisuuteen ja epätodellisuuteen, mitä tulee deevakhaniin, on se, että katsomme maaelämää *sisältä käsin* täysin illuusioiden harhoissa, kun taas ajattelemme deevakhanian *ulkoa päin* hetkellisesti vapaina siihen sisältyvästä tietynasteisesta mayasta eli illuusiosta. Deevakhanissa prosessi on käänteinen. Sen asukkaat tuntevat oman elämänsä olevan todellista ja katsovat maaelämää illuusioiden ja väärinkäsitysten täyttämänä. Kokonaisuudessaan deevakhanissa olevat ovat lähempänä totuutta kuin heidän fyysisen tason arvostelijansa maaelämässä, mutta ei maan illuusiosta, joskin heikentyneistä, päästä kokonaan eroon alemmissa taivasmaailmoissa huolimatta siitä tosiasiaasta, että yhteys siellä muodostaa kontaktit todemmin ja välittömämmin. Yleistäen ilmaistuna totuus on, että mitä korkeammalle koamme, sitä lähemmäksi pääsemme todellisuutta, sillä henkiset asiat ovat suhteellisen todellisia ja kestäviä ja aineelliset illusorisia ja tilapäisiä. Lukija voi hyötyä tämän ajatuksen seu-

raamisesta hiukan pidemmälle ja nähdä elämän deevakhanis-
sa luonnollisena ja väistämättömänä tuloksena fyysisellä ja
astraalitasolla vietetystä elämästä. Korkeimmat ihanteemme ja
pyrkimyksemme eivät koskaan toteudu fyysisellä tasolla eivät-
kä ne voisikaan johtuen mahdollisuuksien kapea alaisuudesta
ja aineen suhteellisesta karkeudesta.

Mutta karman lain mukaan (jota kutsutaan toisella nimellä
energian säilymiseksi) mikään voima ei koskaan häviä eikä
sitä voida riistää tarkoituksesta, johon se on aiottu. Sen *täytyy*
tuottaa sille määrätty tulos täydesti ja se pysyy varastoituna
energiana, kunnes tilaisuus tähän tarjoutuu. Toisin sanoen pal-
jon ihmisen korkeammasta henkisestä energiasta ei voi tuot-
taa sille määrättyä tulosta maaelämässä, koska korkeammat
prinsipit eivät voi vastata niin hienoihin ja herkkiin värähtelyi-
hin ennen kuin ihminen vapautuu lihan painajaisista. Taivas-
elämässä kaikki esteet poistuvat ensi kertaa ja kertynyt ener-
gia pääsee virtaamaan karman lain määräämänä väistämättö-
mänä reaktiona. ”Maan päällä katkenneita kaaria, taivaassa
täydellinen rengas”, sanoo Browning. Niin toteutuu täydellinen
oikeus eikä mitään joudu hukkaan, vaikka fyysisessä maail-
massa saattaa näyttää, että paljon on jäänyt saavuttamatta
määränpäätään ja valunut hukkaan. Deevakhan ei siis miten-
kään ole unta tai tarkoituksettomaan oleiluun tarkoitettu lootus-
maa. Päinvastoin se on maa tai pikemminkin olemassaolon
tila, jossa mieli ja sydän kehittyvät karkean aineen tai pikku-
huolien estämättä, jossa aseet taotaan maaelämän taisteluita
varten ja jossa varmistetaan edistyminen tulevaisuudessa.

Lukija saattaa havaita myös sen, että järjestelmä, jonka
luonto on varannut kuolemanjälkeistä elämää varten, on ainoa
käsitettävissä oleva, joka voi täyttää tarkoituksen tehdä jokai-
sesta niin onnellinen kuin hänen oma onnellisuus kapasiteet-
tinsa vain sallii. Jos taivaan ilo olisi jotain tiettyä tyyppiä (kuten
tietyissä puhdasoppisissa teorioissa), jotkut väyisivät siihen,
toiset eivät kykenisi osallistumaan siihen joko siksi, etteivät ha-
lua tai eivät ole siten suuntautuneet tai tarpeellisen koulutuk-

sen puuttuessa. Kirjassaan *Kapteeni taivaassa* on Mark Twain tehnyt vanhanaikaisesta taivaskäsityksestä *absurdin*, jotta se olisi sietämätöntä ikuisena. Näin hän on tullut antaneeksi klas-sisen esimerkin humoristisen analyysin käytöstä syvällisissä uskonnollisissa ja filosofisissa asioissa.

Palataksemme pääteemaamme, mikä muu järjestely voisi olla tyydyttävä mitä tulee sukulaisiin ja ystäviin. Jos poissiirtyneen sallittaisiin seurata maanpäällisten ystäviensä onnen vaihteluita, onnellisuus ei olisi heille mahdollista. Jos heidän pitäisi odottaa noiden ystävien kuolemaa tietämättä, mitä heille tapahtuu, ennen kuin hän voisi tavata heidät, syntyisi usein vuosien mittainen tuskallinen välitila. Ja monissa tapauksissa ystävät saapuisivat niin muuttuneina, ettei keskinäisestä sympatiasta olisi enää mitään jäljellä. Luonto on välttänyt kaikki nämä vaikeudet. Jokainen ratkaisee omalta kohdaltaan taivas-elämän pituuden ja luonteen niiden syiden välityksellä, jotka hän itse synnyttää maaelämänsä aikana. Siksi hän saa tarkal-leen oikean määrän ja senlaatuista iloa, jonka on ansainnut ja joka sopii hänen omituisuuksiinsa. Ne, joita hän rakastaa, ovat aina hänen kanssaan ja aina jaloimmillaan ja parhaimmillaan. Ei epäsovun tai muutoksen häivääkään koskaan voi tulla hei-dän välilleen, koska hän saa vastaanottaa heiltä koko ajan tar-kalleen sitä, mitä toivoo. Tosiasiassa luonnon menetelmä on rajattomasti ylivoimaisempi kuin ihmisen nokkeluus tai mieliku-vitus kykenisi ikinä tarjoamaan.

On ehkä vaikea käsittää fyysisellä tasolla niitä luomisen voi-mia, joita ajattelija käyttää verhoutuneena mentaaliruumii-seensa fyysisen käyttövälineen estämättä. Maan päällä taitei-lijä voi luoda äärimmäisen kauniita näkyjä, mutta kun hän yrit-tää pukea ne maan materiaaleihin, hän huomaa, etteivät ne tyydytä hänen mentaalisia käsityksiään. Deevakhanissa taas kaikki, mitä ihminen ajattelee, tuottaa heti muodon erikoisesta ja hienosta mielen aineesta, joka vastaa kaikkiin mentaaliisiin impulsseihin. Siinä mieli normaalisti työskentelee ollessaan va-paana intohimoista. Siten ihmisen ympäristön kauneus dee-

vakhanissa lisääntyy rajattomasti hänen mielensä rikkauden ja energian mukaan.

Lukijan tulee yrittää käsittää, että mentaalitaso on elinvoimaisen elämän suuri ja loistava maailma, jossa elämme *nyt* ja fyysisten inkarnaatioittemme välillä. Vain kehittymisen puute ja fyysisen ruumiin rajoitukset estävät meitä tajuamasta täysin, että ylimpien taivaitten loistokkuus on ympärillämme tässä jo nyt, ja tästä maailmasta virtaavat vaikutukset koskettavat meitä koko ajan, jos vain ymmärrämme ja otamme ne vastaan. Kuten buddhalainen opettaja on sanonut, ”valo on ympärilläsi, jos vain otat siteen silmiltäsi ja katsot. Se on niin ihmeellistä, niin kaunista, niin paljon enemmän kuin ihminen unelmoi tai rukoilee ja se on aina ja ikuisesti”. (*The Soul of a People*). Toisin sanoen deevakhan on tietoisuuden tila, johon se, joka on oppinut vetämään sielunsa pois aisteistaan, voi astua milloin tahansa. Voimme ajatella, että deevakhan on jokaiselle maaelämälle samaa kuin nirvana jälleensyntymäketjun päätteeksi.

Luku 21 Deevakhanin pituus ja intensiteetti

Sen tosiasian valossa, että ihminen tekee itse itselleen oman kiirastulensa ja taivaansa, on selvää, että kumpikaan näistä tietoisuudentiloista ei voi olla ikuinen, sillä määrämittainen syy ei voi tuottaa ikuista tulosta. Ajallinen osuus, jonka ihminen viettää fyysisessä, astraalisessa ja mentaalimaailmassa vaihtelee huomattavasti, kun hän kehittyy. Primitiivinen ihminen elää lähes yksinomaan fyysisessä maailmassa viettäen vain muutamia vuosia astraalitasolla kuoleman jälkeen. Kun hän kehittyy, hänen astraalielämänsä pitenee ja kun hänen älynsä alkaa kehittyä, hän alkaa viettää hiukan aikaa myös mentaalitasolla. Sivistyneitten rotujen normaali-ihminen viettää mentaalimaailmassa pitemmän ajan kuin fyysisessä ja astraalimaailmassa. Tosiasiassa mitä pitemmälle ihminen kehittyy, sitä lyhyemmäksi käy hänen astraalielämänsä ja sitä pitemmäksi mentaalielämä.

Tästä näemme, että aivan varhaisimpia evoluution vaiheita lukuun ottamatta ihminen viettää paljon suuremman osan ajastaan mentaalitasolla. Kuten tulemme kohta näkemään, paitsi hyvin vähän kehittyneiden tapauksessa, fyysisen elämän suhde mentaalielämään on harvoin suurempi kuin 1:20 ja melko hyvin kehittyneiden osalta se voi olla jopa 1:30. On syytä pitää jatkuvasti mielessä, että todellisen ihmisen, egon oikea koti on mentaalitaso. Jokainen laskeutuminen inkarnaatioon on vain lyhyt, joskin tärkeä episodi hänen urallaan.

Taulukko ohessa antaa idean keskimääräisistä väliajoista elämien välillä eri luokkiin kuuluvien ihmisten osalta. Mukana on myös keskimääräinen astraali-, mentaali- ja kausaalitasoilla vietetty aika. Ei ole syytä tulkita liian kirjaimellisesti tai tiukasti sosiaaliluokkaan perustuvaa luokittelua, joka on jossain määrin kiistanalainen. Ryhmittelyä on paras pitää karkeana ja nopeana likimäärisyytenä. Onhan ilmeistä, että esimerkiksi sellaisia kuin ”työtön alkoholisti” voi olla kaikissa sosiaaliluokissa. Ja henkilö, joka sosiaalisen asemansa perusteella kuuluu

luokkaan ”maalaisaateli”, ei ehkä ole muuta kuin sekatyöläinen, vaikka ehkä ilman työtä. Olisi parempi, jos sosiaaliluokan asemesta luokittelussa käytettäisiin moraalista ja mentaalista kehitystä, mutta sekin saattaisi osoittautua yhtä vaikeaksi kuin tässä käytetty.

Kuuket- jussa yksilöityneet kierros no.	Kuu-ihmiset: 1. aste				
	Nykyinen tyyppi	Keskimääräinen aika vuosissa			
		Aika elämien välillä	Astraali-elämä	Taivaselämä	
				Alempi mentaali	Kausaali
5	Edistyneet egot Polulla (monet näistä inkarnoituvat jatkuvasti eikä ole kysymystä elämien välijajasta Polkua lähestyvät egot: a) älyn avulla yksilöityneet b) tunteen tai tahdon avulla yksilöityneet Tieteessä, taiteessa tai uskonnoissa kunnostautuneet	1500 - 2000 tai enemmän	5 (ego voi kulkea tämän läpi nopeasti ja tiedostamatta	1350 -1800 enimmäkseen korkeimmalla tasolla	150 - 200
		1200			
		700	5	1150	50
		Suunnilleen kuten ed.	5	650	50
		Taipumus pitempään astraali- ja kausaalielämään erityisesti uskonnoissa ja taiteissa			
6	Maalaisaatelisto ja ammattilaiset	600 -1000	20 - 25	600 -1000	Tietoisuuden kosketus
7	Ylempi keskiluokka	500	25	475	Ei

Tulee ymmärtää, että edellä esitetyt luvut ovat vain keskiarvoja ja suuri vaihtelu kumpaankin suuntaan on mahdollinen.

Egon luokka	Nykyinen tyyppi	Keskimääräinen aika vuosissa			
		Elämien välinen aika	Astraali-elämä	Taivaselämä	
				Alempi mentaali	Kausaali
Kuu-ihmiset 2. aste	Porvaristo	200 - 300	40	160 - 260 alemmilla tasoilla	Ei
Kuu-eläinhmiset	Käsityöläiset	100 - 200	40	60 - 160 alemmilla tasoilla	Ei
Kuu-eläimet 1. luokka	Sekatyöläiset	600 -1000	40 - 50	Ei	Ei
Kuu-eläimet 2. luokka	Juomarit ja työkyvyttömät	40 - 50	40 - 50	Ei	Ei
Kuu-eläimet 3. luokka	Ihmiskunnan alapuoliset	5	5	Ei	Ei

Yksilöitymistapa tuottaa tiettyä eroavaisuutta, mutta se on suhteessa pienempi alemmissa luokissa. Älyn avulla yksilöityneet ovat taipuvaisia käyttämään pitempää kahdesta mainitusta välijasta, kun taas muulla tavoin yksilöityneillä aika on lyhyempi. Palaamme tähän asiaan tarkemmin kohta. Yleisesti ottaen ihmisellä, joka kuolee nuorena, on lyhyempi väliaika kuin vanhana kuolleella, mutta suurempi osuus astraalielämää, koska suurin osa voimakkaista tunteista astraalielämässä muodostuivat fyysisen elämän alkupuoliskolla. Sitä vastoin enemmän henkinen energia, joka muodostaa taivaselämän, jatkuu todennäköisesti maaelämän loppuun saakka tai ainakin lähelle loppua.

Näin ollen deevakhanissa vietetty kokonaisaika riippuu materiaalista, jota ihminen on tuonut mukanaan maaelämästä, toisin sanoen kaikki, mikä voidaan työstää mentaaliseksi tai moraaliseksi kyvyksi – kaikki maaelämän aikana tuotetut puhtaat ajatukset ja tunteet, kaikki älylliset ja moraaliset yritykset ja pyrkimykset, kaikki muistot hyödyllisestä työstä ja suunnit-

telmista ihmiskunnan palveluksessa. Mitään ei menetetä, ei heikointa tai lyhytaikaisintakaan, mutta eläimelliset intohimot eivät pääse mukaan. Siellä ei ole materiaalia, jolla ilmaista niitä. Ei myöskään mikään menneen elämän paha, vaikka sitä olisi enemmän kuin hyvää, estä korjaamasta vähäistäkään hyvän satoa. Deevakhanelämä voi olla hyvin lyhyt, mutta turmeltuneimmallakin, jos hänellä on ollut pienintäkään kaipausta oikeaan tai hellyyden väreitä, täytyy olla deevakhanelämän kausi, jonka aikana hyvän siemen voi työntää esiin hentoja versojaan, joissa hyvä kipinä voidaan saada palamaan pienellä liekillä. Menneisyydessä, kun ihmiset elivät sydän kiinnitettynä taivaaseen ja ohjasivat elämänsä kulkua mielessään autuuden nauttiminen, deevakhanissa vietetty aika oli hyvin pitkä kestäen toisinaan tuhansia vuosia. Nykyisin ihmisten mielet ovat keskittyneet maan päälliseen, ja niinpä vain harvojen ajatukset on suunnattu korkeampaan elämään, joten heidän deevakhanjaksonsa on vastaavasti lyhentynyt. Samoin aika, joka vietetään alemmassa mentaali- ja kausaalitaivasmaailmassa, on suhteessa ajatusten määrään, jotka on tuotettu mentaali- ja syyruumiissa. Kaiken sen hedelmät, mikä kuuluu *persoonalliseen itseeseen*, sen kunniahimo, kiinnostuksenkohteet, rakkaudet, toiveet ja pelot, korjataan alemmassa mentaalimaailmassa, joka on *muodon* maailma. Se, mikä kuuluu ylemmälle mielelle, abstraktin, persoonattoman ajattelun alueelle, työstetään kausaalitasoilla, *muotoa vailla* olevan maailmassa. Kuten yllä olevasta taulukosta selviää, suurin osa ihmisistä vain pistäytyy kausaalitaivasmaailmassa ja tulee nopeasti ulos sieltä. Jotkut viettävät suuren osan deevakhanelämästään siellä ja vain harvat melkein koko ajan.

Kuten ihminen valmistaa itselleen astraalisen eli kiirastuli olemassaolonsa, samoin hän päättää taivaselämänsä pituuden ja luonteen niiden syiden perusteella, jotka hän luo maaelämän aikana. Siten hän saa varmasti sen määrän ja juuri *sel-laista* iloa, jonka hän ansaitsee ja mikä sopii hänen omituisuuksiinsa. Toinen tärkeä ja kiinnostava tekijä on deevakhan-

elämän intensiteetti, joka vaihtelee eri luokkiin kuuluvien egojen osalta ja mikä luonnollisesti vaikuttaa huomattavasti taivaselämän pituuteen.

Edellä esitetyssä taulukossa näkyy kaksi eri tyyppiä egoja saman ryhmän sisällä. Vaikka ne ovat kehitysasteeltaan samassa, niin niiden maaelämien väliaika vaihtelee suuresti 700 ja 1200 vuoden välillä. Molemmat ovat tuottaneet karkeasti ottaen saman määrän henkistä voimaa, mutta ne, joilla on lyhyempi väliaika, tiivistävät tuplamäärän autuutta taivaselämänsä ja työskentelevät korkeapaineen alaisena keskittäen kokemuksensa ja käyden läpi lähes kaksi kertaa sen määrän tietystä ajassa verrattuna toiseen luokkaan egoja. Tämä ero johtuu, kuten edellä lyhyesti todettiin, tavasta, jolla yksilöityminen saavutettiin. Menemättä yksityiskohtiin yksilöitymisen osalta (mikä ei kuulu tämän teoksen piiriin) voidaan selityksenä mainita, että ne, jotka yksilöityivät vähitellen älyllisen kehityksensä avulla, tuottavat *erilaista* henkistä voimaa. Se suo heille pidemmän deevakhan-elämän kuin ne, jotka yksilöityvät äkillisen kiintymyksen tai antaumuksen tunteen syöksähdyksen voimasta ja jotka nauttivat autuutensa paljon tiivistetyssä tai intensiivisemmässä muodossa. Jos mitään eroa luodun voiman *määrässä* on havaittavissa, niin sitä näkyy olevan enemmän niillä, jotka valitsevat lyhyemmät välikaudet.

Tutkimukset ovat osoittaneet, että elämien väliset väliajat ovat hyvin joustavia, mistä seuraa suuria vaihteluita tahdissa, jolla egot työstävät taivaselämiään. Eräs tärkeä syy on tarve tuoda ihmisryhmiä inkarnoitumaan samaan aikaan, ei ainoastaan siksi, että he voisivat työstää karmallisia suhteitaan, vaan myös, että he oppisivat työskentelemään yhdessä tiettyjä suurempia päämääriä varten. On esimerkiksi tiettyjä egoryhmiä, jotka tunnetaan "palvelijoina", jotka tulevat yhteen elämästä elämään käydäkseen läpi samankaltaisia valmistavia harjoituksia, jotta kiintymyksen siteet lujittuisivat niin vahvoiksi, että he aina ymmärtävät toisiaan ja luottavat toisiinsa, kun heidän kohtaloonsa kuuluvan todellisen työn paineet kohtaavat heidät

tulevaisuudessa. Se merkittävä tosiseikka, että ryhmä on omistautunut palveluun, ylittää kaiken muun, ja ryhmä saate-taan yhteen, jotta se suorittaisi tuon palvelun yhtenä ruumiina.

Lienee tarpeetonta sanoa, että ei ole mitään epäoikeuden-mukaisuutta; kukaan ei pääse karkuun hänelle oikeutetusti kuuluvaa karmaa. Mutta tahti, jolla karmaa työstetään. sovite-taan erikoisolosuhteisiin jokaisessa tapauksessa. Siten tapah-tuu joskus niin, että tietty mennyt karma selvitetään loppuun nopeasti, jotta henkilö olisi vapaa korkeampaan työhön sen estämättä. Tätä varten sattuu joskus niin, että huomattava kar-man kertymä kohtaa ihmistä kerralla jonkin suuren katastrofin muodossa. Näin hän pääsee siitä eroon nopeasti ja selvittää tiensä eteenpäin.

Tavallisen ihmiskunnan valtaosan tapauksessa ei tieten-kään ole kysymys mistään tämänkaltaisesta väliintulosta. Hei-dän taivaselämänsä hoituu tavalliseen tahtiin. Erot karman hoi-tamisajassa ja intensiteetissä elämässä näkyvät suurempana tai vähäisempänä valon kirkkautena mentaaliruumiissa.

Luku 22 Deevakhanin lisäpiirteitä

Kun olemme tutkineet deevakhanin yleispiirteitä ja tarkoitusta laajemmin, on tarpeen nyt palata perusasioihin lisäämällä yksityiskohtia ja erityispiirteitä, joiden mukaan ottaminen alkuun olisi kuormittanut liikaa. Huolimatta siitä, että deevakhan on tiettyyn määrään asti vaihtelevasti illusorinen, kuten kaikki ilmennyt elämä, niin todellisuus taivaselämässä on kuitenkin paljon suurempi kuin maaelämässä. Tämä näkyy selvästi, kun tarkastelemme ehtoja, joilla deevakhaniin päästään. Sillä jotta pyrkimys tai ajatusvoima tuottaisi tuloksena olemassaolon mentaalitasolla, sen pääasiallinen piirre tulee olla epätsekkyys.

Kiintymys perheeseen tai ystäviin vie ihmisen taivaselämään, kuten myös uskonnollinen antaumus, mutta vain, jos kiintymys tai antaumus on epätsekästä. Kiintymyksessä, joka on vaativaa, itsekästä intohimoa, joka haluaa pääasiassa olla rakastettu, joka ajattelee, mitä se saa enemmän kuin mitä antaa ja mikä muuttaa niin helposti mustasukkaisuuden paheeksi, ei ole mentaalisen kehityksen siementä. Voimat, jotka se laittaa liikkeelle, kuuluvat selkeästi astraalitasolle, halun tasolle eivätkä nouse koskaan sen yläpuolelle.

Sillä, missä ei ole itselleen kahmimista, kallistumista oman itsen puoleen, ajatus vastapalveluksesta, on valtaisa ulospäin suuntautuva voima, jota astraaliaine ei voi ilmaista eikä astraalitasoin ulottuvuus pitää sisällään. Se tarvitsee mentaalitasoin hienompaa ainetta ja laajempaa tilaa, sillä sen tuottama energia kuuluu korkeampaan maailmaan. Samoin uskonnollisesti suuntautuneen antaumus, jonka pääajatuksena on, ei jumaluuden kunnia, vaan kuinka pelastaa oma sielunsa, ei voi johtaa deevakhaniin. Toisaalta todellinen uskonnollinen antaumus, joka ei koskaan ajattele itseään, vaan pelkästään rakkautta ja kiitollisuutta jumaluutta tai johtajaa kohtaan ja palaa halusta tehdä jotain hänelle tai hänen nimessään, johtaa usein pitkälliseen, tyypiltään suhteellisen ylevään taivaselämään.

Näin on asianlaita, olipa jumaluus tai johtaja kuka tahansa. Sitten Buddhan, Krishnan, Ormuzin, Allahin tai Kristuksen seuraajat pääsevät kaikki tasapuolisesti taivaallisen autuuden niityille. Siellä vietetyn ajan pituus ja laatu ei vähäisimmässäkään määrin riipu palvonnan kohteesta, vaan tunteen intensiteetistä ja puhtaudesta.

On erehdys olettaa, että kuoleman jälkeen astraali- ja mentaalitasoilla ihminen työstäisi pelkästään menneen maelämänsä tuloksia. Laajasti ottaen se on totta tavallisen ihmisen kohdalla, mutta kuitenkin hän vaikuttaa toisiin samalla, kun hän nauttii deevakhanin autuutta, ja sen vuoksi hän saa aikaan tuloksia, toisin sanoen luo karmaa. Näin täytyy ollakin asioiden luonteesta johtuen, koska ajatus on voimallisin inhimillistä karmaa tuottava tekijä. Jokainen voima on ominaispiirteiltään sen tason mukaista, jossa se on syntynyt, ja mitä korkeampi taso, sitä voimallisempaa ja kestävämpää on voima. Niissä nykyisellään harvoissa tapauksissa, joissa tietoisuus nousee kausaalitasolle ja korkeampi ja alempi mieli yhdistyvät, egon tietoisuus on ihmisen käytettävissä läpi hänen fyysisen, astraali- ja mentaalielämiensä. Siitä seuraa, että hän tuottaa joka vaiheessa saman verran karmaa ja kykenee muuntelemaan elämänolosuhteitaan käyttämällä ajatusta ja tahtoa. Mutta paitsi tällaisia kehittyneiden henkilöiden tapauksia myös tavallinen ihminen tuottaa tahtoen tai tahtomattaan kolme erillistä tulosta koko taivaselämänsä aikana.

Ensiksi: Kiintymys, jonka ihminen vuodattaa ajatuskuvaan, jonka hän on tehnyt ystävästään, on mahtava voima hyvän palveluksessa. Se näyttölee huomattavaa osaa tuon ystävän egon evoluutiossa. Kiintymyksen herääminen on lähtöisin ystävästä, joten se pyrkii voimistamaan tuota ihailtavaa ominaisuutta hänessä. Tällainen teko luo mitä ilmeisemmin karmaa. On jopa mahdollista, että tämän teon vaikutus ilmentyy ystävän persoonallisuudessa fyysisellä tasolla. Sillä jos ego muuntuu kiintymyksen vaikutuksesta, joka laskeutuu sen elävöittämän ajatusmuodon ylle, on mahdollista, että tämä modifikaatio

näkyä persoonallisuudessa, joka on luonnollisesti saman egon ilmentymä.

Toiseksi: Ihminen, joka vuodattaa kiintymyksen tunteiden virran ja herättää vastakaikuna virtauksen ystävistään, parantaa selkeästi ympäristönsä ilmapiiriä. Tämä ilmapiiri vaikuttaa kaikkiin maailman asukkaisiin, jotka elävät siinä ilmapiirissä – deevat, ihmiset, eläimet, kasvit jne. Tämä tuottaa selvästikin karmallisia seurauksia.

Kolmanneksi: Epäitsekkään kiintymyksen tai antaumuksen ajatus ei ainoastaan saa aikaan vastakaikua Logoksen puolelta ajatuksen liikkeelle laskenutta yksilöä kohtaan, vaan auttaa myös täyttämään nirmanakayojen ylläpitämää henkisen voiman säiliötä, joka on Viisauden Mestareiden ja heidän oppilaitensa käytössä ihmiskunnan auttamiseksi (ks. *Astraaliruumis*). Sellaisen kiintymyksen tai antaumuksen seuraus on suurenmoinen fyysinen elämän aikana, mutta on helppo nähdä, että deevakhanissa olevan entiteetin aikaansaama mahdollisesti tuhansia vuosia pysyvä vastaus ajatukseen lisää säiliössä olevaa voimaa huomattavasti. Hyötyä, jonka se tuottaa maailmalle, ei voi arvioida fyysisellä tasolla käytettävissä olevin termein.

Kaikesta tästä selviää, että jopa aivan tavallinen ihminen, jonka tietoisuus ei ole mitenkään erikoisen kehittynyt, voi kuitenkin tehdä paljon hyvää deevakhanelämänsä aikana. Niin hän tekee todellisuudessa itselleen tuoretta karmaa ja voi jopa muunnella taivaselämänsä sen ollessa käynnissä.

Fyysisessä maailmassa monet ajatuksemme ovat pelkkiä katkelmia. Deevakhanissa näitä katkelmia mietiskellään ja työstetään kärsivällisesti yksityiskohdittain kaikissa mahdollisissa loistavissa toteutuksissa. Ne eletään niin elävästi, että mikään maan päällä ei voi sen kanssa kilpailla. Siellä ihminen rakentaa, muotoilee ja muovaa niitä eri mahdollisuuksien mukaisiksi ja työntää ne muodon maailmaan. Toiset voivat poimia ne ja inspiroitua niistä ryhtymään uudistajiksi, toimimaan hyväntekeväisyydessä jne. Siten jonkun yksinäisen ajattelijan sä-

teilevästä ajatusmuodosta voi seurata ihmeellisiä muutoksia. Hän auttaa näin luomaan maailmaa uudelleen. On kuitenkin pidettävä mielessä, että tavallisen ihmisen itseensä kohdistamien rajoitusten takia hän ei deevakhanissa luo uutta kiintymystä tai antaumusta. Mutta sensuuntaiset kiintymykset ja antaumus, josta hän on jo päättänyt, ovat voimallisempia kuin ne koskaan voisivat olla hänen työskennellessään fyysisen ruumiin raskaiden rajoitusten alaisena. Tämä kohta kaipaa hiukan lisäselvitystä. Jotta voisimme ymmärtää ihmisen suhteen ympäristöönsä deevakhanissa, meidän on ajateltava 1) tason ainetta hänen ajatustensa muovaamana ja 2) tason voimia, kun ne heräävät vastauksena hänen pyrkimyksiinsä. Olemme jo nähneet, kuinka ihminen muovaa tason ainetta ajatuskuviksi ystävistään ja kuinka ystävien egot ilmaisevat itseään kuvien välityksellä. Hänen ympärillään on myös muita eläviä voimia, mentaalitason mahtavia enkeliasukkaita, joista monet ovat hyvin herkkiä ihmisen tietyille pyrkimyksille ja vastaavat välittömästi niihin. Mutta tärkein mielessä pidettävä seikka on, että sekä ihmisen ajatukset että hänen pyrkimyksensä noudattavat niitä linjoja, jotka hän on valmistanut maaelämänsä aikana.

Saattaisi kuvitella, että kun ihminen kohoaa tällaisen kaiken lävistävän voiman ja elinvoimaisuuden tasolle, hän saisi virikkeitä kokonaan uudensuuntaisiin aktiviteetteihin. Mutta näin ei ole asianlaita. Hänen mentaaliruumiinsa (kuten näimme aiemmin) ei ole samassa järjestyksessä kuin hänen alemmat käyttövälineensä eikä se ole täysin hänen hallinnassaan. Se on aiemmin tottunut vastaanottamaan vaikutelmat ja toimintayllykkeet alemmaa, pääasiassa fyysiseltä ja joskus astraalitasolta. Se ei juuri ole vastaanottanut suoria mentaalisia värähtelyjä sen omalta tasolta. Sen seurauksena se ei voi yhtäkkiä alkaa hyväksyä ja vastata niihin. Ihminen ei siten käytännöllisesti katsoen laita alkuun mitään uusia ajatuksia, vaan rajoittuu niihin, joita hän on vaalinut aiemmin. Ne muodostavat ainoat ikkunat, joiden läpi hän voi katsella uutta maailmaansa. Niinpä

värittömällä ja vailla sävyjä olevalla persoonallisuudella on pakosta väritön, laimea deevakhan.

Ihminen vie siis deevakhaniin ne mentaaliset varusteet, jotka hänellä on, ei enempää eikä vähempää. Siksi on hyvin tärkeää, että hän muodostaa fyysisen elämän aikana ajatuksensa niin tarkasti ja paikkansapitävästi kuin mahdollista. Muutoin hänen deevakhanista saamansa hyöty on hyvin rajallinen. Tästä katsannosta nähden deevakhan on seurausten, ei syiden maailma. Jokainen on rajoitettu omiin sävyihinsä havainnoinnissa ja omaan kykyynsä arvostaa asioita. Mitä enemmän kontakteja hänellä on ulkomaailman kanssa, sitä enemmän lähtökohtia tai fokusta kehittymistä varten deevakhanissa. Toisaalta seuraavan elämän kannalta katsottuna deevakhan on syiden maailma, sillä kaikki kokemukset työstetään luonteeksi, joka tulee esiin, kun ihminen palaa seuraavassa inkarnaatiossa. Deevakhan on siten tulosta elämästä maan päällä ja valmistaa seuraavaa elämää maan päällä.

Voimme ehkä tarkastella sitä, kuinka määräytyvät ihmisen näkymät ja ikkunat, joiden läpi hän katselee ottamalla käytännön esimerkin. Ajatellaanpa musiikkia. Ihmisellä, jonka sielussa ei ole musiikkia, ei ole ikkunaa siihen suuntaan. Sitä vastoin ihminen, jolla on ikkuna musiikkiin, tajuaa hämmästyttävän voiman läsnäolon. Kolme seikkaa määräävät sen, mihin hän kykenee vastaamaan. Jatkaaksemme vertausta ikkunasta nimeämme tekijät ikkunalasin 1) kooksi, 2) sen väriksi ja 3) sen valmistusmateriaaliksi. Jos ihminen maan päällä kykeni nauttimaan vain yhdenlaisesta musiikista, hän rajoittuu siihen nytkin. Hänen käsityksensä musiikista voi myös olla väritynyt niin, että se hyväksyy vain tietyt musiikin värähtelyt. Tai hänen ajatuksensa musiikista voivat olla niin huonolaatuisia, että ne vääristävät ja tummentavat kaiken, mikä koskettaa häntä.

Olettakaamme kuitenkin, että hänen ikkunansa ovat hyvälaatuisia. Silloin hän vastaanottaa niiden läpi kolmenlaisia vaikutelmia.

Ensiksi. Hän aistii sitä musiikkia, joka on tason voimien järjestyneiden liikkeiden ilmaus. Runollinen ilmaus ”sfäärien musiikki” on totta, sillä näillä korkeammilla tasoilla kaikki liike ja toiminta tuottaa äänen ja värin harmoniaa. Kaikki ajattelu – hänen omansa että toisten – ilmaisee itseään näin, sarjana jatkuvasti muuttuvia sanoin kuvaamattoman ihania sointuja kuin tuhannesta tuulikanteleesta. Taivasmaailman muotojen hehkuvan elämän musiikillinen ilmennys on taustana hänen kaikille muille kokemuksilleen.

Toiseksi. Mentaalitason asukkaiden joukossa on deevakuntia eli enkeleitä, jotka ovat erikoisesti omistautuneet musiikille, ja joilla on tapana ilmaista itseään täten enemmän kuin muut. Hindut tuntevat ne nimellä gandharva. Ihminen, joka arvostaa musiikkia, herättää varmasti näiden olentojen huomion ja pääsee yhteyteen heidän ja heidän luomansa musiikin kanssa. Ihminen saa paljon tästä yhteydestä, sillä he käyttävät kaikenlaisia yläsäveliä ja variaatioita, joita ihminen ei entuudestaan tunne. Näin hän lähtee taivaselämästä rikkaampana kuin hän oli tullessaan.

Kolmanneksi. Hän kuuntelee tarkalla korvalla kanssaihmitensä soittamaa musiikkia taivasmaailmassa. Monet suurista säveltäjistä ovat siellä tuottaen paljon suurenmoisempaa musiikkia kuin he koskaan osasivat maan päällä. Paljon maanpäällisten muusikkojen inspiraatiosta on todellisuudessa heikkoa kaikua mentaalitason musiikista, jonka he heikosti aistivat.

Taidemaalarin kokemus on samankaltainen. Hänellä on myös samat mahdollisuudet: 1) Hän havaitsee tason luonnollisen järjestyksen värein ja äänin ilmaistuna. 2) Hän havaitsee deevojen värikielen. Ne ovat olentoja, jotka kommunikoivat toistensa kanssa loistavia värejä väläyttelemällä. 3) Hän havaitsee mentaalitason suurten taiteilijoiden väriteokset. Kaikki samat mahdollisuudet välttämättömin muutoksin ovat avoinna ihmiselle deevakhanissa kaikilla taiteen ja ajattelun aloilla niin, että hänellä on rajattomasti nautittavaa ja opittavaa.

Mitä tulee deevakhanissa olevan ihmisen ja hänen ystävästään tekemän ajatuskuvan väliseen toimintaan ja vastareaktioon, on kaksi huomioitavaa tekijää: 1) ihmisen itsensä kehitysaste, 2) ystävän kehitysaste.

Jos kuvan muodostanut henkilö itse ei ole kehittynyt, niin hänen ystävästään muodostama kuva on epätäydellinen, koska monet ystävän korkeammista ominaisuuksista eivät ole siinä edustettuina. Vastaavasti ystävän egolle ei ole paljon käyttöä kuvalle, koska siinä ei ole mitään, minkä kautta hän ilmaisisi joitakin ominaisuuksiaan. Joka tapauksessa huonoimmillaankin ystävän ilmaisu kuvan välityksellä on paljon täydempi ja tyydyttävämpi kuin koskaan fyysisessä elämässä, sillä maailmässä näemme ystävämme vain osittain. Tietomme heistä on puutteellista ja yhteytemme heidän kanssaan epätäydellistä. Silloinkin, kun luulemme tuntevamme ystävämme toden teolla ja kokonaan, voimme tuntea hänestä tässä inkarnaatiossa vain osan. Todellisen egon takana on paljon, johon emme pääse. Tosiasiassa jos voisimme nähdä ystävämme kokonaan mentaalinäkökyvyn avulla, emme todennäköisesti tunnista häntä. Ja varmaa on, että hän ei olisi se sama, jonka tunsimme ennestään.

Jos taas ystävä ei ole kehittynyt, niin vaikka hänestä muodostettu kuva on hyvä, niin hänessä ei kenties ole riittävästi kehittyneisyyttä, jotta hän voisi hyötyä kuvasta, toisin sanoen hän ei kykene täysin täyttämään hänestä muodostettua kuvaa. Tämä on kuitenkin epätodennäköistä, ja näin tapahtuu vain, kun on epäviisaasti nostettu jalustalle kohde, joka ei sitä ansaitse. Mutta silloinkaan ei henkilö, joka kuvan teki, huomaa mitään muutosta tai puutetta ystävässään, sillä ystävä kykenee mentaalimaailmassa täyttämään kuvan huomattavasti paremmin kuin fyysisessä elämässä. Ihmisen ilo deevakhanissa ei siis vähene rahtuakaan.

Vaikka ego voikin täyttää satoja siitä muodostettuja kuvia ominaisuuksillaan, se ei voi yhtäkkiä kehittyä ja ruveta ilmaisemaan ominaisuutta, jota se ei ole kehittänyt vain siksi, että

joku kuvittelee hänen kehittyneen. Siksi on suunnattomasti etua siitä, että kuvia muodostetaan heistä (kuten Mestareita), jotka kykenevät kohoamaan korkeimpienkin alemman mielen muodostamien käsitteiden yläpuolelle. Mestarin kyseessä olen ihminen vetää puoleensa rakkautta ja voimaa, joka ei löydä muuten kaikupohjaa ihmisen raskaassa mentaalisisessä aineessa. Mutta joka tapauksessa kiintymys saavuttaa ystävän egon ja se vastaa kehitysasteestaan riippumatta välittömästi vuodattautumalla siitä tehtyyn kuvaan. Heikoinkin tehty kuva on kuitenkin mentaalitasolla, ja siksi egon on paljon helpompi saavuttaa se kuin fyysinen ruumis kahta tasoa alempana.

Jos ystävä elää edelleen fyysisessä ruumiissa, hän on tietenkin fyysisessä tietoisuudessaan täysin tietämätön, että hänen todellinen itsensä eli ego iloitsee lisäilmennyksestä. Mutta tämä ei mitenkään vähennä sitä tosiasiaa, että ilmennys on todempi ja on lähempänä hänen todellista itseään kuin fyysisellä tasolla oleva, joka on kaikki, mitä useimmat meistä toistaiseksi näkevät. Kaikesta tästä seuraa, että ihmisellä, joka on yleisesti pidetty ja jolla on useita tosi ystäviä, on suuri määrä ystäviensä ajatuskuvia deevakhanissa ja hän kehittyy siksi paljon nopeammin kuin tavallisempi ihminen. Tämä on luonnollisesti karmallinen tulos hänen itsessään kehittämistä ominaisuuksista, jotka ovat tehneet hänestä niin pidetyn. Näemme tästä, miksi persoonallisuus, jonka tunnemme fyysisellä tasolla, ei vastaa ystävien kuvaa deevakhanissa. Mutta todellinen ihminen, ego vastaa ja toimii siitä mentaalitasolla luodun ajatuskuvan välityksellä.

Ehkä käytännön esimerkki selventää asiaa vielä lisää. Kuvittellaanpa, että uskonnollisesti hiukan kapea-alaisesti ajatteleva äiti kuolee ja jättää jälkeensä rakastetun tyttären, joka myöhemmin laajentaa uskonnollista näkemystään. Äiti kuvittelee edelleen, että hänen tyttärensä ajattelee perinteisesti, ja äiti kykenee näkemään tyttärensä ajatuksista vain perinteiset ajatukset. Hän ei kykene käsittämään tyttären laajempia uskonnollisia näkemyksiä. Mutta sitä mukaa kuin tyttären ego voi

käyttää hyväkseen, mitä persoonallisuus on oppinut, hän pyrki osaltaan laajentamaan ja täydentämään äidin käsityksiä, joskin aina niiden suuntaviivojen mukaan, joihin äiti on tottunut. Heidän välillään ei ole mitään mielipide-eroa eikä uskonnollisten aiheiden välttämistä.

Yllä esitetty pätee tavanomaisesti kehittyneen ihmisen kohdalla. Edistyneemmän ihmisen tapauksessa, jolloin hän on jo tietoinen syyruumiissaan, hän sijoittautuisi tietoisesti deevakhanissa olevan ystävän hänestä luomaan ajatuskuvaan kuten toiseen mentaaliruumiiseen ja toimisi määrätietoisesti sen välityksellä. Jos hänellä olisi lisätietoa asiasta, hän voisi kommunikoida ystävänsä kanssa suoraan ja tarkoituksellisesti. Näin Mestarit tekevät niitten oppilaittensa osalta, jotka ovat taivasmaailmassa ja muuttavat heidän luonnettaan valtavasti. Ihminen, joka tekee itselleen kuvan Mestarista, voi siten hyötyä valtavasti vaikutuksesta, jonka Mestari kykenee vuodattamaan kuvaan ja saa opetusta ja apua.

Kaksi ystävää saattavat tuntea toisensa paljon paremmin mentaalitasolla kuin konsanaan fyysisellä, koska kummallakin on nyt vain yksi verho yksilöllisyytensä peitteenä. Jos ihminen on tuntenut ystävästään vain yhden puolen fyysisen elämän aikana, ystävä voi ilmaista itseään taivasmaailmassa vain tämän puolen kautta. Mutta vaikka hänen on paljolti rajoituttava tähän puoleen, hän voi ilmaista sitä paljon täydemmin ja tyydyttävämmin kuin koskaan aiemmin. Ilmaus on paljon täydempi kuin deevakhanissa oleva henkilö koskaan kykeni näkemään alemmilla tasoilla.

Olemme jo nähneet, kuinka tavallinen ihminen elää deevakhanissa omien ajatustensa kuoressa. Hän on siten sulkenut itsensä ulos koko muusta maailmasta, toisin sanoen sekä mentaalitasolla että alemmilla tasoilla. Mutta vaikka hän on sulkenut itsensä pois täydestä mentaalimaailman mahdollisuuksista nauttimisesta, hän ei ole pienimmässäkään määrin tietoinen tunteittensa tai toimintansa rajoituksista. Päinvastoin hänet täyttää ilo ja autuus siinä määrin kuin hänen kykynsä antavat

myöten ja hänestä on uskomatonta, että maailmassa voisi olla suurempaa iloa kuin mitä hän kokee. Siten vaikka hän on sulkeutunut tiettyjen rajojen sisäpuolelle, hän ei ole tietoinen noista rajoista ja niiden sisällä hänellä on kaikki, mitä hän voi haluta tai ajatella. Hän on ympäröinyt itsensä ystäviensä kuvilla, ja näiden kuvien välityksellä hän on oikeastaan läheisemmässä yhteydessä heidän kanssaan kuin hän on koskaan ollut millään muulla tasolla. Deevakhanissa oleva ihminen ei missään tapauksessa ole unohtanut, että on olemassa kärsimystä, koska hän muistaa selvästi viimeisen elämänsä. Mutta hän ymmärtää nyt monet asiat, jotka eivät olleet hänelle selviä, kun hän oli fyysisellä tasolla, ja nykyinen ilo on hänestä niin suuri, että suru tuntee hänestä lähes unelta.

Mentaalitason kuorta voidaan verrata munankuoreen fyysisellä tasolla. Ainoa tapa saada jotain munankuoren sisään sitä rikkomatta on vuodattaa se siihen korkeammasta ulottuvuudesta tai löytää voima, jonka värähtelyt ovat riittävän hienoja tunkeutumaan kuoren hiukkasten välistä häiritsemättä niitä. Näin on myös mentaalikuoren laita. Sen läpi eivät pääse mitkään sen oman tason aineen värähtelyt, mutta hienommat värähtelyt, jotka kuuluvat egolle, voivat päästä läpi häiritsemättä vähääkään. Toisin sanoen siihen voi vaikuttaa vapaasti ylempää, muttei alempaa. Tästä seuraa kaksi seikkaa: 1) Kuoreessa olevan ihmisen mentaaliruumiista lähetetyt värähtelyt eivät voi suoraan iskeytyä hänen ystävänsä mentaaliruumiiseen eikä hän kykene kehittämään ajatusmuotoa, joka voisi matkata avaruuden halki ja kiinnittyä ystävään tavalliseen tapaan. Tämä voisi tapahtua vain, jos ihminen kykenisi liikkumaan vapaasti ja tietoisesti mentaalitasolla, mitä hän ei luonnollisesti voi tehdä. 2) Ystävän ajatukset eivät voi tavoittaa ihmistä deevakhankuoreessaan kuten ne tekevät fyysisellä tai astraalitasolla. Näemme siksi, että *egon* ihmisen luomaan ajatuskuvaan kohdistuva suoran toiminnan luonnonmenetelmä voittaa kaikki deevakhanissa olevan ihmisen mentaalisen kuoren aikaan saamat vaikeudet. Näistä seikoista seuraa, että deevakhanis-

sa olevaa ihmistä ei voida enää kutsua palaamaan maan päälle spiritualistisin menetelmin.

Huolimatta siitä, että deevakhanissa olevat ihmiset eivät ole helposti ulkopuolisille vaikutuksille alttiita, niin se, joka voi siirtyä mentaalimaailmaan täysin tietoisena, voi vaikuttaa deevakhanissa oleviin jossain määrin. Siten hän voi hukuttaa heidät esimerkiksi kiintymyksen ajatuksiin. Vaikka nämä ajatukset eivät kykene tunkeutumaan kuoren läpi niin voimakkaasti, että tekisi kuoren sisällä olevat tietoisiksi lähettäjän ajatuksista, niin kiintymyksen virta voi kuitenkin toimia kuoren sisällä olevien suhteen samoin kuin auringon lämpö munan sisällä olevaan alkioihin nopeuttaen niiden kypsymistä ja voimistaen kaikkia miellyttäviä tuntemuksia, jotka tulevat niiden osaksi. Jos ihminen on agnostikko tai materialisti, ei hänen epäuskonsa tulevaa elämää kohtaan estä vähäisimmästäkään määrin häntä kokemasta astraali- tai mentaalielämää aivan samoin kuin kuka muu tahansa, sillä ihmisen epäusko olemassaoloa kohtaan tulevaisuudessa ei voi muuttaa luonnon tosiasioita. Jos ihminen on viettänyt epäitsekästä elämää, niin voimat, jotka hän on aikaansaanut, täytyy työstää loppuun eikä tämä voi tapahtua muualla kuin mentaalitasolla, toisin sanoen deevakhanissa.

Deevakhanissa ei tietenkään ole väsymystä. Vain fyysinen ruumis väsyä. Kun puhumme mentaalista väsymyksestä, väsyneet ovat aivot, ei mieli. Koska mieleemme voi käsittää vain kolmiulotteisuutta, kun taas astraalitaso on neliulotteinen ja mentaalitaso viisiulotteinen, tekee vaikeaksi kuvata tarkasti niiden asemaa, jotka ovat jättäneet fyysisen maailman. Jotkut jäävät häilymään maallisen kotinsa lähettyville pitääkseen yhteyttä fyysisen elämän ystäviinsä ja tuttuihin paikkoihin. Toiset taas pyrkivät leijumaan pois päin ja löytämään itselleen erikoisen painovoiman vetämänä maan pinnasta kauempana olevan tason. Siten siirtyessään taivaselämään keskivertoihminen leijuu tavallisesti jonkin verran maan pinnan yläpuolella, vaikka toiset kyllä tuntevat vetoa meidän tasoamme kohtaan.

Yleisesti ottaen taivasmaailman asukkaiden voidaan ajatella elävän maan ympärillä olevalle vyöhykkeellä.

Taivaselämä on ehdottoman välttämätön kaikille muille paitsi hyvin pitkälle edenneille henkilöille, koska vain näissä olosuhteissa pyrkimykset voidaan kehittää kyvyiksi ja kokemukset viisaudeksi. Sielun näin saavuttama edistyminen on paljon suurempaa kuin mikä olisi mahdollista, jos ihminen kuin ihmeen kautta voisi pysyä fyysisessä inkarnaatiossaan koko aikansa. Mutta edistyneelle, joka kehittyy nopeasti, on joskus mahdollista luopua taivasmaailman autuaallisesta elämänsä – torjua deevakhan, kuten sitä joskus kutsutaan – kahden inkarnaation välillä jatkaakseen työtä fyysisellä tasolla nopeammin. Mutta kenenkään ei sallita kieltäytyä sokeasti mistään, jota hän ei tunne eikä poiketa evoluution normaalista kulusta, ellei ja ennen kuin on varmaa, että sellainen poikkeama on ehdottomasti hyväksi hänelle. Yleinen sääntö on, että kukaan ei voi torjua deevakhania ennen kuin hän on kokenut sen maaelämässä, toisin sanoen ennen kuin hän on riittävän kehittynyt kyetäkseen nostamaan tietoisuutensa tällä tasolle ja tuomaan mukanaan selkeän ja täydellisen muiston sen loistokkuudesta. Syy siihen on se, että persoonallisuuden elämä ja sen tutut persoonalliset ympäristöt viedään mukana alempiin taivasmaailmoihin, ja siksi ennen kuin luopuminen voi tapahtua, persoonallisuuden täytyy ymmärtää selkeästi, mistä luovutaan. Alemman mielen on oltava sopusoinnussa korkeamman kanssa tässä asiassa.

On olemassa selvä poikkeus tästä yleissäännöstä. Yksipuolisissa ja keinotekoisissa olosuhteissa, joita kutsumme moderniksi sivilisaatioksi, ihmiset eivät aina kehity säännönmukaisesti ja normaalisti. On löytynyt tapauksia, joissa on hankittu huomattava määrä mentaalitason tietoisuutta ja linkitetty se asianmukaisesti *astraalielämään* ja kuitenkin mitään siitä ei pääse *fyysisiin aivoihin*. Sellaiset tapaukset ovat hyvin harvinaisia, mutta niitä kuitenkin esiintyy. Ne eivät kuitenkaan ole yleisen säännön periaatteiden poikkeuksia siitä, että *persoo-*

nallisuuden täytyy tehdä päätös luopumisesta. Sillä näissä tapauksissa astraalielämä on persoonallisuudelle täysin tietoista, vaikka siitä ei mitään pääse puhtaasti fyysiseen tietoisuuteen. Silloin luopuminen on persoonallisuuden päätös, mutta sen astraalitietoisuuden eikä fyysisen tietoisuuden välityksellä kuten useimmissa tapauksissa. Tällaiset tapaukset eivät ole todennäköisiä paitsi Mestarin koeoppilaiden keskuudessa.

Ihminen, jonka toiveena on deevakhanista luopumisen suuri teko, täytyy työskennellä kiihkeän vakavissaan tehdäkseen itsestään työvälineen heidän käsiinsä, jotka auttavat maailmaa ja heittäytyä antaumuksellisen innostuneena työhön muitten henkisen hyvän puolesta. Ihminen, joka on riittävän edistynyt, jotta hänen sallittaisiin ”torjua deevakhan” on varmasti nauttanut äärimmäisen pitkästä taivaselämästä. Hän kykenee siten kuluttamaan voimavarastoaan aivan toisen suuntaisesti ihmiskunnan hyväksi osallistuen vaikka pienestikin nirmanakaya-työhön. Kun oppilas on päättänyt tehdä näin, hän odottaa astraalitasolla, kunnes hänen Mestarinsa on järjestänyt hänelle sopivan inkarnaation. Ennen tätä on saatava hyvin korkean auktoriteetin lupa. Vaikka tämä on myönnetty, niin luonnonlain voima on niin suuri, että sanotaan, että oppilaan on huolellisesti pidettävä itsensä astraalitasolla, sillä jos hän vain kerrankin hetkellisestikään koskettaa deevakhantasoa, vastustamaton virtaus pyyhkäisee hänet takaisin normaaliin evoluutioon. Joissakin harvinaisissa tapauksissa ihminen voi saada aikuisen ruumiin, jolle sen aiemmalla haltijalla ei ole enää käyttöä, mutta luonnollisestikaan ei sopivaa ruumista ole useinkaan saatavilla.

Eläimellä, joka on saavuttanut yksilöitymisen, on tavallisesti fyysisen ja astraalitasoin kuoleman jälkeen hyvin pitkäikäinen, usein unenomainen elämä alemmassa taivasmaailmassa. Sen tilaa kutsutaan toisinaan ”torkkuvaksi” tietoisuudeksi, ja se vastaa samantasoisien ihmisten tietoisuutta, jossa kuitenkin on paljon vähemmän mentaalista toimintaa. Sen omat ajatuskuvat ympäröivät sitä, ja se on unenomaisesti tietoinen niistä. Nämä

ovat luonnollisesti sen mitä parhaimpia ja sympaattisimpia maaystävien kuvia. Nämä kuvat herättävät tietenkin vastakäikua sen ystävien egoissa kuten tavallista. Eläin pysyy kuvatussa tilassa johonkin tulevaan maailmaan asti, jossa se ottaa ihmisen muodon. Yksilöityminen, jonka avulla eläin kohoaa ihmiskuntaan, saavutetaan yhteydessä ihmisiin, jolloin eläimen äly ja kiintymys kehittyy siihen asteeseen, jota sen läheinen suhde ihmisystävään vaatii. Mutta tätä aihetta käsittelemme luvussa 13.

Luku 23 Ensimmäinen taivas (seitsemäs alataso)

Vaikka jokaisella neljästä alemmasta taivastasosta on omat erityispiirteensä, kuten näemme kohta, ei pidä olettaa, että ihminen jakaa taivaselämänsä eri tasojen kesken kehittämiensä piirteiden mukaan. Päin vastoin, kuten aiemmin on lyhyesti todettu, ihminen herää tietoisuuteen deevakhanissa sillä tasolla, joka parhaiten vastaa hänen kehitysastettaan ja viettää tällä tasolla koko mentaaliruumiissa viettämänsä elämän. Syy tähän on, että ylempi taso sisältää aina alemman ominaisuudet samoin kuin omansa. Kun ylempi aina sisältää alemman ominaisuudet, niin ylempien tason asukkailla nämä ominaisuudet esiintyvät täydemmin kuin alemman tason sieluilla.

Alimman taivaan, seitsemännen alatasen pääominaisuus on kiintymys perheeseen ja ystäviin. Kiintymyksen on luonnollisesti oltava epäitsekästä, mutta se on tavallisesti jonkin verran kapea-alaista. Ei pidä kuitenkaan olettaa, että rakkaus määräytyy taivaan alimmalle tasolle, vaan että tämänlainen kiintymys on korkeinta, johon tällä tasolla olevat kykenevät. Korkeammilla tasoilla rakkaus on tyypiltään paljon jalompaa ja suurempaa.

Saattaa olla hyödyllistä kuvailla joitakin tyypillisiä esimerkkejä seitsemännen alatasen asukkaista. Yksi on rehellinen ja kunnianarvoisa pikkukauppias vailla intellektuellista kehitystä tai uskonnollisia tunteita. Vaikka hän todennäköisesti kävi säännöllisesti kirkossa, uskonto oli hänelle jonkinlainen himmeä pilvi, jota hän ei oikein ymmärtänyt. Sillä ei ollut mitään yhteyttä jokapäiväiseen liikkeenhoitoon eikä sitä otettu koskaan huomioon ratkaistaessa ongelmia. Vaikka hänellä ei ollut syvää antaumusta, hänellä oli kuitenkin lämpimät tunteet perhettään kohtaan. He olivat jatkuvasti hänen mielessään ja hän hoiti liikettään paljon enemmän heitä kuin itseään varten. Hänen deevakhanympäristönsä ei ole tyypiltään kovin ohjattu, mutta hän on kuitenkin niin onnellinen kuin ikinä mahdollista.

Hän kehittää siellä epäitsekkäitä ominaispiirteitä, jotka rakentuvat hänen sieluunsa pysyviksi ominaisuuksiksi. Toinen tyyppillinen esimerkki on mies, joka oli kuollut, kun hänen ainoa tyttärensä oli vielä nuori. Deevakhanissa tytär oli aina hänen kanssaan, ja mies suunnitteli jatkuvasti kaikenlaisia kauniita näkymiä hänen tulevaisuutensa varalle. Toinen tapaus on nuori tyttö, joka oli syventynyt miettimään isänsä moninaista täydellisyyttä ja oli aina suunnittelemassa pikkuyllätyksiä ja uusia ilonaiheita isälleen. Eräs taas oli kreikkalainen nainen, joka oli suurenmoisen onnellinen kolmen lapsensa kanssa. Heistä yksi oli poika, ja äiti iloitsi kuvitellessaan poikaa olympiavoittajana.

Muutaman viimeksi kuluneen vuosisadan aikana eräs silmiinpistävä piirre tällä alatasolla on ollut roomalaisten, karthagolaisten ja englantilaisten suuri määrä. Tämä johtuu siitä tosi-seikasta, että näihin kansakuntiin kuuluvien joukossa epäitsekkyyden periaate on saanut ilmaisuunsa perhetunteen kautta. Tällä alatasolla on suhteellisen vähän hinduja tai buddhalaisia, koska heidän tapauksessaan todellinen uskonnollinen tunne tulee välittömämmin mukaan heidän jokapäiväiseen elämäänsä ja vie heidät sen seurauksena korkeammalle tasolle.

Tarkasteltujen tapausten vaihtelevuus oli melkein rajaton. Edistymisen asteen erotti valonhohteen perusteella, värit taas osoittivat, mitä ominaisuuksia henkilöt olivat kehittäneet. Jotkut olivat kuolleet rakkaudentunteensa ollessa vahvimmillaan. He olivat aina rakastamansa henkilön kanssa eivätkä välittäneet kenestäkään muusta. Oli sellaisiakin, jotka olivat lähes villi-ihmisiä, mutta heillä oli ollut kosketusta epäitsekkääseen toimintaan. Kaikissa näissä tapauksissa ainoa persoonallisen elämän toiminnan elementti, joka saattoi ilmetä mentaalitasolla, oli kiintymys. Useimmissa tämän tason tapauksissa ajatukset eivät ole läheskään täydellisiä. Sen vuoksi ystävien egot voivat ilmaista itseään niiden välityksellä vain hyvin vajavaisesti. Mutta heikoimmillaankin ilmaus on täydempi ja tyydyttävämpi kuin koskaan fyysisellä tasolla. Taivasmaailman alimmalla tasolla olevilla ei ole paljon materiaalia, josta muovata

ominaisuuksia ja siksi heidän elämässään ei tapahdu paljoa edistystä. Heidän perhekiintymystään ravitaan ja laajennetaan, ja he syntyvät uudelleen tunneluonnoltaan hiukan edistyneimpinä ja taipuvaisina tunnistamaan korkeamman tason ja vastaamaan siihen.

Luku 24 Toinen taivas (kuudes alataso)

Taivasmaailman kuudennen alatazon hallitsevaa piirrettä voidaan kuvata antropomorfiseksi uskonnolliseksi antaumukseksi. Sillä on jonkinlaista vastaavuutta toisen astraalisen alatazon kanssa, mutta erona on se, että astraalisessa uskonnollisessa antaumuksessa on aina mukana itsekkyyden, kaupankäynnin elementti, kun taas taivasmaailmassa antaumus on luonnollisesti täysin vapaa tällaisesta vivahteesta. Toisaalta tämänasteinen antaumus koostuu varsinaisesti toistuvasta persoonallisen jumaluuden palvonnasta, ja se täytyy erottaa korkeammista muodoista, jotka ilmenevät määrätyn työn suorittamisena jumaluuden vuoksi. Tässä pari esimerkkiä osoittamaan tätä eroavaisuutta.

Tällä tasolla olevista entiteeteistä melko suuri osa on peräisin itämailta. Mukana ovat vain ne, joiden antaumus on puhdasta, mutta suhteellisen vähän järkeilevää tai älyllistä. Vishun palvoja on täällä ja joitakin Shivankin. Heistä jokainen on kääriytynyt omien ajatustensa koteloon yksin jumalansa kanssa unohtaen täysin muun ihmiskunnan paitsi tunteittensa luomia yhteyksiä niihin, joita rakastivat maan päällä jumaluuttaan palvoessaan. Vishun palvoja oli havaittavissa täysin syventyneenä saman Vishun kuvan palvonnan ekstaasiin, jolle hän uhrasi maaelämässä.

Naiset muodostavat hyvin suuren enemmistön tämän alatazon asukkaista ja tarjoavat myös tyypillisimmän esimerkin. Muiitten joukossa oli eräs hindunainen, joka oli korottanut miehensä jumalalliseksi olennoiksi ja joka myös ajatteli Krishna-lapsen leikkivän hänen omien lastensa kanssa. Omat lapset olivat inhimillisiä ja todellisia, mutta Krishna-lapsi ei tietenkään ollut muuta kuin sininen puinen kuva elävöitettyä. Hänen taivaassaan näkyi olevan myös Krishna nuorena huilua soittavana naismaisena nuorena miehenä, mutta tällainen kaksoisilmenitys ei vähäisimmässä määrinkään häirinnyt naista. Toinen nainen, joka oli Shivan palvoja, piti aviomiestään jumalan-

sa ilmentymänä niin, että nämä kaksi muuttuivat jatkuvasti toinen toisekseen. Joitakin buddhalaisiakin on tällä tasolla, mutta vain vähemmän oppia saaneita, jotka pitävät Buddhaa enemmän palvonnan kohteena kuin suurena opettajana.

Täällä on paljon kristittyjä. Esimerkiksi lukutaidoton roomalaiskatolinen talonpoika täynnä epäintellektuellista antaumusta tai vakavissa oleva tai vilpittön Pelastusarmeijan "sotilas". Eräs irlantilainen talonpoika näkyi olevan syventyneenä syvään Neitsyt Marian palvontaan. Hän kuvitteli tämän seisovan kuun päällä ojentaen käsiään puhuen. Keskiaikainen munkki näkyi mietiskelevän ekstaasissa ristiinnaulitun Kristuksen edessä. Hänen janoava rakkautensa ja sääliinsä oli sellaista, että hän näki veren tippuvan Kristuksen haavoista ja stigmojen muodostuvan hänen omaan mentaaliruumiiseensa. Eräs toinen mies ajatteli Kristusta vain kunniassaan istumassa valtaistumellaan kristallimeri edessään ja ympärillään palvojien paljous, joiden keskellä mies seiso i vaimonsa ja perheensä kanssa. Vaikka hänen kiintymyksensä sukulaisiinsa oli hyvin syvää, niin hänen ajatuksensa askartelivat kuitenkin enemmän Kristuksen palvomisessa, joskin hänen käsityksensä jumaluudesta oli niin materialistinen, että hän kuvitteli sen vaihtelevan edestakaisin ihmismuodon ja lippua kantavan karitsan välillä kuten usein näky esitettyä kirkon ikkunoissa.

Eräs espanjalainen 19-vuotiaana kuollut nunna oli kiintoisa tapaus. Hänen taivaassaan hän kuvitteli itsensä Kristuksen seuraan tämän elämässä kuten siitä on kerrottu evankeliumeissa ja itsensä pitämässä huolta Neitsyt Mariasta ristiinnaulitsemisen jälkeen. Hänen kuvassaan palestiinalaiset puvut ja maisemat eivät pitäneet lainkaan paikkaansa. Vapahtaja ja hänen opetuslapsensa olivat pukeutuneet espanjalaisen talonpojan asuun ja Jerusalemin ympäristön kukkulat olivat viinitarhojen peitossa ja oliivipuista roikkui espanjansammalta. Hän ajatteli tulleen uskonsa vuoksi marttyyriksi ja nousseensa taivaaseen, mutta kuitenkin hän eli yhä uudelleen tätä elämää, johon oli niin mielistynyt.

Seitsenvuotiaana kuollut lapsi eli uudelleen taivasmaailmassa uskonnollisia tarinoita, joita hänen irlantilainen hoitajansa oli kertonut. Hän rakasti ajatella leikkivänsä Jeesus-lapsen kanssa ja auttavansa tätä tekemään niitä savivarpusia, jotka Kristus tarinan mukaan teki eläväksi ja sai lentämään. Vaikka ihminen olisi materialisti ja agnostikko, hänellä on silti taivasmaailma, mikäli hän on ollut kykenevä antaumukseen. Sillä syvä epäitsekäs kiintymys perheeseen samoin kuin vakavamielinen filantrooppinen työ ovat myös sellaisia energiavuodatuksia, että niistä on pakko tulla tulosta, eikä tulos voi toteutua muualla kuin mentaalitasolla.

Tästä käy ilmi, että järkeilemätön antaumus, josta tässä on annettu esimerkkejä, ei milloinkaan kohota palvojiaan suuriin hengellisiin korkeuksiin. He ovat luonnollisesti täysin onnellisia ja tyytyväisiä, sillä he ovat saaneet korkeinta, mitä osaavat arvostaa. Eikä tällainen taivaselämä jää ilman hyvää vaikutusta tulevaisuudessakaan. Sillä vaikka mikään määrä antaumusta ei voi milloinkaan kehittyä älyksi, niin se tuottaa kuitenkin lisääntyntä kykyä korkeampaan antaumukseen ja johtaa useimmissa tapauksissa myös puhtauteen elämässä. Vaikka henkilö, joka nauttii taivaasta kuten tässä on kuvattu, ei todennäköisesti edisty nopeasti, niin hän on ainakin turvassa monilta vaaroilta. On epätodennäköistä, että hän seuraavassa elämässään lankeaisi karkeampiin synteihin tai tulisi vedetyksi pois antaumuksellisista pyrkimyksistään pelkästään maallisen elämän syövereihin, kateuteen, kunnianhimoon tai irstailuun. Kuudennen alatason tarkastelu korostaa seuraavan pyhän Pietarin neuvon merkitystä: "Lisää uskoosi hyvettä ja hyveen tietoa."

Luku 25 Kolmas taivas (viides alataso)

Tämän taivasmaailman tason pääpiirrettä voidaan kuvata antaumukseksi, joka ilmenee aktiivisessa työssä. Se on taso, jolla työstetään suuria suunnitelmia ja muotorakennelmia, joita ei ole toteutettu maan päällä, uskonnollisen antaumuksen inspiroimia suuria organisaatioita, joilla on päämääränä tavallisesti jokin filantrooppinen tarkoitus. Täytyy kuitenkin pitää mielessä, että kun nousemme korkeammalle, mukaan tulee lisää kompleksisuutta ja monimuotoisuutta niin, että ilmaantuu monia muunnelmia ja poikkeuksia, jotka eivät järjesty niin nopeasti minkään pääotsikon alle kokonaisuutena.

Tyypillinen tapaus oli hiukan keskivertoihmistä ylempänä oleva syvästi uskonnollinen mies, joka havaittiin toteuttamassa itse suunnittelemaansa suurta suunnitelmaa köyhempien luokien olojen parantamiseksi. Suunnitelma käsitti liiketoimintojen yhteensulauttamisen, joka vaikuttaisi talouteen, palkkojen nousuun, mökkien ja puutarhojen osuuksiin ja voiton jakoon. Hän toivoi, että tällainen näyttö kristinuskon käytännön puolesta toisi monia hänen oman uskonsa piiriin kiitollisina saamastaan aineellisesta hyödystä. Jossain määrin samankaltainen tapaus oli eräs intialainen prinssi, joka oli yrittänyt järjestää elämänsä ja hallintometodinsa maan päällä ollessaan jumalaisen sankarikuningas Raman mallin mukaan. Maan päällä monet hänen suunnitelmistaan olivat epäonnistuneet, mutta taivaselämässä kaikki sujui hyvin. Rama itse oli neuvonantajana ja johti työtä ja sai osakseen jatkuvaa palvontaa antaumuksellisilta alamaisiltaan.

Uteliaisuutta herättävä tapaus henkilökohtaisesta uskonnollisesta työstä oli nunna, joka oli kuulunut työtä tekevään sisarkuntaan. Taivaassa hän oli jatkuvasti työssä ruokkimassa nälkäisiä, parantamassa sairaita, vaatettamassa ja auttamassa köyhiä. Eriskummallista tapauksessa oli, että jokainen hänen auttamansa muuttui välittömästi ulkonäöltään Kristukseksi, jolle nunna osoitti kiihkeää palvontaa.

Kahden hyvin uskonnollisen sisaruksen tapaus on hyvin opettavainen. Toinen heistä oli vammainen ja toinen oli omis-
tautunut hänen hoitamiseensa. Maan päällä he olivat usein
keskustelleen ja suunnitelleet uskonnollista ja filantrooppista
työtä, jota tekisivät, jos voisivat. Taivasmaailmassa he olivat
toistensa taivaitten päähenkilöitä. Vammautunut oli hyvissä
voimissa ja vahva ja kumpikin ajatteli toistaan työskennelles-
sään tämän kanssa maan päällä toteutumattomien toiveiden
toteuttamisessa. Näissä tapauksissa ainoa ero oli, että kuole-
ma oli poistanut sairauden ja kärsimyksen ja tehnyt helpoksi
työn, joka aiemmin oli ollut mahdotonta.

Tältä tasolta löytyvät myös vilpittömämmän tyyppiset antau-
mukselliset lähetysaarnajat käännättämässä samanhenkis-
ten kanssa ihmisjoukkoja heidän edustamaansa uskontoon.
Tällä tasolla törmää myös joihinkin antaumuksellisiin taiteen-
palvojiin, jotka kannattavat taidetta sen itsensä vuoksi tai pitä-
vät sitä uhrina jumaluudelleen ajattelematta sen vaikutusta
kanssaihmiin. Taiteilijat, jotka harjoittavat taidetta maineen ja
kunnian takia, eivät tietenkään löydä tietään tälle tasolle lain-
kaan. Toisaalta ne, jotka pitävät kykyjään heille uskottuna suu-
rena voimana kanssaihmistensä henkiseksi kohottamiseksi,
pääsevät taivaaseen, joka on korkeammalla kuin nyt tarkaste-
lemamme. Esimerkkinä voisi mainita hyvin uskonnollismielisen
muusikon, joka piti rakkaudentyötään yksinkertaisesti uhrina
Kristukselle täysin tietämättömänä hänen musiikkinsa mentaa-
litasolla tuottamista upeista soinnuista ja väreistä. Hänen in-
nokkuutensa ei luonnollisestikaan mennyt hukkaan, sillä hä-
nen itsensä tietämättä se toi iloa ja apua monille. Tuloksena
on varmasti suurempi antaumus ja paremmat musiikilliset ky-
vyt seuraavassa syntymässä. Mutta ilman vielä suurempaa
pyrkimystä ihmiskunnan auttamiseen tämän kaltainen taivas-
elämä toistuu lähes loputtomasti.

Lukija havaitsee, että kolmessa alemmassa taivaassa –
seitsemännellä, kuudennella ja viidennellä alatasolla – ollaan
tekemisissä henkilöihin kohdistuvan antaumuksen työstämisen

kanssa. Se voi olla oma perhe ja ystävät tai persoonallinen jumaluus pikemminkin kuin laajempi antaumus ihmiskunnan hyväksi sen itsensä vuoksi. Se saa ilmauksensa seuraavalla alatasolla.

Luku 26 Neljäs taivas (neljäs alataso)

Neljäs taivas neljännellä alatasolla on korkein alemmilla rûpatasoilla. Aktiviteetit siellä ovat niin moninaiset, että on vaikea ryhmitellä niitä tietyn piirteen mukaan. On paras jakaa ne neljään pääryhmään:

- 1 Epäitsekäs henkisen tiedon etsiminen
- 2 Korkeasti filosofinen tai tieteellinen ajattelu
- 3 Kirjallinen tai taiteellinen kyky epäitsekkäästi harjoitettuna
- 4 Palvelu palvelun vuoksi

Muutama esimerkki näistä jokaisesta tekee ne helpommin ymmärrettäviksi.

1 *Epäitsekäs henkisen tiedon etsiminen*

Useimmat tähän luokkaan kuuluvat asukkaat tulevat uskonnoista, joissa tunnustetaan henkisen tiedon hankkimisen tarve. Sitten buddhalaisista täältä löytyy älyllisempiä seuraajia, jotka pitivät Buddhaa enemmän opettajana kuin palvottavana olentona, ja joiden korkein pyrkimys on päästä hänen jalkojensa juureen oppimaan. Heidän taivaselämässään toive täyttyy. Heidän tekemänsä ajatuskuva ei ole pelkkä tyhjä muoto. Sen läpi hohtaa korkeimman maanpäällisen opettajan ihmeellinen viisaus, voima ja rakkaus. He saavat näin uutta tietoa ja laajempaa näkemystä, jonka vaikutus on varsin huomattava heidän seuraavaan elämäänsä. He eivät ehkä muista yksittäisiä asioita, mutta kun ne heille esitetään seuraavassa elämässä, he tarttuvat niihin heti ja tunnistavat totuuden intuitiivisesti. Lisäksi opetuksen tuloksena egoon rakentuu voimakas taipumus omaksua laajempi ja filosofisempi näkemys kaikkiin tällaisiin aiheisiin. Tällaisen taivaselämän vaikutuksesta egon kehitys nopeutuu huomattavasti. Ne, jotka hyväksyvät elävien ja voimallisten opettajien ohjausta, hyötyvät siitä valtavasti. Samanlainen tulos hiukan vähäisemmässä määrin koituu sille, joka

seuraa suuren henkisen kirjoittajan opetuksia ja tekee kirjoittajasta ihanteen. Kirjoittajan ego astuu opiskelijan taivaselämään ja elävöittää kehittämänsä voiman hyveellä mentaalista kuvaa itsestään. Näin hän kykenee valaisemaan kirjoittamiaan opetuksia.

Monien hindujen taivas löytyy täältä, samoin edistyneempien suufien ja parsien ja joidenkin varhaisten gnostikkojen. Mutta joitakin harvoja suufeja ja gnostikkoja lukuun ottamatta ei muhamettilaisuus eikä kristinusko näytä nostavan seuraajiaan tälle tasolle. Kuitenkin jotkut tunnustuksellisesti näihin uskontoihin kuuluvat tuodaan tälle alatasolle joidenkin luonteesaan olevien ominaisuuksien perusteella, jotka eivät riipu heidän oman uskontonsa opetuksista. Täältä löytyy myös vakavissaan okkultismia opiskelevia, jotka eivät ole vielä riittävän edistyneitä, jotta heidän sallittaisiin "torjua" deevakhaninsa. Näihin sisältyvät muiden okkultismin koulujen oppilaat kuin ne, jotka ovat tuttuja useimmille Teosofisen Seuran jäsenille.

Oli havaittavissa eräs kiinnostava tapaus, jossa henkilö oli joutunut sellaisen asenteen valtaan, jossa hän tunsu ansaitsematonta ja epäoikeudenmukaista epäluottamusta entisen ystävänsä ja opettajansa motiiveja kohtaan. Siten hän sulki ulkopuolelleen huomattavan määrän korkeampaa vaikutusta ja opetusta, jota hän muutoin olisi voinut nauttia taivaselämässään. Vaikutusta ja opetusta ei mitenkään kielletty häneltä, mutta hänen oma mentaalinen asenteensa oli tehnyt hänestä haluttoman vastaanottamaan sitä, vaikka hän itse ei ollut tietoinen tästä. Rakkautta, voimaa ja tietoa oli hänen ulottuvillaan suurin määrin, mutta hänen oma kiittämättömyytensä riisti häneltä kyvyn ottaa vastaan.

2 Korkeasti filosofinen tai tieteellinen ajattelu

Tämä luokka ei sisällä niitä filosofeja, jotka käyttävät aikansa sanallisiin väittelyihin ja hiustenhalkomiseen, sillä se on keskustelutyyppi, jolla on juurensa itsekkyydessä ja arvostuksen puutteessa. Se ei voi koskaan olla avuksi universumien to-

siasioiden todellisessa ymmärtämisessä eikä tuottaa tuloksia, jotka voivat toimia mentaalitasolla. Tapaamme siellä pikemminkin noita jaloja ja epäitsekkeitä ajattelijoita, jotka etsivät sisäistä näkemystä ja tietoa ainoana tarkoituksenaan kanssaihmistensä valistaminen ja auttaminen. Tyypillinen esimerkki oli uusplatonismin myöhempi seuraaja, joka työskenteli selvittääkseen tämän ajatussuunnan mysteerit ja pyrki ymmärtämään sen vaikutuksia ihmiselämään ja kehitykseen.

Toinen tapaus oli astronomi, jonka tutkimukset olivat johtaneet hänet panteismiin. Hän jatkoi edelleen tutkimuksiaan kunnioituksella ja hankki lisätietoa koskien niitä deevakuntia, joiden välityksellä majesteettisen syklisesti liikkuvien taivaankappaleiden vaikutukset tällä planeetalla näyttivät ilmentyvän elävän valon jatkuvasti muuttuvissa muodostelmissa. Hän oli uppoutuneena kontemplaatioon pyörteisten tähtisumujen ja vähitellen muodostuvien järjestelmien ja maailmojen laajan panoraaman edessä yrittäen muodostaa ajatusta universumin muodosta. Hänen ajatuksensa ympäröivät häntä tähtien muotoisina ja hän kuunteli ilolla tämän musiikin juhlallista rytmiä, joka kaikui kiertoradoilta peräisin olevista mahtavista koralleista. Sellaiset tiedemiehet kuin tämä astronomi palaavat maan päälle suurina keksijöinä, joilla on pettämätön intuitio luonnon mystisiä tapoja kohtaan.

3 Kirjallinen tai taiteellinen kyky epäitsekkäästi harjoitettuna

Tältä tasolta löytyvät suuret musiikkimiehet. Mozart, Beethoven, Bach, Wagner ja muut täyttävät taivasmaailman harmonialla, joka on paljon suurenmoisempaa kuin mitä he kykenivät tuottaa ollessaan maan päällä. Jumalaisen musiikin virtaukset vuodattautuvat heihin korkeammilta alueilta, jotta he tekisivät siitä erityistä ja omaansa ja lähettäisivät sen sitten eteenpäin kautta koko tason melodioiden vuorovetenä, joka liittyy kaikkialla ympärillä vallitsevaan autuuteen. Tämän musiikin jalostava vaikutus vaikuttaa sekä niihin, jotka toimivat

täysin tietoisina tällä tasolla että tämän tason ruumiittomiin entiteetteihin, joista jokainen on kääriytynyt omien ajatustensa pilveen. Taidemaalarit ja kuvanveistäjät tekevät täällä jatkuvasti ajatustensa avulla keinotekoisista elementaaleista kaikenlaisia ihania muotoja, jotka he lähettävät eteenpäin kanssaihmissänsä iloksi ja rohkaisuksi. Näistä kauniista käsitteistä voivat vielä lihassa olevien taiteilijoiden mielet monissa tapauksissa myös saada kiinni ja inspiroitua niistä.

Mielenkiintoinen asetelma tällä tasolla oli nuorena kuollut kuorolainen. Hänellä ei ollut muita lahjoja kuin laulu, mutta hän oli käyttänyt lahjaansa sen arvon mukaisesti yrittäen olla ihmisten äänenä taivaalle ja taivaan äänenä ihmisille. Hän oli aina halunnut tietää enemmän musiikista ja esittää sitä vielä arvollisemmin kirkon vuoksi. Taivaselämässä hänen toiveensa kantoi hedelmää, ja hänen ylleen kumartui pyhän Cecilian kulkimikas hahmo, joka oli saanut muotonsa hänen ajatuksestaan kuvasta kirkon lasimaalausikkunassa. Eräs laulun taivaallisen hierarkian arkkienkeleistä teki kuvan eläväksi ja opetti sen välityksellä kuorolaiselle suurempia säveliä kuin hän oli tuntenut maan päällä.

Eräs toinen esimerkki oli mies, joka oli maan päällä kieltäytynyt käyttämästä kirjallisia kykyjään vain elannon ansaitsemiseksi itselleen, vaan oli sen sijaan kirjoittanut kirjan, jota kukaan ei halunnut lukea. Hän oli ollut yksin koko elämänsä ja kuollut murheeseen ja nälkään. Hän eli yksin taivaselämässäänkin, mutta hän näki edessään levittäytyvän Utopian, josta hän oli unelmoinut ja persoonattomat joukot, joita hän oli halunnut palvella. Heidän ilonsa kohtasi hänen ilonsa ja teki hänen yksinäisyydestään taivaallisen.

4 Palvelu palvelun vuoksi

Tältä tasolta löytyy monia, jotka ovat palvelleet palvelun vuoksi pikemmin kuin haluten miellyttää jotain tiettyä jumaluutta. He ryhtyvät toteuttamaan kaikkine tietoineen ja tyynellä viisaudella suuria hyväntekeväisyys- ja maailmanparannus-

suunnitelmia. Samaan aikaan heidän kyvykkyytensä kypsyy, ja sitä voi käyttää tulevaisuudessa fyysisen elämän alemmalla tasolla.

Luku 27 Mentaalitaso

Mentaaliaineen toimintaa on värähdellä vastauksena hengen toimintatapaan älynä, samoin kuin astraaliaine näyttelee samaa roolia halun ja tunteen osalta ja buddhinen aina vastaa hengen toimintaan intuitionä. Näin ollen mentaalitaso on osa luonnonaspektia, joka kuuluu tietoisuuden toimintaan ajatukseksi. Tämä ei tarkoita mielen toimintaa fyysisten aivojen välityksellä, vaan sen toimimista sen omassa maailmassa fyysisen aineen estämättä. Viisi alemmaa luonnon tasoa vastaavat entisaikojen viittä "elementtiä":

Tasot eli maailmat		Muinaiset "elementit"	
Sanskrit	Suomi	Sanskrit	Suomi
Atma	Tahto	Akasha	Eetteri eli taivas
Buddhi	Intuitio	Vayu	Ilma
Manas	Mieli	Tejas eli agni	Tuli
Kama	Tunne	Apas eli jala	Vesi
Sthula	Fyysinen elämä	Prithivi	Maa

Eräissä hindukirjoissa käytetään toisenlaista luokitusta, jossa mieli ryhmitetään elementteihin. Hindu katsoo asioita usein hyvin korkealla olevasti näkökulmasta, ilmeisesti monadin tasolta, ja hänelle mieli ei ole muuta kuin tietoisuuden instrumentti. *Bhagavad Gitan* seitsemännessä luvussa Sri Krishna sanoo: "Minun aineellinen luontoni (prakriti) on kahdeksankertainen: maata, vettä, tulta, ilmaa, eetteriä, mieltä, järkeä ja minätajuntaa". Vähän myöhemmin siinä puhutaan näistä kahdeksasta "alempana ilmennyksenä".

Mentaalimaailma on todellisen ihmisen maailma. Sana 'man' ihminen tulee sanskritin kielen juuresta 'man', joka on juurena verbille "ajatella". Siten 'man', ihminen merkitsee ajattelijaa. Se on saanut nimensä luonteenomaisimman piirteensä älyn perusteella. Mentaalimaailma on synnyinmaamme, alue,

jonne todella kuulumme, sillä syntymäilmastomme on ideoiden, ei fyysisten ilmiöiden ilmapiiri. Kun ihminen, ajattelija inkarnoitui fyysiseen käyttövälineeseensä, joka oli rakennettu hänen vastaanottamiseksi, tajuamaan kykenemättömästä eläimestä tuli ajatteleva olento manaksen ansiosta, joka tuli asustamaan hänessä. Siten ihminen pukeutui ”nahka-asuunsa” laskeuduttuaan fyysiseen aineeseen syödäkseen hyvän ja pahan tiedon puusta ja tullakseen ”Jumalaksi”. Ihminen on siten linkki jumalaisen ja eläimen välillä. Mentaalimaailma on erityisen kiinnostava, ei ainoastaan siksi, että ihminen, jonka mieli on suhteellisen kehittynyt, viettää siellä lähes kaiken aikansa pudottautuakseen alas fyysiseen maailmaan vain lyhyiksi kuolevaisen elämän pätkiksi, vaan myös siksi, että se on ylemmän ja alemman tietoisuuden kohtaamispaikka.

Suomen kielessä sana ”mieli” tarkoittaa sekä älyllistä tietoisuutta itseään että myös tietoisuuden fyysisissä aivoissa aikaansaamia vaikutuksia. Okkultismissa meidän on kuitenkin käsitettävä älyllinen tietoisuus yksilölliseksi entiteetiksi, olenoksi, jonka elämänvärähtelyt ovat ajatuksia, joita ei ilmaista fyysisinä sanoina, vaan kuvina. Todellinen ihminen on manas, ajattelija, joka toimii mentaalitason korkeammilla eli kausaalitasoilla. Vain pieni osa sen värähtelyistä voidaan tuottaa suhteellisen karkeassa fyysisessä aineessa, sillä fyysiset aivot ja hermosto voivat tuottaa vain pienen osan ajattelijan omassa maailmassa liikkeelle panemista mentaalivärähtelyjen sarjoista.

Hyvin vastaanottavaiset aivot vastaavat siihen määrään asti, jota me kutsumme suureksi älylliseksi kyvyksi. Poikkeuksellisen huonosti vastaavien aivojen kykyä kutsumme idiotismiksi, poikkeuksellisen vastaanottavaisia aivoja taas neroudeksi. Jokaisen ihmisen mentaaliset kyvyt vastaavat hänen aivojensa sensitiivisyysastetta, jolla ne vastaavat ajattelijan miljooniin ajatusaaltoihin. Siten aivoissa toimiva tietoisuus valaistuu ylhäältä käsin ideoilla, joita ei ole pantu kokoon fyysisen maailman aineksista, vaan jotka heijastetaan siihen suoraan univer-

saalisesta mielestä (ks. jäljempänä). Suuret ”ajatuksen lait” säätelevät kaikkea ajattelua ja koko ajattelutoiminta paljastaa niiden olleen olemassa aiemmin. Ajatukset saavat ajattelun tahtumaan ja ohjaavat sitä. Se ei olisi edes mahdollista ilman niitä.

Jos laajennamme näköalaamme mentaalitason suhteen, niin sitä voidaan kuvata siksi, mikä heijastelee luonnon universaalista mieltä. Se on taso, joka meidän pikku järjestelmäsämme vastaa kosmoksen suurta mieltä. Tämä suuri mieli on mahat, kolmas Logos eli jumalainen luova äly, hindujen Brahma, pohjoisbuddhalaisten Mandjusri ja kristittyjen Pyhä Henki. Kaikki on olemassa arkkityyppeinä universaalissa mielessä. Se on olentojen alkulähde, muovaavien energioiden alku, aarrekkammio, johon ovat varastoidut kaikki arkkityypiset muodot, jotka tulevat esiin ja työstetyiksi aineen alemmissa olomuodoissa universumin kehityksen aikana. Ne ovat menneistä universumeista tuotuja siemeniä kasvamaan ja kehittymään nykyisessä. Ne arkkityypiset ideat, jotka ovat nyt mukana konkreettisesti evoluution kulussa, ovat olemassa mentaalitason ylemmässä osassa. Alemmilla alueilla näitä työstetään muotoon toisensa jälkeen, jotta niitä voitaisiin valmistaa mallin mukaan astraali- ja fyysisessä maailmassa.

Esimerkki näistä ideoista on pieni keinotekoinen elementaali, jollaisen voi joskus nähdä viipyvät kasvin tai kukan luona koko nappujen muodostumisen ajan. Nämä ovat suurten deevojen ajatusmuotoja. Nämä deevat valvovat kasvikunnan evoluutiota, ja ne on luotu erityisesti sitä tarkoitusta varten, että ne toteuttaisivat kasveihin ja kukkiin liittyvät ideansa. Tämä elementaali on tavallisesti muodoltaan itse kukan eetterimallin tai pienen olion mukainen, joka vähitellen rakentaa kukan deevan ajatuksen mukaiseen muotoon ja väriin. Kun työ on valmis, elementaalien voima on käytetty ja aine, josta se on koostunut, liukenee tämän aineen yleiseen varastoon. Näitä keinotekoisia elementaaleja ei luonnollisestikaan pidä sekoittaa luonnon-

henkiin (ks. *Astraaliruumis*), joita näkee usein leikkimässä kussakin.

Ennen kuin yhden kierroksen tai planeettaketjun Manu aloittaa hänelle osoitetun tehtävän, hän tutkii sen osan Logoksen mahtavaa ajatusmuotoa, joka on tekemisissä hänen työnsä kanssa ja tuo sen jollekin alemmalle tasolle, jotta se olisi aina käsillä tarvittaessa. Samoin tekee jokaisen juurirodun ja jokaisen maailman Manu. Jokainen Manu rakentaa sitten edessään olevan mallin mukaan niin hyvin kuin osaa päästen yleensä asteittain lähemmäs täydellisyyttä. Esimerkiksi rotujen muodostamisen ensiyritykset ovat usein vain osittain onnistuneita. Nykyisen, neljännen kierroksen alussa ihmiskunnan kaikki arkityypit tuotiin alemmille tasoille mukaan lukien rodut, joita ei vielä ole olemassa. Näitä tarkasteltaessa on mahdollista nähdä, millaisia tulevaisuuden ihmiset ovat. Heillä on kaikin puolin herkemmat käyttövälineet, ja he ovat selvästi kauniimpia ulkonäöltään voidessaan ilmaista henkisiä voimiaan muodossaan.

Mieli määrittyi alemmalle mentaalitasolle neljännen kierroksen A-pallolla, joten voimme sanoa, että tällä kierroksella ihminen alkoi todella ajatella. Ensialkuun tulos ei ollut lainkaan hyvä. Aiemmillä kierroksilla ihminen ei ollut kehittynyt riittävästi ajatusmuotojen alkuunpanijana laajemmin ja niin pallojen elementaaliseen elonaineeseen olivat vaikuttaneet vain deevojen ajatukset, joiden jäljiltä kaikki oli sopusointuista ja rauhallista. Mutta kun ihminen alkoi heitellä ympäriinsä itsekkäitä ja ristiriitaisia ajatuksiaan, tämä miellyttävä tilanne häiriintyi suuresti. Mukaan tulivat kiistat, rauhattomuus ja ristiriita, ja eläinkunta vetäytyi päättäväisesti kauemmas ihmisestä alkaen pelätä ja vihata häntä. A-pallolla oli myös eläinten, kasvien ja jopa mineraalien joukkosieluja. Meidän on luonnollisesti vaikea käsittää, mitä on mineraali mentaalitasolla. Meillä on vain meidän käsityksemme mineraalista. Mutta niissä oleva ajatusmuoto oli Manun, ja sitä muovasi voima joka ei ole verrattavissa meidän mentaliteettiimme.

Kuten näimme toisessa luvussa, tapahtumien luonnollisessa kulussa nykyinen neljäs kierros tulisi omistaa pääasiassa tunteiden kehittämiseen. Seuraava viides olisi älyllistä kehitystä. Olemme kuitenkin pitkästi edellä ohjelmassamme. Tämä edistyminen johtuu majesteettisista olennoista, joita kutsutaan vaihdellen Liekin herroiksi, Tulisumun lapsiksi ja Venuksen herroiksi, jotka tulivat maahan planeetta Venukselta. Useimmat näistä viipyivät vain kriittisimmän ajan historiassamme. Muutama hoitaa vielä korkeaa virkaansa Suuressa valkoisessa veljeskunnassa, kunnes oman kehityksemme ihmiset kykenevät vapauttamaan heidät korkeasta tehtävästään.

Kuten luvuissa seitsemän ja kahdeksan selitettiin, mentaalitason materiaalit voivat yhdistyä ajatusvärähtelyjen vaikutuksesta millaisiin yhdistelmiin tahansa, mitä ajatuksesta voi rakentaa. Kuten rauta voidaan takoa lapioksi tai miekaksi, niin samoin mentaaliaine voidaan muodostaa auttaviksi tai vahingoittaviksi ajatusmuodoiksi. Tällä alueella ajatus ja toiminta on yksi ja sama asia. Aine on tottelevainen elämän palvelija, joka mukautuu jokaiseen luovaan impulssiin. Mentaalitaso on ajatusta itseään, ajattelun koti ja siten paljon lähempänä todellisuutta kuin mikään alempi taso. Kaikki, mikä on materiaalia, on haudattuna ja kätkeytynä aineessa. Mikä onkaan sen todellisuus, se on vähemmän ilmeistä ja tunnistettavaa kuin miltä se näyttää korkeammalta katsottuna.

Kun koko aurinkokunta on Logoksen ilmennystä, niin jokainen hiukkanen on osa Logoksen käyttövälineitä. Siksi järjestelmän kaikki mentaaliaine muodostaa hänen mentaaliruumiinsa. Tämä pätee tietenkin paitsi jokaisen fyysisen planeetan mentaalimaailmaan, niin myös astraaliplaneettojen mentaalimaailmaan ja lisäksi myös puhtaasti mentaalisiin planeettoihin, joita meidän ketjussamme kutsutaan A- ja G-palloiksi. Sivuhuomiona voi todeta, että ensimmäisen kierroksen pallon A ihmistä voi tuskin ihmiseksi kutsua. Hän on ajatus. Hän on se, mitä jonakin päivänä kutsutaan mieliruumiiksi. Mieliruumiin idun suh-

de myöhempiin mahdollisuuksiin on sama kuin muutaman kuukauden ikäisen sikiön muoto täysin kehittyneeseen ihmisruumiiseen. Tällä varhaisella asteella hänellä on ihmeellisen vähän tietoisuutta.

Aurinkologoksen mentaaliruumiin muodostava aine muodostaa myös Aurinkologoksen voimakeskuksina toimivien seitsemän planeettalogoksen mentaaliruumiit. Jokaisen ihmisen mentaaliruumiissa on hiukkasia, jotka kuuluvat jokaiselle seitsemästä planeettalogoksesta, mutta eri suhteissa, ja se määrittää, mihin tyyppiin ihminen kuuluu. Tiettyjä psyykkisiä muutoksia tapahtuu säännönmukaisesti seitsemässä planeettalogoksessa, ja nämä muutokset vaikuttavat jokaisen ihmisen ruumiisiin maailmassa, koska niiden materiaali on myös planeettalogosten materiaalia. Miten suuri vaikutus on, riippuu tietenkin, kuinka paljon hänen ruumiissaan on suhteellisesti ottaen kyseessä olevan Logoksen ainetta. Tästä johtuu näiden planeettahenkien liikkeiden vaikutus ihmiseen ja on astrologian tieteen järjellinen perusta. Vaikutukset tuntuvat muun muassa elementaalisessa elonaineessa, joka, kuten olemme nähneet, on eloisan aktiivista ihmisen astraali- ja mentaaliruumiissa. Jos näistä aiheutuu jotain tavallisuudesta poikkeavaa jännitystä ihmisen tunteille tai hänen mieleensä tai molempiin, niin sen voimakkuus riippuu kunkin tyyppisen elonaineen määrästä ihmisen käyttövälaineissä. Nämä vaikutukset eivät itsessään ole enempää hyviä eikä pahoja kuin mitkä tahansa muut luonnonvoimat. Ne voivat olla avuksi tai haitaksi riippuen siitä, kuinka niitä käytämme.

On tärkeää ymmärtää, että millaisia paineita tahansa nämä vaikutukset saattavat aiheuttaa ihmiseen, ne eivät voi määrätä hänen tahtoaan pienimmässäkään määrin. Suurinta, mitä ne voivat joissain tapauksissa tehdä, on tehdä helpommaksi tai vaikeammaksi toimia tiettyjen suuntaviivojen mukaan. Määrätietoinen ihminen tai okkultismin opiskelija voi panna nämä vaikutukset syrjään mahdollisesti harkittavina. Heikomman tahdonvoiman omaavan saattaisi joskus olla hyvä tietää, minä

hetkenä jotakin voimaa voi käyttää parhain tuloksin. ”Viisas hallitsee tähtensä, hullu tottelee niitä”.

Vaikka jokaisella fyysisellä pallolla on fyysinen, astraalinen ja mentaalinen tasonsa ja kaikki lävistävät toisensa ja pitävät siksi hallussaan samaa tilaa, niin ne ovat kuitenkin erillään eivätkä kommunikoi vastaavan tason kanssa toisella pallolla. (Vasta buddhitasolla ja sen tuolla puolen esiintyy tiloja, jotka ovat yhteisiä kaikille planeetoille ketjussamme). Yllä esitetystä huolimatta on olemassa atomisen aineen tila jokaisella näistä planeetoista, joka on kosminen ulottuvuudessaan. Tosiasiassa järjestelmämme seitsemän atomisen alatason muusta erotettuna voidaan sanoa muodostavan alimman kosmisen tason, jota joskus kutsutaan kosmiseksi prakritiksi. Siten mentaalitasomme on alimman kosmisen tason kolmas alataso. Toisesta näkökulmasta katsottuna meidän mentaalitasomme atominen osa on planeettalogoksen mentaaliruumiin alin alataso. Maan astraalitaso ulottuu melkein yhtä pitkälle kuin kuun keskietäisyys maasta. Kuun ja maan välimatkahan on 384 400 km. Maan mentaalitaso ulottuu vielä kauemmas avaruuteen kuin astraalitaso suunnilleen samassa suhteessa kuin astraalinen fyysiseen.

Se osa astraali- ja mentaaliplaneettojen atomisesta aineesta, joka on täysin vapaassa tilassa, voi olla olemassa samanaikaisesti planeettojen välisen eetterin kanssa (joka koostuu fyysisistä atomeista niiden normaalissa, ei yhteen puristetussa tilassa). Siitä seuraa, että ihminen ei voi siirtyä planeetalta toiselle ketjussamme astraali- tai mentaaliruumiissaan yhtään enempää kuin fyysisessäkään. Tämä on mahdollista syyruumiissa hyvin pitkälle kehittyneelle, mutta ei tapahdu helposti eikä nopeasti kuten buddhitasolla. Lisäksi millään mentaali- tai sitä alemman tason selvänäköisyydellä ei ole mahdollista päästä näkemään yksityiskohtaisesti muita planeettoja, joskin melkoisesti informaatiota voi saada käyttämällä voimakkaasti suurentavaa kykyä.

Alempien tasojen ainetta ei voi viedä planeetalta toiselle. Kun me esimerkiksi jätämme tämän planeetan inkarnoituaksemme Merkuriukselle, vain egot seuraavat mukana. Nämä egot vetävät itseensä uuden planeettansa mentaali- ja astraaliainetta ja saavat fyysiset ruumiit niiltä, jotka jo asuttavat Merkurista.

Mentaalitason aine jaetaan seitsemään eri karkeusasteeseen aivan kuin astraali- ja fyysisellä tasolla. Muitten termien puutteessa niistä on nykyisin käytettävä samoja termejä kuin fyysisen aineen seitsemästä olomuodosta, nimittäin kiinteä, neste, kaasu jne. Korkein tai hienoin alataso muodostuu luonnollisesti korkeimman asteen mentaalisista atomeista. Ne sisältävät 4 potenssiin 49 eli 5764801 (karkeasti 5,75 milj.) ”kuplaa koilonissa”.

Kolmea mentaaliaineen korkeinta astetta kutsutaan nimellä arupa eli ilman muotoa oleva. Neljää alemmaa taas termillä rupa, se, jolla on muoto. Tämä on todellinen ero, joka johtuu siitä, kuinka mieli jaotellaan. Rûpa-tasoilla tietoisuuden värähtelyt nostattavat kuvia ja jokainen ajatus ilmaantuu elävänä muotona. Arupa-tasoilla tietoisuus tuntuu lähettävän itsestään ulospäin elävän energian välähdyksiä tai virtoja, jotka eivät itsessään ruumiistu selviksi kuviksi niin kauan kun ovat omalla tasollaan, mutta jotka asettuvat vaihteleviin muotoihin syöksyessään alemmille mentaalitasoille. Toisin sanoen arupa-tasot ovat tekemisissä abstraktien ajatusten, ideoiden ja periaatteiden ilmaisun kanssa ja rupa-tasot konkreettisten ajatusten ja erityisten ideoiden kanssa. Koska sanat ovat laajasti käsittäen kuvien symboleja ja kuuluvat alemman mielen toimintoihin aivoissa, siitä seuraa, että on lähes mahdotonta kuvata sanoin abstraktisen ajattelun toimintoja. Arupa-tasoilla vallitsee puhdas järki, joka ei toimi kielen kapeiden rajojen puitteissa. Toinen merkittävä ero mentaalitason rupa- ja arupa-tasoilla on, että rûpa-tasoilla ihminen elää omissa ajatuksissaan ja samaistuu täysin sen elämän persoonallisuuteen, jonka hän on äskettäin jättänyt. Arupa-tasoilla hän on yksinkertaisesti vain

jälleensyntyvä ego, joka ymmärtää ainakin jossain määrin evoluutiota, josta hän on osa ja työstä, jota hänen on määrä tehdä edellyttäen, että hän on riittävän kehittynyt tietääkseen ylipäänsä yhtään mitään.

Koska mentaaliaine on niin paljon hienompaa kuin astraali- tai fyysinen aine, siitä seuraa, että elämänvoimat mentaalitasolla ovat valtavan paljon aktiivisempia. Mentaaliaine on alituisessa lakkaamattomassa liikkeessä ja muotoutuu jokaisen elämänvärähdyksen voimasta mukautuen välittömästi jokaiseen muutokseen liikkeessä. Jopa astraaliaine vaikuttaa suhteellisen raskaalta ja himmeältä. Mentaaliaineen värähtelyt ovat yhtä paljon nopeampia kuin fyysiset värähtelyt kuin valonvärähtelyt ovat nopeampi kuin äänivärähtelyt. Voimme sanoa, että mentaaliaine oikeasti liikkuu ajatuksen mukana. Astraaliaine liikkuu niin nopeasti ajatuksen perässä, että tavallinen tarkkailija tuskin huomaa mitään eroa. Eetteriaine ei luonnollisestikaan tottele ajatusta yhtä nopeasti kuin astraaliaine. Lukija käsittää tietysti, että aivan kuten jokainen fyysisen eetterin hiukkanen leijuu astraaliaineen meressä, niin leijuu jokainen astraaliaineen hiukkanen mentaalisisessä valtameressä.

Huolimatta monien ihmisten vaalimasta ajatuksesta, että asioiden käsittely olisi helpompaa fyysisellä tasolla verrattuna astraali- tai mentaalitasoon, niin asia on päinvastoin. Koska mentaaliaine on hyvin hienoa ja se vastaa helposti mentaaliisiin impulsseihin, sitä on helpompi liikuttaa ja ohjata tahdolla kuin astraali- tai fyysistä ainetta.

Hiljaisuuden äänessä puhutaan kolmesta salista – tietämättömyyden, oppimisen ja viisauden sali. Näyttää todennäköiseltä, että tietämättömyyden sali on fyysisellä tasolla, oppimisen sali astraalitasolla ja alemmilla mentaalitasoilla ja viisauden sali ylemmän mielen ja buddhin tasolla. Mentaalitason neljällä alemmalla tasolla jonkin asteinen illuusio on vielä mahdollista, mutta ihmisen kohdalla, joka voi toimia siellä täydessä tietoisuudessaan fyysisen elämän aikana sitä esiintyy vähemmän kuin vähemmän kehittyneen kohdalla kuoleman jälkeen,

kuten deevakhania käsittelevissä luvuissa on selitetty. Alempi mentaalitaso on siten vielä persoonallisuuden ja erehtymisen aluetta, jossa kuten astraalimaailmassakin on käärme jokaisen kukan alla. Toisessa vaanivat persoonalliset ja mielettömät halut ja toisessa ylpeys ja ennakkoluulot. Ylemmällä mentaalitasolla on paljon, mitä ego ei tiedä, mutta minkä se tietää, se tietää oikein. Mutta emme käsittele suoranaisesti syyyruumiin elämää tässä kirjassa.

Alemman ja ylemmän mentaalitason välillä on radikaali ero. Alemmalla mentaalitasolla aine hallitsee. Se pistää ensimmäisenä silmään. Tietoisuus loistaa vaivoin muotojen läpi. Mutta korkeammilla tasoilla elämä on johtava seikka ja muodot ainoastaan sen tarkoituksia varten. Alemmalla tasolla vaikeutena ilmaista elämää muodoissa, mutta ylemmällä tasolla asia on päinvastoin – on vaikea antaa muoto elämän virralle. Vasta alemman ja ylemmän mentaalitason erottavat rajaviivan yläpuolella ei tietoisuuden valoon kohdistu tuulia, ja se loistaa omaa voimaansa. Niinpä hengen tuli on osuva symboli korkeammilla tasoilla erotuksena alemmista tasoista, joilla käypä vertaus on polttoaineessa palava tuli.

Astraalitason tapauksessa on mahdollista puhua maisemasta, mutta niin ei ole asia mentaalitason osalta, koska mentaalitasolla ei ole maisemia paitsi jokaisen yksilön itselleen ajatustensa avulla valitsemat. Emme luonnollisestikaan lue ”maisemaan” kuuluvaksi muita mentaalientiteettejä, jotka itse ovat monissa tapauksissa hyvin kauniita. Mentaalitason olosuhteita on kuitenkin niin vaikea kuvata sanoin, että on ehkä täsmällisempää sanoa, että siellä on kaikenlaisia maisemia. Sieltä ei puutu mitään käsitettävissä olevaa ihanaa täydessä kauneudessaan ja intensiteetissään. Se ylittää täysin mielikuvituksemme kyvyt. Mutta tästä kaikesta elävän todellisuuden loistokkuudesta jokainen näkee vain sen, minkä hänen kehityksensä sallii hänen havaita.

On sanottu olevan vaikeaa kuvata mentaalimaailman eri alatasojen aineen eroja, koska kaikki adjektiivit tulevat käyte-

tyiksi jo alinta alatasoa kuvattaessa, eikä jäljellä ole enää sanoja korkeampia alatasoja kuvaamaan. Kaikki, mitä voidaan sanoa, on, että kun nousemme, materiaali tulee hienommaksi, harmonia täydemmäksi ja valo elävämmäksi ja läpikuultavammaksi. Kun nousemme ylemmäs, äänien ylä-äänit lisääntyvät, värien sävyt hienostuvat ja ilmestyy yhä uusia värejä. On sanottu runollisesti, että alemman tason valo on pimeyttä ylemmänä ja se on totta. Ylimmällä alatasolla aineelle antaa sielun ja sen elävöittää energia, joka virtaa valon lailla ylhäältä buddhiselta tasolta. Kun laskeudumme alemmas, jokaisen alatason aineesta tulee energiaa sen alapuolella olevalle alatasolle. Tarkemmin sanottuna alkuperäinen energia plus ylemmän alatason aine muodostavat lähinnä alempana olevalla alatasoa elävöittävän energian. Siten seitsemännen eli alimman alatason alkuperäinen energia on kuuteen kertaan verhottu ja siksi heikompaa ja vähemmän aktiivista.

Kun astuu mentaalitasolle täysin tietoisena, on ensivaikutelma hyvin samankaltainen kuin luvussa 20 kuvattu, kun ihminen herää deevakhanissa astraalikuoleman jälkeen. Hän kokee kiihkeää autuutta, sanoinkuvaamattoman elinvoimaisuuden, valtavasti lisääntyneet kyvyt ja kaikesta tästä huokuvan täydellisen luottamuksen. Hän huomaa olevansa keskellä jotain, mikä vaikuttaa hänestä jatkuvasti muuttuvan valon, värin ja äänten universumilta. Hän tuntuu leijuvan elävän valon meressä ympärillään kaikki kuviteltavissa oleva värien ja muotojen ihanuus. Kokonaisuus muuttuu jokaisen hänen mielensä ajatuksen voimasta. Ja hän huomaa, että kaikki on vain hänen ajatustensa ilmausta tason aineessa ja elementaalisessa elonaineessa. Konkreettiset ajatukset ovat muodoltaan kohteensa kaltaisia, kun taas abstraktisia ideoita edustavat tavallisesti kaikenlaiset täydelliset ja mitä kauneimmat geometriset muodot. Tässä yhteydessä tulee muistaa, että monet ajatukset, jotka meille fyysisellä tasolla ovat lähes pelkkiä abstraktioita, ovat mentaalitasolla konkreettisia faktoja.

Vapauden tunne mentaalitasolla on niin suuri, että astraali-elämä tuntuu siihen verrattuna kahlehdittuna olemiselta. Jokainen, joka haluaa erottaa mielessään itsensä ympäristöstään mentaalitasolla ja omistautua hiljaiselle ajattelulle, voi elää keskeytyksettä omassa maailmassaan. Lisäetuna hänellä on, että hän näkee kaikki ideansa ja niiden seuraukset täysin toimivina kulkevan hänen editseen eräänlaisena panoraamana. Jos hän kuitenkin haluaa sen sijaan tarkastella tasoa ympärillään, hänen täytyy pidättäytyä hyvin huolellisesti omista ajatuksista, jotta hän ei vaikuttaisi välittömästi vaikutuksille alttiiseen aineeseen ympärillään.

Saavutettuaan tilan, jossa ihminen ei enää itse ole valon, värin, äänen ja muodon säteilykeskus, se ei ole lakannut olemasta. Päinvastoin sen harmonia ja säihke on suurempaa kuin koskaan. Nyt hän havaitsee, että se, mitä hän näkee, on deejujen värikieltä. Se on häntä paljon korkeammalla evoluution asteikolla olevien olentojen ajatusten ilmausta eli keskustelua. Kokeilemalla ja harjoituksella hän huomaa, että hän voi itsekkin käyttää tällaista ilmaisutapaa ja keskustella näitten ylevien eihinimillisten entiteettien kanssa ja oppia heiltä. Tätä kuvataan myöhemmässä luvussa. Sillä kuten lukija muistaa, mentaaliaineen nopeasti värähtelevistä hiukkasista koostuva mentaaliaine lähettää värähtelyjä ympärilleen. Nämä värähtelyt synnyttävät äänen ja värin aistimuksia entiteeteissä, jotka ovat sopeutuneet niiden kääntämiseen meille. Mentaalitasolla kävijänkin on mahdollista muodostaa ympärilleen valtava kuori, jonka läpi ei mikään toisten entiteettien ajatus tai keskustelu voi tunkeutua. Kun pitää oman mielensä täysin hiljaisena, voi tutkia oman kuorensa sisäpuolen olosuhteita. Hän kykenee nyt havaitsemaan aivan erilaisen sarjan säännöllisiä sykähdyksiä, jotka keinoitekoisemmat ilmiöt aiemmin peittivät alleen. Nämä sykähdykset ovat universaalisia, eikä mikään ihmisvoimin tehty kuori kykene hillitsemään niitä tai pitämään niitä poissa. Ne eivät tuota väriä tai muotoa, vaan virtaavat sisään ja ulos väsy-

mättömän säännöllisinä kaiken aineen läpi tällä tasolla kuin suuri ulos- ja sisäänhengitys.

Näitä sykähdyksiä on useampia tuottamansa volyymin, värähtelytahdin ja harmonian sävyn perusteella toisistaan eroavia settejä. Suurempana kuin muut on yksi suuri aalto, joka tuntuu järjestelmän sydämensykkeeltä. Se pulpahtaa paljon korkeampien tasojen tuntemattomista keskuksista, levittää elämänsä kaikkeen maailmaan ja vetäytyy sitten valtavana vuorovetenä siihen, josta se lähti. Se tulee yhtenä pitkänä aaltoilevana kaarena ja sen ääni on kuin meren kohinaa. Ja kuitenkin siinä ja sen välityksellä soi voiton laulu, sfäärien musiikkia. Ihminen, joka on kerran kuullut tätä luonnon ihanaa laulua, ei koskaan enää kadota sitä kokonaan. Hän kuulee sen alasävelenä jopa mentaalitasoon verrattuna niin synkässä fyysisessä maailmassa.

Jos ihminen on päässyt tietylle tasolle henkisessä kehityksessään, on mahdollista sulauttaa tietoisuutensa tähän aaltoon ja antaa sen kantaa ihminen ylöspäin aallon lähteelle. Mutta ei ole viisasta tehdä näin, ellei vieressä ole Mestaria, joka vetää ihmisen takaisin oikealla hetkellä. Muutoin vastustamaton voima kuljettaa ihmisen pois vielä korkeammille tasoilla, joiden vielä suurempaa loistoa hänen egonsa ei vielä kestä. Hän kadottaa tietoisuutensa eikä ole varmaa, milloin ja missä hän saa sen takaisin. Vaikka tällainen yhtyminen on ihmisen evoluution lopullinen päämäärä, ihmisen täytyy päästä maaliin täydellisen tietoisena eikä ajelehtia imuun tiedostamattomuuden tilassa, joka ei ole kaukana täydellisestä häviämisestä.

Mentaalitasolla ihminen voi kiertää maailmaa ajatuksen nopeudella. Hän on toisella puolen samassa, kun hän muotoilee toivettaan olla siellä, sillä mentaaliaine vastaa ajatukseen välittömästi, ja se on täysin tahdon hallittavissa. Mentaalitasolla ei ole päivän ja yön vaihtelua eikä mitään, mikä vastaa nukkumista tai valveillaoloa paitsi, kun ensi kertaa astutaan tasolle ja kun se lopullisesti jätetään.

Kuten fyysinen maailma on kolmiulotteinen, astraalimaailma neliulotteinen, on mentaalimaailma viisiulotteinen. Mutta kuten on selitetty kirjassa *Astraaliruumis*, on ehkä täsmällisempää sanoa, että tietoisuus kykenee joka tasolla tarkastelemaan maailmaa, jossa kulloinkin toimii niin moniulotteisesti kuin kullakin tasolla on vallitsevana.

Kolmella tunnetulla energiamuodolla on vastaavuutensa jokaisella tasolla, jonne emme vielä ole päässeet. Siten fohat, prana ja kundalini ovat kaikki olemassa mentaalitasolla, joskin niiden yksityiskohtaisesta toiminnasta tiedetään nykyisellään vähän.

Täysin tietoisena mentaalitasolla oleva ihminen näkee luonnollisesti koko ihmiskunnan, paitsi niitä, jotka elävät syyruumiissaan, sillä jokaisella fyysisessä tai astraalielämässä on myös mentaaliruumis. Mutta niitä, jotka ovat sulkeutuneet omien ajatustensa kuoreen taivaissa, voi tuskin kutsua kumppaneiksi syystä, joka on selitetty deevakhanista kertovissa luvuissa. Niiden kesken, jotka ovat täysin tietoisia mentaalitasolla, vallitsee paljon kiinteämpi yhteys kuin on mahdollista millään alemmalla tasolla. Ihminen ei voi enää johtaa harhaan toista sen suhteen, mitä hän ajattelee, sillä kaikki mentaaliset toimet ovat avoimesti kaikkien nähtävillä. Mielenpitoita ja vaikutelmia voidaan nyt vaihtaa ajatuksen nopeudella ja sen lisäksi täydellisen tarkasti, sillä jokainen vastaanottaa toisen idean puhtaana, selkeäpiirteisenä ja välittömästi ilman, että täytyy selviytyä sanojen labyrintin läpi. Lukija ehkä muistaa, että astraalitasolla kieli on kommunikaation este, koska ajatukset täytyy muotoilla sanoin, jotta toinen ymmärtäisi ne sillä tasolla. Mentaalitasolla ihmiset kommunikoivat suoraan ajatuksensiirron avulla, käyttivät he mitä kieltä tahansa.

Paikka ei ole esteenä, sillä ihminen voi päästä kosketukseen kenen kanssa tahansa vain suuntaamalla huomionsa tähän. Todellisena esteenä ihmisten välillä on heidän kehityseronsa. Vähemmän kehittynyt voi tietää pitemmälle kehittyneestä vain sen verran, mihin kykenee vastaamaan. Erot tun-

tee ainoastaan pitemmälle kehittynyt, sillä vähemmän kehittyneellä on kaikki, mitä hän voi sisällään pitää. Metodi, jolla ihminen löytyy mentaalitasolta, olipa hän elävä tai kuollut, on seuraava: jokaisen ihmisen käyttövälineillä on perussävel, joka on kyseisellä tasolla eräänlainen ihmisen eri voimien ja ominaisuuksien keskisävel. Ei ole koskaan ollut kahta ihmistä, joiden perussävel olisi samanlainen kaikilla tasoilla, toisin sanoen eetteri-, astraali-, mentaali- ja kausaalitasoilla niin, että se antaisi saman soinnun lyötäessä säveliä yhtä aikaa. Jokaisen ihmisen sointu on siten ainutlaatuinen, ja hänet voidaan löytää sen perusteella, olipa hän unessa tai valveilla, elävä tai kuollut. Jos ihminen on korkeammassa maailmassa pelkästään syyruumiissaan, hänen sointunsa on hänessä, koska pysyvät atomit riittävät antamaan soinnun. Harjaantunut näkijä, joka kykenee aistimaan soinnun, soinnuttaa omat käyttövälineensä hetkeksi tarkalleen noihin säveliin ja lähettää soinnun eteenpäin tahdonponnistuksella. Missä tahansa kolmesta maailmasta etsitty ihminen on, hänestä lähtee välitön vastaus. Hänen syyruumiiseensa syttyy valo kuin suuri liekki, ja näkijä havaitsee sen heti, ja näin syntyy magneettinen kommunikaatiolinja. Näkijä voi käyttää linjaa eräänlaisena teleskooppina tai mikäli haluaa mieluummin hän voi lähettää oman tietoisuutensa valon nopeudella kulkevin leimahduksin ja katsella sitä toisesta päästä.

Ihmisen sointu on hänen todellinen okkulttinen nimensä. Jokin hämärä perinne tästä on tiettyjen villi-ihmisten keskuudessa vallitsevan usko, että ihmisen todellinen nimi täytyy pitää salassa, ettei sitä voitaisi käyttää magiassa. Sanotaan myös, että jokaisessa vihkimyksessä ihmisen todellinen nimi muuttuu, koska jokainen vihkimys on samalla virallinen tunnustus täytetystä edistymisestä, jossa ihminen on kohottanut itsensä korkeampaan sävellajiin, minkä takia soinnun täytyy soida eri tavalla. Tätä ihmisen nimeä ei pidä sekoittaa augoeidesin nimeen (ks. jäljempänä), sillä se on egon kolmen prinssiin sointu, joka syntyy atmisen, buddhisen ja mentaalisen atomien ja

niiden tuolla puolen olevan monadin värähtelyistä. Tätä sointua ei tosiasiaassa voi kuulla eikä nähdä. Sen voi vastaanottaa vain mutkikkaalla havaitsemisella, jossa tietoisuuden on oltava käytännöllisesti katsoen samanaikaisesti sekä syyruumiissa että kaikissa alemmissa käyttövälineissä.

Siten jokainen ääntää itse oman todellisen nimensä. Kuten jokaisella ihmisellä on oma haju aineellisesti, jonka perusteella vainukoira voi hänet jäljittää, niin hänellä on henkisesti oma sointu. He, jotka voivat kuulla hänen sointunsa sisäisissä maailmoissa, tietävät, missä hän seisoo evoluution portailla ja mitä hän voi tehdä ja mitä ei. Vapaamuurarit tunnistavat soinnun ihmisen omaksi ”koputukseksi”, hänen omaksi ”ilmoitukseksi”, jonka sisäisen itsen t... antaa ja joka avaa ihmiselle tien tosi looshiin.

Ihminen kunniassaan, augoeides on nimi, jota toisinaan käytetään ihmisen kolmesta prinsiipistä, atma-buddhi-manaksesta, joka muodostaa egon syyruumiissa. Tämä ei tietenkään ole kuva ihmisen menneistä käyttövälineistä, vaan siihen sisältyy oleellinen kaikesta, mikä oli parasta niissä. Se on ruumis, joka kasvaa kokemuksista ja osoittaa enemmän tai vähemmän täydellisesti, mitä tarkoittaa se jumaluus, joksi ihminen on tuleva. Tästä käyttövälineestä kausaalitasoilla on mahdollista nähdä, mikä on ollut ihmisen menneisyyden historia ja myös huomattavassa määrin tulevaisuus, joka hänellä on edessään.

Luku 28 Akashiset aikakirjat

Mikään kuvaus mentaalitasosta ei ole täydellinen ilman mainintaa akashisista aikakirjoista. Ne muodostavat ainoan luotettavan maailmanhistorian, ja niistä puhutaan usein luonnon muistina ja myös todellisina karmallisina aikakirjoina tai Lipikan kirjana. Sana akashinen on jonkin verran epäonnistunut, sillä vaikka aikakirjoja luetaan akashasta eli mentaalitason aineesta käsin, eivät ne todellisuudessa kuulu tälle tasolle. Vielä huonompi nimi on astraalivalon aikakirjat, joka esiintyi varhaisemmassa alan kirjallisuudessa, sillä ne ovat kaukana astraalitason tuolla puolen. Vain epätäydellisiä katkelmia niistä voidaan löytää astraalitasolta, kuten tulemme näkemään. Sana akashinen on sopiva vain siksi, että mentaalitasolla pääsemme ensi kertaa yhteyteen aikakirjojen kanssa ja siellä meille on mahdollista työskennellä luotettavasti niiden parissa.

Lukijalle on jo tuttua se tosiseikka, että kun henkilö kehittyi, hänen syyruumiinsa, joka määrittää hänen auransa rajat, kasvaa kokoa ja tulee väriltään hohtavammaksi ja puhtaammaksi. Kun seuraamme tätä käsitystä valtavasti korkeammalle tasolle, saamme kiinni ajatuksesta, että Aurinkologos pitää sisälleen koko aurinkokuntamme. Siten kaikki, mikä tapahtuu järjestelmässämme, on Logoksen tietoisuudessa. Näemme, että aikakirjat ovat todellakin hänen muistinsa. Lisäksi on yhtä lailla selvää, että sijaitsipa tämä muisti millä tasolla tahansa, sen täytyy olla paljon sen yläpuolella, minkä tunnemme. Siitä seuraa, että mitä tahansa aikakirjoja huomaamme voivamme lukea, niiden täytyy olla vain heijastusta alkuperäisistä alempien tasojen tiiviimmän aineen peilaamina. Tiedämme näistä aikakirjoista buddhisella, mentaalisella ja astraalitasolla ja kuvailimme niitä vastakkaisessa järjestyksessä.

Astraalitasolla aikakirjojen heijastus on äärimmäisen epätäydellinen. Niistä voidaan siellä nähdä parhaimmillaankin vain katkelmia ja usein pahasti vääristyneinä. Astraalimaailmaa verrataan usein veteen, ja se on oikein osuva tässä tapauk-

sessä. Kirkas heijastus tyynessä vedessä on parhaimmillaan-kin vain heijastus, joka esittää kolmiulotteisen kohteen kaksiulotteisena ja näyttää vain sen muodon ja värin. Lisäksi kohteet ovat käänteisiä. Jos veden pinta rikkoontuu, heijastus särkyä ja vääristyy lähes hyödyttömäksi ja on harhaanjohtava, jos sitä käytetään ohjaamaan tunnistamaan heijastuneiden kohteiden todellinen muoto ja ulkonäkö.

Astraalitasolla ei meillä siis koskaan voi olla mitään, mikä lähimainkaan vastaa työntä pintaa. Päinvastoin olemme tekemisissä nopean ja hämmentävän liikkeen kanssa. Emme siksi voi luottaa siihen, että saamme selkeän ja määrätyn heijastuksen. Siksi selvänäköinen, jolla on vain kyky nähdä astraalisesti, ei koskaan voi luottaa siihen, että menneisyyden kuva, joka tulee hänen eteensä, on paikkansapitävä ja täydellinen. Jokin osa sieltä täältä saattaa olla oikein, mutta hän ei voi tietää, mikä. Pitkän ja huolellisen valmennuksen tuloksena hän voi oppia erottamaan luotettavat vaikutelmat epäluotettavista ja konstruoimaan rikkoutuneista heijastuksista jonkinlainen kuva heijastuneesta kohteesta. Mutta tavallisesti kauan ennen kuin hän on oppinut hallitsemaan nämä vaikeudet, hänelle kehittyy mentaalinen näkökyky, mikä tekee ponnistelut tarpeettomiksi.

Mentaalitasolla olosuhteet ovat hyvin erilaiset. Siellä kirjaukset ovat täydellisiä ja paikkansa pitäviä eikä ole mahdollisuutta erehtyä niitä lukiessa. Tämä tarkoittaa, että kaikki selvänäköiset, jotka tutkivat mentaalisen näkökyvyn avulla tiettyä kirjausta, näkevät täsmälleen saman heijastuksen ja saavat oikean vaikutelman sitä lukiessaan.

Aikakirjojen lukeminen syyruumiin kykyjä käyttäen on vielä helpompaa. Näyttää siltä, että voidakseen lukea täydellisesti (siinä määrin kuin se on mahdollista mentaalitasolla) egon täytyy olla täysin valveilla niin, että se voi käyttää mentaalitason atomista ainetta.

On tunnettua, että jos joukko henkilöitä todistaa tiettyä tapahtumaa fyysisellä tasolla, niin heidän kertomuksensa jälki-

käteän vaihtelevat usein huomattavasti. Tämä johtuu puutteellisesta huomioinnista, kun jokainen näkee tavallisesti vain niitä piirteitä tapahtumasta, jotka vetoavat eniten heihin. Tämä persoonallinen arvio ei vaikuta olennaisesti vaikutelmiin mentaalitason tarkkailussa, sillä jokainen käsittää perusteellisesti koko aiheen niin, että hänen olisi mahdotonta nähdä sen osia muutoin kuin asianmukaisessa suhteessa. Virheitä voi kuitenkin sattua helposti siirrettäessä vaikutelmia alemmille tasoille. Syyt tähän voidaan ryhmitellä karkeasti huomioitsijasta johtuviin ja tehtävän vaikeudesta tai mahdottomuudesta johtuviin. Asioiden luonteesta johtuen vain pieni osa mentaalitason kokemuksista voidaan ilmaista fyysisissä maailmoissa lainkaan, ja koska kaikki ilmaus on osittaista, on olemassa mahdollisuus valita se osa, joka ilmaistaan. Siksi johtavien teosofien selvänäköistutkimukset tarkistetaan ja todennetaan useamman kuin yhden tutkijan toimesta ennen julkaisemista.

Paitsi persoonallista arviota, on muitakin vaikeuksia vaikutelmien tuomisessa alemmalle tasolle ylempää. Tämän ymmärtämiseksi on hyödyllistä verrata sitä maalaustaiteeseen. Taidemaalarin on yritettävä kopioida kolmiulotteinen kohde sileälle pinnalle, jossa on luonnollisesti vain kaksi ulottuvuutta. Täydellisinkin maalaus on todellisuudessa melkein loputtoman kaukana maisemasta, jota kuva esittää, sillä tuskin yksikään viiva tai kulma voi koskaan olla sama kuin kohteessa. Se on vain mahdollisimman taitava yritys tuottaa viivoilla ja väreillä sileälle pinnalle yhdellä aistilla aistittava vaikutelma siitä, mikä varsinainen maisema saisi meissä aikaan. Se ei voi välittää meille mitään muuta paitsi omiin kokemuksiimme perustuvia viittauksia meren kohinasta, kukkien tuoksusta, hedelmien mausta tai pintojen kovuudesta tai pehmeydestä.

Paljon suurempia vaikeuksia kohtaa selvänäkökykyinen yrittäessään ilmaista mentaalisia ilmiöitä fyysisen tason kielellä, sillä kuten edellisessä luvussa mainittiin, mentaalimaailma on viisiulotteinen. Kirjausten ulkonäkö vaihtelee jossain määrin riippuen olosuhteista, joissa niitä katsotaan. Astraalitasolla hei-

jastus on tavallisesti yksinkertainen kuva, joskin ajoittain kuvio voidaan nähdä liikkuvana. Tässä tapauksessa on tapahtunut suhteellisen pitkä ja täydellisempi heijastus kuin vain pelkkä tuokiokuva. Mentaalitasolla on näissä kaksi paljolti erilaista aspektia.

Ensiksi: Jos huomioija ei ajattele niitä erityisesti, vaan kirjaukset yksinkertaisesti muodostuvat tapahtuvan taustalle. Sellaisissa oloissa ne ovat todella pelkästään heijastuksia suuren tietoisuuden lakkaamattomasta toiminnasta paljon korkeammalla tasolla. Ne näyttävät paljon elokuvalta. Heijastettujen fiigurien toiminta jatkuu ikään kuin katsoisi näyttelijöitä kauempana sijaitsevalla näyttämöllä.

Toiseksi. Jos harjaantunut huomioija kääntää huomionsa erityisesti johonkin näkymään, niin se on hetkessä hänen silmiensä edessä, koska tämä on vailla pidäkkeitä olevan ajattelun taso. Jos hän toivoo näkevänsä Julius Caesarin rantautumisen Englantiin, niin hetkessä hän löytää itsensä ei katselemasta kuvaa, vaan seisomasta rannalla legioonalaisten joukossa koko näytelmän toteutuessa hänen ympärillään aivan kuten hän olisi nähnyt sen, jos hän olisi ollut siellä, kun se tapahtui 55 eKr. Näyttelijät eivät luonnollisestikaan ole tietoisia hänestä, koska he ovat vain heijastuksia, eikä mikään hänen yrityksensä voi muuttaa tapahtumien kulkua millään tavoin. Mutta hänellä on valta kontrolloida, millä tahdilla draama kulkee hänen editseen. Hän voi siten saada vuoden tapahtumat tapahtumaan tunnissa. Hän voi myös pysäyttää liikkeen millä hetkellä tahansa ja pitää tiettyä näkymää edessään niin kauan kuin haluaa. Hän ei ainoastaan näe, mitä olisi nähnyt fyysisesti, jos olisi ollut läsnä silloin, kun tapahtumatta sattui, vaan hän kuulee ja ymmärtää, mitä ihmiset sanovat ja on tietoinen heidän ajatuksistaan ja motiiveistaan.

On eräs erikoistapaus, jolloin asiaa tutkiva voi päästä vielä lähempään kosketukseen kirjausten kanssa. Jos hän huomioi näkymää, johon hän itse osallistui aiemmassa elämässä, hänellä on kaksi mahdollisuutta. 1) Hän voi katsella sitä tavalli-

seen tapaan aivan kuin kuka tahansa katselija, joskin (kuten edellä on osoitettu) kuin katselija, jolla on täydellinen näkemys tilanteesta ja joka tuntee sympatiaa asiaa kohtaan tai 2) hän voi identifioitua uudestaan kauan sitten kuolleeksi persoonallisuudekseen ja kokea uudelleen tuon ajan tunteet ja ajatukset. Hän löytää universaalista tietoisuudesta sen osan, johon hän on ollut yhteydessä.

Lukija voi helposti havaita, kuinka ihmeellisiä mahdollisuuksia tämä avaa ihmiselle, jolla on täydellisesti hallussaan kyky lukea akashisia aikakirjoja, kun tahtoo. Hän voi kerrata huvikseen historiaa ja korjata monia virheitä ja väärinkäsityksiä, jotka ovat pujahtaneet historioitsijoiden tekemiin kirjauksiin. Hän voi myös katsoa esimerkiksi geologisia muutoksia, joita on tapahtunut ja luonnononnettomuuksia, jotka ovat muuttaneet maan pinnanmuodostusta monta kertaa.

On tavallisesti mahdollista määrittää minkä tahansa tutkitavan päivämäärä, mutta se saattaa vaatia huomattavasti vaivaa ja taitoa. On monia tapoja tehdä se:

- 1) Huomioija voi katsoa kuvassa läsnä olevan älykkään olennon mieleen ja katsoa, mikä päivä on.
- 2) Hän voi myös tarkistaa kirjeeseen tai dokumenttiin kirjoitetun päivämäärän. Kun hän on varmistunut päivämäärästä roomalaisen tai kreikkalaisen ajanlaskun mukaan, tarvitaan vain laskutoimitus sen muuttamiseksi nykyään hyväksytyyn järjestelmän mukaiseksi.
- 3) Hän voi kääntyä jonkin nykyisen tietolähteen puoleen, jonka päivämäärä on helppo varmistaa tavanomaisista historiallisista lähteistä. Kun kyse on suhteellisen lähellä olevasta ajasta, ei tavallisesti ole vaikeaa varmistaa päivämäärää, mutta varhaisempiin aikoihin on sovellettava muita metodeja. Jopa silloin, kun päivämäärä voidaan lukea jonkun kuvassa elävän mielestä, saattaa olla vaikeaa suhteuttaa päivämääräjärjestelmää huomioijan käyttämän kanssa. Sellaisissa tapauksissa
- 4) huomioija voi antaa tapahtumien juosta silmiensä edessä (hän voi tehdä sen millä nopeudella tahansa vuosi tai sekunti

kerrallaan tai vielä nopeammin, jos haluaa) ja laskea vuodet jostain päivämäärästä, jonka hän tietää. Sellaisissa tapauksissa on tietysti tarpeen muodostaa likimääräinen idea aikakaudesta yleisnäkymän ja ympäristön perusteella, jotta ei tarvitsisi laskea liian pitkiä sarjoja.

5) Kun on kyse tuhansista vuosista, yllä kuvattu metodi voi olla käytännössä liian työläs. Huomioija voi käyttää vaihtoehtoisesti metodia, jossa huomioidaan se piste, johon maapallon akseli osoittaa ja laskea päivämäärän maan kiertonopeuden perusteella.

6) Äärimmäisessä tapauksessa varhaisten tapahtumien ollessa kyseessä miljoonia vuosia sitten voidaan yksikkönä käyttää päiväntasausten presessiota (noin 26000 vuotta). Tällöin ei ehdotonta tarkkuutta tarvita, joten jokin pyöreä luku on riittävä näin varhaisten aikakausien kyseessä ollen. Tarkkojen numeeristen tietojen saanti on mahdollista vasta huolellisen harjoittelun jälkeen. Kuten olemme nähneet, mentaalinen näkökyky on tarpeen ennen kuin aikakirjoja voi luotettavasti lukea. Mahdollisten virheiden välttämiseksi mentaalisen näön tulisi olla täysin hallinnassa valveilla ollessa fyysisessä ruumiissa. Ennen kuin tähän päästään, tarvitaan vuosien työ ja tiukkaa itseuria. Lisäksi koska todenperäiset aikakirjat sijaitsevan tällä hetkellä kaukana meidän asuinsijojemme tuolla puolen, vaatii niiden *täydellinen* ymmärtäminen paljon korkeamman tason kykyjä kuin mitä ihmiskunta on vielä kehittänyt. Siksi meidän nykyinen näkemysksemme koko asiasta on pakostakin epätäydellinen, koska katsomme asiaa alhaalta emmekä ylhäältä käsin.

Akashisia aikakirjoja ei pidä sekoittaa ihmisen tekemiin ajatusmuotoihin, joita esiintyy niin runsaasti sekä mentaali- että astraalitasoilla. Siten esimerkiksi suuresta historiallisesta tapahtumasta, kuten näimme luvussa kahdeksan, jota suuret ihmismäärät ovat ajatelleet ja elävästi kuvitelleet, on olemassa määrättyjä ajatusmuotoja mentaalitasolla. Samoin on asia näytelmä- tai kertomakirjallisuuden jne. henkilöiden suhteen. Sellaisia ajatuksen tuotteita (ja kuten usein saamme huomata,

varsin vähäiseen tai väärän tietoon perustuvia) on paljon helpompi nähdä kuin akashisia aikakirjoja. Kuten olemme sanooneet, aikakirjojen lukeminen vaatii harjoitusta, kun taas ajatusmuotojen näkemiseen ei tarvita muuta kuin vilahdus mentaalitasosta. Siten monet näkyjen pyhimykset, näkijät jne. eivät ole oikeista aikakirjoista, vaan pelkkiä ajatusmuotoja.

Eräs metodi aikakirjojen lukemiseen on psykometria. Millä tahansa aineen hiukkasella ja historiaa sisältävällä aikakirjamerkinällä näyttää olevan jonkinlainen magneettinen kiinnitys tai läheisyys toistensa kanssa. Jokainen hiukkanen pitää tosiasiassa sisällään ikuisesti kaiken, mitä on tapahtunut sen läheisyydessä. Tämä läheisyys tekee sille mahdolliseksi toimia eräänlaisena johtimena aikakirjamerkinän ja merkintöjen lukukyvyn välillä. Harjaantumaton selvänäkijä ei yleensä voi lukea aikakirjoja ilma jotain fyysistä linkkiä, joka saattaa hänet *yhteyteen* vaaditun aiheen kanssa. Tällaista tapaa harjoittaa selvänäkemistä kutsutaan psykometriaksi. Siten jos kivenkappale, joka kuuluu, sanokaamme vaikka Stonehengeen, annetaan psykometrikolle, hän näkee ja kykenee kuvaamaan rautioita ja niiden ympäristöä. Lisäksi hän kykenee todennäköisesti näkemään joitakin menneitä tapahtumia, joihin Stonehenge liittyy, kuten druidiseremoniat esimerkiksi. On hyvin mahdollista, että tavanomainen muisti ei ole muuta kuin saman periaatteen toinen ilmaus. Tapahtumat, joita käymme läpi elämämme aikana, näyttävät toimivan aivosolujemme suhteen siten, että ne luovat yhteyden niiden solujen ja muistiimme jääneiden meihin liittyvien asioiden kirjauksen välille ja niin ”muistamme”, mitä olemme nähneet.

Harjaantunutkin selvänäkijä tarvitsee linkin kyetäkseen löytämään tapahtuman aikakirjakirjauksen, josta hänellä ei ole aiempaa tietoa. Tämä voidaan tehdä useammalla tavalla.

1) Jos hän on käynyt tapahtumapaikalla, hän voi palauttaa mieleensä kuvan tuosta kohdasta ja käydä sitten läpi aikakirjakirjauksia, kunnes pääsee halutulle aikakaudelle.

2) Jos hän ei ole nähnyt kyseistä paikkaa, hän voi mennä takaisinpäin ajassa tapahtuman päivämäärään asti ja etsiä siten, mitä haluaa.

3) Hän voi tutkia sen aikakauden aikakirjakirjauksia ja hän tunnistaa jonkun merkittävän henkilön, joka on yhteydessä tapahtumaan. Sitten hän voi käydä läpi tämän henkilön aikakirja kirjaukset, kunnes hän tulee tapahtumaan, jota on tarkoitus katsoa.

Näemme siten, että ihmisillä on monenasteista kykyä lukea luonnon muistia. On muutamia harjaantuneita selvänäkijöitä, jotka voivat käydä tutkimassa aikakirjoja omalta kohdaltaan tahtonsa mukaan. On psykometrikkoja, jotka tarvitsevat jonkin menneisyyteen liittyvän esineen päästäkseen kosketukseen menneen kanssa. On henkilöitä, jotka saavat satunnaisia, hetkellisiä välähdyksiä menneestä. On kristallipallosta ennustavia, jotka voivat joskus suunnata vähemmän luotettavan astraalisen teleskooppinsa (ks. *Astraaliruumis*) johonkin kaukaiseen tapahtumaan.

Monia näiden kykyjen alempia ilmenemismuotoja harjoitetaan tiedostamatta. Siten monet kristallipallosta ennustavat katselevat menneitä tapahtumia osaamatta erottaa niitä nykynäkymistä. Toiset epämääräisesti psyykkiset henkilöt näkevät jatkuvasti kuvien nousevan silmiensä eteen tajuamatta, että he oikeastaan psykometrisoivat ympärillään olevia esineitä. Eräs variaatio tämän luokan psyykkisestä on ihminen, joka kykenee psykometrisoimaan vain henkilöitä elottomien esineiden asemasta. Useimmissa tapauksissa tämä kyky näyttäytyy epä säännöllisesti. Tällä tavoin psyykkiset näkevät joskus ventovieraan tavatessaan välähdyksenä jonkin merkittävän tapauksen tämän elämästä. Toisinaan he eivät näe mitään. Harvinaisempaa on kohdata henkilö, joka näkee yksityiskohtaisia menneen elämän näkymiä jokaisesta tapaamastaan. Tunnetuin esimerkki tästä on ehkä saksalainen Zschokke, joka kuvaa ihmeellistä kykyään juurta jaksain omaelämäkerrassaan.

Vaikka buddhisen tason käsittely on tämän teoksen aihepiirin ulkopuolella, niin kokonaisuuden vuoksi ja vain tämän kerran tässä on ehkä hyvä kuvata aikakirjoja sellaisina kuin ne siintyvät buddhitasolla. Aikakirjat, joihin viitataan puhumalla luonnon muistista, ovat buddhitasolla paljon enemmän kuin vain muisti sanan tavanomaisessa mielessä. Tällä tasolla ei ole enää ajan ja paikan rajoituksia. Huomioijan ei enää tarvitse käydä läpi tapahtumasarjoja katsauksenomaisesti, sillä mennyt ja nykyisyys, samoin kuin tulevaisuus ovat kaikki yhtä ja samanaikaisesti läsnä hänelle, sillä hän on siinä, mitä kutsutaan ”ikuiseksi nykyhetkeksi”, niin merkityksettömältä kuin tällainen ilmaus kuulostaakin fyysisellä tasolla. Vaikka buddhitaso on loputtoman kaukana logoksen tietoisuuden alapuolella, niin on selvää, että ”aikakirjat” ei ole pelkkä muisti, sillä kaikki, mikä on tapahtunut menneisyydessä tai mikä tapahtuu tulevaisuudessa, *tapahtuu nyt* hänen silmiensä edessä aivan niin kuin tapahtumat, joita kutsumme nykyisyydeksi. Niin uskomattomalta kuin se kuulostaakin, se on kuitenkin totta.

Yksinkertainen ja puhtaasti fyysinen vertaus saattaa auttaa osittain ymmärtämään, ei tulevaisuuden, vaan menneisyyden ja nykyhetken samanaikaista näkyvillä oloa. Pidetään kahta seuraavaa asiaa paikkansa pitävänä:

- 1) että fyysinen valo voi matkata tavanomaisella nopeudella loputtomasti avaruudessa hävikittä
- 2) että logoksen kaikkiallisena täytyy olla joka kohdassa avaruutta samanaikaisesti, ei vuorotellen.

Jos pidämme näistä kahdesta kiinni, niin siitä seuraa, että kaikki, mitä on ikinä tapahtunut maailman alusta alkaen, täytyy tällä hetkellä olla tapahtumassa Logoksen silmien edessä – ei muistona, vaan varsinaisen tapahtumisen ollessa nyt hänen tarkastelunsa kohteena. Edelleen vain siirtämällä tietoisuuttaan *eteen-* (mitä pidämme aikana) tai *taaksepäin* valitsemallaan nopeudella avaruuden halki hän on *jatkuvasti* tietoinen kaikesta, mitä on ikinä tapahtunut, mutta samoin myös kaikesta juuri nyt tapahtuvasta.

Tämä kuvaus ei valaise millään lailla tulevaisuuden näkemisprobleemaa, mikä täytyy tällä erää jättää selittämättä. Se perustuu metafyyssisten käsitteellisyyksien lisäksi pelkästään niiden kertomukseen, jotka ovat kyyenneet harjoittamaan itsesään jonkinasteisen kyvyn nähdä tulevia tapahtumia. Tulevaisuutta ei voi nähdä yhtä selvästi kuin mennyttä, sillä kyky nähdä tulevaisuuteen kuuluu vielä korkeammalle tasolle. Lisäksi vaikka ennalta näkeminen on suuressa määrin mahdollista mentaalitasolla, niin se ei ole täydellistä, koska aina kun kehittyneen ihmisen käsi koskettaa kohtalon verkkoa, niin hänen voimallinen tahtonsa voi tuoda mukaan uusia lankoja ja muuttaa kuviota tulevan elämän osalta. Tavallisen vähemmän kehittyneen ihmisen elämänkulku voidaan usein nähdä ennalta riittävän tarkasti, koska hänellä ei käytännöllisesti katsoen ole omaa tahtoa lainkaan. Mutta kun ego ottaa rohkeasti tulevaisuuden omiin käsiinsä, tarkka ennustaminen tulee mahdottomaksi.

Ihminen, joka voi käyttää aatmista ruumistaan, voi olla yhteydessä universaaliseen muistiin jopa oman ketjunsä rajojen tuolla puolen. Olemme aiemmin maininneet plagioinnin. Toinen tapaus, jollaisia joskus tapahtuu, on, että kaksi kirjoittajaa sattuu näkemään saman akashisen aikakirjan otteen samaan aikaan. Tässä tapauksessa he eivät ainoastaan plagioi toisiaan, vaan molemmat plagioivat maailman todellista historiaa, vaikka ajattelevatkin kumpikin keksineensä juonen itse.

Luku 29 Mentaalitason asukkaat

Mentaalitason asukkaiden luokittelussa käytämme samaa luokittelua kuin astraalitason osalta (ks. *Astraaliruumis*) nimittäin:

- 1) ihmisasukkaat,
- 2) ei-ihmisasukkaat,
- 3) keinotekoiset asukkaat.

Koska ihmisen pahojen intohimojen tuloksia, joita on massoitain astraalimaailmassa, ei voi esiintyä mentaalitasolla, alajaotteluja on huomattavasti vähemmän kuin astraalientiteettien kohdalla.

Seuraava taulukko osoittaa jaottelun:

ALEMMAN MENTAALITASON ASUKKAAT			
Ihmisasukkaat		Ei ihmisasukkaat	Keinotekoiset
Ruumistuneet	Ei ruumistuneet		
Adeptit	Ihmisolennot deevakhanissa	Rupadeevat	Elementaalit
Vihityt		Eläinten rymäsielut	
Pitkälle kehittyneet ihmiset		Yksilöityneet eläimet Toinen elementaalikunta	

Tästä näkyy, että ihmisentiteetit on kätevyuden vuoksi jaettu ruumistuneisiin, toisin sanoen niihin, jotka ovat kiinnittyneitä fyysiseen ruumiiseen, jotka ovat "elossa", kuten on tapana sanoa ja niihin, jotka ovat "kuolleita", joilla ei ole fyysistä ruumista.

RUUMISTUNEET IHMISOLENNOT

Inhimilliset olennot, jotka ovat edelleen kiinnittyneinä fyysiseen ruumiiseen ja kykeneviä liikkumaan täysin tietoisina ja toimintakykyisinä mentaalitasolla, ovat joko adepteja tai heidän oppilaitaan, sillä oppilas ei kykene liikkumaan vapaasti edes

mentaalitason alimmilla tasoilla ennen kuin Mestari on opettanut hänelle, kuinka käyttää mentaaliruumista. Adeptit ja vihityt esiintyvät loistavina elävän värin palloina ja ajavat pois kaikki pahan vaikutukset, minne menevätkin ja valavat ympärilleen levollisuuden ja onnellisuuden tunnetta, josta nekin, jotka eivät heitä näe, ovat usein tietoisia. Heidän tärkein työnsä tehdään mentaalimaailmassa erityisesti korkeammilla tasoilla, jossa yksilöllisyyteen eli egoon voidaan vaikuttaa suoraan. Tältä tasolta heidän suurin henkinen vaikutuksensa sataa ajatusmaailman ylle. Sieltä he myös panevat liikkeelle kaikenlaisia suuria ja hyödyllisiä liikkeitä. Täältä käsin jaetaan myös nirmanakayjojen itseuhrauksen henkistä voimaa (ks. *Astraaliruumis*). Täällä annetaan suoraa opetusta niille oppilaille, jotka ovat riittävän edistyneitä ottamaan sitä vastaan tällä tavoin, sillä täällä se siirtyy nopeammin ja täydellisemmin kuin astraalitasolla. Lisäksi heillä on suuri työkenttä niissä, joita kutsumme ”kuolleiksi”.

Adeptit eli Mestarit asuvat suurimmaksi osaksi mentaalitason korkeimmalla eli atomisella tasolla. Mutta suurin osa heistä, jotka saavuttavat asekha-tason, eivät enää säilytä fyysistä, astraali-, mentaali- tai syyruumistaan, vaan elävät pysyvästi korkeimmilla tasoillaan. Kun heidän on tarvis olla tekemisissä alemman tason kanssa, he vetävät ympärilleen sen tason aineen tilapäisen käyttövälineen.

Jotta ymmärtäisimme paremmin mentaalitason olosuhteita ja sen asukkaita, on välttämätöntä mainita myös ne, jotka eivät ole läsnä tasolla. Kun mentaalimaailman tunnusmerkkejä ovat epäitsekkyys ja henkisyys, niin mustalla maagikolla ja hänen oppilaillaan ei ole sinne asiaa. Näin on huolimatta siitä, että heistä monet ovat älyllisesti hyvin pitkälle kehittyneitä, ja sen seurauksena heidän mentaaliruumiittensa aine on äärimmäisen aktiivista ja sensitiivistä tietyissä asioissa. Yleensä asiat, joista he ovat kiinnostuneita, ovat yhteydessä jonkinlaiseen persoonalliseen haluun. Niitä voidaan ilmaista vain mentaalitason alemman osan kautta, joka on erottamattomasti sotkeu-

tunut astraaliaineen kanssa. Tämän rajoituksen väistämättömänä seurauksena heidän aktiviteettinsa on käytännöllisesti katsoen rajoittunut astraali- ja fyysiselle tasolle.

Ihmisellä, jonka koko elämä on pahuutta ja itsekkyyttä, voi olla puhtaan abstraktin ajatuksen hetkiä, jolloin hän voi käyttää mentaaliruumistaan, mikäli hän on oppinut niin tekemään. Mutta samalla hetkellä, jolloin persoonallinen elementti tulee mukaan ja yrityksen kohteena on jokin pahuuteen kuuluva tulos, ajatus lakkaa olemasta abstrakti, ja ihminen huomaa jälleen kerran toimivansa tutun astraaliaineen kanssa. Siksi voidaan sanoa, että musta maagikko voisi toimia mentaalitasolla vain silloin, kun hän unohtaa olevansa musta maagikko. Mutta silloinkin, kun hän unohtaa sen, hän voi olla näkyvä mentaalitasolla vain niille, jotka toimivat tietoisina. Minkään luonteeltaan epämiellyttävän tai pahan ei ole mahdollista päästä ulkopuolelta deevakhanissa olevien luo, jotka ovat sulkeutuneet ulkomaailmalta omiin ajatuksiinsa.

Tavalliselle ihmiselle on mahdollista unessa ja psyykkisesti kehittyneelle transsissa tunkeutua mentaalitasolle, mutta se on äärimmäisen harvinaista. Ennakkoehdtona on ehdoton elämän ja tarkoitusperien puhtaus, ja silloinkin, kun tasolle päästään, ei ole kyse mistään, mitä voisi kutsu tietoisuudeksi, vaan yksinkertaisesti vain kyvystä ottaa vastaan tiettyjä vaikutelmia. Esimerkki tästä on esitetty luvussa Unielämä.

EI RUUMIISTUNEET IHMISOLENNOT

Tähän luokkaan kuuluvat kaikki ne deevakhanissa olevat, joita on kuvattu luvuissa, jotka käsittelevät tätä tilaa.

EI-IHMISOLENNOT

Kirjassa *Astraaliruumis* mainittiin, että astraalitasolla on satunnaisesti joitakin kosmisia entiteettejä, jotka ovat kävijöitä muilta planeetoilta ja järjestelmistä. Tällaiset kävijät ovat paljon tavanomaisempia mentaalitasolla. Tällaisten entiteettien ku-

vaaminen ihmiskielellä on niin vaikeaa, että emme edes yritä. Ne ovat hyvin juhlallisia olentoja eivätkä ole tekemisissä yksilöiden, vaan suurten kosmisten prosessien kanssa. Ne, jotka ovat yhteydessä meihin, ovat karman lain toimeenpanon suoranaisia toimijoita erityisesti maata ja merta koskevien muutosten kyseessä ollen, kuten maanjäristykset, hyökyaallot ja muut seismiset syyt.

Rupa-deevat:

Olennot, jotka hindut ja buddhalaiset tuntevat deevoina, zo-roasterilaiset taivaan ja maan herroina, kristityt ja muslimit enkeleinä ja muualla Jumalan poikina, on henkimaailma, joka kuuluu eri evoluution kuin ihmiskunta. Tätä evoluutiota pidetään välittömästi ihmiskunnan yläpuolella olevana samaan tapaan kuin ihmiskunta on eläinkunnan yläpuolella. On kuitenkin yksi tärkeä ero. Siinä, missä eläin voi siirtyä vain ihmiskuntaan, ihmisolennolla on useita vaihtoehtoja saavutettuaan aseka-tason. Niistä deevalinja on vain yksi.

Vaikka deevat ovat yhteydessä maapalloon, niin ne eivät ole rajoitettuja vain siihen, vaan koko seitsemän maailman ketju on heille yksi maailma, sillä niiden evoluutio tapahtuu seitsemän ketjun suuressa järjestelmässä. Heihin kuuluvat on pääasiassa otettu heidän joukkoonsa muista ihmiskehityksistä aurinkokunnassamme, joista toiset ovat alempana ja toiset korkeammalla kuin me. Toistaiseksi vain hyvin pieni osa omasta ihmiskunnastamme on riittävän edistyneitä kyetäkseen liittymään heihin. Näyttää siltä, että jotkut deevojen hyvin lukuisista erilaisista luokista ei ole käynyt läpi minkäänlaista meihin verrattavaa ihmiskehitystä.

Nykyisellään ei ole mahdollista ymmärtää paljoakaan heistä, mutta on selvää, että heidän evoluutionsa päämäärä on huomattavasti korkeammalle kuin meidän. Tämä tarkoittaa, että kun me tähtäämme aseka-adeptien tasolle seitsemännen kierroksen päätteeksi, niin, deevaevoluutio tähtää samana

aikana paljon korkeammalle. Heille on kuten meillekin jyrkempi, mutta lyhyempi polku, joka johtaa ylempiin korkeuksiin.

Deevoja eli enkeleitä on ainakin yhtä monia tyyppisiä kuin on ihmisrotuja, ja jokaisessa tyypissä on monia kykyjen, älyn ja yleisen kehityksen asteita niin, että variaatioita on satoja.

Enkelit on jaettu yhdeksään enkelikuntaan, joista kristillisessä kirkossa käytetään nimiä enkelit, arkkienkelit, istuimet, mahdit, vallat, hyveet, voimat kerubit ja serafit. Näistä seitsemän kuuluu suuriin säteisiin, joista aurinkokunta koostuu ja kahta voidaan kutsua kosmisiksi, koska ne ovat yleisiä eräissä muissa järjestelmissä. Jokaisessa enkelikunnassa on monia tyyppisiä. Jokaisessa niistä on niitä, jotka työskentelevät, niitä jotka auttavat surevia ja vaikeuksissa olevia. Toiset työskentelevät kuolleiden kanssa, jotkut vartioivat, jotkut meditoivat, kun taas eräät ovat asteella, jossa huolehditaan pääasiassa omasta kehityksestä.

On myös musiikin enkeleitä, jotka ilmaisevat itseään muusiikilla kuten me sanoilla. Heille arpeggio on tervehdys, fuuga keskustelua ja oratorio puhe. On myös värien enkeleitä, jotka ilmaisevat itseään kaleidoskooppien muutosten hehkuvilla sävyillä. On myös enkeleitä, jotka elävät ja ilmaisevat itseään hajuvesissä ja tuoksuissa. Tämän tyyppin enkeleiden alaosa ovat suitsutuksen enkelit, joita suitsutuksen värähtelyt vetävät puoleensa ja joista on ilo käyttää sen mahdollisuuksia. On myös luonnonhenkien eli haltiakuntaan kuuluvia, jotka eivät ilmaise itseään tuoksujen keinoin, mutta jotka elävät tuoksujen ilmentymistä ja joita löytää aina sieltä, missä leviää tuoksu. Niitä on monenlaisia, joista osa elää karkeista ja inhottavista hajuista ja osa vain herkistä ja hienostuneista tuoksuista. Osa näistä tyypeistä tuntee vetoa suitsukkeen tuoksuun ja niitä löytyy siksi kirkoista, joissa käytetään suitsuketta.

Niitä, jotka on opetettu tuntemaan ja vastaamaan muinaiseen enkeleiden kutsuun kristillisen eukaristian aloituksessa ja joiden tehtävänä on voiman jakaminen, kutsutaan usein apostolisiksi tai viestienkeleiksi. Jotkut näistä ovat läpikotaisin peril-

lä tämäntyyppisestä työstä paljon harjoituksen seurauksena, toiset taas ovat noviiseja, innokkaasti oppimassa, mitä pitää tehdä ja miten.

Kun enkelievoluution metodina on yleisesti palvelu, niin seremoniat kuten eukaristia tarjoaa heille erittäin hyvän tilaisuuden, jonka ne käyttävät heti hyväkseen. Kun seremoniaa vietetään hiljaisesti, johtava enkeli vastaa papin lähettämään kutsuun ja järjestää loput. Täydessä seremoniassa eli lauletussa messussa muinainen melodia vetää kaikkien huomion puoleensa välittömästi, kun se alkaa soida ja ne asettuvat valmiiksi osallistuakseen asiaankuuluvalla hetkellä kaikkeen. Enkelien suorittamaa palvelusta on hyvin monenlaista, josta vain muutamat, pääasiassa uskonnolliset seremoniat, tuovat ne yhteyteen ihmisolentojen kanssa. Kristillisissä jumalanpalveluksissa esiinkutsutut enkelit ovat paljon ihmisen yläpuolella henkisessä kehityksessä. Vapaamuurariudessakin kutsutaan enkeliapua mukaan, mutta ne, joita näin kutsutaan, ovat lähempänä ihmisten tasoa kehityksessä ja älyssä. Jokainen näistä tuo mukanaan alaisia, jotka tottelevat ohjausta. Jokaisesta säännönmukaisesti kokoonpannusta muurarilooshista vastaa seitsemännen asteen enkeli, joka ohjaa asioita.

Millään näistä deevoista ei ole sellaista fyysistä ruumista kuin meillä. Alinta tyyppiä kutsutaan kâma-deevoiksi, joilla on astraaliruumis alimpana käyttövälineenään. Seuraava luokka on rupa-deevat, joiden ruumiit ovat alemmaa mentaaliainetta ja jotka asuvat neljännellä alatasolla eli mentaalitason rupa-tasolla. Kolmas luokka on arupa-deevat, jotka elävät ylemmän mentaali- eli kausaaliaineen ruumiissa. Näiden yläpuolella on neljä muuta suurta luokkaa, jotka asustavat aurinkokuntamme neljällä korkeammalla tasolla. Deevakunnan yläpuolella ja tuolla puolen ovat planeettahenkien suuret joukot. Tässä kirjassa keskitymme pääasiassa rupa-deevoihin.

Deevojen suhde luonnonhenkiin muistuttaa korkeammalla tasolla ihmisen suhdetta eläimiin. Kuten eläin voi yksilöityä vain yhteydessä ihmiseen, niin myös luonnonhenki näyttää

normaalisti saavan pysyvän inkarnoituvan yksilöllisyyden vain samantapaisella yhteydellä deevoihin.

Deevat eivät koskaan voi tulla ihmiseksi, koska useimmat niistä ovat tämän vaiheen tuolla puolen, mutta jotkut niistä ovat olleet ihmisolentoja menneisyydessä. Deevojen ruumiit ovat taipuisampaa ainetta kuin ihmisen ja niiden laajentumis- ja supistumiskyky on paljon suurempi. Niissä on myös tietynlaista tulisuuutta, joka erottaa ne ihmisolentoista. Deevan auran muuntumiskyky on niin suuri, että normaalisti noin 140 m läpimitaltaan olevan auran on havaittu voivan laajentua yli 3 km läpimitaltaan.

Deevan auran värit ovat enemmän liekin kuin pilven kaltaisia. Ihminen näyttää hohtavalta, mutta hennolta hehkuvan kaasun pilveltä, mutta deeva näyttää tulelta. Deevat elävät enemmän reunoillaan, koko aurallaan kuin ihminen. Kun 99 prosenttia ihmisen aurasta on fyysisen ruumiin ääriviivojen sisällä, niin suhde on paljon pienempi deevan kohdalla.

Deevat näyttävät tavallisesti jättikokoisilta ihmisiltä. Niillä on laajat tiedot, suuri voima ja loistava ulkoinen ilmennys. Niitä kuvataan loistaviksi, välähteleviksi olioiksi, joiden myriadit värisävyt ovat kuin ylimaallisia värejä vaihtavat sateenkaaret. Ne ovat majesteettillisen hallittuja, tyynen energian ja peräänantamattoman voiman ruumiillistumia. *Ilmestyskirjassa* kuvataan erästä tällaista sanomalla, että ”hänen päänsä päällä oli sateenkaari, hänen kasvonsa olivat kuin aurinko ja hänen jalkansa kuin tulipatsaat”. Niiden ääni on kuin ”kuin suurten vesien pauhu”. Ne ohjaavat luonnon järjestystä ja niiden joukot pitävät jatkuvasti huolta luonnon prosessien säännöllisyydestä ja tarkkuudesta. Deevat tuottavat ajatusmuotoja kuten me, mutta niiden ajatusmuodot eivät tavallisesti ole niin konkreettisia kuin meidän ennen kuin korkealla tasolla. Ne ovat hyvin yleistäviä luonteeltaan ja tekevät suurenmoisia suunnitelmia. Niiden kieli on värikieltä, mikä ei ehkä ole niin täsmällistä kuin meidän puheemme, vaikka sillä voi tietyllä tapaa ilmaista

enemmän. Deevat eivät saa meidän vihkimyksiämme. Deevakunta ja ihmiskunta yhdistyvät yhtä tasoa adeptia ylempänä.

On tapoja, joiden avulla ihminen voi astua deevaevoluutioon jopa meidän asteellamme tai alempana. Tämän evoluutio-
linjan valitsemista kutsutaan joskus ”lankeamisena kiusaukseen tulla jumalaksi” vastakohtana nirmanakayjoiden luopumiselle. Mutta tästä ilmauksesta ei pidä ajatella, että ihmiseen, joka näin valitsee, kohdistuisi minkäänlaista moitteen varjoa. Polku, jonka hän valitsee, ei ole lyhin, vaan hyvin jalo, ja jos hänen kehittyneet intuiot näin kehottaa, niin se on varmasti parhaiten sopiva valinta hänen suorituskyvyllään.

Vapaamuurariudessa toisen asteen seremoniaan liittyvä deeva on rupa-deeva, ja se käyttää tehtävään oman tasonsa luonnonhenkiä ja elementaalista elonainetta. Ylivirkailijoita vastaavat deevat ovat arupa-deevoja, joilla on tietoisuus ja jotka käyttävät edustamiensa tasojen voimia. N.Vp:n deeva vastaa ensimmäisestä asteesta, V.Vp:n deeva toisesta asteesta ja K M:n deeva kolmannesta asteesta.

Deevojen työllä ei tiedetä olevan mitään sääntöjä tai rajoja. Niillä on enemmän toimintalinjoja kuin osaamme kuvitella. Ne ovat yleensä melko halukkaita laajentamaan ja esittelemään oman linjansa mukaisia aiheita ihmisölle, joka on riittävän kehittyneet arvostukseen niitä. Näin voidaan antaa paljon opetusta, mutta vain harvat pystyvät vielä hyötymään siitä.

Deevat ovat kyllä äärimmäisen kauniita, mutta alempitaisille niistä asioiden käsitteet voivat olla epämääräisiä ja hämääviä eli eivät pidä paikkaansa tosiasioiden osalta. Siksi vaikka deevaystävä voi olla äärimmäisen kiinnostava henkilö, niin koska sillä ei ole yhteyksiä niihin tosiasioihin, joiden keskellä ihmiskunta kehittyy, on oltava varovainen noudatettaessa sen antamia neuvoja fyysisestä toiminnasta.

Yleisesti ottaen korkeamman asteen deevat toimivat varauksettomasti yhteistyössä universumin suuren suunnitelman kanssa, ja siitä johtuu täydellinen ”järjestys”, jonka havaitsemme luonnossa. Alemmissä luokissa tämä täydellinen tottele-

vaisuus on pikemminkin vaistonvaraista ja automaattista kuin tietoista. Ne tekevät työnsä tuntien olevansa pakotettuja yhden tahdon osoittamaan suuntaan, joka kulkee läpi kaiken.

Kansallisten deevojen tapauksessa jokaisen kansakunnan johdossa oleva deeva on juhlallinen älyolento, joka tekee aina yhteistyötä suuren suunnitelman kanssa, mutta alempia kansallisia deevoja saattaa löytyä taistelemasta oman kansakuntansa puolesta taistelukentällä. Kun ne kehittyvät älyllisesti, ne tekevät enemmän yhteistyöt suunnitelman toteuttamiseksi.

Maan henki, tuo salaperäinen olento, jonka ruumis maapallo on, ei ole korkeimman luokan deeva. Siitä tiedetään vain vähän. Sen voidaan sanoa kuuluva enemmän rûpa-deevoihin, koska sillä on maa ruumiinaan.

Deevat, jotka ovat aseka-adeptien tason, toisin sanoen viidennen vihkimyksen tuolla puolen, elävät normaalisti siinä, mitä sanskritiksi kutsutaan jnanadehaksi eli tietoruumiiksi. Tämän ruumiin alin osa on nirvaanisen tason atomi, joka palvelee niitä niin kuin fyysinen ruumis meitä. Deeverajojen eli maan hallitsijoiden kuvaus löytyy kirjasta *Astraaliruumis*. Vapaamuurariudessa neljä tupsua, jotka ovat "hammaslaitarajan" kulmissa, symbolisoivat deeverajoja, elementtien maa, vesi, ilma ja tuli hallitsijoita ja karman toimeenpanijoita.

Eläinten ryhmäsielut

Ryhmäsielut, joihin suurin osa eläimiä on kiinnittyneenä, löytyvät alemmalta mentaalitasolta. Näiden ryhmäsielujen luonteen kuvaaminen veisi meidät liian kauas aiheestamme, joten tyydymme vain mainitsemaan ne tässä.

Yksilöityneet eläimet

Näitä ja niiden tietoisuuden tilaa on jo kuvattu toisen elementaalikunnan yhteydessä.

Mentaalinen elementaalinen elonaine

Olemme jo toisessa luvussa kuvanneet mentaalista elementaalista elonainetta ja käsitelleet sen tehtävää ihmisen mentaaliruumiin osana ja ajatusmuodoissa. Ei ole tarpeen sanoa paljon muuta. On olemassa kolme elementaalikuntaa. Ensimmäinen elävöittää ylemmän mentaalitason tai kausaalitason alatasojen aineen, toinen mentaalitason neljän alemman tason aineen ja kolmas astraaliaineen. Toisessa elementaalikunnassa ylin jaottelu on neljännellä alatasolla, kun kolmella alemmalla alatasolla on kussakin kaksi luokkaa. Se tekee yhteensä seitsemän alajaottelua neljällä alatasolla.

Olemme jo nähneet, että mentaalinen elonaine on *alaspäisellä* kaarella evoluutiossa ja siksi vähemmän kehittynyttä kuin astraalinen elonaine tai kuin joku myöhemmistä luomakunnista kuten mineraalikunta. Olemme myös korostaneet tämän seikan tärkeyttä, ja lukijan tulee pitää se mielessään. Mentaalinen elonaine on, mikäli mahdollista vieläkin välittömämmin sensitiivistä ajatustoiminnalle kuin astraalinen. Se vastaa ihmeellisen huolellisesti mielen pienimpiinkin toimiin, minkä tutkijat ovat jatkuvasti panneet merkille. Tämä toiminta on sen koko elämä, sillä sen edistymistä auttaa se, että ajattelevat entiteetit käyttävät sitä. Jos sen voisi kuvitella olevan hetkellisesti vapaa ajatustoiminnasta, niin se näkyisi pienen pienten tanssivien atomien vailla muotoa olevana yhdistelmänä. Vaistonvarainen elämän intensiteetti olisi lumoava, mutta se ei edistyisi paljoa evoluution alaspäisellä kierroksella kohti ainetta. Mutta kun ajatus saa siitä kiinni ja herättää sen aktiiviseksi heittäen sen kaikenlaisiin ihaniin muotoihin rüpa-tasolle (ja arüpa-tasoilla välähteleviksi virroiksi), se saa selkeän lisäimpulssin, joka usein toistettuna auttaa sitä eteenpäin tiellään.

Sillä kun ajatus suunnataan korkeammilta tasoilta maan asioihin, se pyyhkäisee alaspäin ja ottaa itseensä alempien tasojen ainetta. Näin tehdessään se saattaa elementaalisen elonaineen, josta sen verho ensiksi muodostui, kontaktiin alemman aineen kanssa. Näin elonaine tottuu vähitellen vas-

taamaan alempiin värähtelyihin ja etenee alaspäisessä evoluutiiossaan kohti ainetta. Myös deevakhanissa olevien suurten säveltäjien musiikki vaikuttaa elonaineeseen huomattavasti.

Tulee selvästi tunnistaa, että on olemassa suuri ero omalla tasollaan olevan ajatuksen voiman ja suuruuden ja sen suhteellisen heikon vaikutuksen välillä, jonka tunnemme fyysisellä tasolla. Tavallinen ajatus saa alkunsa mentaaliruumiissa, ja kun se laskeutuu, se pukeutuu astraaliseen elonaineeseen. Ihminen, joka voi käyttää syruumistaan, tuottaa ajatuksensa tällä tasolla. Nämä ajatukset pukeutuvat alempaan mentaaliseen elonaineeseen ja ovat paljon hienompia, läpitukevampia ja kaikin tavoin tehokkaampia. Jos ajatukset on suunnattu yksinomaan korkeampiin kohteisiin, niiden värähtelyt voivat olla liian hienoja, jotta astraaliaine voisi niitä ilmaista. Mutta kun ne tulevat kosketukseen tämän alemman aineen kanssa, niillä on paljon suurempi vaikutus kuin paljon lähempänä alemmaa ainetta syntyneillä ajatuksilla. Jos jatkamme ajatusta, niin vihityn ajatus lähtee liikkeelle buddhi-tasolta ja pukeutuu kausaaliaineeseen. Mestarin ajatus syntyy atma-tasolta ja sillä on käytösään meidän asuinseutumme tuolla puolen olevien alueitten voimia.

KEINOTEKOISET

Elementaalit.

Ei ole tarpeen lisätä enää paljoa siihen, mitä on jo sanottu mentaalisista elementaaleista eli ajatusmuodoista. Mentaalitaso on vielä tiheämmin kansoitettu keinotekoisilla elementaaleilla kuin astraalitaso, ja ne näyttelevät suurempaa osaa mentaalitasolla toimivien elävien olentojen keskuudessa. Ne ovat loistavampia ja kirkkaammin väritettyjä kuin astraalielementaalit samoin kuin voimakkaampia, kestävämpiä ja elinvoimaisempia. Kun muistetaan myös, kuinka paljon suurempi ja voimallisempi ajatus on mentaalitasolla ja että sen voimia käyttävät ihmisentiteettien lisäksi myös deevat ja korkeammilla ta-

soilla kävijät, ymmärretään, että sellaisten keinotekoisien enteettien tärkeyttä ja vaikutusta tuskin voi liioitella. Mestarit ja vihityt käyttävät runsaasti näitä mentaalisia elementaaleja. Heidän luomansa ovat luonnollisesti pitempi-ikäisiä ja niiden suhteellinen voima on suurempi kuin niiden, joita käsittelimme astraalitason yhteydessä kirjassa *Astraaliruumis*.

Luku 30 Mentaaliruumiin kuolema

Kuten olemme nähneet, elämä deevakhanissa, taivasmaailmassa ei ole ikuista, joten sen on päätyttävä. Tämä tapahtuu, kun ego on omaksunut kaiken oleellisen sisällön kokemuksiinsa, joita se on kerännyt edeltävien fyysisen ja astraalisen elämän aikana. Kaikki mentaaliset kyvyt, joita ilmaistiin mentaaliruumiin välityksellä, vedetään ylempään mentaali- eli syyruumiiseen. Myös mentaalinen yksikkö, jolla on samankaltainen tehtävä kuin fyysisellä ja astraalisella pysyvällä atomilla, vedetään yhdessä niiden kanssa syyruumiiseen, missä se pysyy latentissa tilassa, kunnes se kutsutaan aktivoitumaan uudelleen, kun on aika syntyä jälleen. Mentaalinen yksikkö yhdessä astraalisen ja fyysisen pysyvän atomin kanssa kääritään buddhiseen elämänverkkoon ja pannaan säilöön hohtavina hiukkasytiminä syyruumiiseen. Tämä on kaikki, mitä jää jäljelle egon alempien maailmoiden ruumiista. Itse mentaaliruumis, todellisen ihmisen, egon viimeinen *tilapäinen* asu jätetään jälkeksi mentaalisenä haudattavana ruumiina kuten fyysinen ja astraalinen. Sen ainesosat hajoavat ja palaavat mentaalitason yleiseen aineeseen.

Tarkasti ottaen tässä kirjassa ei ole tarkoitus käsitellä ihmisen elämää ylempällä mentaali- tai kausaalitasolla, mutta jotta emme tarinassamme jättäisi ihmisen tarinaa liian keskeneräiseksi kahden inkarnaation väliin, puhutaan lyhyesti siitä osasta elämää, joka vietetään ylempällä mentaalitasolla. Jokainen ihmisolento saa päättäessään elämänsä astraali- ja mentaalitasolla ainakin välähdyksen egon tietoisuudesta syyruumiissa. Kehittyneemmät elävät jonkin aikaa tietoisena egona sen omalla tasolla. Ihminen näkee hetkellisenä egotietoisuuden välähdyksenä viimeisimmän elämänsä kokonaisuutena ja kokoaa siitä itselleen vaikutelman onnistumisesta tai epäonnistumisesta siinä työssä, joka hänen oli määrä tehdä. Yhdessä tämän kanssa hänellä on myös ennakkotieto edessään olevasta elämästä, ja tieto siitä yleisestä läksystä, jonka sen on määrä

opettaa tai erityisestä edistyksestä, joka hänen olisi tarkoitus saavuttaa. Ego herää hyvin hitaasti arvostamaan näitä välähdyksiä, mutta kun se alkaa ymmärtää niitä, se alkaa luonnollisesti käyttää niitä hyväkseen. Lopulta se pääsee asteelle, jossa välähdys ei ole enää hetkellinen, kun se kykenee tarkastelemaan kysymystä täydemmin ja omistamaan jonkin verran aikaa edessään olevan elämänsä suunnitelmille. Lisäkuvaukset egon elämästä sen omalla tasolla täytyy siirtää käsiteltäväksi teoksessa *Syyruumis*.

Luku 31 Persoonallisuus ja ego

Tarkastelemme nyt persoonallisuuden ja egon suhdetta. Koska emme ole vielä tarkastelleet egoa, ei meidän ole mahdollista tutkia persoonallisuuden ja egon välistä suhdetta aivan täysin. Lisäksi meidän täytyy tässä kirjassa tutkia kysymystä pikemmin persoonallisuuden kuin egon näkökulmasta.

Persoonallisuus koostuu tilapäisistä käyttövälineistä, joiden kautta todellinen ihminen, ajattelija ilmaisee itseään fyysisessä, astraali- ja mentaalimaailmassa, toisin sanoen fyysisessä, astraali- ja mentaaliruumiissa ja näitten käyttövälineiden toiminnossa.

Yksilöllisyys koostuu ajattelijasta itsestään, todellisesta ihmisestä syuruumiissa. Kuten lehdet puhkeavat puusta, kestävät kevään, kesän ja syksyn, niin yksilöllisyydestä puhkeaa persoonallisuuksia, jotka kestävät niiden elämänkausien ajan, jotka vietetään fyysisellä, astraali- ja mentaalitasoilla. Kuten lehdet imevät sisäänsä, muuntavat sopivaksi ja välittävät edelleen ravintoa mahlaan, mikä imetään runkoon, minkä jälkeen lehdet putoavat ja häviävät, niin tekee myös persoonallisuus. Se kerää kokemuksia ja välittää ne yksilöllisyydelle, vanhemmalleen ja kun sen tehtävä on täytetty, se putoaa pois ja häviää.

Ego inkarnoituu persoonallisuuteen tullakseen tarkemmin yksilölliseksi. Ego on omalla tasollaan suuri ja voimakas, mutta epämääräisen yksilöllinen, paitsi niiden ihmisten osalta, jotka ovat edenneet pidemmälle evoluution tiellä.

Ihmisen "prinsiipit" luokitellaan toisinaan seuraavasti			
Luokitus 1		Luokitus 2	
Kuolematon kolmio eli yksilöllisyys	Atma	Kuolematon	Atma
	Buddhi		Buddhi
	Manas		Korkeampi manas
Häviävä nelinäisyys eli persoonallisuus	Kama	Ehdollisesti kuolematon	Kama-manas
	Prana		Prana
	Eetterinen kaksoispuoli	Kuolevainen	Eetterinen kaksoispuoli
	Kiinteä ruumis		Kiinteä ruumis

H. P. Blavatsky käytti seuraavaa luokitusta. Hän puhuu mielen jakautumisesta neljään:

- 1 Manas-tajiasi, valaistunut, loistava manas, joka on todellisuudessa buddhi tai ainakin se tila, jossa ihmisen manas on sulautunut buddhiin eikä sillä ole enää erillistä tahtoa.
- 2 Varsinainen manas, ylempi manas, abstraktisesti ajatteleva mieli
- 3 Antahkarana, linkki tai silta ylemmän manaksen ja kama-manaksen välillä inkarnaation aikana.
- 4 Kama-manas, mikä tässä teoriassa on persoonallisuus.

Hän kutsuu manasta toisinaan deevaegoksi eli jumalaiseksi erotukseksi persoonallisesta itsestä. Korkeampi manas on jumalainen, koska positiivista ajattelua, mikä on kriyashakti, voima tehdä asioita. Kaikki työ tehdään todellisuudessa ajatusvoimalla. Sana divine tulee sanasta div, loistaa, ja se viittaa sen oman elämän jumalaiseen laatuun, joka loistaa manaksesta. Alempi manas on pelkästään heijastaja, jolla ei ole

omaa valoa. Se on jotain, jonka läpi valo tai ääni tulee, vain persona, naamio.

Vedantistien eli Shri Shankaracharyan koulukunnassa termiä antahkarana käytetään tarkoittamaan mieltä sen kaikkein täysimmässä merkityksessä, kokonaista sisäistä elintä tai instrumenttia sisimmän Itsen ja ulkomaailman välillä. Sitä kuvataan aina neliosaisena:

1	Ahamkara	”minä tekijät”
2	Buddhi	intuitio eli puhdas järki
3	Manas	ajattelu
4	Chitta	kohteiden erottelu

Se, mitä länsimainen kutsuu tavallisesti mielekseen, jolla on kyky konkreettiseen ja abstraktiseen ajatteluun, on yllä olevassa luokituksessa kaksi viimeistä, manas ja chitta.

Vapaamuurariuden symbolismissa alemmaa mieltä ja mentaali-ruumista edustaa V.D. Seuraava taulukko osoittaa ihmisen periaatteet vapaamuurarijärjestelmässä.

Ihmisen periaatteet		Virkailija	Luonnonhenkien ja elementaalisen elonaineen väri
Sanskrit	Suomi		
Atma	Tahto	K.M.	Ruusu, kulta, vihreä, sininen
Buddhi	Intuitio	V.Vp.	Pääasiassa sähkösininen
Korkeampi manas	Ylempi mieli	N.Vp.	Pääasiassa kulta
Alempi manas	Alempi mieli	V.D.	Keltainen
Kama	Halu ja tunne	N.D.	Punainen
Linga sharira	Kiinteä fyysinen ruumis	Tyler	

Siten ylempää eli henkistä kolmiota sekä ihmisessä että Jumalassa edustavat vapaamuurariudessa kolme ylivirkailijaa, kun taas alempaa itseä, persoonallisuutta eli nelinäisyyttä edustavat kolme apulaisvirkailijaa ja Tyler.

Kristinuskossa on seuraavaa symbolismia:

Elementit ja välineet messussa	Ihmisen prinssiipit
Hostia	Monadi
Pateeni	Atma-buddhi-manas
Viini	Ego eli yksilöllisyys
Kalkki	Syyruumis
Vesi	Persoonallisuus

Kun ego ottaa yleen persoonallisuuden, on sitä verrattu kipinän projisoitumiseen mielen liekistä. Liekki sytyttää materiaalin, jolle se putoaa, ja tästä liekistä syntyy uusi liekki, joka on oleellisilta osiltaan samanlainen kuin se, josta se sai alkunsa, mutta erilainen ilmennystarkoituksensa puolesta. Siksi on sanottu, että voi sytyttää tuhat kynttilää yhdestä liekistä, mutta liekki ei pienene, vaikka näkyvissä on tuhat liekkiä aiemman yhden asemesta.

Ajattelijaa, yksilöllisyys on ainoa, joka kestää. Se on ihminen, jonka ”aika ei tule koskaan”, ikuinen nuori, joka kuten *Bhagavad Gita* sanoo, pukeutuu ruumiisiin kuin uusiin vaatteisiin ja heittää entiset pois kuin vanhat. Jokainen persoonallisuus on kuolemattoman näyttelijän uusi osa, ja hän astuu inhimillisen elämän näyttämölle yhä uudestaan. Mutta jokainen rooli, jonka hän saa elämän draamassa, on edellisten lapsi ja seuraavien isä, joten elämänhistoria jatkuu.

Elementit, joista persoonallisuus koostuu, sidotaan yhteen muistin kytköksillä, jotka syntyvät kolmessa alemmassa käyttövälineessä saatujen vaikutelmien perusteella ja myös ajatteli-

jan samaistumisesta käyttövälineisiinsä. Siitä syntyy persoonallinen ”minä”-tietoisuus, joka tunnetaan *ahamkarana*. Se tulee sanasta *aham*, joka tarkoittaa ”minä” ja kara, joka tarkoittaa ”tehdä”, siis ”minän tekijä”. Evoluution alemmilla asteilla tämä ”minä”-tietoisuus on fyysisessä ja astraalisessa käyttövälineessä, koska enin toiminta tapahtuu näissä ruumiissa. Myöhemmin se siirtyy alempaan mentaaliruumiiseen, josta tulee vallitseva. Persoonallisuus vaihtelevine tunteineen, haluineen, intohimoineen ja ajatuksineen muodostaa puoli-itsenäisen entiteetin, joka kuitenkin ottaa kaiken energiansa ajattelijasta, jota se verhoaa. Kun sen ominaisuudet, jotka kuuluvat alempaan maailmaan, ovat usein suoranaisesti yksilöllisyyden, ”ruumiin asukin” pysyvien etujen vastaisia, syntyy konflikti, jossa joskus voittaa tilapäinen mielihyvä, joskus pysyvä etu.

Persoonallisuuden kanssa tekemisissä ollessa on esteenä voittaa asmita, ”minä olen tämä” käsite tai se, jota eräs mestari kerran kutsui ”persoonalliseksi itseksi”. Kuten olemme nähneet, persoonallisuus kehittyy läpi elämän melko määritellyksi asiaksi, jolla on määrätty fyysinen, astraalinen ja mentaalinen muoto, toiminta ja tavat. Tähän ei ole mitään sanomista, jos se on tyypiltään hyvä. Mutta jos siinä sisällä asustava elämä onnistuu vakuuttumaan, että se on tuo persoonallisuus, niin se alkaa pitää huolta omista eduistaan sen sijaan, että käyttäisi niitä pelkästään henkisten tarkoituksien työkaluna. Tästä on seurauksena se virhe, että näemme ihmisten pyrkivän kohtuuttomaan vaurauteen, valtaan tai maineeseen jne. ”Persoonallinen itse” on suurin este henkiselle edistykselle ja sille, että korkeampi Itse voisi käyttää persoonallisuutta. Persoonallisuuden elämähän alkaa, kun ajattelijä muodostaa uuden mentaaliruumiin (ks. luku 32), ja se kestää siihen asti, kunnes mentaaliruuminis hajoaa deevakhanissa vietetyn jakson päätteeksi.

Egon päämääränä on kehittää piileviä kykyjään, ja tämän se tekee laskeutumalla alas toisiaan seuraavissa persoonallisuuksissa. Ihmiset, jota eivät ymmärrä tätä – ja heitähän on tällä hetkellä ihmiskunnan suurin osa – ja elävät sen seurauk-

senä vain persoonallisuutta varten säädellen elämäänsä sen mukaan, mikä näyttää olevan heidän lyhytaikainen etunsa. Ihminen, joka ymmärtää, tajuaa, että *ainoa tärkeä asia on egon elämä*, ja sen edistys on päämäärä, johon tilapäistä persoonallisuutta tulee käyttää. Kun hänen on ratkaistava kahden mahdollisen toimintatavan välillä, hän ei laske, kuten useimmat, mikä tuottaisi hänelle eniten mielihyvää tai etua persoonallisuutena, vaan mikä tuottaa eniten edistystä hänelle egona. Kokemus opettaa hänelle pian, että mikään, mikä ei ole hyvä kaikille, ei ole hyvä hänelle tai kellekään. Näin hän oppii unohdamaan itsensä kokonaan ja ajattelemaan vain koko ihmiskunnan parasta kokonaisuutena.

Persoonallisuuden vahvistuminen egon kustannuksella on virhe, jonka suhteen on oltava varuillaan. Ajatellaanpa esimerkiksi erään kaikkein yleisimmän erehdyksen – itsekkyyden – mahdollisia seurauksia. Tämä on ensisijaisesti mentaalinen asenne tai tila niin, että sen tuloksia täytyy etsiä mentaali-maailmasta. Koska siinä on kysymys persoonallisuuden vahvistumisesta yksilöllisyyden kustannuksella, eräs seurauksista on varmasti alemman persoonallisuuden vahvistuminen niin, että itsekkyytensä synnyttää itsestään vakavamman muodon ja kasvaa aina vahvemmaksi. Tämä on tietenkin osa karman lain yleistä toimintaa ja korostaa sitä, kuinka kohtalokas este edistykselle on itsekkyyden viasta kiinnipitäminen. Luonnon ankarin rangaistus on se, ettei saa tilaisuutta edistyä, samoin kuin korkein palkkio on saada sellainen tilaisuus.

Kun ihminen kohoaa jonkin verran tavallista ihmistä korkeammalle ja hänen toimintansa on pääasiassa mentaalista, on olemassa vaara, että hän samaistuu mieleensä. Hänen tulee siksi pyrkiä samaistumaan egoonsa ja tekemään egosta tietoisuutensa vahvin kohta ja sulauttaa näin persoonallisuus yksilöllisyyteen. Tulee yrittää ymmärtää, että mieli ei ole se, joka tietää, vaan instrumentti, jolla se, joka tietää, hankkii tietoa. Jos se, joka tietää, samaistuu mieleen, se on sama kuin taltta samaistuisi kuvanveistäjään, joka sitä käyttää. Mieli rajoittaa

sitä, joka tietää, ja se huomaa olevansa mielen estämä joka puolelta, kun tietoisuus itsestä kehittyy. Kuten paksut käsineet kädessä tuntee menettävänsä paljon kosketuksen herkkyydestä, samoin on sen, joka tietää, kun se pukeutuu mieleen. Käsi on käsineen sisällä, mutta sen kyvyt ovat heikkommat. Samoin se, joka tietää, on läsnä mielessä, mutta sen kykyjen ilmaukset ovat rajoittuneita.

Kuten näimme edellisessä luvussa, mentaaliruumiilla on sellainen ominaisuus, että se todella muotoilee osan itsestään sille esitetyn kohteen kaltaiseksi. Kun mentaaliruumis on näin modifioitunut, ihmisen sanotaan tietävän. Mitä hän tietää, ei kuitenkaan ole kohde itse, vaan ihmisen oman mentaaliruumiin tuottama kuva kohteesta. Tämä kuva ei kuitenkaan ole, syistä, joita olemme jo käsitelleet, täydellinen kopio kohteesta, vaan mieli, joka sen on muodostanut, on saattanut värittää ja vääristää sitä omien erityispiirteittensä mukaan. Näin tarkastellen meille tulee selväksi, että emme tiedä mielessämme tai mentaaliruumiissamme ”asioista itsestään”, vaan vain niistä kuvista, jotka on tuotettu tietoisuudessamme. Näitten asioiden mietiskeleminen auttaa ymmärtämään täydemmin, että ihminen itse, todellinen yksilöllisyys ei ole persoonallisuus, jonka ihminen egona on ottanut omakseen tilapäisesti tätä yhtä maailmää varten.

Pahojen ominaisuuksien olemassaolo persoonallisuudessa on osoitus vastaavan hyvän ominaisuuden puuttumisesta egossa tai yksilöllisyydessä. Ego voi olla epätäydellinen, muttei paha, eikä mikään paha normaalioloissa voi ilmentyä syyruumiin välityksellä. Mekaaninen syy tähän on selitetty aiemmin. Pahat ominaisuudet voivat ilmentyä vain astraaliaineen neljällä alemmalla alatasolla. Niiden vaikutukset heijastuvat mentaalitasolla vain sen neljällä alemmalla alatasolla, joten ne eivät vaikuta egoon lainkaan. Ainoat tunteet, jotka voivat esiintyä kolmella ylemmällä astraalitasolla ovat hyviä, kuten rakkaus, myötätunto ja antaumus. Nämä vaikuttavat syyruumiissa

egoon, koska se pitää majaa mentaalimaailman vastaavilla alatasoille.

Pitkään jatkuneiden alemman tyyppin elämien vaikutusta syyruumiiseen on eräänlainen kykenemättömyys ottaa vastaan hyviä vaikutelmia, joka jatkuu huomattavan pitkän ajan jälkeenpäin. Se on eräänlaista kausaaliaineen tunnottomuutta tai halvaantumista, tiedostamattomuutta, joka vastustaa hyviä vaikutelmia vastavoimana. Ominaisuudet, joita ego kehittää, eivät voi olla muuta kuin hyviä. Kun ne ovat hyvin muodostuneet, ne näkyvät jokaisessa persoonallisuudessa eivätkä nuo persoonallisuudet voi siksi milloinkaan syyllistyä noitten ominaisuuksien vastakohtaisiin paheisiin. Mutta kun egossa on tyhjä kohta, niin persoonallisuudessa ei ole mitään, mikä hillitsi vastakkaisen paheen kasvua. Ja kun toisilla ihmisillä on tuo pahe, ja ihminen on matkiva eläin, niin on hyvin todennäköistä, että pahe ilmenee ihmisessä nopeastikin. Mutta kuten olemme nähneet, pahe kuuluu persoonallisuuden käyttövälineisiin eikä niiden sisällä olevaan ihmiseen. Näissä käyttövälineissä paheen toistaminen saattaa luoda tilanteen, jossa se on vaikea voittoa. Mutta jos ego terästyytu luodakseen itsensä vastakkaisen hyveen, niin pahe tulee leikatuksi irti juuriin eikä voi enää jatkaa olemassaoloaan tässä elämässä tai missään tulevassakaan. Toisin sanoen käytännön elämässä sovellettava periaate on, että vapautuakseen huonosta ominaisuudesta niin, ettei se enää ilmaannu uudelleen, on ihmisen täytettävä aukko egossa kehittämällä vastakkaista hyvettä. Monet nykyaikaiset psykologian ja kasvatuksen koulukunnat suosittavat tätä metodia mieluummin kuin hyökkäämistä pahan kimppeun suuremmin. ”Rohkaistukaamme jatkuvilla hyvän vaakuutteluilla”, sanoi Emerson hyvin viisaasti.

Persoonallisuus on vain pieni palanen egoa, sillä ego projisoi vain pienen osan itsestään mentaali-, astraali- ja fyysiseen ruumiiseensa. Selvänäköiset voivat nähdä tämän pienen tietoisuuden osasen liikkuvan ihmisessä. Joskus se näkyy ”kultaisena peukaloisena”, joka asuu sydämessä. Toiset näkevät sen

kirkkaan valon tähtenä. Ihminen voi pitää tämän tietoisuuden tähden, missä haluaa ruumiin seitsemästä tsakrasta. Mihin tsakraan se luonnollisimmin kuuluu, riippuu ihmisen tyyppistä tai ”säteestä” ja myös rodusta ja alarodusta. Niinpä viidennen juurirodun viidennen alarodun ihmiset pitävät tätä tietoisuutta aina aivoissa aivolisäkkeen yhteydessä olevassa tsakrassa. On kuitenkin muitten rotujen ihmisiä, joilla on tapana pitää sitä sydämessä, kurkussa tai solar plexuksessa.

Tietoisuuden tähti on egon edustaja alemmilla tasoilla. Se on se, jonka me tosiasiaassa tunnemme persoonallisuutena. Mutta vaikka, kuten olemme nähneet, persoonallisuus on osa egoa ja sen ainoa elämä ja kyvyt ovat egon, niin se kuitenkin usein unohtaa nämä tosiasiat ja alkaa pitää itseään täysin erillisenä entiteettinä työskentelemään omien tarkoitusperiensä edistämiseksi. Tavallisen ihmisen tapauksessa, joka ei ole koskaan opiskellut näitä asioita, persoonallisuus on ihmisen aikomukset ja tarkoitukset, ja ego ilmentää itseään vain harvoin ja osittain.

Persoonallisuuden ja egon välillä on aina kommunikaatioyhteys. Sitä kutsutaan *antahkaranaksi*. Useimmat ihmiset eivät tee mitään käyttäkseen sitä hyväkseen. Varhaisimmassa vaiheessa evoluutio on tämän kommunikaatiolinjan avaamista niin, että ego voi sen välityksellä tehdä itsensä yhä enemmän tiettäväksi ja lopulta hallita persoonallisuutta. Kun tähän päästään, ei persoonallisuudella ole erillistä ajattelua tai tahtoa, vaan siitä tulee kuten pitääkin egon ilmennys alemmilla tasoilla. Egon ote alemmista käyttövälineistään on hyvin osittainen, ja antahkaranaa voidaan pitää ojennettuna käsivartena pienen, valveilla olevan egonpalasen ja alas pistetyn käden välillä. Kun nämä kaksi ovat täysin liittyneet toisiinsa, ohut lanka lakkaa olemasta. Sanskritin kielessä antahkarana merkitsee sisäistä elintä tai instrumenttia, ja sen häviäminen tarkoittaa, että ego ei enää tarvitse instrumenttia, vaan toimii suoraan persoonallisuudessa. Siten korkeamman ja alemman itsen välinen linkki häviää, kun yksi tahto ohjaa molempia.

Täytyy kuitenkin ymmärtää, että koska ego kuuluu kokonaan korkeammalle tasolle, se ei koskaan voi täysin ilmaista itseään alemmilla tasoilla. Korkeinta, mitä voidaan odottaa, on että persoonallisuudessa ei ole mitään, mitä ego ei tarkoita siinä olevan ja että persoonallisuus ilmaisee egoa niin paljon kuin alemmassa maailmassa voi. Täysin harjaantumattomalla ihmisellä ei ole käytännöllisesti katsoen minkäänlaista yhteyttä egoon. Vihityllä on täysi yhteys. (HUOM. Tästä käy ilmi, että tässä samoin kuin jokaisella muulla "askeleella" okkulttisella polulla vihkimys tuo pikemminkin mahdollisuuden täyteen yhteyteen egon kanssa kuin sen toteutumisen täydellisesti. Vihi-tytyn täytyy omin ponnistuksin muuttaa mahdollisuus toteutukseksi. – A. E. Powell). Näiden kahden ääripään välillä on luonnollisesti ihmisiä joka askelmalla.

On pidettävä mielessä, että ego itse on kehitymisprosessissa, ja meidän on siksi oltava tekemisissä hyvin monenas-teisesti edistyneitten egojen kanssa. Joka tapauksessa ego on monella tavoin jotain paljon suurempaa kuin persoonallisuus voi koskaan olla. Vaikka ego itse ei ole kuin osanen monadista, niin se on kuitenkin täydellinen egona syyruumiissa, vaikka sen kyvyt eivät ole vielä kehittyneet. Persoonallisuudessa taas ei ole kuin egon elämän kosketus.

On aivan ilmeisesti hyvin tärkeää, että vakavasti asiaan suhtautuvan tulee tehdä kaikki voitavansa luodakseen yhteyden egonsa ja persoonallisuutensa välille ja pitääkseen sen aktiivisena. Voidakseen tehdä tämän ihmisen täytyy kiinnittää *huomiota* elämään, sillä huomion kiinnittäminen on egon laskeutumista tarkastelemaan asioita käyttövälineittensä kautta. Monilla ihmisillä on hienot mentaaliruumiit ja hyvät aivot, mutta he eivät käytä niitä, koska he eivät kiinnitä huomiota elämään. Silloin ego ei työnnä kovin paljoa itsestään alemmille tasoille, ja käyttövälineet jätetään riehumaan oman tahtonsa mukaan. Lääke tähän on kaikessa lyhykäisyydessään seuraava: egolle tulee antaa sellaiset olot kuin se haluaa. Jos näin tehdään, se laskeutuu täydemmin alas ja käyttää hyväkseen sille tarjotut

olosuhteet. Siten jos se haluaa kehittää kiintymystä, persoonallisuuden tulee valmistaa sille tilaisuus kehittää kiintymystä alemmilla tasoilla niin pitkälle kuin mahdollista. Jos se haluaa viisautta, niin persoonallisuuden täytyy opiskella ja yrittää tehdä itsestään viisas fyysisellä tasolla.

Tulee nähdä vaivaa, jotta löytyisi se, mitä ego haluaa. Jos tarvittavat olosuhteet ovat saatavilla, se arvostaa yritystä ja reagoi mielellään. Persoonallisuudella ei ole mitään syytä valittaa egolta saamastaan vastauksesta. Toisin sanoen jos persoonallisuus kiinnittää huomiota egoon, ego kiinnittää huomiota persoonallisuuteen. Ego laskee persoonallisuuden alas samoin kuin kalastaja verkkonsa. Se ei odota saavansa joka kerta saalista eikä murehdi, jos epäonnistuu. Persoonallisuuden perään katsominen on vain yksi sen toiminnoista, joten se voi hyvin lohduttautua onnistuessaan muissa toimissaan. Epäonnistuminen on joka tapauksessa vain sen päivän hukkaantuminen ja toisena päivänä voi onnistua paremmin. Persoonallisuus haluaisi usein enemmän egon huomiota ja sitä se saa, kunhan se on sen arvoinen, kunhan se egon mielestä maksaa vaivan.

Kristillisessä kirkossa konfirmaation sakramentti on tarkoitettu laajentamaan ja vahvistamaan egon ja persoonallisuuden välistä linkkiä. Ensialkuun tapahtuneen tämän kanavan laajentamisen jälkeen jumalainen voima syöksähtää piispan egon kautta konfirmoitavan korkeampaan manakseen. Kun tehdään ristinmerkki, se työntyy ylöspäin buddhiseen periaatteeseen ja sieltä atmaan eli henkeen. Tämän vaikutus atmaan heijastuu eeteriseen kaksoispuoleen ja vaikutus buddhiin kopioituu astraaliruumiiseen. Mitä tapahtuu korkeammassa manaksessa, peilautuu samalla tavoin alempaan mieleen. Tämä tulos ei ole vain tilapäinen, vaan yhteyksien laajentaminen laajentaa kanavaa, jota pitkin jatkuvaa yhteyttä voidaan pitää yllä. Yleisvaikutuksena on tarkoitus helpottaa egon toimimista käyttövälineisään.

Alhaaltapäin katsottuna saa sen vaikutelman, että ihmisen käyttövälineet ovat toinen toisensa yläpuolella, vaikeivät ne luonnollisestikaan ole erillään tilassa. Lisäksi ne ovat kiinni toisissaan lukemattomilla piuhoilla tai tulen viivoilla. Jokainen toimi, joka on evoluutiota vastaan, mutkistaa ja sotkee näitä linjoja ja kuormittaa niitä epätasaisesti. Kun ihminen lähtee pahasti väärälle tielle millä tavalla tahansa, niin ylemmät ja alemmat ruumiit joutuvat vakavaan sekaannukseen. Ihminen ei ole enää todellinen itsensä, ja vain alempi puoli kykenee ilmentymään täydesti. Kristillinen kirkko tarjoaa menetelmän, jolla auttaa ihmistä palauttamaan yhtenäisyyden. Eräs papille pappisvihkimyksessä annettu erityinen voima on tämän kolmion oikaiseminen korkeammassa aineessa. Tämä on totuus ”synninpäästön” takana. Yhteistyö ihmisen kanssa luodaan ensiksi ”ripissä”.

Yhteyden katkeaminen egon ja sen käyttövälineiden välillä saa aikaan mielenvikaisuutta. Jos kuvittelemme, että jokainen fyysinen hiukkanen aivoissa on pienellä putkella yhdistettynä vastaavaan astraalihiukkaseen, jokainen astraalihiukkanen samoin liitettynä vastaavaan mentaalihiukkaseen ja jokainen mentaalihiukkanen vastaavasti kausaalihiukkaseen, niin kauan kuin kaikki nämä putket ovat yhteydessä toisiinsa, on egon ja aivojen välinen kommunikaatio selkeää. Mutta jos jokin näistä putkista on taipunut, tukossa tai osittain sivussa, on ilmeistä, että kommunikaatio on kokonaan tai osittain keskeytynyt. Okkulttisesta näkökulmasta mielenvikaisuus voidaan jakaa neljään pääluokkaan:

- 1 Fyysisten aivojen vioista johtuvat. Aivot voivat olla liian pienet, vahingoittuneet jossain onnettomuudessa, joutuneet puristuksiin kasvun aikana tai pehmenneet ainesosiltaan.
- 2 Eetteriaivojen vioista johtuvat, jolloin eetterihiukkaset eivät vastaa kiinteitä fyysisiä hiukkasia.
- 3 Astraaliruumiin vioista johtuvat, jolloin putket eivät ole yhteydessä joko eetteri- tai mentaalihiukkasiin.

4 Mentaaliruumiin toimintahäiriöstä johtuvat.

Ykkönen ja kakkonen ovat melko terveitä, kun he ovat pois ruumiistaan unessa ja tietenkin kuoleman jälkeen. Kolmostapaus ei toivu ennen kuin on päässyt taivasmaailmaan. Nelonen ei toivu ennen kuin on syuruumiissaan, joten tälle ryhmälle inkarnaatio on epäonnistunut. Yli 90 % mielenvikaisuudesta kuuluu ryhmiin 1 ja 2. Riivaajat aiheutuvat siitä, että joku toinen entiteetti työntää egon ulos. Vain sellainen ego, jolla on heikko ote käyttövälineisiinsä, sallii tämän tapahtua. Vaikka egon ote käyttövälineistään on heikompi lapsuudessa, niin riivaajatapaukset ovat yleisempiä aikuisilla kuin lapsilla, koska aikuisella on suuremmalla todennäköisyydellä ominaisuuksia, jotka vetävät epätoivottavia entiteettejä puoleensa ja tekevät sen helpoksi. Paras tapa estää riivaajat on käyttää tahtoaan. Jos ruumiin laillinen omistaja tekee itsensä tietäväksi ja käyttää tahdonvoimaansa, ei haltuunottoa voi tapahtua. Kun riivaatuksi joutuminen tapahtuu, on syynä melkein aina se, että uhri on ensin vapaaehtoisesti antautunut sisään pyrkivän vaikutuksen valtaan. Ensimmäinen askel tämän kumoamiseksi on tietenkin pyörtää alistuminen ja määrätä voimallisesti kontrollin palauttaminen oman omaisuutensa suhteen.

Persoonallisuuden ja egon suhde on niin tärkeä, että pieni toisto lienee anteeksiannettava. Ihmisen sisäisten käyttövälineiden opiskelun tulisi auttaa meitä ainakin ymmärtämään, että *korkeampi esitys on todellinen ihminen* eikä sen ympärillä oleva fyysisen aineen kerääntymä, jolle ihmiset panevat niin paljon sille kuulumatonta arvoa. Emme ehkä näe jumalaista kolminaisuutta sisällämme, mutta voimme ainakin saada jonkinlaisen käsityksen syuruumiista, joka on lähimpänä todellisen ihmisen käsitettä, jonka voimme saada, kun voimme nähdä ylemmälle mentaalitasolle.

Katsoessamme ihmistä alemmalta mentaalitasolta, näemme *hänestä vain sen*, mikä ilmentyy hänen mentaaliruumiissaan. Astraalitasolla huomaamme, että hänen ylleen on las-

keutunut lisäverho ja fyysisellä tasolla on vielä toinen este. Todellinen ihminen on todella tehokkaasti kätkeytynä. Tämän tiedon tulisi johtaa meidät muodostamaan hiukan korkeampi käsitys kanssaihmisistämme, koska olemme käsittäneet, että he ovat niin paljon enemmän kuin fyysinen silmä näkee. Taustalla on aina mahdollisuus korkeampaan, ja usein vetoaminen parempaan luontoon, joka on latenttina olemassa, saa sen nousemaan ja tuo sen ilmentymään siellä, missä voimme sen nähdä. Kun olemme näin tutkineet ihmistä, on meille helpompaa päästä tiheän fyysisen verhon läpi ja kuvitella todellisuutta sen takana. Kaikkien ihmisten takana on jumalainen luonto. Tajuaamalla tämän periaatteen voimme modifioida ja säätää asennettamme niin, että kykenemme paremmin auttamaan ihmisiä kuin ilman tätä tietoa.

Näimme jo luvussa Kontemplaatio, että egon tietoisuus voidaan saavuttaa pitämällä mieli huomioivassa tilassa ilman, että huomio on kohdistettu mihinkään erityisesti. Alempi mieli hiljennetään, jotta korkeamman mielen tietoisuus voitaisiin kokea. Näin egon ideat välähtävät alempaan mieleen häikäisevän valon tavoin. Nämä ovat neron inspiraatioita. ”Katso jokaisessa nerouden ilmennyksessä, joka yhdistyy hyveeseen, on läsnä taivaallinen maanpakolainen, jumalainen ego, jonka vanginvartija sinä olet, oi aineen ihminen.” Nerous on egon, todellisen ihmisen laajemman tietoisuuden suorittama hetkellinen aivojen valtaus. Se on laajemman tietoisuuden laskeutumista alas organismiin, joka kykenee värähtelemään vastauksena värinään. Neronleimaukset ovat elävän hengen ääni ihmisesä, sisäisen Jumalan ääni, joka puhuu ihmisruumiissa.

Tuntuu olevan kaksi eri tyyppiä ilmiötä, jota kutsumme ”omaksitunnoksi”. Toisinaan sitä kuvataan egon ääneksi ja toisinaan moraalin alueelle kuuluvaksi tahdoksi. Silloin, kun se on egon ääni, niin tulee ymmärtää, että se ei ole aina erehtymätön, vaan voi tehdä väärän päätöksen. Ego ei nimittäin voi puhua varmuudella problemeista, jotka eivät ole sille tuttuja, sillä se tarvitsee kokemusta voidakseen päättää oikein. Se

omatunto, joka on lähtöisin tahdosta, ei kerro meille, mitä tehdä, vaan käskee meitä noudattamaan sitä, minkä tiedämme parhaaksi, vaikka mieli tavallisesti yrittää keksiä tekosyyitä tehdä toisin. Se puhuu henkisen tahdon auktoriteetilla määräten tiestämme elämässä.

Mutta tahtoa, joka epäilemättä on egon ominaisuuksia, ei pidä sekoittaa persoonallisuuden haluihin alemmissä käyttövälineissä. Halu on ajattelijan ulospäin suunnattua energiaa, jonka suunnan määrää ulkoisten kohteiden vetovoima. Tahto on ajattelijan ulospäin suunnattua energiaa, jonka suunnan määrää menneistä kokemuksista järjen avulla vedetyt johtopäätökset tai ajattelijan suora intuitio. Toisin sanoen halua ohjataan ulkopäin, tahtoa sisältäpäin.

Evoluution varhaisissa vaiheissa halu hallitsi ja sai ihmisen ryntäilemään sinne tänne, kun astraaliruumis hallitsi ihmistä. Evoluution keskivaiheilla halun ja tahdon välillä on jatkuva konflikti, kun ihminen kamppailee kama-manaksen kanssa. Evoluution myöhemmissä vaiheissa halu kuolee ja tahto hallitsee, kun ego määrää.

Yhteenvedona voimme sanoa, että

- 1) atmasta käsin puhuvan egon eli korkeamman itsen ääni on todellinen omatunto;
- 2) buddhista käsin puhuva on intuitiivinen tieto oikeasta ja väärästä;
- 3) ylemmästä manaksesta käsin puhuva on inspiraatio.

Kun inspiraatiosta tulee niin jatkuvaa, että se on normaalia, on kyseessä nero. Kuten luvussa kuusi lyhyesti mainittiin, egon nerous näkee sen sijaan, että se väittelisi. Todellinen intuitio on yksi sen kyvyistä, kuten järki on alemman mielen metodi. Intuitio on yksinkertaisesti sisäinen näkemys. Sitä voidaan kuvata älyn silmien käyttämiseksi mentaalitasolla esiintyvän totuuden erehtymättömäksi tunnistamiseksi. Se näkee varmuudella, mutta sen varmuudesta ei voi saada järjestystä todistusta, koska se on järjen tuolla puolen ja järjen yläpuolella.

Mutta tarvitaan huolellista ja jatkuvaa harjaannuttamista, ennen kuin intuition kautta puhuva egon ääni voidaan varmuudella tunnistaa.

Sanaa intuitio näytetään käyttävän vaihtelevissa merkityksissä. Sanotaan nimittäin myös, että luotettavan intuition saaminen joka päiväisessä elämässä merkitsee suoran kanavan avautumisesta buddhisen ja astraaliruumiin välille. Tässä yhteydessä voidaan myös mainita, että intuitio toimii pikemminkin sydäntsakran kuin mielen kautta. Piispanvihkimyksellä on erityinen yhteys tähän keskukseen ja intuition herättämiseen. Erotamme niin ollen kaksi erilaista tapaa, joilla ”intuitio” siirtyy korkeammasta alempaan tietoisuuteen. Ensimmäinen on ylemmältä mentaalitasolta alemmalle ja toinen suoraan buddhista astraaliruumiiseen.

Syyruumiin intuitiota kuvataan intuitioksi, joka tunnistaa ulkoisen. Buddhista peräisin oleva intuitio tunnistaa sisäisen. Buddhisella intuitiolla näkee sisältäpäin ja älyllisellä intuitiolla ulkopuolella olevan. Kumpi näistä tavoista on helpompi, riippuu yksilöitymismenetelmästä. Ne, jotka yksilöityivät syvän ymmärryksen avulla, saavat intuitionsa vakaumuksena, joka ei tarvitse järkeilyä totuuden toteamiseksi nykyhetkessä, koska se on ymmärretty aiemmissä elämissä tai kuoleman jälkeen mentaalitasolla. Ne, jotka saivat yksilöllisyyden yhtäkkisen antaumuksen tunteen kautta, saavat intuitionsa buddhiselta tasolta astraaliruumiiseensa. Molemmissa tapauksissa intuition vastaanottamisen ehtona on vakaus alemmissä käyttövälineissä.

Meidän ei tarvitse kavahtaa tosiasiaa, että nerouteen liittyy usein psykologista epävakautta, mikä käy ilmi sanonnassa, hulluus on sukua neroudelle ja Lombroson ja muiden toteamuksessa, että pyhimykset ovat neuropaatteja. Pyhimykset ja näkijät liikarasittavat usein aivojaan niin, että fyysinen mekanismi häiriytyy ja tulee epävakaaksi. Lisäksi on joskus totta, että epävakaus on inspiraation ehto. Kuten professori William James on sanonut: ”Jos on olemassa sellaista kuin inspiraatio

korkeammista maailmoista, niin voi hyvin olla, että neuroottinen temperamentti on tärkein ehto vaaditulle vastaanottavuudelle”. (*Uskonnollinen kokemus moninaisuudessaan*). Neron aivoissa voi olla epävakautta, koska korkeampi tietoisuus kohdistaa niihin painetta parantaakseen mekanismeja. Näin aivot pidetään jännityksen tilassa ja sellaisissa oloissa voidaan helposti mennä liian pitkälle, kunnes rakenne särkyä rasituksen voimasta. Mutta tämä epänormaalius on oikeassa kohdassa, ei väärässä, sillä sitä esiintyy ihmisevoluution etujoukoissa. Se on kasvun, ei sairauden aiheuttamaan epävakautta.

Kristillisessä kirkossa pyritään stimuloimaan sydänkeskusta evankeliumia luettaessa, kun tehdään peukalolla ristinmerkki sydänkeskuksen yllä, kulmakarvojen välissä ja kurkussa. Peukalon käyttö vastaa avaamista mesmerismissä, ja sitä käytetään, kun tarvitaan pieni, mutta voimakas voimavirta, kuten keskustusten avaamisessa.

Sydän on ylemmän kolmion, atma-buddhi-manaksen keskus ruumiissa. Pää on psykoälyllisen ihmisen keskus, jonka toiminnot tapahtuvat seitsemässä lohossa mukaan lukien aivolisäke ja käpyrauhanen. Ihmisen, joka voi viedä tietoisuutensa aivoista sydämeen, pitäisi kyetä yhdistämään kama-manas korkeampaan manakseen alemman manaksen välityksellä, joka puhtaana on antahkarana. Hän voi päästä nappaamaan joitakin ylemmän kolmion kuiskauksia.

Intialaisissa joogamenetelmissä ryhdytään toimenpiteisiin hysteriaavaaran torjumiseksi niissä, jotka pääsevät kosketukseen korkeampien tasojen kanssa. Joogassa korostetaan ruumiin hallintaan saattamista ja puhdistamista ja mielen hallinta ja sen harjoittamista.

Ego antaa jatkuvasti alemmalle tietoisuudelle ideoita symbolien muodossa. Jokaisella egolla on oma symbolijärjestelmänsä, joskin unissa nähdään jotain yleisiäkin muotoja. Vaikkei olisikaan mitään todellista yhteyttä veden ja ongelmien välillä, niin kun ego tietää, että persoonallisuudella on erityinen uskomus veden suhteen, niin se voi hyvin todennäköisesti va-

lita tämän symbolin varoittaakseen persoonallisuutta jostain tulossa olevasta onnettomuudesta.

Joissain tapauksissa ego voi ilmentyä merkillisen ulkoisilla tavoilla. Esimerkiksi tohtori Annie Besant on kertonut, että kun hän puhuu yhtä lausetta luennolla, hän tavallisesti näkee seuraavan lauseen materialisoituvan ilmassa edessään kolmessa eri muodossa, joista hän tietoisesti valitsee yhden, jota pitää parhaana. Tämän täytyy olla egon työtä, vaikka onkin hiukan vaikeaa ymmärtää, miksi se valitsee tällaisen kommunikaatitavan sen sijaan, että painaisi idean suoraan fyysisiin aivoihin. Persoonallisuuden ja egon suhdetta on kuvattu *Hiljaisuuden äänessä*: ”Ole hellittämätön, niin kuin se, joka aina kestää. Varjosi elävät ja katoavat. Se mikä sinussa elää ikuisesti, se mikä sinussa tietää – sillä se on tieto – ei ole katoavaa elämää: se on ihminen, joka oli, on ja tulee olemaan, jonka lopun hetki ei milloinkaan lyö.”

H. P. Blavatsky antaa elävän kuvauksen egosta *Teosofian avaimessa*: ”Koettakaa kuvitella ”henkeä”, taivaallista olentoa, millä nimellä sitä mainittaneekin, joka on oikealta luonnoltaan jumalainen, mutta ei kyllin puhdas ollakseen yhtä KAIKEN kanssa, ja jonka näin ollen on puhdistettava luontoaan niin, että se lopulta pääsisi tuohon päämäärään. Ei voi tapahtua ainoastaan siten, että se *yksilöllisesti* ja *persoonallisesti*, so. henkisesti ja fyysisesti käy lävitse jokaisen kokemuksen ja jokaisen tunteen, joka on olemassa erilaistuneen maailman-kaikkeuden moninaisuudessa. Sen on sen tähden koottava kokemuksia alemmista luontokunnista, ja noustuaan olemassaolon portaita yhä korkeammalle askel askeleelta sen on lopulta käytävä inhimillisten tasojen kaikkien kokemusten kautta. Oikeassa olemuksessaan se on ajatusta, ja sen tähden nimitetäänkin sen monikkoa nimellä manasaputrat eli ”(universaalin) mielen pojat”. Tämä *yksilöitynyt* ”ajatus” on se, mitä me teosofit sanomme *todelliseksi* minäksi, lihan ja luun kuoreen vangituksi ajattelevaksi olennoiksi. Se on varmasti henkinen olento, ei *ainetta* (ainetta, jollaisena sen tunnemme objektiivisessa

universumissa), ja sellaisia olentoja ovat ruumiillistuvat minät, jotka elähdyttävät eläimellisen aineen joukkoa, ihmiskunnaksi sanottua, ja joita nimitetään manasoiksi eli ”järjiksi”.

Alemman manaksen ”säde” pyrkii aina palaamaan lähtee-seensä ja vanhempansa korkeamman manaksen luo. Mutta niin kauan kuin kaksinaisuus on olemassa, toisin sanoen kunnes tietoisuus on kohonnut kausaalitasolle ja siten ”yhdistänyt korkeamman ja alemman itsen”, kuten sanonta kuuluu, on olemassa jatkuva kaipaus, jonka tuntevat jaloimmat ja puhtaimmat luonteet eräänä silmiinpistävämpänä tosiasiana sisäisen elämän olemassaolosta. Tämä kaipaus pukeutuu rukoukseksi, inspiraatioksi, ”Jumalan etsimiseksi”, jumalaiseen yhtymisen kaipaukseksi. ”Minun sieluni janoaa Jumalaa, elävää Jumalaa”, huutaa harras kristitty. Okkultisti tunnistaa tässä huudossa alemman itsen sammumattoman halun korkeamman Itsen luo, josta se on erotettu, mutta jonka vetovoiman se elävästi tuntee.

Rukoileepa ihminen Buddhaa, Vishnua, Kristusta, Neitsyttä tai Isää, ei ole suurta väliä. Nämä ovat dialektisia kysymyksiä, eivät tosiasioita. Kaikissa rukouksissa todellisena kohteena on korkeampi Itse yhtyneenä buddhiin ja atmaan kätkeytyneenä ajan tai rodun sille antaman nimen alle. Se on kaikista uskonnoista löytyvät ihanneihmisyys, ”persoonallinen Jumala”, ”Jumala-ihminen”, ”Jumala inkarnoituneena”, ”lihaksi tullut Sana”, Kristus, jonka tulee ”syntyä” jokaisessa, jonka kanssa sen, joka uskoo, on tultava yhdeksi.

Teknisemmin ilmaistuna yksilöitynyt ”Jumala” jokaisessa ihmisessä, hänen Isänsä taivaassa, on monadi ja mitä ego on monadille, sitä persoonallisuus on egolle.

Varoituksen sana lienee paikallaan tässä. Aiemmin on käytetty sellaisia ilmauksia kuin ”katsoa korkeamman Itsen puoleen” ja ”kuunnella korkeamman Itsen kuiskauksia”. On jopa ehdotettu, että korkeamman Itsen tulisi olla enemmän kiinnostunut onnettomasta persoonallisuudesta, joka kamppailee sen puolesta alemmilla tasoilla. Tulee vähitellen päästä ymmär-

rykseen, että persoonallisuus, jonka näemme alemmilla tasoilla, on vain pieni osa todellisesta ihmisestä ja että korkeampi itse on ihminen. Sillä on vain yksi tietoisuus ja alempi on epätäydellinen esitys korkeammasta eikä mikään erillinen. Siksi sen sijaan, että ajattelisimme kohottaa ”itseämme”, kunnes voimme yhtyä ylistetyn korkeamman Itsen kanssa, meidän tulisi käsittää, että korkeampi on todellinen itse, ja yhtyminen siihen merkitsee alemman avaamista niin, että korkeampi voi toimia vapaammin ja täydemmin sen kautta.

Ihmisen tulisi siksi yrittää päästä varmuuteen, jossa ei ole sijaa epäilykselle, että hän on henki eli korkeampi itse. Hänen tulisi kehittää itsessään luottamusta omiin voimiinsa egona ja rohkeutta käyttää noita voimia vapaasti. Sen sijaan, että hän pitäisi tavanomaista tietoisuuden tilaansa luonnollisena ja normaalina ja katsoisi ylöspäin egoa jonain ylevänä olentona, jonka saavuttaa valtaisalla, jatkuvalla ponnistuksella, hänen tulisi oppia pitämään tavanomaista tietoisuuden tilaa epänormaalina ja luonnottomana ja elämää henkenä todellisena omana elämänään, josta hän jatkuvasti yrittää pitää itsensä erossa.

Muodon ilmaisua käyttäksemme kun alemmat käyttövälineet ovat täysin sopusoinnussa egon kanssa, ne muodostuvat augoeideksen kaltaiseksi. Ne muuttuvat hyvin vähän elämästä toiseen. Samoin kun egosta tulee monadin täydellinen heijastuma, sekin muuttuu vain vähän, vaikka jatkaa kasvuaan.

Ne, jotka tarkoituksellisesti ottavat tehtäväkseen korkeamman tietoisuuden saattamisen aivojen kanssa yhteyteen, voivat tehdä sen harjoittamalla huolellisesti alemmaa mieltä ja moraalista luonnetta jatkuvin ja hyvin suunnatuin yrityksin. Tavaksi tullut ei-maallisiin aiheisiin suunnattu hiljainen, kestävä ja osiin jaettu ajattelu, meditaatio ja opiskelu kehittävät myös mentaaliruumista ja tekevät siitä paremman instrumentin. Yritys vaalia abstraktista ajattelua on myös hyödyllistä, koska siten alempi mieli nousee kohti korkeampaa ja vetää mentaaliruumiiseen alempien mentaalitasojen hienoimpia aineksia.

Egon oman tason voimista, kyvyistä ja tiedosta voidaan vain pieni osa välittää mentaaliruumiiseen, ja vielä pienempi osa tästä välittyy astraaliruumiiseen ja vain murto-osa tästä fyysiseen ruumiiseen. Eräs ihmisen tavoitteista tulee siis olla laajentaa ja vahvistaa egon ja alempien ruumiiden välistä linkkiä, jotta yhä enemmän egon kyvyistä voi saada ilmaisunsa persoonallisuuden alemmissa käyttövälineissä. Egon yläpuolella ja sen tuolla puolen on monadi, jonka suhde egoon on jossain määrin samanlainen kuin egon suhde persoonallisuuteen.

Luku 32 Jälleensyntymä

Pääsemme nyt egon ja sen käyttövälineiden tarinassa siihen kohtaan, jossa aika ylemmällä mentaalitasolla on päättynyt ja tulee aika ryhtyä uuteen inkarnaatioon. Muistamme, että kun ego vetäytyy syyruumiiseen, se ottaa mukaansa fyysisen ja astraalisen pysyvän atominsa ja mentaalisen yksikkönsä eli molekyyliinsä. Nämä kolme aineen hiukkasta, vain yksi jokaiselta kolmelta alemmalla tasolta pysyvät egon mukana kaikissa sen ihmisinkarnaatioissa. Kun ne on vedetty syyruumiiseen, ne ovat hiljentyneessä eli latentissa tilassa.

Kun jälleensyntymän aika koittaa, ego kääntää huomionsa ulospäin, jolloin siitä lähtevä elämän väreily herättää mentaalisen yksikön ja elämänverkko alkaa kiertyä auki. Tämä verkko koostuu buddhisesta aineesta ja näyttää kullankimalteiselta, käsittämättömän hienolta ja kauniilta. Se on yhtä ainoaa lan-kaa, joka on sutratman jatko. Emme tässä voi mennä yksityiskohtiin näiden aineiden osalta. Mentaalinen yksikkö alkaa jälleen aktivoitua, koska ego pyrkii ilmaisemaan itseään enemmän alemmalla mentaalitasolla niin paljon kuin aineen taipuisuus myöten antaa. Sitten mentaalinen yksikkö toimii magneettina vetäen ympärilleen mentaalista ainetta ja mentaalista elementaalista elonainetta, jonka värähtelykyvyt muistuttavat tai ovat samanlaisia sen omien kanssa ja sopivat ilmaisemaan latenteja mentaalisia ominaisuuksia. Prosessi on tietystä mielessä automaattinen, vaikka toisen elementaalikunnan deevat avustavat prosessissa tuomalla sopivaa materiaalia mentaalisen yksikön ulottuville.

Aine muotoillaan löyhäksi pilveksi mentaalisen yksikön ympärille. Se ei vielä ole mentaaliruumis, vaan vain ainekset, joista uusi mentaaliruumis rakennetaan. Myöskään ominaisuudet eivät vielä ole mitenkään toiminnassa. Ne ovat vasta ominaisuuksien ituja ja Tällä hetkellä niiden ainoa vaikutus on varmistaa itselleen mahdollinen ilmennyskenttä hankkimalla ainetta, joka on sopivaa niiden ilmauksille lapsen mentaalisisessa

käyttövälineessä. Buddhalaiset tuntevat menneisyydestä tuodut idut tai siemenet skandhoina. Ne ovat aineellisista ominaisuuksista, aistimuksista, abstraktisista ideoista, mielen taipumuksista ja mentaalista kyvyistä. Kuten olemme nähneet, näiden puhdas aromi siirtyi egon kanssa deevakhaniin. Kaikki, mikä oli karkeaa, alhaista ja pahaa säilyi liikunnoltaan keskeytyneessä tilassa. Ego ottaa nämä mukaansa, kun se siirtyy ulospäin kohti elämäänsä maassa ja rakentaa ne uuteen ”lihaliseen ihmiseen”, josta tulee todellisen ihmisen asumus.

Menneisyyden kokemuksia ei tietenkään ole mentaalina kuvina uudessa mentaaliruumiissa. Mentaalisina kuvina ne tuhoutuivat kauan sitten, kun vanha mentaaliruumis hävisi. Vain niiden oleellinen sisältö, niiden vaikutukset kykyihin säilyvät. Täsmälleen sama tapahtuu, kun ego kääntää huomionsa pysyvään astraaliseen atomiin ja painaa siihen tahtonsa. Siten mentaalinen yksikkö ja pysyvä astraalinen atomi vetävät puoleensa ainetta, joka kykenee tuottamaan samantyyppisen mentaali- ja astraaliruumiin kuin ihmisellä oli hänen viimeisen mentaalisen ja astraalisen elämän päättyessä. Toisin sanoen ihminen jatkaa elämäänsä mentaali- ja astraalimaailmassa juuri siitä, mihin jätti viime kerralla. Ihmisen mentaali- ja astraaliruumiit, joita hän kantaa uudella elämänkaudellaan, ovat siten suora tulos hänen menneestä karmastaan ja muodostavat tärkeimmän osa hänen ”kypsästä” eli prarabda-karmastaan.

Mentaaliaine levitetään ensin yli koko munanmuotoisen (ovaali) pinnan. Vasta kun pieni fyysinen muoto aloittaa ole-massaolonsa, tuntevat mentaali- ja astraaliaine vetovoimaa sitä kohtaan. Ne alkavat sitten muovata itseään sen muotoon ja kasvavat sen jälkeen sen mukana. Samaan aikaan tämän muutoksen kanssa mentaali- ja astraaliaine kutsutaan aktiiviseksi. Tunteet ja ajatukset ilmaantuvat. Tulee huomata, että mitä karkeampaa mentaaliruumiiseen rakennettu mentaaliaine on laadultaan, sitä tiiviimmäksi tulee mentaali- ja astraaliaineen yhteys, mikä vahvistaa kama-manasta (ks. luku kuusi).

Nuorella lapsella ei voida sanoa olevan määrättyä mentaali- tai astraaliruumista, mutta hänellä on ympärillään ja sisällään ainetta, josta nämä ruumiit rakennetaan. Hänellä on kaikenlaisia, sekä hyviä että huonoja taipumuksia. Kehittyvätkö nämä idut uudestaan uudessa elämässä samoiksi taipumuksiksi kuin edellisessä elämässä, riippuu suuresti lapsen ympäristön antamasta rohkaisusta niille lapsen varhaisina vuosina. Kaikki ne, hyvät ja huonot voidaan stimuloida aktiivisiksi tai toisaalta näännyttää pois rohkaisun puutteessa. Jos niitä stimuloidaan, niistä tulee voimallisempi tekijä ihmisen elämään tällä kertaa kuin edellisessä elämässä. Jos ne näännytetään pois, ne jäävät jäljelle hedelmöittymättöminä ituina, joka kuihtuu ja kuolee pois eikä ilmesty enää seuraavissakaan inkarnaatioissa.

Varhaisina vuosinaan egolla on varsin heikko ote käyttövälineistään, ja siksi se kääntyy vanhempien puoleen, jotta he auttaisivat sitä saamaan lujemman otteen ja tarjoaisivat sopivat olosuhteet. Siksi vanhempien hartioilla lepää valtava vastuu. On mahdotonta liioitella lapsen muotoutumattomien käyttövälineitten taipuisuutta. Nuoren lapsen fyysinen ruumis on notkea ja vaikutuksille altis, mutta hänen astraalinen ja mentaalinen käyttövälineensä ovat sitä vielä enemmän. Ne värisevät vastauksena jokaiseen värähtelyyn, jonka kohtaavat ja ovat vastaanottavaisia kaikille vaikutuksille, niin hyville kuin huonoillekin, joita saa ympärillään olevilta.

Vaikka fyysinen ruumis kuten myös mentaali- ja astraaliruumis ovat varhaisnuoruudessa alttiita vaikutuksille ja helposti muovattavissa, niin ne asettuvat ja jäykistyvät pian ja omaksuvat määrättyjä tapoja, joita on hyvin vaikea muuttaa, kun ne kerran ovat asettuneet lujasti paikoilleen. Suuremmissa määrin kuin rakastavimmatkaan vanhemmat tajuavat, lapsen tulevaisuus on heidän hallussaan. Jos kuvittelemme ystäviämme sellaisina, että heidän hyviä ominaisuuksia on valtavasti tehostettu ja kaikki vähemmän toivottavat piirteet kitketty pois heidän luonteestaan, niin saamme kuvan tuloksista, jotka vanhemmat voivat saada aikaan lapsessaan, jos he hoitavat vel-

vollisuutensa täysimääräisesti. Epätavallisen suuri herkkyys ympäristön vaikutuksille alkaa niin pian kuin ego laskeutuu sikiöön, mikä tapahtuu kauan ennen syntymää. Se jatkuu useimmissa tapauksissa lähes täysikasvuisuuteen saakka.

Mentaaliruumis tai oikeammin materiaali, josta se rakennetaan, tulee kosketuksiin alempien käyttövälineiden kanssa sikiökaudella. Yhteys tiivistyy, kunne osapuulleen seitsemännen ikävuoden lopussa alemmat käyttövälineet ovat niin läheisessä kosketuksessa egon kanssa kuin evoluutioaste sallii. Sen jälkeen, mikäli ego on riittävän edistynyt, se alkaa vähitellen kontrolloida käyttövälineitään, ja se, mitä kutsumme omaksitunnoksi alkaa olla valvova ääni.

Sikiökaudella ego leijuu ihmisäidin yläpuolella, jossa sen tulevaa ruumista rakennetaan, mutta ego ei juuri voi vaikuttaa sikiöön muuten kuin heikosti fyysisestä pysyvistä atomista käsin. Sikiö ei voi vastata eikä siksi jaa egon syruumiissaan ilmaisemia ajatuksia ja tunteita. Hinduilla on erilaisia seremonioita, joiden avulla he ympäröivät äidin ja lapsen puhtailla vaikutuksilla sekä ennen että jälkeen syntymän. Tarkoituksena on luoda erityiset olosuhteet, jotka pitävät alemmat vaikutukset poissa ja tuovat korkeampia. Tällaiset seremoniat ovat hyvin arvokkaita.

Pahan "siemeniä", jotka lapsi tuo mukanaan pysyvissä atomeissaan, kutsutaan usein "perisyyniksi", vaikka niiden kytkeminen Aatamin ja Eevan toimintaan on väärin. Kristillisessä kirkossa kasteen sakramentti on tarkoitettu erityisesti auttamaan pahan siementen vaikutusten minimoinnissa. Tätä varten käytetään magnetisoitu eli "pyhää" vettä, jonka avulla pappi kykenee saattamaan lapsen ruumiin eetteriaineen värähtelemään voimakkaasti, stimuloimaan aivolisäkettä ja vaikuttamaan sen kautta astraaliruumiiseen ja sen kautta vuorostaan mentaaliruumiiseen. Voima, joka vuodatetaan, syöksähtää alas ja uudelleen ylös kuten vesi, kunnes se löytää oman tonsa.

Papin suorittaman ”pahan karkotus”tähtää sitomaan pahan idut pysymään niiden nykytilassa ja estämään niiden ruokkiminen tai rohkaiseminen millään tavalla niin, että ne voivat aikanaan kuihtua ja pudota pois.

Lisäksi ainakin Vapaa katolisessa kirkossa suoritettussa seremoniassa pappi tekee ristimerkit koko lapsen ruumiin pituudelta edessä ja takaa ja rakentaa ajatusmuodon eli keinokehoisen elementaalin, joka täyttyy pyhällä voimalla ja jonka elävöittää sylfiidinä tunnettu korkeamman tyyppin luonnonhenki. (Tämä on synnyttänyt idean kasteessa saadusta suojelusenkelistä). Ajatusmuoto on kuin valkoinen valohaarniska lapsen edessä ja takana. Kun tapahtuu niin, että tähän liittyy itsensä Kristuksen elämän ja ajatuksen kyllästävä ajatusmuoto, sylfiidi yksilöityy aikanaan, ja siitä tulee serafi. Vaikka lapsi kuolisi melkein välittömästi, niin kasteella on arvoa kuoleman toisella puolen. Sillä voi olla täysin mahdollista, että pahan idut stimuloituvat aktiivisiksi astraalimaailmassa, ja ajatusmuoto voi auttaa sen estämisessä. Siten kasteessa ei ainoastaan herätetä ja avata henkiselle vaikutukselle joitakin tsakroja lapsessa, vaan pahan itujakin painetaan alas jossain määrin. Lapsi saa käytännöllisesti katsoen suojelusenkelin ja uutta ja voimakasta vaikutusta hyvään. Voidaan lisätä, että ristinmerkki, joka tehdään lapsen otsaan pyhitetyllä öljyllä, on näkyvässä eetteriruumiissa koko elämän ajan, Se on kristittyjen merkki, aivan niin kuin tilaka-täplä tai kastinmerkki hinduilla on Shivan tai Vishnun kolminaisuuden merkki.

Lapsen aura on usein hyvin kaunis, puhdas ja loistavan värinen vailla sensuaalisuuden, kateuden, pahantahtoisuuden ja itsekkyyden pilviä, jotka niin usein tummentavat koko aikuisen elämää. On liikuttavaa havaita muutos, joka tapahtuu lähes poikkeuksetta lapsen aurassa, kun vuodet kuluvat. Silloin huomaa, kuinka sitkeästi ympäristö vaalii ja vahvistaa huonoja taipumuksia ja kuinka totaalisesti hyvät jätetään huomiotta. Kun tällainen näytetunti avautuu silmien eteen, ei enää ihmettele ihmisevoluution äärimmäistä hitautta ja lähes huomaamatonta

edistystä, jonka useimmat egot saavat aikaan elämä elämältä alemmassa maailmassa.

Lääke tähän piilee vanhemmissa ja opettajissa, joiden henkilökohtaisen luonteen, käytöksen ja tapojen vaikutus lasten kehitykseen on suunnaton. Ei liene syytä tässä vaiheessa korostaa jälleen vanhempien ja opettajien ajatusten ja tunteiden suurta merkitystä niihin, jotka ovat heidän vastuullaan. Tätä asiaa on käsitelty C. W. Leadbeaterin kirjassa *The Hidden Side of Things, osa II*). Atlantislaisessa kulttuurissa opettajan viran tärkeys katsottiin niin suureksi, että vain selvänäköisen sallittiin hoitaa sitä. Hän saattoi nähdä hoidokkinsa piilevät ominaisuudet ja kyvyt ja saattoi siksi työskennellä älykkäästi jokaisen kanssa niin, että hyvä kehittyi ja huono korjaantui. Kaukaisessa tulevaisuudessa kuudennessa juurirodussa tätä periaatetta sovelletaan vielä täydellisemmin.

Pitäisivätpä vanhemmat lapsestaan kuinka hyvää huolta tahansa, niin on käytännöllisesti katsoen väistämätöntä, että maailmassa lasta kohtaavat huonot vaikutukset, jotka pyrkivät stimuloimaan huonoja vaikutuksia hänessä itsessään. Mutta siinä on valtava ero, onko hyviä vai huonoja taipumuksia stimuloitu ensin. Useimmissa tapauksissa paha herää aktiiviseksi ennen kuin ego on saanut otteen käyttövälaineistään niin, että kun se ottaa ne haltuunsa, se huomaa joutuvansa kamppailemaan monenlaisen pahan etulyöntiasemaa vastaan. Kun hyvän idut herätetään myöhässä, niiden on taisteltava selviytyäkseen huonoja taipumuksia vastaan, jotka ovat jo lujasti asemissaan. Toisaalta jos vanhemmat ovat pitäneet huolta jo ennen syntymää ja useita vuosia sen jälkeen ja onnistuneet herättämään vain hyviä taipumuksia, niin kun ego pääsee kontrolloimaan, sen on helppo ilmaista itseään jo vakiintuneiden suuntaviivojen mukaisesti. Jos paha sitten ilmaantuu, niin se kohtaa vahvan suuntauksen kohti hyvää, mitä se yrittää turhaan voittaa. Ellei ego ole poikkeuksellisen edistynyt, niin sillä ei juuri ole käskyvaltaa käyttövälaineittensä suhteen aluksi. Mutta täytyy pitää mielessä, että sen tahto on aina hyvään, koska

se haluaa kehittää itseään käyttövälineittensä avulla. Siksi voima, jonka se saa heitetyksi vaakakuppiin, on aina oikean puolella.

Sikiö- ja varhaislapsuuden kaudella ego viettää omaa laajempaa ja rikkaampaa elämäänsä ja tulee vähitellen läheisempään kosketukseen sikiön kanssa. Tässä on hyvä huomata, että monadin suhde universumiin, jossa sen tietoisuus kehittyi, on verrannollisesti sama kuin egon suhteessa uuteen fyysiseen ruumiiseen. Koska mentaaliruumis on uusi, sillä ei luonnollisestikaan voi olla muistoja edellisistä syntymistä, joihin se ei ottanut osaa. Sellaiset muistot kuuluvat egolle syyruumiissa, joka pysyvien atomien kanssa on ainoa, joka pysyy inkarnaatiosta toiseen. Siksi fyysisessä ruumiissa oleva ihminen ei voi muistaa menneitä elämiään niin kauan kuin hän muistaa vain mentaaliruumiin välityksellä.

Ihmisruumiin kehityksessä sikiövaihe vastaa elementaalikuntien alaspäistä kierrosta. Syntymästä seitsemään ikävuoteen lapsen fyysisen puolen tulisi monien kasvatustieteilijöiden mukaan saada eniten huomiota. Seitsemästä neljääntoista pääkohteena on tunteiden kehittyminen. 21 ikävuoteen saakka opettajan tulee vedota ennen kaikkea kehittymässä olevaan mieleen. Nämä kolme viimeistä seitsenvuotiskautta voidaan katsoa vastaavan tietyssä määrin mineraali-, kasvi- ja eläinkuntia. Ensimmäisessä tietoisuus on fyysisellä tasolla, toisessa tunnetasolla ja kolmannessa alempi mieli voittaa alaa ja johtaa vaiheeseen, jossa ihmisestä tulee todellinen ajattelija. Keski-ikä pitkä kausi on todellisen ihmisen ura. Vanhuuden tulisi tuoda viisautta. Tämä on vielä useimmissa ihmisissä epätäydellistä, koska kyseessä on tulevaisuudessa tapahtuvan ylinhimillisten korkeuksien saavuttamisen luonnosteluvaihe.

Tässä on tarpeen mainita eräs merkillinen mahdollisuus, joka tietyissä harvoissa tapauksissa voi sattua ihmisen syntyessä uudelleen. Luvussa kuusi näimme, mitä tapahtuu, jos ihminen on viettänyt läpikotaisin arvoaan alentavaa elämää samaistuen täysin alemman eläinluontonsa kanssa ja kieltänyt

korkeamman. Alempi on irronnut täysin korkeammasta ja inkarnaatio on täydellinen menetys egon kannalta. Sellaisissa tilanteissa ego saa niin tarpeekseen käyttövälineistään, että kun kuolema vapauttaa sen fyysisestä ruumiista, se heittää muut menemään saman tien. Se voi tosiasiallisesti jättää häväistyn temppeleinsä vielä fyysisen elämän aikana. Kuoleman jälkeen sellainen ego syntyy uudelleen nopeasti, koska sillä ei ole astraali- eikä mentaaliruumista. Entiset mentaali- ja astraaliruumiit eivät heti hajoa, vaan ovat niin lähellä, että voivat tulla vedetyksi uuden mentaali- ja astraaliruumiin yhteyteen. Niistä tulee mitä hirvein ”kynnyksenvartija”.

Luku 33 Oppilassuhde

Mentaaliruumiin hallinta, harjoittaminen kehitys (kuten tietysti astraalisenkin) on tärkeä osa työstä, kun ihminen tähtää Mes-tarin ja myöhemmin Suuren valkoisen veljeskunnan vihityn op-pilaaksi eli tseelaksi. Seuraavassa esitetään taulukkomuodosa neljä tunnettua ”vaatimusta” vihkimykseen johtavalle Polulle astumiseksi. Tästä näkyy, että käytännöllisesti katsoen kaikki niistä sisältävät mentaalisen elementin.

Edellytykset Polulle astumiseksi		
No.	Sanskrit	Suomi
1	Viveka	Erottamiskyky toden ja epätoden suhteen; kuvataan myös mielen ovien avaamisena
2	Vairagya	Välinpitämättömyys epätoden, tilapäisen ja toiminnan hedelmien suhteen; kiintymättömyys
3	Shatsampati:	Kuusi mentaalista ominaisuutta:
	1) Shama	Ajatuksen hallinta
	2) Dama	Toiminnan hallinta
	3) Uparati	Kärsivällisyys
	4) Titiksha	Kestävyys
	5) Shraddha	Luottamus
	6) Samadhana	Tasapaino
4	Mumuksha	Halu vapautua

Näistä edellytyksistä on kirjoitettu opuskaupalla. Tässä on mahdollisuus tilanpuutteen vuoksi vain lyhyeen kuvaukseen.

Niissä ei odoteta täydellisyyttä, mutta ne on hallittava ainakin osittain ennen kuin vihkimys on mahdollinen.

Viveka: pyrkijä tulee oppia, että egon ja egoa varten eletty sisäinen elämä on todellista elämää. Hänen täytyy oppia, kuten C. W. Leadbeater ytimekkäästi toteaa, että ”vain harvoilla asioilla on merkitystä; useimmat asiat eivät merkitse mitään”. Ei liene tarpeen lisätä, että tämä ei tarkoita, että tulisi laiminlyödä maallisia velvollisuuksia ja vastuita, kun on ne ottanut hoitaakseen. Päinvastoin okkultistin tulee suorittaa ne vielä huolellisemmin ja tarkemmin kuin muitten. Asioiden hengellä on merkitystä ja sen tunnistamisella, mikä on tärkeää, mikä ei. Tästä ”mielen ovien avaamisesta” eli ”kääntymyksestä” puhutaan Raamatussa sanoen: ”Ajatelkaa sitä, mikä on ylhäällä, älkää sitä mikä on maan päällä.”

Erottamiskykyä stimuloivat nopeasti muuttuvat olosuhteet, joihin oppilas yleensä heitetään tarkoituksena iskostaa häneen ulkoisten asioiden muuttuvaisuus. Oppilaan elämä on yleensä myrskyisää ja stressaavaa, jotta ominaisuudet ja kyvyt pakotettaisiin nopeaan kasvuun ja vauhdilla saavutettuun täydellisyteen.

Vairagya: Ulkoisten asioiden epävakaisuuden ja epätyydyttävän luonteen tunnistaminen johtaa luonnollisesti välinpitämättömyyteen niitä kohtaan. Pyrkijästä tulee välinpitämätön asioita kohtaan, jotka tulevat ja menevät, ja hän kiinnittää huomionsa yhä enemmän aina läsnä olevaan muuttumattomaan todellisuuteen.

Shama: Tässä kirjassa on jo laajasti korostettu ajatuksen hallinnan tarpeellisuutta. Oppilaan on vähennettävä tunteitten ja ajatusten kaaosta ja saatava ne järjestykseen. Hänen on eliminoidavat vähäisimpien kiinnostuksenkohteiden suuret joukot ja kontrolloitava vaeltelevia ajatuksiaan. Koska hän elää edelleen maailmassa, tehtävän vaikeusaste nousee moninkertaiseksi häiritsevien tunne- ja ajatusaaltojen paineessa, joka ei jätä häntä rauhaan ja anna tilaisuutta koota voimiaan todelliseen ponnistukseen.

Jatkuva päivittäinen keskittyminen ja meditaatio ovat metodeja, jotka sopivat monille. Pyrkijän täytyy työskennellä energisesti ja sitkeästi vähentääkseen mentaalista kapinahaluaan järjestystä ja harjoitusta kohtaan tietäen, että nopean kasvun tuoma lisääntyvät ajatusvoima osoittautuu vaaralliseksi muille ja hänelle itselleen, ellei voima ole läpikotaisin hänen hallinnassaan. Mieluummin antaa lapselle dynamiittia kuin luovia ajatusvoimia itsekkään ja kunnianhimoisen käsiin.

Dama: Sisäiseen kontrolliin tulee lisätä ulkoisen toiminnan hallinta. Kuten mieli tottelee silmää, niin täytyy alemman luonnon todella mieltä. On eliminoitava huolimattomuus inhimillisen toiminnan alemmassa osassa.

Uparati: Hienostunut ja pitkälle menevä kärsivällisyyden hyve tarkoittaa jokaisen ihmisen, ja jokaisen olemassaolon muodon hiljaista hyväksymistä sellaisena kuin se on vaatimatta, että sen pitäisi olla jotakin muuta, enemmän sellaista, josta itse pitää. Muitten yksilöllisyyden kunnioittaminen on eräs oppilaan tunnusmerkkejä.

Titiksha: Kestävyys merkitsee mielen asennetta, joka kantaa iloisesti kaiken eikä pane pahakseen mitään ja kulkee suoraan ja epäröimättä kohti maalia. Pyrkijä tietää, että mikään ei tule hänen kohdalleen muutoin kuin Lain perusteella ja Laki on hyvä. Hänen tulee ymmärtää, että hän maksaa muutamassa lyhyessä elämässä menneisyydessä kertyneet velat, joten maksut ovat vastaavasti raskaat.

Shraddha: Juuri taistelut, joihin pyrkijä viskataan, kehittävät hänessä uskoa Mestariin ja omaan itseensä ja tyyntä, voimakasta ja horjumatonta luottamusta.

Samadhana: Tasapaino kasvaa jossain määrin tiedostamatta viiteen edellä kuvattuun edellytykseen pyrittäessä. Sielu vapauttaa vähitellen itsensä niistä siteistä, jotka liittävät sen aistien maailmaan ja kohteisiin, joissa "aistin esineet eivät enää viehätä sitä, joka ei niihin pyri". Ne kadottavat kohta kaiken voimansa häiritä hänen tasapainoaan. Tasapaino kaikenlaisten mentaalisten ongelmien keskellä on myös tarpeen. Tä-

tä tasapainoa opettavat edellä mainitut vauhdikkaat muutokset, joihin elämä hänet johtaa aina valvovan Mestarin huolenpidon alaisuudessa.

Mumuksha: Muitten edellytysten saavuttaminen tuo mukanaan syvän, intensiivisen kaipauksen vapautumiseen, sielun kaipauksen yhtymiseen jumalaisen kanssa. Tämä lisää viimeisen silauksen valmiuteen astua täyteen oppilassuhteeseen. Kun kaipaus on tehnyt itsensä tiettäväksi, ei sielu enää koskaan voi tyydyttää janoaan maallisista lähteistä. Tämän tason saavuttaminen tekee ihmisestä vihkimykseen valmiin, adhikarin, valmiin ”astumaan virtaan”, jonka jälkeen hänet on lopullisesti irrotettu maallisen elämän kiinnostuksenkohteista paitsi silloin, kun hän voi palvella Mestariaan niissä ja auttaa ihmiskuntaa eteenpäin evoluutiossa.

Hengen asioiden nälkää edustaa vapaamuurariudessa kandidaatin sisäisessä asenteessa ”tulla nöyrästi hyväksytyksi muinaisen vapaamuurariuden mysteereihin ja etuoikeuksiin”. Tässä asenteessa korostuu, kuten jokainen vapaamuurari tietää, kandidaatin oma halu. Kukaan ei voi kulkea Polkua toiselta saatavan inspiraation varassa.

Buddhalaisessa järjestelmässä annetaan hiukan eri nimet eri vaiheille, mutta edellytykset ovat vaikutuksiltaan samat.

Seuraavassa palinkieliset nimet:

1. Manodvaravajjana.

Mielen ovien avaaminen tai ehkä mielen ovesta karkaaminen. Vakuuttuminen pelkästään maallisten päämäärien tilapäisyydestä ja arvottomuudesta.

2. Parikamma.

Valmistautuminen toimintaan. Tehdä oikein oikeintekemisen vuoksi täysin välinpitämättömänä toiminnan hedelmistä nauttimisen suhteen.

3. Upacharo.

Huomioitavaa eli käytös.

- 1 Samo. Ajatuksen hiljaisuus, joka syntyy mielen hallinnasta.
 - 2 Damo. Valtaan saattaminen. Sanojen ja tekojen hallinta.
 - 3 Uparati. Taikauskon tai seremonioiden välttämättömyyteen uskomisen lopettaminen, josta seuraa itsenäinen ajattelu ja suvaitsevaisuus.
 - 4 Titiksha. Kestävyys tai pitkämielisyys, mukaan lukien harmittelun loppuminen.
 - 5 Samadhana. Tarkoituksellisuus, yhteen pisteeseen tähtääminen, jossa kiusaus ei saa huomiota horjumaan.
 - 6 Saddha. Luottamus, usko omaan Mestariin ja omaan itseensä.
4. Anuloma.
Suora seuraamusjärjestys. Seuraa luonnollisesti kolmesta muusta; kiihkeä halu vapautumiseen.
5. Gotrabhu.
Sopivaisuus vihkimykseen.

Tästä havaitsee heti, että edellytykset ovat seurausta ego-tietoisuudesta. Sillä jos voimme katsoa elämää egon maailmasta käsin, näemme sen oikeassa perspektiivissä, toisin sanoen erottamiskykyisenä ja egotietoisuus alemmista ruumiista erotettuna. Halujen lakkaaminen on väistämätöntä. Lisäksi kun käytöksestä tulee egon itsensä käytöstä sen ruumiiden käytösten sijaan, shatsampatti eli käytöksen hallinta seuraa varmasti. Ja koska egon maailma on ykseyden, rakkauden maailma sanan laajimmassa merkityksessä, egotietoisuus tarkoittaa rakkautta, sanaa, jota joskus käytetään tarkoittamaan samaa hiukan toisesta näkökulmasta eli neljää viimeistä edellytystä, mukshaa, vapautumisen kaipuuta.

Kun ihminen näkyy olevan suhteellisen lähellä tarvittavien edellytysten hallintaa, Mestari ottaa hänet "tarkkailuun". Tämä tarkoittaa, että ihminen on jonkin aikaa hyvin tarkan silmälläpi-

don alaisena. Tarkkailukaudella oppilas ei ole missään mielessä tai millään tavoin suorassa yhteydessä Mestariin. Hän ei todennäköisesti näe häntä tai kuule hänestä mitään. Yleensä hänen tiellään ei myöskään ole mitään erityisiä koetuksia tai vaikeuksia. Häntä vain tarkkaillaan huolellisesti asenteissaan elämän päivittäisiin pikkuongelmiin.

Tarkkailun helpottamiseksi Mestari tekee niin kutsutun ”elävän kuvan” tarkkailuoppilaasta”. Se on tarkka kaksoiskappale ihmisen eetteri-, astraali- ja syyruumiista. Mestari pitää tämän kuvan paikassa, jossa hänen on helppo päästä siihen käsiksi ja asettaa sen magneettiseen suhteeseen kanssaan niin, että jokainen ajatuksen tai tunteen modifikaatio ihmisen omissa käyttövälineissä toistuu tarkasti kuvassa. Mestari tutkii näitä kuvia päivittäin ja saa näin vähäisimmällä vaivannäöllä tarkan raportin oppilasehdokkaansa ajatuksista ja tunteista, joiden perusteella hän voi päättää, milloin ottaa oppilaan läheisempään suhteeseen hyväksyttynä oppilaana, jota kuvaamme tuonnempana. Yleensä tähän askeleeseen ei liity seremonioita. Mestari antaa muutamia sanoja neuvoksi, kertoo oppilaalle, mitä tältä odottaa ja saattaa omalla hienostuneella tavallaan löytää syyn onnitella oppilasta työstä, jonka tämä on jo tehnyt.

Elävä kuva ei raportoi ainoastaan puutteista tai häiriöistä, vaan se peilaa oppilaan tietoisuuden koko tilaa. Täytyy muistaa, että oppilaan tulee edistymisen ehtona saavuttaa aktiivinen, ei pelkästään passiivinen hyvyyden tila.

Jos tarkkailussa oleva oppilas tekee jotain poikkeuksellisen hyvää, Mestari väläyttää hetkellisesti enemmän huomiota häneen ja voi jopa lähettää jonkinlaisen rohkaisun aallon tai asettaa jonkin työn hänen tehtäväkseen katsoakseen, kuinka oppilas menestyy. Yleensä hän kuitenkin delegoi tämän jollekin vanhemmista oppilaistaan. Siten linkki oppilaan ja hänen Mestarinsa välillä on pääasiassa tarkkailua ja ehkä satunnaisesti oppilaan käyttämistä johonkin työhön. Adeptien tapana ei ole käyttää erikoisia tai sensaatiomaisia testejä. Oppilaan annetaan jatkaa elämää normaalisti. Elävä kuva tarjoaa riittävästi

osoituksia hänen luonteestaan ja edistyksestään. Normaalin tarkkailuajan sanotaan olevan seitsemän vuotta, mutta sitä voidaan jatkaa vaikka kuinka pitkään tai toisaalta sitä voidaan lyhentää huomattavasti. Sitä tiedetään jatkuvan kolmekymmentä vuotta ja lyhennetyin muutamaan viikkoon. Tarkkailupolulla ihmisen korkein tietoisuus toimii ylemmällä mentaalitasolla.

Kun oppilas "hyväksytään", hänet otetaan Mestarin tietoisuuteen siinä määrin, että mitä ikinä hän näkee tai kuulee, tapahtuu Mestarin tietämyksen sisällä. Ei niin, että Mestari näkee tai kuulee sen samalla hetkellä, vaikka sitäkin tapahtuu usein, vaan että se pysyy Mestarin muistissa aivan samoin kuin se pysyy oppilaan muistissa niin, että Mestari voi palauttaa sen mieleensä, milloin haluaa. Mitä oppilas tuntee tai ajattelee, on siten Mestarin astraali- ja mentaaliruumiin sisällä. Näin Mestari sekoittaa oppilaan auran omaansa niin, että hänen voimansa toimivat jatkuvasti oppilaan kautta ilman, että Mestari kiinnittää siihen erityistä huomiota. Ei pidä ajatella, ettei muuta tarvita kuin tiedostamaton kanava. Päinvastoin oppilaasta täytyy tulla aktiivisen älykäs yhteistyökumppani. Jos käy niin onnettomasti, että oppilaan mieleen tulee jokin ajatus, joka ei ole sovelias löytämään sijaa Mestarissa, tämä rajaa sen ulkopuolelleen ja sulkee itsensä pois värähtelyn vaikutuksesta. Tämä kääntää Mestarin huomion hetkeksi pois työstä ja vaatii tietyn määrän energiaa.

Oppilaan yhteys Mestarin kanssa, joka alkaa hyväksymisestä, on pysyvä niin, että oppilaan korkeimmat käyttövälineet värähtelevät aina yhdessä Mestarin kanssa. Oppilasta virittää koko ajan ylöspäin, ja hän kasvaa näin yhä enemmän Mestarin kaltaiseksi. Oppilaan ajatuksia hallitsevat kaikkina aikoina suuressa määrin hänen Mestarinsa ajatukset ja hänen vaikutuksensa niin, että vaikka oppilas on herkistyneesti avoin Mestarille, hän on huomattavassa määrin suljettu alemmilta vaikutuksilta.

Ei kuitenkaan odoteta, että oppilas ei saisi ajatella mitään muuta kuin Mestariaan, vaan Mestarin tulee aina olla taustalla hänen mielessään, välittömästi käsillä siellä, missä elämän välttämättömyydet vaativat. Mentaalisen terveyden takia järkevä määrä rentoutumista ja ajatuksen muutosta on tarpeen, mutta oppilaan tulee huolellisesti vahtia, ettei salli minkään sellaisen ajatuksen päästä mieleensä edes hetkeksi, mitä hän häpeäisi Mestariinsa edessä. Virittäytymisprosessi voi tapahtua vain hitaasti, kun elävä olento muovautuu. On tärkeää, että sisältäpäin lähtöisin olevan hitaan kasvun tulisi sopeuttaa muotoa ulkoisen vaikutuksen mukaisesti samaan tapaan kuin puutarhuri vähitellen ohjaa puunoksia.

Vaikka Mestari toimii tuhansien ihmisten kanssa samanlaisesti ja tekee samalla paljon korkeampaa työtä, niin hänen silmälläpitonsa oppilaan suhteen on yhtä tehokasta kuin hän ei ajattelisi ketään muuta. Mestari voi osoittaa yhdelle sadoista suurempaa huomiota kuin me keskittyessämme vain yhteen. Mestari jättää usein jollekin vanhemmista oppilaistaan alempien ruumiiden virittämisen, vaikka hän itse salliiikin jatkuvan virran kulkevan oppilaan käyttövälineiden ja omiensa välillä. Näin hän saa tehdyksi mahdollisimman paljon oppilaittensa hyväksi, vaikkeivät he välttämättä tiedä siitä mitään.

Hyväksytyistä oppilaista tulee näin Mestarin tietoisuuden etäpisteitä niin, että kaikki, mitä tehdään, tehdään Mestarin läsnä ollessa. Vaikka Mestari ei ehkä ole tietoinen kaikista tapahtumista silloin, kun ne tapahtuvat, ne ovat kuitenkin hänen muistissaan. Oppilaan kokemukset ovat niin ollen Mestarin mielessä hänen omien tietojensa kanssa heti, kun hän suuntaan huomionsa aiheeseen.

Jopa aivan fyysiset asiat kuten lievä shokki tai melu oppilaan tietoisuudessa on myös Mestarin tietoisuudessa. Siksi viisas oppilas yrittää välttää kaikenlaisia shokkeja ja on sen vuoksi lempeä ja hiljaisenpuoleinen henkilö. Oppilas on aina yhdistettynä Mestariinsa jatkuvalla ajatuksen ja vaikutuksen

virralla, joka ilmentyy mentaalitasolla suurena monenvärisen violetin, kullan ja sinisen valon säihkyvänä virtana.

Kun oppilas lähettää antaumuksellisen ajatuksen Mestariin, tuloksena on äkillinen valopylvään voimistuminen ja selvästi havaittava henkisen vaikutuksen virta Mestarista oppilaaseen. Syy tähän on, että Mestarin voima virtaa koko ajan ulospäin kaikkiin suuntiin kuin auringonvalo. Oppilaan ajatuksen kosketus elävöittää yhteyden Mestariin ja laajentaa aukkoa, jonka kautta Mestarin rakkauden meri löytää ulospääsyn. Niin läheinen on yhteys oppilaan ja Mestarin tietoisuuden välillä, että (kuten mainittu luvussa 11) oppilas voi milloin tahansa nähdä, mitä hänen Mestariinsa ajatus on jostain aiheesta, mikä usein pelastaa hänet virheeltä. Tätä etuoikeutta ei pidä käyttää väärin. Se on viimeisen instanssin ratkaisuvalla käytettäväksi vaikeissa kysymyksissä. Se ei tarkoita, että oppilaan tulisi itse olla ajattelematta tai tekemättä päätöksiä tavallisissa asioissa, jotka hän aivan hyvin pystyy ratkaisemaan itse.

Samalla tavalla korkeammalla tasolla vihitty voi asettaa oman ajatuksensa veljeskunnan ajatuksen rinnalle ja vetää siitä itseensä juuri niin paljon valtavaa tietoisuutta kuin hän omalla tasollaan kykenee vastaanottamaan. Vihityn tulee yhtä lailla pyrkiä olemaan koskaan tuomatta mitään epäharmoniaa tuohon mahtavaan tietoisuuteen, joka toimii kokonaisuutena.

Voimme toistaa tässä sen, mitä sanottiin luvussa yhdeksän, nimittäin että Mestari voi milloin tahansa lähettää oppilaan kautta ajatuksen joko ehdotuksen tai viestin muodossa esimerkiksi, kun oppilas on kirjoittamassa kirjettä tai pitämässä luentoa. Varhaisimmissa vaiheissa oppilas ei usein tiedosta tätä, mutta hyvin pian hän oppii tunnistamaan Mestarin ajatuksen. Tosiasiassa on erittäin tärkeää, että hän oppii tunnistamaan sen, koska astraali- ja mentaalitasoilla on monia muita entiteettejä, jotka voivat tehdä samankaltaisia ehdotuksia ja on hyvä, että oppilas oppii erottamaan, mistä ne tulevat.

Mestari käyttää oppilaansa ruumista täysin eri tavalla kuin mitä tavallisesti ymmärretään mediumistisuudella. Tämä me-

kanismi ja sen toiminta ja varauksellisuus koskien sen käyttöä on jo selitetty *Eetteriruumiissa* ja *Astraaliruumiissa*. Siihen, että Mestari käyttää oppilaansa ruumista, ei tietenkään ole mitään varauksia. Mestarin vaikutus on niin voimakas, että se voi loistaa läpi hyvinkin laajasti. Herkkä henkilö voi olla tietoinen hänen läsnäolostaan niin, että voi sanoa melkein näkevänsä Mestarin piirteet tai kuulevansa hänen äänensä oppilaan äänen asemesta. Mitään fyysistä muutosta ei tapahdu kuten usein mediumistisuudessa.

Mestarin ja oppilaan suhde ei myöskään ole millään tavoin pakottava tai sellainen, jossa oppilaan yksilöllisyys hukkuisi Mestarista lähtevän voiman virtauksessa. Päinvastoin Mestarin vaikutus ei ole ulkopäin tuleva hypnoottinen voima, vaan selittämättömän ihana valaistuminen sisältäpäin. Se on vastustamaton, koska se tuntuu niin syvästi olevan täydessä sopusoinnussa oppilaan korkeimpien pyrkimysten kanssa ja hänen oman henkisen luontonsa toteutumiselta. Koska Mestari on mitä suurimmassa määrin jumalaisen elämän kanava, niin se, mikä hänestä virtaa, herättää aktiiviseksi jumalaisuuden siemenen oppilaassa. Prosessi muistuttaa sähköopin induktiota. Mestarin vaikutus stimuloi korkeimmilleen kaikki jaloimmat ja korkeimmat ominaisuudet oppilaassa johtuen Mestarin ja oppilaan luonnon *identtisydestä*. Mestarin rakkautta oppilaaseensa voidaan verrata auringonpaisteeseen, joka avaa lootuksennupun aamuilmaan. Täytenä totena voidaan sanoa, että yksi hymy Mestarilta saa oppilaan puhkeamaan sellaiseen rakkaudentunteeseen, johon olisi mahdollista päästä vain kuu-kausia jatkuneella rakkauden hyveen mietiskelyllä. Yllä esitetyn perusteella on selvää, että millainen häiriö tahansa oppilaan alemmissa ruumiissa vaikuttaa myös Mestarin ruumiisiin. Jos tällainen häiriö sattuu, Mestari pudottaa verhon, joka sulkee oppilaan pois yhteydestä sillä ehdolla, että se ei vaikuta hänen omaan työhönsä. Tällainen epätoivottava välikohtaus ei yleensä kestä 48 tuntia pitempään, mutta ääritapauksissa ja

hyvin harvoin se voi kestää vuosia tai jopa inkarnaation loppuun saakka.

Käytännöllisesti katsoen kaikki tavalliset ihmiset kääntävät voimansa sisäänpäin itseään kohti ja heistä tulee näin äänekäästi itsekeskeisiä. Sen, joka haluaa päästä hyväksytyksi oppilaaksi, täytyy oppia kääntymään ulospäin ja keskittämään huomionsa ja voimansa toisiin valamalla auttavia ajatuksia ja hyviä toivotuksia kanssaihmistensä ylle. Niinpä oppilasta ja jopa oppilassuhteeseen pyrkivää opetetaan pitämään kaikki voimansa täydellisesti maailman palveluksessa. Missä määrin korkeampi tietoisuus jakaa tietoaan alemman kanssa, määräytyy pääasiassa tekemistä vaativan työn perusteella.

Vaikka on tarpeellista, että oppilas kykenisi käyttämään täysin korkeamman tason käyttövälineitään, niin sitä työtä koskevan tiedon välittyminen fyysiseen ruumiiseen (jota se ei mitenkään koske) ei ole mitenkään tärkeää. Kun korkeampi tietoisuus vaatii fyysistä ruumistakin värähtelemään korkeampaa vastaavasti, se merkitsee suurta räsitusta nykyisellä kehitysteella. Elleivät ulkoiset olosuhteet ole erityisen suotuisat, räsitus aiheuttaa helposti hermostollisia häiriöitä ja hypersensitiivisyyttä kaikkine huonoine puolineen. Siksi useimmat, joiden korkeammat käyttövälineet ovat kehittyneet ja joiden pääasiallinen työ tapahtuu poissa fyysisestä ruumiista, pysyttelevät erillään paikoista, joissa ihmiset tavallisesti kokoontuvat ja varjelevat herkkää fyysistä ruumistaan tavallisen elämän kovaotteisuudelta ja hälinältä. Lisäksi niin pian kuin oppilas osoittaa mitään merkkejä psyykkisistä kyvyistä, hänelle annetaan heti tarkat ohjeet niiden käyttöä koskevista rajoituksista. Lyhyesti rajoitukset kuuluvat:

kykyjä ei saa käyttää

- 1) uteliaisuuden tyydyttämiseen,
- 2) itsekkäisiin tarkoituksiin,
- 3) ilmiöiden esittelyyn.

Toisin sanoen samoja näkemyksiä, jotka säätelevät oikeita tunteita ihmisen toiminnan suhteen fyysisellä tasolla, odotetaan sovellettavan myös astraali- ja mentaalitasoilla. Oppilaan ei tule koskaan missään olosuhteissa käyttää lisääntyntä voimaansa omien maallisten etujensa edistämiseen tai minkäänlaisessa hyötymistarkoituksessa. Hänen ei koskaan tule osallistua mihinkään, mitä spiritualistien piirissä kutsutaan ”kokeeksi”, toisin sanoen epätavallisen voiman kiistattomuuden osoitukseen fyysisellä tasolla.

Mestarin vaikutuksen lempeä säteily virtaa oppilaan kautta, vaikka tämä ei olisi tietoinen siitä. Joskus oppilas voi tuntea voiman virtauksen vahvistuneen, vaikka hän ei tiedä, mihin se menee. Hiukan tarkkaavaisuutta ja hän voi oppia, mihin suuntaan virta käy ja hiukan myöhemmin hän voi seurata sitä tietoisesti ja jäljittää sitä ihmisiin, joihin sillä vaikutetaan. Oppilas ei kuitenkaan voi ohjata sitä, hän on yksinkertaisesti vain kanava. Myöhemmin Mestari voi käskä oppilasta etsimään henkilö käsiinsä ja antamaan tälle voimaa. Kun oppilaan hyödyllisyys kasvaa, hänen käsiinsä uskotaan enemmän työtä. Näin hän helpottaa vaikka pienessäkin määrin Mestarin taakkaa. Toisinaan sattuu, että oppilaalle annetaan määrätty viesti toimitettavaksi tietylle ihmiselle.

On mahdollista päästä jatkuvaan yhteyteen Mestarin kanssa myös toisella tavalla. Kuten deevakhanissa olevan ihmisen tekemät kuvat täyttyvät kyseisten ihmisten egoilla, samoin Mestari täyttää oikealla läsnäolollaan oppilaansa tekemän ajatusmuodon. Sen kautta oppilas voi saada todellista inspiraatiota ja joskus ohjeitakin. Eräs esimerkki tästä oli hindujoogi Madrasissa, joka väitti olevansa Mestari Moryan oppilas. Tavattuaan mestarinsa fyysisesti ja tultuaan tämän oppilaaksi joogi väitti, ettei hän kadottanut Mestariaan tämän lähdettyä, sillä hän ilmestyi toistuvasti tälle ja neuvoi oppilasta tämän sisässä olevan keskuksen kautta.

On vielä kolmaskin, vielä läheisempi aste, kun oppilaasta tulee Mestarin ”poika”. Yhteys on sellainen, että ei ainoastaan

oppilaan alempi mieli, vaan syyruumiissa oleva ego ovat Mestarin syyruumiin sisällä. Mestari ei enää voi vetää verhoa sulkeakseen oppilaan ulkopuolelle ja erottaakseen hänet tietoisuudestaan edes hetkeksi.

Hyväksytyllä oppilaalla on oikeus ja velvollisuus siunata Mestarin nimeen, ja siitä on seurauksena suurenmoinen Mestarin voiman vuodatus. Mestarin poika voi suoda Mestarin läheisen läsnäolon kosketuksen. Hän, joka on Mestarin poika, on jo tai pian Suuren valkoisen veljeskunnan jäsen, mihin kuuluu myös valta siunata veljeskunnan nimeen.

Eleusiin suurissa mysteereissä vihittyjä kutsuttiin nimellä *epoptai*, ”ne, joiden silmät ovat avautuneet”. Heidän tunnukseksi oli Jasonin kultainen talja, mentaaliruumiin symboli. Oppilaalle näytettiin maanpäällisen elämän tietyn elämänlinjan, opiskelun ja pyrkimysten taivasmaailman vaikutukset. Hänelle opetettiin myös ihmisen ja maailman evoluution historian syvemmät puolet. Oppilas sai lisäksi opetusta mentaalitason olosuhteista ja mentaaliruumiin kehityksestä käyttövälineenä. Vapaamuurareita kiinnostaa huomio, että maissintähkä näytettiin pyrkijälle Eleusiin ylimmän mysteerin symbolina. Tämä on todennäköisesti syynä siihen, että vapaamuurarilooshissa V.Vp:n tuolinsekämykseen on kaiverrettu kimppu maissintähkiä. Kun ihminen vastaanottaa vihkimyksen, korkeampien vaikutus, joiden piiriin hän pyrkii, syöksähtää läpi hänen koko olemuksensa. Vaikka sillä on vain vähän vaikutusta fyysisen tason kiinteisiin, nesteisiin ja kaasuihin, niin eetteri-, astraali- ja mentaaliruumiista lähtee melkoisesti säteilyä ulospäin, jonka tuntee luomakunta ja ihmiset, joilla on kyky vastata siihen.

Toisessa vihkimyksessä tapahtuu mentaaliruumiin laajenemista ja kehitystä, mutta sen vaikutukset alkavat näkyä fyysisissä aivoissa vasta muutaman vuoden kuluttua. Siitä aiheutuu aivoille melkoinen rasitus, koska ne eivät voi hetkessä virittäytyä vaaditulle tasolle. Aika toisen vihkimyksen jälkeen on monella tavoin vaarallisempi kuin missään muussa kohdassa Polulla. Melkein kaikissa tapauksissa vaaran aiheuttaja on ylpe-

ys. Kun ihminen saa välähdyksen siitä, mitä hänen älynsä on tulevaisuudessa, hänen täytyy pitää varansa ja tappaa jokainen ylpeyden, itsekkyyden ja ennakkoluulon jälkikin.

Tätä vaaran paikkaa vihityn elämässä kuvaa evankeliumin tarina kiusauksista erämaassa, joita Kristus koki Johannes Kastajan suorittaman kasteen jälkeen. 40 päivää erämaassa symbolisoi aikaa, jona aikana mentaaliruumiin laajentuminen työstetään fyysisiin aivoihin, joskin tavallisen kandidaatin kohdalla saatetaan hyvin tarvita 40 vuotta asian valmiiksi saattamiseen.

Ahamkara, kyky "muodostaa minä", jota yleisesti kuvataan sanalla mana, ylpeys, koska ylpeys on hienovaraisin ilmentymä "minästä" erillisenä toisista. Se on viimeinen erillisyyden kahle, jonka arhat heittää pois ennen viidennen vihkimyksen saamista ja Mestariksi, asehaksi tulemista. Ahamkara syntyi sielun kanssa, ja se on yksilöllisyyden ydinaine. Se säilyy, kunnes kaikki siinä oleva arvokas on työstetty monadiin ja se pudotetaan vapautumisen kynnyksellä.

Niissä vielä elävissä muinaisissa mysteereissä, jotka tunnetaan vapaamuurariutena, H.V.O. vastaa koeoppilaan astetta. Häntä vaaditaan harjoittamaan kolmea ominaisuutta erottamiskykyä, himottomuutta ja hyvää käytöstä eli itsehillintää (viveka, vairagya ja shatsampatti). Erottamiskyky antaa hänelle mentaalista voimaa, himottomuus emotionaalista voimaa ja itsehillintä tahdonvoimaa.

Erottamiskyky tekee kandidaatille mahdolliseksi kulkea vahingoittumattomana astraalimaailman alempien osien kautta, jota (vapaamuurariudessa) edustaa ensimmäinen symbolinen matka. Himottomuus tekee hänelle mahdolliseksi kulkea ylemmän astraalimaailman houkutusten läpi, jota edustaa toinen symbolinen matka. Hyvä käytös mahdollistaa hänelle astraalimaailman ylimmän osan hallinnan taivasmaailman rajoilla, jota edustaa kolmas symbolinen matka.

Ensimmäinen aste on osoitus tarpeesta voittaa haluluonto. Ensimmäisen asteen yleisvaikutuksena on kandidaatin egon ja

persoonallisuuden välisen yhteykskanavan laajentaminen jossain määrin. Ensimmäisen asteen pääväri on punainen. H.V.O. vapaamuurariudessa vastaa alidiakonia kristillisessä kirkossa. Siirtyminen ensimmäisestä toiseen on osoituksena tarpeesta voittaa se alemman mielen vyyhti halun verkoissa, jonka tunnemme kama-manaksena.

Toisessa asteessa valaistumisen idea asetetaan kandidaatin nähtäväksi, jolloin erityiskohteena on älyllisten, taiteellisten ja psyykkisten kykyjen kehittäminen ja alemman mielen hallinta. Tämän asteen vaikutus tuntuu egon ja persoonallisuuden välisen linkin määrätietoisempänä laajentamisena. Toinen aste tarkoittaa alemman mielen täydellistä hallintaa. Sen väri on keltainen.

Vapaamuurariuden V.A. vastaa kristillisen kirkon diakonin virkaa, sillä samoin kuin V.A. valmistautuu M.M:n työhön, niin valmistautuu diakoni papin työhön. Toisen ja kolmannen asteen väli tarkoittaa sen omalaatuisen alemman mielen tuolla puolen olevan välittäjäkanavan hallintaa, joka joissain ajattelun koulukunnissa tunnetaan ärsytyskynnyksen alapuolisena tietoisuutena.

Kolmannessa asteessa työ tapahtuu pääasiassa ylemmällä mentaalitasolla. Hallitseva väri on sinisen sävy. M.M:a vastaa kirkossa pappia. Ensimmäisessä asteessa ida eli eetterivoiman feminiininen aspekti stimuloituu ja tekee ihmiselle helpommaksi hallita intohimoa ja tunnetta. Ida lähtee selkärangan alaosasta miehellä vasemmalta ja naisella oikealta puolelta ja päättyy ydinjatkeeseen. Sen väri on punainen. Toisessa asteessa pingala eli voiman maskuliininen aspekti vahvistuu helpottaen mielen hallintaa. Pingala alkaa selkärangan juuresta miehellä oikealta ja naisella vasemmalta puolelta ja päättyy ydinjatkeeseen. Sen väri on keltainen. Kolmannessa asteessa sushumna, itse keskusenergia herää ja avaa tien korkealta tulevan puhtaan hengen vaikutukselle. Sen väri on sininen.

Persoonallisuutena H.V.O.:n tulisi järjestää fyysinen elämänsä korkeamman käytettäväksi ja *egona* kehittää aktiivi-

sesti älyään syyruumiissaan. Tätä varten hänen täytyy käyttää tahtaan, kolminaisuuden ensimmäistä persoonaa, Shivan voimaa (käyttääksemme hinduterminologiaa) eli shaktia, (Devi Girijaa tai Parvatia), joka antaa itsehillintää ja joka siunaa fyysisen ruumiin ja pyhittää sen voimat.

Persoonallisuutena V.A. tarkoittaa tunne-elämän järjestykseen saattamista ja *egona* intuitionaalisen rakkauden avautumista buddhiruumiissa. Tämän hän tekee kolminaisuuden toisen persoonan voimalla, rakkaudella, joka on lähtöisin Vishnusta Lakshmin välityksellä, joka täyttää halut ja tekee elämästä rikasta ja täyttä pyhittäen aineellisen hyvinvoinnin ja muuttaen astraaliruumiin intohimot ydinolemukseltaan toisenlaisiksi.

Persoonallisuutena M.M. järjestää mentaalista elämänsä, *egona* hän vahvistaa henkistä tahtaan – atmaa. Saadaksean ylivallan vaeltelevasta mielestään hänen täytyy käyttää ajatusvoimaa eli kriyishaktia, kolminaisuuden kolmatta persoonaa, jumalaista toimintaa, Brahmia, joka heijastuu saraswatissa, oppimisen ja käytännön viisauden suojelijassa.

Samaan aikaan H.V.O.:n tulee oppia myös tunteiden hallintaa, V.A:n mielen hallintaa ja M.M:n kehittyä korkeammilla tasoilla. Vapaamuurariuden asteissa ei ainoastaan laajenneta linkkiä persoonallisuuden ja egon välillä, vaan muodostetaan myös linkki kandidaatin tiettyjen periaatteiden ja Kaikkien Vapaamuurarien Päämiehen vastaavien käyttövälineiden välillä. Tapahtuvat muutokset ovat jossain määrin samankaltaisia kuin kristillisessä kirkossa.

Herra Buddhaa pyydettiin kerran tiivistämään opetuksensa yhteen lauseeseen. Hän vastasi:

*Luopua kaikista pahoista teoista	(Lakkaa tekemästä pahaa)
Synnyttää kaikkea hyvää	(Opi tekemään hyvää)
Puhdistaa mielensä	(Puhdista sydämesi)
Tämä on Buddhan ainainen ohje	

* H.S.Olcott Näin puhui Buddha s.44

Asian ymmärtämisen helpottamiseksi yllä esitetty on koottu alla olevaan taulukkoon:

* H.V.O jne.Suomessa käytettäviä lyhenteitä

Aihe	*H.V.O.	V.A.	M.M.
Työ persoonallisuutena	Fyysisen elämän organisointi, tunteiden hallinnan oppiminen	Tunne-elämän organisointi, mielen hallinnan oppiminen	Mentaalisen elämän organisointi, kehittyminen korkeammilla tasoilla
Työ egona	Aktiivisen älyn kehittäminen syuruumiissa	Intuitionaalisen rakkauden kehittäminen buddhiruumiissa	Atman eli tahdon kehittäminen
Kolminaisuus, jonka alaisuudessa			
-suomeksi	1. persoona	2. persoona	3. persoona
-sanskritiksi	Shiva	Vishnu	Brahmā
Jonka ulospäin suuntautunut voima Shakti tai Devi on			
-suomeksi	tahto	rakkaus	toiminta
-sanskritiksi	Girij taai Parvati	Lakshmi	Sarawati
Jonka tehtävä on	antaa itsehillintää, siunata fyysinen ruumis	tuoda aineellista hyvinvointia	tuoda tietoa
Avustaa	*N.Vp.	V.Vp.	K.M.
Edustaa	Kuu	Aurinko	Tuli
Tsakra	Kurkku	Sydän	Napa
Stimuloitu eetterivoima eli nadi	Idā	Pingalā	Sushumnā
Aspekti	Feminiininen	Maskuliininen	Puhtaasti henkinen
Sijainti			
Miehet	Vasen	Oikea	Keskellä
Naiset	Oikea	Vasen	Keskellä
Väri	Punainen	Keltainen	Syvän sininen

Polku	Tavallinen ihminen	Okkulttinen pyrkijä	Ylösnousemus
Vastaavuus	Koeoppilas	Polulla kulkeva oppilas	Neljäs vihkimys (Arhat)
Vastaavuus kristillisessä kirkossa	Alidiakoni	Diakoni	Pappi
Jälleensyntymä	Tauon jälkeen	Välittömästi	Vain vapaaehtoisesti

Tästä voi havaita muurarisysteemin vastaavuuden muiden järjestelmien kanssa. *Ensimmäisen* asteen opetus on puhdistautuminen. *Toinen* aste opettaa hankkimaan tietoa. *Kolmas* aste neuvoo ihmistä nousemaan korkeammalle tasolle ja olemaan kiinnittämättä huomiota vain ulkoiseen toimintaan, vaan myös sisäiseen tilaan, jonka ilmausta kaiken ulkoisen tulisi olla.

Vertailun vuoksi ja tiedoksi voi oheinen taulukko olla hyvä tutkittavaksi. Siinä esitetään kristinuskon järjestelmän piirteitä sellaisina kuin niitä noudatetaan Vapaa katolisessa kirkossa.

Alemmat säädyt	Symbolit	Symbolien käyttö	Seremoniallisen toiminnan kohde
Papisto	Messupaita	Fyysisen ruumiin hallinta	Eetterinen kaksoispuoli
Ovenvartija	Avain ja kello	Tunteen hallinta	Astraaliruumis
Lukija	Kirja	Mielen hallinta	Mentaaliruumis
Manaaja	Miekka ja kirja	Tahdon kehittäminen ja egon täydempi käyttäväli-neittänsä hallinta	Syyruumis
Akolyytti	Sytytetty kynttilä, lasipulloteline	Intuition kehitys	Buddhiruumis
Alidiakoni	Kasukka Käsivarsinauha Tunika Kalkki ja pateeni Epistolakirja	Puheen hallinta Rakkaus palvele-miseen ahkeruus hyvissä töissä Ilon ja iloisuuden henki	Yleistarkoitus on tehdä egolle mahdolliseksi ilmaista enemmän itseään persoonallisuuden kautta

Diakoni	Dalmatika: valkoinen stoola (vasemmalla olalla) Evankeliumikirja		Laajentaa linkkiä persoonallisuuden ja egon välillä (antakaa) paksuntaen ja lujittaen seinämiä uuden muodon säilyttämiseksi. Vie prosessia hiukan eteenpäin voimistaen buddhia (intuitio). Korkeampi manas on yhdistetty vastaavaan periaatteeseen Kristuksessa.
Pappi	Valkoinen stoola (molemmilla olkapäillä) Kasukka Kalkki Viini Vesi Hostia Pirskotin		Linkki atman ja buddhin välillä avautunut ja laajentunut huomattavasti Ego määrätietoisemmin hereillä niin, että se voi toimia kausaalisuudella ja ilmaista itseään täydemmin buddhisuudella. Koko aura laajentunut. Tie auki korkeampien periaatteiden ja aivojen välillä. Jokainen atomi liikahdattaa, kun spirillit heräävät. Buddhi yhdistyneenä Kristuksen vastaavaan periaatteeseen.
Piispa	Piispansauva Rintaristi Sormus Evankeliumikirja Piispanhiippa Käsineet		Atma yhdistynyt Kristuksen vastaavaan periaatteeseen

Luku 34 Loppupäätelmät

Ei tarvita monia sanoja yhteenvetona tähän ihmisen mentaali-ruumiin ja alemman mentaalitason tarkasteluun. Saattaa kuitenkin olla hyödyllistä vilkaista taaksepäin kenttää, jonka olemme kattaneet ja yrittää saada perspektiiviä siihen, miten tärkeä ja merkityksellinen käsittelemämme aihe on modernin teosofisen tiedon kokonaisuudessa. Ei voi olla huomaamatta, miten suuri ero on mentaali- ja astraalimaailmojen ”atmosfäärillä” fyysisestä puhumattakaan. Mentaalimaailmaan verrattuna astraalimaailma on ylevimmilläänkin raskas, karkea, paisutteleva ja epätydyttävä. Miten puhtaaseen ja hienostuneeseen tunnetilaan se meidät kohottaakaan, tunnemme, että olemme vielä kaukana todellisesta kodistamme. Ihmissielun arvokkuus vaatii enemmän kuin tunnetta, olipa se miten puhdasta tai epäitsestä tahansa.

Jopa mentaalitason neljä alinta tasoa antavat vaikutelman, että olemme selvästikin lähempänä ”kotia”. On enemmän vapautta. Tunnemme olevamme enemmän oman tietoisuutemme herroja ja vähemmän käyttövälineittemme palvelijoita. Mentaalimaailma näyttää puhtaammalta ja kokonaisvaltaisemmalta maailmalta, jossa voimme muovata kohtaloamme lähemmäs omaa tahtoa kuin mikä tuntuu mahdolliselta alemmas jättämässämme maailmoissa. Tietoisuus on vapaampi liikkumaan, missä tahtoo ja paljon vähemmän ajan ja paikan rajoittama.

Kuitenkin alemman mentaalimaailman, konkreettisen ajattelun kokonaisuuden hallinta jättää meidät vaille tyydytystä, sillä voimme tuntea, että toisella puolen on vielä suurempia maailmoja valloitettavanamme. Tämä konkreettisen ajattelun maailma on se, johon asti voimme päästä niin kauan kuin kuumme vielä alemmille tasoille. Seistä tukevasti ajatusmaailmassa ja kurottaa ajatuksen abstraktioihin – se vie meidät korkeamman ja puhtaamman maailman kynnykselle kuin missään alemmassa maailmassa on mahdollista, ei vain asteissa mitat-

tuna, vaan todellisesti. Abstraktiot nostavat meidät hengen maailmaan ja vievät lähemmäs jumaltietoisuutta, josta tunemme olevamme tilapäisesti maanpaossa.

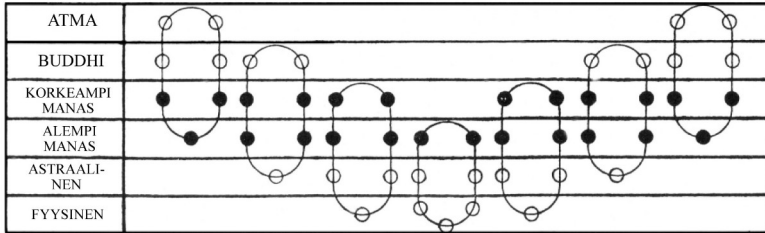
Mutta meidän ei pidä väheksyä mentaalimaailman tärkeyttä erityisesti ihmisen psykologisen historian nykyisessä käännekohdassa. Kerrataan siksi lyhyesti ne piirteet, jotka korostavat mielen ja mentaalimaailman tärkeyttä ihmisille heidän evoluutiossaan.

Seitsemän ketjun järjestelmässä, johon kuulumme, jokaisella ketjulla on palloja alemmalla mentaalitasolla. Kuudella seitsemästä ketjusta on palloja myös ylemmällä mentaalitasolla. 49 pallosta 24 palloa, siis käytännöllisesti katsoen puolet on mentaalitasolla. Egon, ajattelijan, sen, joka kestää kaikkien inkarnaatioitten ajan, asumus on ylemmällä mentaalitasolla. Mentaalitaso on korkeamman ja alemman itsen kohtaamispaikka. "Säde", jonka ihmisen korkeampi eli jumalainen osa projisoi alempiin maailmoihin täyttääkseen evoluution tarkoituksen, on alemman mielen säde, joka on lähtöisin korkeammasta mielestä. Tämän päivän elämässä useimpien ihmisten taistelutanner on kama-manas, mielen ja halun sekoitus. Useimpien tämän päivän ihmisten tietoisuus on keskittynyt tunteisiin astraaliruumiissa. Siksi seuraava askel heille on oppia hallitsemaan tunteita, astraaliruumista ja siihen voidaan päästä, kuten olemme nähneet, vain yhtä tasoa ylempää mielen puolelta.

Seuraava askel on kohottaa tietoisuuden keskus astraalimaailmasta mentaaliseen. Ihmistä tarkoittava sana "man" merkitsee ajattelijaa, olentoa, jolla on mieli.

Okkultismi määrittää ihmisen universumissa (missä universumin osassa tahansa) eläväksi olenoksi, jossa *äly* yhdistää korkeimman hengen ja alimman aineen Mielen kehitystä ihmisessä nopeutettiin kokonaisen kierroksen verran Tulen herrojen vaikutuksesta.

MAAJÄRJESTELMÄN SEITSEMÄN KETJUA

Seuraavalla kierroksella eli viidennellä edistyksen, joka tapahtuu mentaalisisessä kehityksessä, täytyy olla todella mahtavaa ja meidän rajoittuneille mielillemme käsittämätöntä. Nämä ovat hajanaisia huomioita eikä niitä liene tarpeen kommentoida. Ne korostavat omaa tärkeyttään ihmiselle hänen mielensä ja mentaaliruumiinsa nykyvaiheessa. Tämä ei ole lopullinen saavutus, vaan välttämätön askelma ihmisen *"tulevaisuuteen, jonka kasvulla ja loistolla ei ole rajoja"*, kuten Mestari sen ilmaisi.

Vaikka korostammekin työn yhtä aspektia ja sen kiistatonta tärkeyttä, on tarpeen säilyttää suhteellisuudentaju ja tasapaino ja antaa jokaiselle elementille sille kuuluva painoarvo eikä enempää.

Siksi Annie Besant ja C. W. Leadbeater ovat kirjoittaneet Teosofisesta Seurasta, että sen tärkeänä ohjelmakohtana ei ole niin paljon tarjota mentaalista kehitystä kuin kohottaa niitä, jotka ovat vastaanottavaisia buddhiselle vaikutuksille, herättää jäsenistönsä sensitiivisyyttä spiraalin suuremmissa käänteissä ja valmistaa heitä uutta rotua varten, joka on nyt alkamassa maailmassa.